virtual-project.eu

CEL MAI MARE MISTER DIN ISTORIE URMEAZĂ SĂ FIE DEZVĂLUIT

IGOR BERGLER

TEMPLUL UMBRELOR

MINCIUNA LUI MICHELANGELO

LITERA

IGOR BERGLER

TEMPLUL UMBRELOR

MINCIUNA LUI MICHELANGELO

(Perspectiva lui Columbus Clay)

virtual-project.eu

LITERA®

— 2024 —

Minunatei noastre prietene, Maria Iordache

Ceea ce s-a pierdut ne-ar putea salva
de ceea ce avem deja.

PROLOG

Anno domini 1540, Tzapopán, Mexic, aproximativ ora 4 dimineaţa

— *Cuix in tlamantli miqui...*

— Cum adică mort?

— Nu vezi că e ţeapăn!? O fi murit în somn şobolanul. Să mergem, avem de căsăpit şi alţi *xoxohtli,* până se ridică Huitzilopochtli.

Huitzilopochtli încă nu răsărise peste Tzapopán, însă satul ardea deja. După plecarea celor doi *indios,* părintele Antonio rămase nemişcat pe rogojina cârpită, întins pe spate, cu mâinile pe piept, aşa cum adormise cu o seară înainte, răpus de sucul de agave îndelung fermentat. De când pusese piciorul în Mexic luase parte la sute de ritualuri *sagrados* ale acestor sălbatici, se prefăcuse că vorbeşte cu zeii lor, că le înţelege limba încâlcită, mâncase toate porcăriile şi băuse toate poşircile, dar *pulque*-ul ăsta vâscos şi scârbos îi pusese capac. Ani la rândul făcuse toate sacrificiile omeneşte posibile, doar-doar i-o aduce pe calea cea dreaptă pe aceşti nenorociţi ai sorţii, pe calea arătată lui însuşi de Dumnezeu, într-un vis tulburat, şi pe care Sfânta Fecioară îl însoţea pas cu pas, atârnată la gâtul lui de un şiret de piele.

Cu zece ani în urmă, părintele Antonio de Segovia îşi începuse viaţa de misionar străbătând valea Atemajac şi făcându-le cunoscut păgânilor de aici cuvântul Domnului. Indigenii îl recunoşteau după amuleta Imaculatei, căci o purta mereu pe piept. Mica figurină, de-o palmă, fusese plămădită chiar de mâinile unor purépechas, lângă lacul Patzcuaro, dintr-un aluat frământat cu tulpină de porumb şi miere de orhidee. Talismanul îl însoţise peste tot, clipă de clipă, şi făcea parte din materialul didactic al misionarului, destinat evanghelizării, alături de o cruce cioplită în lemn de chiar Vasco de la Zarza şi o batistă ponosită pe care o vântura ori de câte ori vedea apropiindu-se vreun sălbatic despuiat şi pictat pe faţă ca un demon. Zece ani trecuseră de-atunci, şi părintele Antonio, întins acum pe rogojina de *totora* uscată, prefăcându-se mort, trebuia să recunoască:

praful de puşcă şi pojarul făcuseră treabă mai bună decât el în ţinuturile astea.

În cele din urmă îndrăzni să respire şi să-şi mişte o mână. Un fior de furnicături îi urcă până la umărul amorţit. Cu ochii încă închişi, îşi pipăi pieptul plat, centimetru cu centimetru. Buricele tremurânde ale degetelor nu percepeau bătăile inimii, îngheţată de frică, dar, mai grav, nu simţeau nici silueta Fecioarei pe pieptul lui. *Madre de Jesús!* Se simţi gol, pe dinăuntru şi pe dinafară, îngrozitor de vulnerabil. Inima îi paralizează din nou. Toate armatele de spanioli la un loc nu-l vor putea păzi aşa cum o făcuse mica lui amuletă. *„Hijos de putas* – Doamne, iartă-mă! – mai bine mă omorau pe mine."

Afară, ţipetele se stingeau, unul câte unul, într-o oroare pe care Antonio de Segovia n-o putea vedea, dar o simţea prin toţi porii. Văpăile violente mistuiau colibele devastate de azteci, aruncând peste Tzapopán o pâclă însângerată, ce prevestea vremuri negre. *„Infierno!",* gândi *padre* Antonio.

Cât să fi trecut de când sălbaticii ăia doi îi smulseseră Fecioara de pe piept, lăsând doar şiretul să atârne flasc printre cutele pielii uscate de la gât? Dincolo de pereţi nu se mai auzeau decât drugii, trosnind carbonizaţi. Părintele respira din ce în ce mai greu. Fumul invadase coliba, îl simţea înecându-i plămânii, însă nu îndrăznea să deschidă ochii. Moartea îi salvase viaţa, dar acum îi era mai frică de viaţa care-l aştepta decât de moarte.

— *Angel...* îngăimă părintele, cu o spaimă surdă în glas.

Nimeni nu răspunse. El şi Angel de León nimeriseră în satul acela pierdut după săptămâni de rătăcire prin pădurile de pin, mâncând seminţe şi rădăcini, dormind iepureşte, cu rândul, ca să se păzească de râşi, de coioţi şi chiar de fiare cu chip de om. Ca şi el, Angel părăsise falnica Spanie şi venise în sălbatica Americă să propovăduiască mântuirea, să cucerească treptat, cu duhul blândeţii, inimile acelor nenorociţi, despre care se spunea chiar că se mănâncă între ei. Nu voiseră decât să facă în sufletele lor păcătoase lăcaş sfânt pentru Dumnezeu, botezându-i creştineşte. Îşi văzuse fiecare de drum, se despărţiseră încă din ziua în care debarcaseră, dar, din când în când, Tatăl ceresc, care veghea asupra lor, îi aducea din nou împreună, împletindu-le potecile. Erau ca doi fraţi, legaţi prin

credinţă. Se spovedeau unul altuia şi se alinau în clipe de deznădejde.

— *Angel...* îl chemă încă o dată, în şoaptă.

Antonio îşi apăsă pieptul cu ambele mâini, să sfarme durerea cruntă dinăuntrul său. Fecioara, care stătuse lipită de sufletul lui atâţia ani şi îl protejase, nu mai era, i-o luaseră. Nu se putea să i-l fi luat şi pe Angel! Deschise ochii şi întoarse uşor capul spre colţul colibei, unde, cu o seară înainte, Angel de León îşi întinsese şi el rogojina şi murmurase o rugăciune pentru amândoi. Din unghiul în care era, Antonio îi vedea doar o parte din picioarele uscate şi păroase, care se terminau cu tălpi bătătorite şi înnegrite de colb. O fracţiune de secundă, inima i se umplu de speranţă. Fratele lui era aici, poate se prefăcuse şi el mort, poate leşinase de spaimă şi poate aşa scăpase de îndrăcită furie a sălbaticilor. Caxcanii erau renumiţi pentru atacurile lor feroce. Nu doar ucideau cu bestialitate orice spaniol le cădea în mână, dar îi mai şi prăjeau şi îi mâncau, dansând dansuri diavoleşti în jurul focurilor înalte de doi metri.

Padre Antonio făcu un efort şi, icnind, se ridică în capul oaselor. Atunci, în lumina rozalie a zorilor care se ridicau peste Tzapopán, văzu oroarea.

— *Maledictionl*[1]

Vânăt şi dezgolit, cu pelerina dată la o parte, cu ochii deschişi, fixând hipnotic tavanul, Angel de León zăcea într-o baltă de sânge din care încă ieşea un abur cald. Avea mădularul retezat cu totul şi îndesat în gură.

[1] Nenorocire! (în limba spaniolă) (n. red.).

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Parohia Nuestra Señora de Zapopan, Jalisco,
Guadalajara, în zilele noastre

Nissanul Pathfinder avansa la ralanti prin mulţimea în delir, disperată să-i atingă măcar caroseria. Maşina blindată fusese închiriată special pentru această călătorie a Fecioarei din Zapopan, figurina făcătoare de minuni, aducătoare de pace şi ocrotitoare a fotbaliştilor din Guadalajara. Pelerinajul Sfintei Fecioare era dintre cele mai renumite în regiune, ba chiar în întreg Mexicul, şi intrase de curând în patrimoniul mondial al UNESCO. Aproape două milioane de oameni participau an de an la procesiune, însă anul acesta era unul cu totul special, căci *padre* José, după costisitoare intervenţii pe lângă primărie, a căror amintire îi stârnea de fiecare dată o grimasă şi-un *Perdóname, Jesús!*[2]*,* reuşise să obţină prelungirea traseului până la poarta parohiei sale, Nuestra Señora de Zapopan, situată la două străzi de stadionul Jalisco.

Parohia îşi câştigase renumele de a fi fost prima comunitate a Arhiepiscopiei Guadalajara dedicată Fecioarei din Zapopan, cu hramul instituit de nimeni altul decât al şaptelea arhiepiscop de Guadalajara, răposatul cardinal López, iar acum se împlineau cincizeci de ani de la fericitul eveniment. Însă niciunul dintre argumentele pământeşti sau cereşti pe care *padre* José le înaintase cu patos administraţiei locale nu-l convinsese pe consilierul general, însărcinat cu aprobarea traseului, să-şi pună semnătura.

— Fiule, în numele lui Dumnezeu, sunt câteva sute de metri în plus... se milogise el disperat, aproape căzând în genunchi pe mocheta albastră din biroul consilierului.

— *Padre,* nu insista, Independencia e un cartier *muy peligroso*[3]*,* eu sunt aici ca să am grijă să împiedic incidentele grave în oraşul nostru. Ia gândeşte-te dumneata, dacă vine vreuna dintre acele *barras*

[2] Iartă-mă, Isuse! (în limba spaniolă) (n. red.).
[3] Foarte periculos (în limba spaniolă) (n. red.).

bravas[4] care-şi fac veacul pe lângă stadion şi o fură pe Imaculata? Păi, nu se duce dracu' tot pelerinajul de-acu' în vecii vecilor?

— Garantez eu pentru ultraşi, sunt enoriaşi de-ai mei, cu credinţă, oricât de dezmăţaţi ar fi pe stadion. Fecioara e protectoarea lor, *santa patróna del fútbol,* nu s-ar încumeta niciunul la o asemenea faptă, au frică de Dumnezeu! Doar nu degeaba suntem parohia *Estadio.*

— E un singur mod în care poţi garanta, răspunse atunci consilierul general.

Rupse o bucată de hârtie din agendă şi scrise ceva pe ea, după care i-o întinse preotului.

— Un milion şapte sute de mii de pesos? se albi la faţă bietul *padre* José, după ce văzu biletul.

— Statueta e nepreţuită, dar am zis să pun aşa, un *peso* pentru fiecare participant la pelerinaj, am estimat până în două milioane anul ăsta, cu discount pentru dumneata. Un *peso* garanţie pentru fiecare potenţial hoţ. Dacă – Doamne fereşte! – se întâmplă ceva, eu plătesc cu funcţia, că eu aprob traseul. Înţelegi, *padre?*

Părintele José înţelegea foarte bine cum mergeau lucrurile, pricepuse ce voia consilierul, nu era nicio surpriză pentru el. Aşa că plecase indignat, dar oarecum resemnat. *Eso es*[5]*...* Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a le oferi enoriaşilor săi această bucurie. Dumnezeu era sus şi, cu siguranţă, îi văzuse eforturile. Dar, pur şi simplu, nu avea de unde să ia sacul de bani pe care consilierul îl ceruse mită cu atâta nerușinare. Seara, la culcare, se îngriji totuşi să-l roage pe Dumnezeu să-i ierte păcatele consilierului şi, dacă se poate, să facă un miracol, ca Sfânta Fecioară miniaturală să ajungă şi pe Calle Monte Atlas. De aceea, nici nu se mira prea mult când, a doua zi dimineaţă, la micul-dejun, sora Magdalena îi aduse, împreună cu obişnuitele sale *huevos rancheros*[6] şi paharul de lapte de capră, un mic pachet, cam cât o cărămidă, legat în cruce cu o sfoară de iută. Coletul era împachetat destul de neglijent, nu avea niciun însemn al poştei, doar numele preotului pe el, mâzgălit parcă de un copil care

[4] Grupări organizate de suporteri ai echipelor de fotbal din America Latină, cu manifestări violente (n. red.).

[5] Asta este (în limba spaniolă) (n. red.).

[6] Fel tradiţional mexican cu ouă, legume şi salsa (n. red.).

abia învăța să scrie.

— Era pe masa din bucătărie, *padre,* l-a găsit sora Rosa când a intrat să pregătească mâncarea, dădu din umeri neștiutoare sora Magdalena.

— *Dios mío,* îngăimă el, *el Todopoderoso!*[7]

Îl trecură fiorii. Știa deja ce e înăuntru, chiar înainte de a-l deschide. Intuia conținutul, însă n-avea nicio idee cine ar fi putut fi expeditorul. Îl măsură pe toate părțile, încercând să găsească un indiciu, însă nimic. Așa că îl întredeschise cu grijă și îl închise cu aceeași precauție, fără să atingă niciuna din cele o mie de bancnote verzulii, de câte o sută de dolari, aranjate la milimetru. După ce-și mâncă ouăle, se șterse tacticos la gură cu colțul șervetului, își îndesă pachetul sub sutană, își făcu o cruce mare și plecă fără să spună nimănui unde merge, cum ar fi făcut în mod obișnuit.

„Facă-se voia Domnului!", își zise în gând.

Ochi un taxi care tocmai virase în direcția lui, dinspre Calle Siete Collinas. Se urcă în mașină aproape din mers și până la destinație se rugă în gând Maicii Domnului, numărând rugăciunile cu rozariul său tocit. O oră mai târziu, ștampila și semnătura consilierului general se uscau pe cererea de prelungire a traseului pe care cortegiul urma să-l parcurgă peste o lună.

Timpul trecuse repede. Acum, cortegiul, care plecase încă de la primele ore ale dimineții, după liturghia de la Catedrala Metropolitană, intrase pe Avenida Vallarta, făcuse apoi dreapta pe Avenida Americas, spre bazilica din Calle Eva Briseño, pentru o nouă liturghie, și, în sfârșit, se îndrepta gălăgios spre parohia de la numărul 1646, Calle Monte Atlas. Zeci de mii de dansatori mascați, acoperiți de blănuri și pene colorate, mii de preoți și microbiști, oameni de toate rangurile și de toate vârstele cântau pe toate vocile, acompaniați de vreo zece fanfare inimoase. Repertoriul pestrițului alai acoperea o gamă vastă, de la imnuri religioase la *„Alirón, alirón, Deportivo campeón",* iar ecourile răzbăteau până dincolo de râul San Juan de Diós și de șoseaua Independencia Norte, care delimitau cartierul.

[7] Atotputernicul (în limba spaniolă) (n. red.).

Imaculata de lut se balansa uşor pe suportul amenajat special pe bancheta din spate, impasibilă, privind în gol prin parbrizul securizat al Nissanului. De când fusese plămădită, adică de aproape cinci sute de ani, străbătea Mexicul în lung şi-n lat, aducând pace şi dreptate, făcând miracole, vindecând boli şi împiedicând tot felul de dezastre; înlesnise prin toate acestea creştinarea indigenilor şi, mai apoi, întărise credinţa mexicanilor în Dumnezeu. Călătorise mai întâi la pieptul unui misionar, apoi, prizonieră în *quipil*-ul unui războinic caxcan, zăcuse pierdută pe un câmp timp de un secol, pentru a fi găsită şi plimbată din mână în mână şi din generaţie în generaţie alte sute de ani, îngropată la un moment dat la piciorul unei cruci şi, în sfârşit, dezgropată de arheologi, pentru a fi restaurată şi încredinţată Arhiepiscopiei Guadalajara. Figurina nu mai avea nimic de-a face cu mica statuetă modestă de altădată, căci pielea ei, cândva închisă la culoare, amintind de popoarele indigene care o modelaseră, era acum pictată în culori vii, cu obraji roz şi buze ca mura, şi acoperită de o mantie fină din mătase albastră, brodată cu fir de aur. Purta chiar şi o pălăriuţă asortată, cu boruri late. La fiecare cinci ani primea un tratament cosmetic special din partea celor mai de seamă restauratori din capitala Mexicului. A străbătut secolele, s-a bucurat de recunoştinţa oamenilor, a primit ofrande de fructe, ceară şi flori, ca să ajungă astăzi în confortul banchetei de piele a ultimului model Nissan, închiriat special pentru ea.

— Uite-o, ai văzut? M-a privit! se repezi o femeie spre maşină.

— *Nuestra Señora de Zapopan...* făcătoarea de minuni! urla mulţimea.

Maşina înainta lent, flancată de puzderia de oameni şi urmată de un convoi de douăsprezece Mercedesuri negre, luxoase, în care călătoreau cei doisprezece cardinali ai celor mai mari municipalităţi mexicane. Păreau şi ei nişte figurine de lut, căci erau la fel de inexpresivi. În lunga lor carieră sacerdotală, escortele de ocazie ale micii Fecioare din Zapopan de astăzi învăţaseră să-şi disimuleze plictiseala sub o atitudine distantă, care putea fi interpretată de profani drept *decentia*[8]. Ocaziile de a fi toţi doisprezece laolaltă erau

[8] Bună-cuviinţă (în limba spaniolă) (n. red.).

rare și niciunul dintre ei nu le căuta înadins, dimpotrivă. Se urau, se disprețuiau și se prefăceau că se iubesc creștinește cu perfidia de care numai o versată față bisericească era în stare. Unii dintre ei, ca monseniorii López, Ruiz și Vázquez, fuseseră numiți cardinali prin consistoriile de la Vatican încă de pe vremea lui Karol Józef Wojtyła, Papa Ioan Paul al II-lea. Ei erau și cei mai acri, căci vechimea le conferea o aroganță pe care n-o puteai ajunge nici cu prăjina. Alții, ceva mai tineri, precum Ramírez sau Galván, numiți de Ratzinger, cultivaseră rapid înfumurarea ca mecanism de exercitare a autorității. Și unii, și ceilalți se credeau trimișii lui Dumnezeu să controleze această lume cu biciul fermecat și implacabil al păcatului, inventat de creștinii primelor secole. Delirul lor de putere căpătase, în timp, proporții nebănuite și se răsfrângea nu doar asupra sărmanilor săraci cu duhul, oi placide, de altfel, pe care trebuiau să le păstorească, ci și asupra tuturor celorlalte structuri, presupuse laice, ale societății, ca o plasă lipicioasă ce prindea în capcana ei tot ce mișca.

Cei doisprezece cardinali primiseră invitațiile în ultimul moment, pecetluite cu sigiliul arhiepiscopului primat din Ciudad de México, și ordinul ferm de a-și anula orice alt oficiu. Chiar papa în persoană își întinsese antenele până aici, tocmai de la Vatican, căci era interesat în mod deosebit de pelerinajul *Señorei* din Zapopan. Avea tot interesul să folosească acest pelerinaj în propriul folos. Iar țara asta, mai catolică decât el însuși, îi dădea acum o oportunitate extraordinară de a spăla rușinea de pe fața Bisericii, o față decrepită și mânjită de scandalurile care se țineau lanț. O serie de crime sinistre avuseseră recent loc chiar în buricul Vaticanului. Ororile zguduiseră din temelii întregul edificiu creștin. Investigarea lor nu se terminase, toate structurile polițienești locale și internaționale erau pe jar, însă cei mai arși fuseseră marii prelați. Unii, la propriu.

Padre José se simțea clar depășit de amploarea evenimentului. Tremura ca varga în poarta parohiei Nuestra Señora de Zapopan Estadio, așteptând convoiul sfânt. Pregătise o cină specială pentru cei doisprezece cardinali, după liturghia ce urma să aibă loc la ora 17:00, și se gândise ca masa să fie pusă chiar în nava centrală, în fața altarului principal, unde urma să fie așezată Imaculata, în bolul ei de sticlă. Știa că monseniorii sunt obișnuiți cu mult fast și mâncăruri din

cele mai alese, dar el spera să compenseze lipsa luxului cu devotamentul nemăsurat față de imaginea venerată a Maicii Domnului din Zapopan. Până la urmă, ce putea să facă? Parohia lui nu era una avută, se știa asta în toată Guadalajara. Adevărata bogăție zăcea depozitată în sufletul său și în cele ale enoriașilor care, în sfârșit, puteau să se bucure și ei că Fecioara le călca pragul și le orna altarul, fie și numai pentru câteva ore.

— Ai pregătit vinul? o chestionă *padre* pe sora Rosa, ce-i stătea la dreapta, în poarta bisericii.

— Da, părinte.

— Și hostia?

— Și.

Vinul fusese adus tocmai din Castilla y León, douăsprezece sticle direct de la crama Vega, renumită pentru gustul bogat și finisajul lung și elegant al vinurilor sale, pe care le obținea dintr-o combinație secretă de soiuri de struguri, în principal Tempranillo, și le îmbutelia numai în anii cei mai buni. Iar pâinea fusese frământată, fără drojdie, de mâinile călugărițelor din parohie. Totul era pregătit după canon.

Când cele treisprezece mașini se aliniară în sfârșit în curtea bisericii și din ele coborâră cei mai de seamă oaspeți pe care parohia îi primise vreodată, *padre* José simți că s-a pogorât asupra lui toată mila și bunătatea Domnului, dar și toată panica de pe lume.

— *Bienvenida, Virgen de Zapopan! Bienvenidos, Monseñores!* Aducem prinos de bucurie și entuziasm, cu toată fervoarea și dragostea noastră religioasă pentru imaginea Maicii Domnului. Nu pot să descriu fericirea pe care o simt acum, că *Santa Virgen* ne calcă pragul, în sfârșit, cu voia lui Dumnezeu, și aceste lacrimi...

Padre José ar mai fi continuat să peroreze minute lungi, căci pregătise un discurs întins pe patru pagini, dacă nu s-ar fi trezit brusc cu mâna înmănușată a cardinalului Suárez sub buze. I-o sărută cu evlavie, încercând să nu lase stropi de salivă pe pielea fină a mănușii filigranate. Urmară toate celelalte mâini, întinse cu aceeași ostentație, spre a fi sărutate.

După mica statuetă, purtată pe brațe de doi diaconi, intrară în biserică și cardinalii, urmați în grabă de preotul micuț și transpirat, dispus să facă orice i-ar fi cerut înaltele fețe. Mulțimea de afară, căreia

de-acum nu-i mai era permis accesul, mai zăbovi o vreme, până când ecourile clopotelor se stinseră, apoi începu să se disperseze în cele patru colţuri ale Guadalajarei. Din când în când, dinspre stadion mai răzbătea un strigăt de victorie – *Deportivoooo campeón!*

— Ce zi! se lamentă cardinalul Ruiz îndreptându-se de spate după atâtea ore de stat în maşină.

— Măcar nu plouă, ca-n *Ciudad,* se băgă în seamă Galván, cât să le amintească celorlalţi că el conduce cea mai mare arhiepiscopie a Mexicului.

— Asta mai lipsea! îi ţinu isonul cardinalul Ramírez.

— *Padre,* cu ce ne serveşti?

— Luaţi loc, *monseñores,* scuzaţi, acum vine vinul! Rosa! Rosa!

Sora Rosa intră grăbită cu o tavă pe care ducea douăsprezece pahare umplute cu vinul scump comandat de *padre,* încercând ca nu cumva să verse vreo picătură.

— *Monseñores,* sângele Domnului nostru, să vărsăm o picătură în cinstea *Virgenei* de Zapopan, Măicuţa noastră sfântă, care astăzi a poposit şi în umila parohie ce-i poartă hramul...

— *Padre,* păstrează-te pentru liturghie! i-o tăie cardinalul Vázquez. Aici suntem între noi.

Bietul José se uita la personalităţile din vârful Bisericii pe care o slujea, aşezate la masa din faţa umilului său altar, sub ochii pictaţi ai *Señorei de Zapopan,* şi nu-i venea să creadă că are parte de o asemenea onoare. Cardinalii îi păreau apostoli pogorâţi din ceruri, cu mantiile lor vişinii scumpe, cu inelele lor preţioase şi mitrele de aur atârnându-le greu pe piept. N-ar fi făcut nimic să-i supere.

— *Perdóname,* Eminenţă!

— Vinu-i bun, ce altceva ne-ai mai pregătit?

— Rosa! Rosa!

Sora Rosa intră din nou grăbită, cu hostia încă aburindă. *Padre* José făcu semnul crucii deasupra pâinii proaspăt scoase din cuptor şi o rupse în douăsprezece bucăţi, pe care se strădui să le facă egale, pentru a nu provoca vreo nemulţumire.

— Mai adu din vinul ăla, îi ordonă cardinalul Ruiz.

Părintele atât aştepta! Fericit să-i vadă pe oaspeţii săi binedispuşi, n-o mai strigă pe Rosa, ci se precipită el însuşi spre pivniţa parohiei.

La al doilea colţ pe care-l făcea culoarul îngust spre scările beciului, graba îi fu curmată de o lovitură puternică în moalele capului.

CAPITOLUL 2

Guadalajara, templul stadionului Jalisco de Guadalajara, aproape de miezul nopţii

Cele douăsprezece lumânări din ceară ieftină, de soia, răspândeau o lumină vagă şi un miros înţepător de parafină în micul templu al *Estadio* Jalisco. Figura de lut a Fecioarei din Zapopan privea impasibilă duzina de trupuri despuiate şi sprijinite de-a lungul unui perete. Înalţii prelaţi nu mai aveau nimic din măreţia pe care le-o dădeau straiele lor scumpe şi mitrele de aur. Dezbrăcaţi de orice demnitate, erau doar nişte corpuri vineţii, flasce, diforme.

Inaugurat în 1960, binecuvântat de cardinalul José Garibi Rivera, stadionul fusese proiectat, încă din faza de parcelare, să dispună de un templu dedicat Fecioarei din Zapopan, ocrotitoarea regiunii. Fotbaliştii îi aduceau ofrande înainte de meci, suporterii îi cântau imnuri în tribună şi, în general, întreaga comunitate sportivă din Guadalajara îşi exprima foarte vocal devotamentul faţă de ea, cu orice ocazie, dar mai ales atunci când echipa locală înscria un gol mult aşteptat. Însă echipa de *athleti Christi* a celor doisprezece cardinali, echipa campioană a Bisericii Catolice din Mexic, părea că pierduse în faţa unui adversar misterios şi descreierat, care îi privea acum retras, aşezat pe vine într-un colţ întunecat al templului *Estadio.*

— Mmm... mmm... se auzi un icnet disperat dinspre perete.

Alte gemete îi răspunseră, şi trupurile livide începură să se mişte toate, într-o viermuială ţinută în frâu de sforile groase de sisal, strâns înfăşurate în jurul lor. Încercarea de a se elibera nu făcea decât să-i chinuie mai tare, căci funia aspră le brăzda pielea, lăsând urme sângerii şi usturătoare. Gurile le erau astupate cu căluşuri din cârpe murdare, iar ochii încă nu puteau să străpungă obscuritatea templului.

O umbră se ridică din colţul pe care-l făcea altarul şi porni agale spre şirul cardinalilor sprijiniţi de zid.

— Mmm... mmm... începură să se agite cu toţii, înspăimântaţi.

— Mhm... le răspunse batjocoritor umbra. Inutil să vă zvârcoliţi,

nu veţi scăpa. Nu de data asta. Poate mai vreţi puţin vin... Să sărbătorim revederea! A fost un an bun, iar Tempranillo şi melatonina se echilibrează armonios, dacă ştii proporţia magică. Aţi dormit toţi mai ceva ca pruncul Isus!

Umbra se apropiase la numai doi metri de trupurile legate fedeleş şi căpătase acum silueta unui bărbat de statură medie, între două vârste, bine făcut, cu capul ras. De după urechea dreaptă îi ieşeau liniile desenate stângaci ale unui tatuaj ce se voia reprezentarea stilizată a veninosului scorpion mexican de deşert. Cardinalul Ruiz dădu involuntar drumul unui jet de urină care-l stropi până aproape de faţă şi se prelinse apoi, călduţ, printre faldurile burţii.

— Fix ca un prunc! râse cu toată gura bărbatul tatuat, scoţând la iveală vârful unui dinte de aur.

Ruiz strânse pleoapele de ruşine, ca întunericul să-i ascundă propria degradare.

— Deschide ochii, Eminenţă! Priveşte-mă! Nu mă recunoşti din poziţia asta, de jos?

Ceilalţi cardinali începură să se agite, privind acuzator spre Ruiz, din cauza căruia, probabil, sufereau acum cu toţii.

— Sau poate *Monseñor* López are memoria mai bună...

— Mmm... mmm... încercă López să se apere.

— Ce spui, *Monseñor,* că nu înţeleg... Să te frec pe burtă? Te doare acolo şi doar aşa îţi trece?

— Mmmmmmm, dădu López să se opună şi să se întoarcă, dar pantoful bărbatului îi apăsa cu putere abdomenul umflat.

Un sunet ca o pârâială greoaie ieşi atunci dintre picioarele cardinalului, şi un miros scârbos se amestecă cu parafina lumânărilor.

— Căcăciosule! îl scuipă scârbit bărbatul cu scorpion. Sunteţi toţi nişte burdufuri pline de rahat. Mi-e silă şi să vă omor! Dar mai e până acolo... Nu ne grăbim... Şi nu vă fie teamă, nu vă fac altceva decât ce le-aţi făcut voi înşivă altora. Inclusiv mie!

Cardinalii făcură din nou ochii mari, îngroziţi. Aşadar, nu din cauza unuia singur sau a doi-trei dintre ei erau în situaţia asta, ci dintr-un motiv care îi incrimina pe toţi. Privirile lor, deopotrivă acuzatoare şi imploratoare, se întoarseră la unison spre statueta *Señorei de Zapopan.* Din cauza pelerinajului ei ajunseseră să fie toţi la

un loc, şi tot Imaculata îi privea acum cu dispreţ. Dar ce putere să aibă o biată bucată de lut? Că doar ei erau mânuitorii acestor păpuşi, şi ştiau mai bine ca oricine că astfel de obiecte erau instrumentalizate să-i controleze pe proşti, nu pe ei.

— *Nuestra Señora* a văzut multe la viaţa ei! Şi-acum vă vede şi pe voi în curu' gol! Spurcaţilor! necheză amuzat bărbatul.

Niciunuia nu-i trecea prin cap care ar putea fi motivul pentru care fuseseră răpiţi şi făcuţi prizonieri în acest templu kitschos şi niciunul nu-l recunoştea pe dezaxatul din faţa lor.

— Ia să vedem, continuă acesta, trecând prin dreptul fiecărui cardinal. Răpire... Sechestrare... Tortură... Ce lipseşte? Ah, da, era să uit... Viol!

Cardinalii despuiaţi şi imobilizaţi începură din nou să se agite, iar trupurile lor, lipite unul de altul, alcătuiau parcă un vierme ce se zbate după ce i-a fost retezată coada. Bărbatul se apropie şi mai mult de cardinalul Ruiz şi, cu vârful pantofului ascuţit, începu să-i îmboldească insistent mădularul.

— Păi, ce-ai păţit, *Monseñor?* Nu ţi se mai scoală ca pe vremuri? Vrei să chem nişte băieţei de zece-unşpe ani... Poate aşa ţi se trezesc şi pofta, şi memoria!

Trecu mai departe, la cardinalul Vázquez, care plângea în hohote, înecându-se cu mucii.

— Gata, gata, nu mai plânge, nu-ţi fac nimic rău, e normal să doară puţin, la început, dar o să treacă, o să vezi, până la urmă o să-ţi placă, zise imitând o voce în timp ce împungea cu pintenii încălţărilor testiculele lui Vázquez.

Cardinalul încetă brusc să se mai smiorcăie când îşi dădu seama cine era bruta din faţa sa.

CAPITOLUL 3

Guadalajara, miezul zilei

În timp ce enumera numele tuturor cartierelor şi străzilor pe care le străbăteau, spre surprinderea şoferului asudat, poliţist şi el, Columbus Clay strângea cu toată puterea mânerul de deasupra uşii SUV-ului. Înaintau în mare viteză, fără să respecte niciun semafor, într-o coloană de nouă maşini masive de teren, al căror traseu fusese eliberat încă de la plecarea din Tlaquepaque. Cercetase acolo pivniţa de vinuri în care fusese asasinat „cu sânge-rece", cum titraseră toate televiziunile mexicane, mult iubitul cardinal Garza Corcuerra, în momentul respectiv candidat cu mari şanse la titlul de arhiepiscop primat al Mexicului.

Ramirez, tânărul poliţist mexican de la volan, nu se mai abţinu şi, plin de admiraţie, izbucni pe sub mustaţa stufoasă.

— Hai, daţi-o-ncolo! Dacă nu sunteţi din Guadalajara, cum se face că ştiţi toate denumirile străzilor, mai bine ca primarul?

— Am dat în închisoare peste un ghid al oraşului şi l-am citit. Muream de plictiseală la bulău, şi, cel puţin la început, în afară de cartea de telefon şi fâşiile de ziare cu care ne ştergeam la cur, nu prea aveam acces la tipărituri, aşa că era bun orice.

Mexicanul nu avu timp să înghită şi să digere povestea colegului oaspete, căci maşina pătrunse, fără să încetinească, pe porţile larg deschise ale stadionului, care fusese înconjurat încă de dimineaţă de un cordon de dube cu însemnele poliţiei. Agenţi de toate gradele, federali, statali şi locali, încercau să ţină la distanţă carele de televiziune şi făceau eforturi să-i oprească pe jurnalişti în tentativa lor de a intra pe stadion. Li se interzisese poliţiştilor, prin ordin direct, să ia şpagă de la presă, ceea ce arăta cât de gravă era situaţia. Elicopterul unei televiziuni reuşi totuşi să treacă peste baraje, dar se retrase repede, pentru că un soldat trăsese asupra lui cu un aruncător de grenade, ratându-l însă, spre norocul ziariştilor băgăreţi. Maşinile intrară rând pe rând direct pe gazon şi, ca să nu frâneze brusc, încetiniră treptat, executând câte un semicerc până aproape de

mijlocul terenului, unde parcară la fel cum merseseră, într-o ordine desăvârşită.

Columbus Clay încheie lista numelor de străzi în capul său. Nu doar că nu uita niciodată nimic, dar avea şi ambiţia de a rezolva, fără amânare, orice caz i se încredinţa. Însă, la ce vedea acum în faţa ochilor, situaţia era complicată peste măsură şi, oricât de mult şi-ar fi dorit să fie în două locuri deodată, aceasta rămânea o imposibilitate chiar şi pentru un poliţist cu calităţile lui. Aşa că puse imediat mâna pe telefon, deschise lista apelurilor ratate şi apăsă pe numele lui Charles Baker. Figura celebrului profesor american îi apăru pe ecran.

— Domnule Columbus Clay, aţi sunat la ţanc!

— *Ciao, fratelli d'Italia!* Domnule profesor, iată că ne revedem. Din păcate, cu scuzele de rigoare, va trebui să amân câteva zile plăcerea de a vă întâlni pe toţi personal, zise poliţistul american, cu regret. Înţeleg că aveţi o crimă nouă acolo, alt popă care a dat ortul popii. Chestia e că aici avem douăsprezece.

— Douăsprezece? se auzi vocea lui Gianmaria Volpone, directorul de operaţiuni al AISI, Serviciul Secret italian. Cu tot cu alea pe care ni le-aţi trimis?

— Nu. Astea sunt noi. Prospături! Doisprezece cardinali au fost găsiţi crucificaţi pe terenul de fotbal de pe *Estadio* Jalisco de Guadalajara. Aşezaţi în cerc, frumos, cu capetele tăiate, prinse în lanţuri în jurul trunchiului. Toţi aveau, pardon, îndesate în gură *le palle* şi *il cazzo,* cum ziceţi voi, italienii, atât de plastic. Noi le spunem mai pe şleau: *la verga y los cojones.* la uitaţi-vă aici! spuse aşezând în faţa camerei o poză Polaroid, cu victimele de pe stadion, pe care i-o adusese rapid un agent.

Fotografia arăta o duzină de cruci, bine înfipte în gazon, dispuse la distanţe egale una de cealaltă. Pe fiecare cruce atârna câte un cadavru răstignit, cu mâinile şi picioarele bătute în cuie. Toate trupurile erau îmbrăcate în robe roşii de cardinal. Capul fiecăruia, acoperit de o pălărie purpurie fixată cu un cui de craniu, era traversat, de la o ureche la cealaltă, de un piron şi atârnat de un lanţ în dreptul pieptului.

Columbus Clay râsese când arătase poza, astfel că cei care nu îl cunoşteau, adică toţi cei din echipa care ancheta omorurile din Italia,

adunați în jurul profesorului, cu excepția lui Charles și Volpone, care vorbise de câteva ori la telefon cu el, traseră concluzia că americanul era țăcănit.

— Douăsprezece crime noi? întrebă din nou Volpone, nevenindu-i să creadă.

— Într-adevăr, confirmă Columbus Clay.

— Cine are capacitatea să facă așa ceva? Nu poate fi o singură persoană. Trebuie să fi fost o operațiune de anvergură – răpire, sechestrare, torturare, execuție...

— *Eso es correcto,* spuse Clay. Ar putea părea ciudat acolo, la voi, în Europa, dar în Mexic lumea e obișnuită cu chestii de soiul ăsta. Aici, *todo es costumbre.* Totul e obișnuință. Ceva atât de sângeros cu siguranță s-a făcut la comanda unui tip cu mare putere. Și dacă ai văzut și ai vorbit, s-ar putea să se întoarcă să-ți scoată ochii cu care ai văzut, ca să nu mai vezi altă dată, și limba cu care ai vorbit, ca să nu mai vorbești niciodată. Dacă au timp, s-ar putea să facă și niște tocăniță din ochii și limba aia și să-ți oblige familia să o și mănânce.

Cum echipa italiană era îngrozită, profesorul Charles simți nevoia să intervină. Columbus Clay îl auzi de peste ocean cum le explica celorlalți.

— Domnul Clay e un polițist genial, vă garantez! Dar e un personaj aparte. Haideți să vă traduc ce a exprimat atât de plastic. E foarte probabil ca un cartel să fi ordonat crimele astea.

— Întocmai, profesore, spuse Clay. Concret, ca întotdeauna. Da. Astea sunt crime sadice, dar nu am găsit vreo legătură cu cele de la voi. Încă. Nu sunt sofisticate, nu există mesaje, nici mizanscene complicate. Exceptând chestia asta cu *vergas* și *cojones...*

— Dar de ce s-ar apuca un cartel să omoare cardinali din tot Mexicul? E vreun conflict politic? întrebă Volpone.

— Intuiția îmi spune că nu.

— Aveți vreo pistă?

— Chiar mai multe, *amigos.* Cred că sunt foarte aproape. De îndată ce termin aici, zbor spre Roma. Până atunci, *rapido,* să trecem la crima asta a voastră. Am raportul, foarte amănunțit, profesionist, cum îmi place mie. Am remarcat că al vostru se uita la desene animate, mai precis, la Porky Pig, când s-a trezit cu bâta-n cap. Și că

ultimul lucru pe care pare să-l fi auzit era cântecelul ăla al lui Sloppy Moe, *„I know something I won't tell".* Văd pe feţele voastre că n-aveţi nicio idee ce-i cu porcuşorul ăsta... Sloppy Moe e un ţărănoi cu barbă mare şi neagră, un fel de cowboy care cântă melodia asta în timp ce merge şi ţopăie. Când Porky Pig e prins la colţ de Injun Joe, indianul Joe, Sloppy Moe ne spune teribilul secret pe care se laudă atâta că nu vrea să-l dezvăluie nimănui. E un secret de bătălie. Fatal. Din ăla cu care poţi să-ţi învingi decisiv adversarul. Călcâiul lui Ahile al lui Injun Joe e că e gâdilicios. Aşa că, în faţa lui Porky, Moe îl gâdilă cu barba lui mare şi creaţă pe Joe, care pică de pe stâncă, dar se întinde şi acoperă cu corpul lui elastic întreaga suprafaţă a Statelor Unite. După ce a colonizat America, Sloppy Moe se apucă să-l gâdile şi pe Porky Pig.

La capătul celălalt al firului, nimeni nu zicea nimic, aşa că poliţistul continuă.

— Asta e în desenul clasic. Dar mai există o versiune în care Sloppy Moe e un criminal numit Ticklepuss. Când Ticklepuss îl atacă pe Pluck Twacy, îi spune că răţuştele se gâdilă rău în urechi, dar acesta îi răspunde că răţuştele n-au urechi. Drept care Ticklepuss îi pune lui Pluck Twacy, care v-aţi prins că e răţuşcă, urechi false şi se apucă să le gâdile. Îmi pare rău, dragi prieteni, dar trebuie să plec. Meditaţi la ce v-am povestit, ne auzim curând! *Adios!*

Columbus Clay întrerupse convorbirea şi rămase câteva clipe pe gânduri. Într-adevăr, avea mai multe piste, dar erau atât de încâlcite, încât trebuia să acţioneze cu precauţie, mai ales că tot Mexicul fierbea, iar protipendada catolică dăduse deja în clocot. Băgă telefonul mobil în buzunarul de la spate al jeanşilor şi despături ediţia de dimineaţă a cotidianului *El Informador.* Nu fusese greu să prindă un exemplar, căci acum toată lumea citea ştirile online, dar el era de modă veche, îi plăcea să simtă mirosul hârtiei de ziar şi al cernelii proaspete. Astăzi însă, *El Informador* mirosea a sânge. Jurnalul titra pe prima pagină, cu roşu: „Biserica se clatină. Guadalajara, bijuteria statului Jalisco, şi întregul Mexic, zguduite de un masacru fără precedent". Apoi, în şapou, cu litere de-o şchioapă: „La capătul pelerinajului Sfintei Fecioare din Zapopan, doisprezece preaeminenţi cardinali îşi găsesc tragicul final pe *Estadio* Jalisco.

Stadionul va rămâne închis tot sezonul, meciurile lui Deportivo urmând a fi jucate exclusiv în deplasare."

Pe Columbus Clay îl bufni râsul. „Presa...", gândi el, „cum știu ei, ziariștii, să extragă esențialul." Mototoli gazeta și porni agale, pe jos, pe Calle Siete Colinas, spre parohia Nuestra Señora de Zapopan.

CAPITOLUL 4

În același timp, la Roma

Profesorul Charles Baker nu avea timp să se plictisească. Aparent, cineva aruncase asupra lui blestemul de a nu se bucura de nicio vacanță, nu putea să se plimbe și el liniștit, să admire priveliștile, să bată muzeele sau să savureze o ceașcă de cafea pe o terasă, ca un om obișnuit. Adevărul este că nici el nu putea fi numit cel mai obișnuit dintre pământeni și îi și plăcea să dezlege mistere. Renumele de detectiv, pe care îl căpătase fără voie, în circumstanțe din cele mai stranii, îl arunca în tot felul de situații pe care nici cel mai creativ scriitor de romane polițiste nu le-ar fi putut imagina. Așa ajunsese și-n Italia, în urma unei invitații cel puțin bizare semnate de un așa-zis văr îndepărtat, din familia Visconti. Giani Volpone, directorul adjunct al Serviciilor Secrete italiene, îl contactase la puțin timp, deoarece se găsiseră bilețele cu jocuri de cuvinte în latină la locul asasinării a doi cardinali influenți de la Vatican. Notele făceau referire directă la numele lui Charles și la Universitatea Princeton, unde preda. Și să fi vrut, nu avea cum să stea deoparte. De când aterizase la Bergamo și până în acea zi, lucrurile se precipitaseră mai rău decât prevăzuse el. Crime ritualice abominabile continuau să aibă loc, iar victimele, înalți prelați, își găseau sfârșitul, una câte una, în cele mai îngrozitoare moduri – fierte de vii în ulei, tăiate în două de săbii orientale, gătite la grătar, eviscerate sau descompuse în acid. Iar acum tocmai ce aflase de la Columbus Clay că atrocități similare aveau loc peste ocean, în Mexic.

Era destul de îngrijorat după convorbirea cu Columbus Clay. El și italienii trebuiau să se descurce deocamdată fără ajutorul talentatului detectiv, deținătorul recordului de cele mai multe crime rezolvate în toată istoria Americii. Columbus Clay era prins acum cu dezlegarea enigmei masacrului dodecagonic din Guadalajara. Profesorul avea încredere în flerul lui extraordinar, mai ales că era dublat de imensa calitate de a nu uita niciodată nimic – niciun detaliu, niciun cuvințel. Se gândi cu admirație, dar și cu o oarecare compătimire, la polițist.

Faptul de a nu uita niciodată nimic i se părea lui Charles o binecuvântare și în același timp un blestem. Să nu poți să citești nicio carte, pentru că nu poți da uitării ce ai citit... El nu-și imagina traiul fără cărți, ar fi citit și ar fi scris la infinit, s-ar fi baricadat în bibliotecă și ar fi trăit acolo infinitatea de vieți imaginate de el și de alții, dacă viața reală nu l-ar fi obligat, dimpotrivă, să iasă afară și să trăiască ororile acestei lumi.

„Ce ți-e și cu viața asta...", își zise, cu gândul la Columbus Clay.

Prima oară îl întâlnise pe detectiv printr-un concurs de împrejurări la fel de neplăcute ca cele de astăzi. Îl contrariase atât personajul, cât și numele lui. Columbus Clay... numele unui boxer legendar, detectivul însuși fiind în tinerețe campion la box în Buenos Aires, și prenumele descoperitorului Americii... sau poate al personajului Colombo, din serialul polițist al anilor '70-'80. Acum ajunsese să creadă că, până la urmă, ei doi nici nu s-ar fi putut întâlni altfel, fiindcă păreau să aibă același apetit pentru enigme. Asistentul profesorului de la universitate și logodnica acestuia fuseseră uciși cu ceva vreme în urmă, iar Columbus Clay participase la anchetă din partea ODNI, *Office of the Director of National Intelligence,* învestit cu un fel de putere executiv-detectivistică, deloc clară pentru cei ce lucrau cu el, dar, aparent, foarte eficientă. Integral la dispoziția directorului Comunității de Informații, detectivul era trimis în cele mai dificile misiuni. Acesta îl pescuise dintr-o secție de poliție din San Francisco, unde detectivul lucrase timp de douăzeci de ani. Își începuse cariera destul de târziu și destul de brusc, apărut de nicăieri și neștiut de nimeni. Cu toate acestea, era singurul detectiv din istorie care elucidase toate dosarele ce-i fuseseră încredințate de-a lungul carierei. Acceptase cu modestie decorațiile, diplomele și trofeele din aluminiu sau din sticlă, care-i umpleau dulapul până la refuz, dar refuzase de fiecare dată avansarea, pentru că prefera munca de teren, nu se vedea nicidecum lâncezind în vreun fotoliu de șef. Colegii, pe care nu dorise niciodată să-i aibă ca parteneri, căci era un lup singuratic și aventuros, care nu voia să pună pe nimeni în pericol, îi purtau respect, îl considerau o legendă vie și nu se sfiau să-l folosească pe post de enciclopedie sau arhivă ambulantă. Orice informație, din orice dosar care îi trecuse prin mână, era depozitată

permanent între cutele creierului său, de la culoarea draperiilor vreunui loc al crimei până la numărul dinţilor lipsă ai vreunui cadavru. Amănuntele pe care le reţinea se dovedeau a fi – aproape de fiecare dată – cheia întregului mister, căci, aşa cum îi spusese şi lui Charles odată, un profesionist al crimei găseşte dovezi relevante în cele mai neînsemnate detalii.

Cu acest gând, profesorul american se întoarse la Volpone şi ceilalţi, care-l aşteptau să deznoade reţeaua încâlcită de execuţii ritualice ce păreau fără noimă, dar cu siguranţă aveau una. Într-un fel, spera ca detectivul Clay, cu flerul său inegalabil, să găsească în Mexic măcar un fir comun cu faptele petrecute în Cetatea Eternă.

CAPITOLUL 5

Estación de Ferrocarril Guadalajara, după-amiaza

Gara principală a oraşului zumzăia de turişti. În marea lor majoritate erau americani gălăgioşi şi nerăbdători să se urce în *Tequila Express*-ul tras la linia întâi. Trenul urma să-i ducă direct în cuibul pierzaniei, la distileria „La Perseverancia", dintr-o localitate situată nu foarte departe, la vreo 60 de kilometri de Guadalajara. Tequila, locul de naştere al celebrei băuturi care îi poartă numele, rămânea principala atracţie turistică, deşi autorităţile locale se străduiau din răsputeri să promoveze cultura bogată, ruinele antice, bucătăria incredibilă şi plajele uluitoare ale Mexicului. Mulţi dintre turişti nici nu mai aşteptau să ajungă la destinaţie, căci serviciul din tren oferea degustări de tequila în shoturi tari, dulci-amărui, cu note picante. Chiuiturile vesele ale turiştilor erau acompaniate de ritmurile joviale ale trompetelor şi ale *guitarrón*-urilor, pe care *mariachi,* incluşi în preţul biletului, le mânuiau cu un extraordinar talent. Unii nici măcar nu apucau să admire câmpurile albastre de agave, planta din care era făcută licoarea ce urma să le taie temporar firul raţiunii.

Când *Express*-ul de Tequila a părăsit, în sfârşit, gara, calmul s-a aşezat din nou peste peron. Mai rămăseseră doar câţiva călători. Localnici, după înfăţişare. Aşteptau un alt tren, care să-i ducă în direcţia opusă Tequilei, spre Ciudad de México. Aceştia nu aveau nimic din efervescenţa exuberanţilor turişti, puşi pe distracţie. Dimpotrivă, feţele posomorâte, hainele ponosite şi genţile cârpite de rafie, pe care le târau cu greu, spuneau poveştile unor vieţi destul de triste. Aleseseră trenul tocmai pentru că nu-şi permiteau avionul sau autobuzele confortabile ce legau Guadalajara de Ciudad. În ciuda faptului că erau cele mai importante centre urbane din ţară, toate proiectele de revitalizare a transportului feroviar între ele fuseseră abandonate. Visul de a parcurge distanţa de 600 de kilometri în doar două ore rămăsese doar un vis, scris frumos pe hârtie de politicienii de la Secretariatul pentru Infrastructură, ca să dea bine în campaniile

electorale. Altfel, localnicii se târau la fel de greu de decenii, petrecând nouă ore lungi în vagoanele sărăcăcioase, mirosind a stătut.

Garnitura veche intră în gară. Gâfâia ruginit şi părea deja obosită. Prea puţine persoane coborâră din cele trei vagoane lungi, împărţite în câte cinci compartimente. Călătorii de pe peron le luau acum locul, grăbiţi de fluierul nerăbdător al impiegatului.

— *¿Puedo ayudarle*[9]*,* măicuţă? întrebă un bărbat între două vârste, rotofei, întinzând mâna călugăriţei care tocmai pusese un picior pe scara abruptă a vagonului.

Femeia îl refuză, dând din cap că nu, şi, ridicându-şi veşmântul, urcă dintr-un salt, fără să se sprijine de nimic.

— *Eres muy ágil*[10]*,* se miră bărbatul, fluierând admirativ.

Femeia în straie negre era încă pe culoarul îngust când trenul porni. În mod curios, inerţia nu avu niciun efect asupra ei, măicuţa păstrându-şi echilibrul fără probleme, deşi ţinea câte o valiză în fiecare mână şi nu putea să se sprijine de nimic. Găsi, în sfârşit, un compartiment gol şi decise să rămână acolo. Aşeză cu grijă cele două valize pe banchetă şi se puse la fereastră. Trenul înainta agale, aşa că putea cerceta în voie peisajul urban: cartiere rezidenţiale, zone industriale şi comerciale, o atmosferă destul de vibrantă pentru o periferie. Locomotiva eliberă un şuierat prelung, şi metropola începu să se micşoreze în fine. Femeia răsuflă şi ea uşurată. Cu un gest scurt, îşi scoase voalul negru de pe cap, eliberând un păr bogat, la fel de negru. Îşi încheiase misiunea în Guadalajara şi avea un răgaz de nouă ore până la Ciudad de México. Voia să-şi tragă sufletul, să-şi pună ordine în gânduri, iar acest drum lung, pentru unii obositor, era o binecuvântare pentru ea. Zăngănitul molcom şi monoton al roţilor de tren era tot ce voia să audă.

— *¿Permites*, *está libre?* Pot să mă aşez aici?

Compartimentul era evident liber, iar bărbatul care încercase mai devreme s-o ajute să urce în tren nu mai aşteptă vreun răspuns din partea măicuţei. Îşi târî paporniţa înăuntru şi se proţăpi în faţa ei, tot la fereastră. Mirosea a acru, a sudoare stătută.

---

[9] Pot să vă ajut? (în limba spaniolă) (n. red.).

[10] Sunteţi foarte sprintenă (în limba spaniolă) (n. red.).

— Mergeţi la Ciudad, soră? Eu cobor la León, am o lucrare acolo. Mâine încep. Durează o lună. Dac-o da Dumnezeu şi-o fi totul bine... Poţi să mai ştii, în zilele noastre...? Am fost ieri la pelerinajul Sfintei Fecioare, mi-am luat şi-o iconiţă, uite, o ţin la piept, şi azi grozăvia asta...

Femeia îşi acoperi cât de repede putu părul şi faţa cu voalul negru, însă omul o văzuse deja. Îi zâmbi sec şi îşi întoarse capul spre fereastră, cât să-i dea de înţeles că n-are chef de vorbă.

— *Entiendo...* Nu puteţi vorbi... Eh, mi-ar fi prins bine să am şi eu cu cine pălăvrăgi orele astea, e lung drumul până la León. Da-nţeleg, să ştiţi! Am avut şi eu o soră de s-a călugărit, a făcut jurămintele alea de virginitate, de sărăcie, de tăcere, pe toate le-a făcut bunului Dumnezeu, sărăcuţa. Apoi s-a stins. Pneumonie... ce să faci, *la voluntad de Dios*[11], a luat-o la el, că prea era curată pentru lumea asta murdară. De-asta am şi vrut să vă ajut şi să stau aici, *con usted*[12], îmi amintiţi de ea.

Bărbatul transpirat îşi şterse o lacrimă din colţul ochiului cu podul palmei sale murdare şi începu să cotrobăie prin geanta de rafie. Scoase o *tortilla* şi două banane, din care pe una dădu să i-o întindă măicuţei, dar când o văzu indiferentă, privind în continuare pe fereastră şi ignorându-l, se răzgândi, nu voia să o mai deranjeze. Îşi mâncă pâinea nedospită şi banana plescăind, apoi închise ochii.

— O să aţipesc puţin, simţi el nevoia să se justifice.

„Sper că n-o să vorbeşti şi-n somn...", îi răspunse femeia în gând.

Trenul înainta agale prin peisajul monoton şi se apropia de Zapotlán del Rey. Numele micii localităţi era derivat din cuvântul nahuatl *tzapotlán,* care însemna „locul în care abundă zapotul", o specie de curmal cu fructe dulci, comestibile. Dar era popular mai ales pentru numeroasele mărturii ale localnicilor, apărute în presă în ultimii ani, despre observarea repetată a unor OZN-uri şi a unor presupuse fiinţe extraterestre care se tot încăpăţânau să dea târcoale liceului din oraş şi fermelor din apropiere, băgând în sperieţi oamenii şi vitele deopotrivă.

Bărbatul sforăia acum mai rău ca locomotiva. Adormise imediat ce

[11] Voia lui Dumnezeu (în limba spaniolă) (n. red.).
[12] Cu dumneavoastră (în limba spaniolă) (n. red.).

înghiţise ultimul dumicat, iar capul îi căzuse într-o parte. Femeia se întoarse în sfârşit către el şi surprinse iconiţa Señorei de Zapopan în palma-i transpirată. Schiţă o grimasă de dezgust şi se întoarse la peisajul care alerga dincolo de fereastră.

Calea ferată mergea în paralel cu autostrada spre Morelia şi trenul trecea acum pe lângă Zalamea, intrând în Michoacán. La ieşirea din statul Jalisco, mecanicul locomotivei simţi nevoia să tragă un lung semnal prevestitor, care îi tulbură somnul bărbatului şi-l făcu să sară speriat pe banchetă.

— Unde suntem? întrebă el buimac.

Cum femeia nu-i răspunse, încercă să se orienteze, privind pe geam. Îşi lipi nasul de fereastră, aburind-o cu respiraţia lui, şi scrută orizontul. Cât vedea cu ochii, parcelele regulate, cultivate cu tot felul de plante, alcătuiau un mozaic fascinant în tonuri de verde şi maro.

— Zalamea... Ehe, mai e cale lungă... zise pentru sine. *Discúlpeme,* mă duc până la veceu, las paporniţa aici.

Femeia se făcu că nu aude. Continua să joace rolul măicuţei jurate să nu scoată un cuvânt, pentru că nu voia să încurajeze sub nicio formă vorba lungă a celui cu care, fără să vrea, împărţea separeul.

Toaleta se afla imediat în dreapta compartimentului lor şi, cum deschideai uşa, simţeai duhoarea. Tocmai de aceea, uşa vagonului era special lăsată deschisă de conductor, să mai împrospăteze cât de cât aerul greu. Când ieşi din cabina minusculă, omul se opri în dreptul uşii căscate, să-şi aerisească un pic plămânii. Trase adânc aer în piept şi se îndreptă de spate, eliberând o văicăreală scurtă. Scoase apoi un pachet de Marlboro *rojo* din pantaloni şi începu să se scotocească, cu ambele mâini, prin numeroasele buzunare ale vestei matlasate de muncitor, în căutarea a ceva cu care să-şi aprindă ţigara. Bucuria descoperirii chibriturilor se suprapuse cu uimirea de a fi fost dintr-odată aruncat în gol, cu un şut puternic în spate. Corpul bărbatului încă se rostogolea rigid prin pietrişul abrupt când o mână făcu vânt, afară din tren, iconiţei cu imaginea Sfintei Fecioare din Zapopan.

CAPITOLUL 6

Parohia Nuestra Señora de Zapopan, în aceeaşi după-amiază

— Înţeleg că s-a rostogolit ca un butoiaş pe scări, până jos, în pivniţă.

— Înţelegeţi ce vreţi, dar până nu-mi arătaţi o legitimaţie, nu puteţi vorbi cu *padre.* Ordinul e ordin!

Columbus Clay avea impresia unui déjà-vu. Treaba asta cu legitimaţia începuse să-l irite, se gândea să-şi tatueze pe frunte acronimul ODNI, în felul ăsta ar fi fost scutit să caute de fiecare dată bucata de plastic care îi deschidea toate uşile. El, care nu uita niciodată nimic, în mod ironic nu-şi amintea nicicând unde a pus-o. După ce se pipăi pe piept, băgă mâna adânc în buzunarul din spate al pantalonilor şi scoase un morman de hârtii împăturite şi obiecte, printre care şi un portmoneu. Medicul curant îl certa mereu că poartă ditamai burduful acolo, în dreptul şoldului, riscând să-şi deformeze coloana din cauza acelei gâlme dezorganizate. Dar gâlma devenise parte integrantă a corpului său, nu era dispus să o îndepărteze. Câteva bilete vechi şi mototolite căzură pe podea. Continuă să scormonească de zor în portmoneul obez până când, în cele din urmă, scoase legitimaţia şi i-o întinse agentului mexican, care făcu un pas în spate şi-şi duse mâna la chipiu, plin de respect.

Detectivul fu condus într-o cameră mică, modest mobilată, cu un ochi de fereastră care dădea drept spre turnul parohiei. Clopotul era tăcut. *Padre* José icnea la fiecare respiraţie, deşi i se administraseră suficiente calmante. Refuzase să fie transportat la spital, în ciuda insistenţelor medicilor, spunând că el nu-şi părăseşte parohia până când *Señora* lui sfântă nu se întoarce. Era peticit cu plasturi peste tot. Aparent, avusese noroc că era dolofan, în felul acesta oasele lui fuseseră protejate şi nu-şi rupsese niciunul în cădere. Dar nu fusese scutit de vânătăi. Sora Magdalena îi stătea alături, pe un scaun de lemn, cu un aer rezervat şi o biblie în mână, şi încerca să se facă utilă ori de câte ori preotul scotea vreun sunet.

— Îmi pare rău să vă sâcâi în starea în care sunteţi, dar cred că

înţelegeţi urgenţa cu care trebuie să ne mişcăm, dacă vreţi ca *Señora* să se întoarcă repede şi nevătămată.

— *Por supuesto,* fiule, doar că le-am spus deja tot poliţiştilor de dinaintea ta, au venit în vreo câteva rânduri, n-am apucat să pun geană pe geană...

— Lasă, *padre,* bine că eşti în viaţă, măcar nu ai avut soarta celor doisprezece musafiri de rang înalt, îl consolă Columbus Clay în felul lui sarcastic.

— *Dios mío,* dădu părintele să-şi facă o cruce, dar durerile nu-l lăsară să o ducă la capăt. Mă simt aşa de vinovat, numai din cauza mea s-au întâmplat toate, că am fost *orgulloso* şi am vrut să o aduc pe *Nuestra Señora* în parohia mea, să avem şi noi cu ce ne mândri.

— Vă zic asta neoficial, nu spuneţi nimănui, luaţi-o ca pe o spovedanie, încercă detectivul să-l liniştească. Ce s-a întâmplat nu are nicio legătură cu dumneavoastră, se plătesc datorii vechi.

Padre José făcu ochii mari şi mai încercă să deseneze o cruce în aer cu degetele, însă nici de data asta nu reuşi.

— Să cadă tocmai pe mine nenorocirea... Dumnezeu vrea să mă pedepsească, fiule...

— Pe mine nu mă interesează ce s-a întâmplat cu cei doisprezece cardinali, se ocupă echipa chiar acum, o să aflăm în curând. Vreau să-mi spuneţi ce s-a întâmplat aici, în parohie, înainte de oroarea asta, îi ceru Columbus Clay. Pas cu pas. Nu rataţi niciun detaliu, oricât de nesemnificativ vi s-ar părea!

— Doamne, iartă-mă, ce să se întâmple? De când am luat aprobarea de la primărie, n-am făcut altceva decât să ne pregătim cu tot ce se cuvine, să-i întâmpinăm după canon pe oaspeţii noştri.

— Cine v-a aprobat?

Părintele se înroşi brusc şi simţi cum îi creşte tensiunea. Sora Magdalena, văzându-l schimbat la faţă, se ridică să aducă un prosop ud. Lui Columbus Clay nu-i scăpă schimbarea de atitudine şi se apropie de urechea preotului.

— *Padre,* secretul confesiunii merge în ambele direcţii. Acum suntem doar noi doi, până se întoarce sora cu prosopul. Repede.

Bietul preot începu să turuie toată tărăşenia cu banii, astfel că, până se întoarse sora Magdalena, detectivul ştia deja ce avea de făcut

după ce termina acolo.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă ne-am văzut de treabă. Am comandat vinul din timp, să fim siguri că ajunge până în ziua pelerinajului, l-am dus jos, în pivniţă, unde mai ţinem nişte dulceţuri şi murături. Vin scump, ce să zic... A costat o avere!

— Mda, scump, într-adevăr, i-a costat vieţile pe cardinali, zise Columbus Clay.

— Cum, Doamne, iartă-mă!? De la vin li s-a tras?

— Înţeleg că o altă soră i-a servit pe cardinali? Sticla era sigilată, avea dop când a adus-o?

— Sora Rosa, da. Nu, n-a venit cu sticla, a adus paharele frumos, pe tavă, ca la restaurant.

— Adică nu puteţi şti sigur că în pahare a fost pus vin din sticlele comandate...

— Păi, de unde din altă parte? Că noi nu ţinem băutură aici, suntem parohie serioasă, nu bar...

— Şi totuşi...

— Trei sticle din vinul comandat erau desfăcute în bucătărie, pe masă, le-am văzut eu. Le-am şi aruncat la gunoi, interveni sora Magdalena.

— Deci le-aţi atins.

— Păi, altfel cum era să le arunc? se miră călugăriţa de nepriceperea detectivului în ale menajului.

— O să vreau să le iau, ca probe. O să am nevoie şi de amprentele dumneavoastră, soră.

— Doar nu credeţi că sora Magdalena... sări *padre* José în apărarea ei.

— O să colectăm şi o să comparăm amprentele tuturor celor care au fost aici, în parohie. Ziceaţi că altă soră i-a servit. Rosa. Unde este ea acum?

— Nu ştiu, nu am văzut-o de ieri, de când s-a întâmplat nenorocirea. Sper că nu i s-o fi întâmplat şi ei ceva, sărăcuţa! A adus paharele de vin, apoi hostia, pe care am împărţit-o eu, cu mâinile mele.

— Făcută de mine, Dumnezeu mi-e martor, vă jur că n-am pus

nimic în ea, în afară de ce trebuie, se dezvinovăţi sora Magdalena, simţind că şi asupra ei planează suspiciunea. Am stat toată dimineaţa şi am copt la hostie, patru am făcut, să fie.

— Deci sora Magdalena cocea pâinea, dumneata erai cu cardinalii şi sora Rosa unde era? Unde e acum?

Padre José şi sora Magdalena se priviră întrebător, fiecare aşteptând ca celălalt să-i răspundă detectivului. Însă Columbus Clay deja nu mai aştepta niciun răspuns.

CAPITOLUL 7

Primăria oraşului Guadalajara, în aceeaşi după-amiază

Detectivul îi ceru taximetristului să-l lase la parcul Morelos, pe Calle Juan Manuel. Avea nevoie să facă măcar câţiva paşi pe jos, să-şi limpezească gândurile. De-acolo mai erau doar zece minute de mers până la Plaza Guadalajara, unde se afla primăria oraşului. Calle Juan Manuel era o stradă cu sens unic, destul de îngustă şi de liniştită, mărginită de clădiri joase, şi asta îi dădea un sentiment de calm de care încerca să profite din plin, pentru că ştia ce agitaţie îl aşteaptă de acum încolo. Evenimentele se precipitau, iar el trebuia să fie în miezul lor. Trecu pe lângă sediul ziarului *El Informador* şi-şi aminti comentariul pe care îl citise mai devreme pe prima pagină. Zâmbi îngăduitor.

Făcu stânga pe Calle Liceo şi admiră din mers Rotonda, cu cele şaptesprezece coloane canelate care susţin inelul de piatră ce poartă inscripţia *„Jalisco a sus hijos esclarecidos"* – „Jalisco fiilor săi luminaţi". Ştia că în rotonda monumentului sunt dispuse nouăzeci şi opt de urne care adăpostesc trupurile celor mai iluştri bărbaţi din Jalisco, personaje proeminente din artă, literatură şi ştiinţă. Îi trecu prin cap o întrebare şi, oricât ar fi fost de neroadă, nu se putu împiedica să caute un răspuns: de ce nouăzeci şi opt? Chiar nu s-au mai găsit încă doi iluştri în tot Jalisco, să fie o sută, cifră rotundă? Cu siguranţă nu era o întrebare pe care să i-o adresezi vreunui localnic.

Chiar înainte de a o coti dreapta, după Rotondă, zări Catedrala Metropolitană, cu stilul ei renascentist spaniol inconfundabil, de la care arhitecţii se abătuseră uşor când îi construiseră turlele neogotice. Era impunătoare, ca tot ce ţinea de biserică în ţara asta, de altfel. Clădirea stătea în picioare de aproape cinci sute de ani, deşi fusese zdruncinată de şase cutremure majore în urma cărora turnul de nord se înclinase puţin, iar cupola se deteriorase. Columbus Clay se întreba în sinea lui ce avarii structurale avea să aducă bisericii acest foarte recent „cutremur" pe care-l investiga el. De aici, de la Catedrală, pornise pelerinajul Sfintei Fecioare de la Zapopan, cu doar

o zi înainte.

Se mai opri o clipă în Plaza Guadalajara, pe Avenida Hidalgo, cât să soarbă cu ochii întreaga istorie a clădirilor care o mărgineau. Dacă zidurile ar putea vorbi... Dar nu puteau. Aşa că pătrunse în Palacio Municipal, unde spera să poată sta de vorbă cu consilierul general care aprobase prelungirea traseului pentru pelerinaj. Palatul, vechi şi el de secole, adăpostea sediul primăriei abia din 1948. La parter erau dispuse birourile serviciului public, unde se înghesuiau *tapatíos,* locuitorii oraşului Guadalajara, să ia tot felul de aprobări, iar la etajul superior, cele ale preşedinţiei municipale şi birourile consiliului. Pe când urca pe trepte se împiedică de câteva ori, căci era cu ochii mai mult pe sus, admirând picturile murale create de Gabriel Flores, ale cărui rămăşiţe se odihneau în Rotonda pe lângă care tocmai trecuse. Povestea de ansamblu a Noii Galicii, spusă atât de expresiv în culorile şi tehnica muralistului mexican, i se părea detectivului mai relevantă ca niciodată, de-o actualitate perpetuă chiar, căci reda haosul pe care îl sufereau şi astăzi marile oraşe ale ţării.

Avu grijă de data asta să aibă legitimaţia la îndemână, aşa că parcurse fără mari obstacole traseul până la anticamera consilierului general. Secretara, o femeie la vreo treizeci şi cinci de ani, cu o înfăţişare exotică, se repezi să-şi anunţe şeful.

— *Bienvenido, por favor,* intraţi! se arătă consilierul extrem de amabil. Ce mai aştepţi, dragă, serveşte-l pe domnul detectiv cu ce doreşte! O cafea, o tequila?

— Nu, mulţumesc! Poate un pahar cu apă, nu vreau să vă reţin mult timp.

— Se poate? Sunt la dispoziţia dumneavoastră... Cu toate cele întâmplate în oraşul nostru, e o binecuvântare să avem un specialist de talia dumneavoastră, care să ne ajute să descâlcim... nici nu ştiu cum s-o numesc... această... această...

Consilierul se precipita în biroul său, vădit nervos. Când secretara intră cu paharul de apă al vizitatorului, profită şi el să-şi toarne un whiskey într-unul din paharele de cristal dispuse în minibarul disimulat într-un glob pământesc.

— Sunteţi sigur? îl mai întrebă o dată pe detectiv, îmbiindu-l cu sticla de Buchanan's.

— Sigur.

— Să știți că toată administrația publică, în general, ca să nu mai zic de locuitorii din Guadalajara și din toată țara, și eu în special, suntem cu toții șocați și tulburați de moartea preaînalților! Nu știu cum a fost posibil, cu toate măsurile de siguranță pe care le-am luat, ca în fiecare an... Se presupune că oamenii sunt credincioși, cu frică de Dumnezeu, și când colo...

— Înțeleg că dumneavoastră ați aprobat personal prelungirea traseului până la parohia părintelui José, i-o tăie Columbus Clay.

Consilierul dădu pe gât degetul de whiskey rămas în pahar, cât să-și înghită nodul pe care îl simțea în esofag.

— Da, așa este... Așa cum am aprobat și amplasarea tarabelor de-a lungul traseului și interzicerea temporară a circulației pe arterele parcurse de cortegiu, adică sunt multe hârtii pe care le semnează un consilier general, nu te uiți atent la tot ce scrie, că nu ți-ar ajunge o viață să citești toate detaliile.

— Acesta însă nu era un simplu detaliu. Pe toate celelalte le aprobați recurent, la fiecare pelerinaj sunt aceleași, înțeleg. Totuși, acum a fost vorba de altceva, ceva nou, o schimbare importantă... insistă Clay.

— Câteva sute de metri acolo, ce putea să se întâmple?

— Cred că acum știm amândoi, căci s-a și întâmplat. Ce nu știm este de ce ați făcut-o. Dați-mi voie să mă îndoiesc că ați aprobat din inerție, fără să știți ce semnați... zise detectivul sfredelindu-l cu privirea.

Consilierul simți că nu mai poate duce presiunea și vărsă tot.

— Domnule Clay, l-am prevenit pe *padre* că e periculos, tot cartierul ăla e o oală sub presiune pe care primăria trebuie s-o țină mereu sub control, nu vreți să știți ce haos avem acolo la fiecare meci al lui Deportivo. I-am spus: *Padre, esta muy peligroso,* și el și-a asumat toată răspunderea. Acum, ziceți și dumneavoastră, cu ce sunt eu de vină? Că doar nu credeți că i-am omorât eu pe cardinali, Doamne, iartă-mă!?

— Nu, nu cred asta. Dar dacă nu mă ajutați acum, nici eu nu vă voi putea ajuta în viitorul foarte apropiat, când vă vor călca federalii. Neglijența dumneavoastră vă poate aduce o condamnare de zece ani,

cu executare, pentru înlesnirea crimei. Și, credeți-mă, știu cum arată închisorile din Mexic.

Consilierul general se prăbuși în scaunul său luxos, din piele. Rămase câteva clipe sprijinindu-și fața în palme, după care se ridică, dădu la o parte o reproducere după Diego Rivera și apăsă câteva butoane, până când un mic seif se deschise. Scoase un pachețel și-l trânti pe birou în fața detectivului.

— Luați-i.

Pe Columbus Clay îl buși râsul. Se hotărî să se mai amuze un pic pe seama consilierului panicat.

— Mă mituiți?

— *Dios mío no!* Nu e asta! Sunt banii pe care *padre* mi i-a încredințat, ca garanție. Nu m-am atins de ei, după cum vedeți. O bancnotă n-am sustras de-acolo, convingeți-vă de buna mea credință, numărați-i! Urma să-i înapoiez părintelui după ce totul se va fi sfârșit cu bine. Ceea ce n-a fost cazul. Dar asta nu înseamnă că-i păstrez acum! Ce să fac eu, Doamne, iartă-mă, cu o sută de mii de dolari? Vi-i dau dumneavoastră! Faceți ce credeți de cuviință, dar nu mă trimiteți la pușcărie.

— Văd că știți despre ce sumă e vorba, fără să-i fi scos din pachet. Aveți și calități oculte, pe lângă toate celelalte?

— Păi, se înroși consilierul, *padre* mi-a spus, când l-a adus...

Columbus Clay măsură mai întâi obiectul din priviri. Apoi scoase din buzunarul burdușit al hainei o mănușă de latex, o îndesă pe mâna dreaptă, ridică pachetul și-l examină cu atenție. Îi atrase și lui atenția scrisul acela de mână, copilăresc, și întârzie câteva clipe asupra lui. Pe laterală, într-adevăr, banda adezivă cu care fusese sigilat era ușor desprinsă, cât să lase la vedere conținutul verzuliu. Celălalt îi privea gesturile cu maximă curiozitate. Când Clay se ridică, sări și consilierul de pe scaun, nerăbdător să scape de pacoste.

— N-am terminat încă, îl potoli detectivul.

În picioare, se scotoci din nou în toate buzunarele hainei, până găsi un pix. Părea un instrument de scris banal, până când îl întoarse și capătul se lumină, ca o mică lanternă.

— M-a costat un dolar. Își face treaba, râse el, văzând privirile mirate ale consilierului.

Plimbă fasciculul de lumină UV care ieşea din pix pe suprafaţa cărămizii de bani. Într-un colţ, un X uşor fluorescent ieşi la iveală. Consilierul făcu ochii mari.

— Cerneală invizibilă, explică detectivul. Cum am bănuit... De acum zece ani, de când CIA a desecretizat reţeta spionilor nemţi din Primul Război Mondial, toţi nelegiuiţii au pasiunea asta. Un piramidon, o aspirină, nişte apă distilată... Mă rog, nu e singura reţetă. În Războiul de Independenţă, George Washington o folosea pe cea a lui James Jay, medic şi politician, fratele lui John Jay, unul din părinţii fondatori ai Statelor Unite, poate vă sună cunoscut. Alţii, încă şi mai eruditi, care au auzit de Pliniu cel Bătrân, folosesc seva unor copaci sau sucul de *calendula officinalis,* banalele gălbenele. Azi, până şi-un copil poate s-o prepare singur, cu suc de lămâie sau de ceapă, oţet... mă rog! Vă zic toate astea în speranţa că data viitoare, când vă mai vine să semnaţi aiurea, măcar n-o să semnaţi cu cerneală albastră...

Columbus Clay râse, amuzat de propria-i glumă, iar consilierul îi înghiţi cu noduri sarcasmul.

— Dacă nu vă deranjează, o să iau eu banii ăştia...

— Sigur, cum să nu, doar de-asta vi i-am dat, se ploconi consilierul general.

— A, şi încă ceva. Ce s-a întâmplat aici rămâne între noi. Nu vreau să ştie nimeni de pachetul ăsta. N-a existat. O să mai primiţi nişte vizite, sunt sigur, de la *Estatal* şi *Federal,* poate chiar şi de la *Guardia Nacional,* dar vă descurcaţi cu ei, sunt convins.

— Nu scot un cuvânt, contaţi pe mine, îl asigură consilierul, ştergându-şi fruntea de sudoare şi nevenindu-i să creadă că a scăpat aşa ieftin, deşi deja îşi făcuse planuri cu banii.

După ce Columbus Clay părăsi biroul, fără măcar să-i strângă mâna consilierului, acesta ridică receptorul şi formă interiorul secretarei.

— Anulează Las Vegasul.

CAPITOLUL 8

Catedrala din Guadalajara, imediat după

Columbus Clay traversă sprinten Avenida Hidalgo şi în câteva minute trecu şi de cordonul de agenţi ai *Policia Municipal,* care bloca accesul în catedrală. Nava centrală era înţesată de poliţişti, mai ceva ca la liturghie. Scotoceau peste tot, luminau coloanele cu lămpile lor UV profesioniste, dădeau cu praf de carbon peste tot, mişunau de-a buşilea printre rândurile de bănci. Pe mozaicul în şah al podelei, păreau cu toţii nişte pioni dezorientaţi. Sfântul Dominic, Sfântul Nicolae, Sfântul Toma de Aquino, Sfântul Cristofor şi Sfântul Ioan, împreună cu Maica Domnului, în toate reprezentările ei, generice sau personalizate, de Guadalupe ori de Zapopan, îi priveau condescendent, de la înălţimea altarelor lor. În zona altarului principal, luminată de monumentalul vitraliu importat din Franţa, episcopul Ortega se agita cu paşi mărunţi şi nervoşi.

Columbus Clay se îndreptă spre el şi fu mirat să audă ecoul propriilor paşi în zumzetul catedralei. În mod paradoxal, peste toată agitaţia de-acolo plutea o linişte solemnă. Soneria telefonului detectivului, dată la maximum, o tulbură brusc.

— *¡Hola!* Domnule Clay, sper că nu vă deranjez... se auzi vocea lui Ramirez, poliţistul mexican care-l dusese la stadion.

— Nu, deloc, spune! îl încurajă Columbus Clay, deşi multe perechi de ochi şi de urechi erau acum aţintite asupra lui, din cauza soneriei zgomotoase care perturbase liniştea sacramentală. *¿Noticias?*

— *¡Sí!* În afară de ce-aţi văzut cu ochii dumneavoastră pe *estadio,* criminaliştii au mai constatat două detalii care s-ar putea să vă intereseze...

Ramirez făcu o pauză care îl irită pe detectiv.

— Şi ai de gând să-mi zici mai repede, sau vrei să fii şi tu torturat?

Ramirez râse, ca un poliţist obişnuit cu cinismul. Altfel, nici n-ai putea face faţă unei astfel de meserii.

— *¡Por supuesto!*[13] În primul rând, e ceva ce nu am observat iniţial,

[13] Bineînţeles (în limba spaniolă) (n. red.).

şocaţi de oroare. Adică, desigur, e uşor să vezi că răstigniţii au toţi capetele tăiate, *la verga y los cojones* la fel, ciopârţite şi îndesate în gură, dar să ştiţi că mai aveau ceva tăiat.

— Ce? întrebă detectivul nerăbdător.

— Tuturor cardinalilor li s-a tăiat degetul inelar al mâinii drepte. Pe-astea nu le au înfipte pe nicăieri. Am verificat. S-au uitat băieţii mei – *¡perdoname!* – şi-n cur. Nu sunt. Şi nici pe aici, prin altar, nu le-am găsit...

— Inelul purpuriu... şopti Columbus Clay, ca pentru sine.

— Aţi spus ceva?

— Da... Nu... răspunse el, nedesluşit. Spune-le băieţilor să nu le mai caute, că pierd vremea. Criminalul le-a luat cu el. Pe degetele alea poartă cardinalii inelul ecleziastic. E din aur, cu rubin, simbolizează sângele martirilor, dar mă îndoiesc că a fost doar un jaf de bijuterii. Prea mult spectacol. N-are niciun sens. Şi al doilea lucru?

— Când i-au dat jos de pe cruci şi i-au dezbrăcat, criminaliştii au văzut că unul dintre cardinali avea pe piept o urmă de X.

— Cum adică o urmă?

— Ca şi cum fusese făcut cu ceară fierbinte, dar ceara nu mai era, se luase. Doar câteva resturi rămăseseră agăţate de firele de păr de pe piept, plus arsura uşoară, că ăsta avea pielea mai rozalie şi se distingea semnul. I-au luat şi pe ceilalţi la puricat, toţi aveau acelaşi semn.

— Ipoteza Zorro...

— Ce e asta?

— Semnătura criminalului, e mândru de ce-a făcut şi orgoliul îl împinge să-şi pună semnătura pe victimă, să se ştie cine e autorul, chiar dacă, tehnic, nu ştim. Încă. E un indiciu valoros, tocmai ce am dat şi eu peste un X de-ăsta. Lucrurile încep să se lege. *Gracias,* Ramirez! Mai e ceva?

— Da. Nu ştiu dacă are legătură, dar vă zic oricum.

— *¡Dígame!*

— Ne-au sunat cei din Michoacán, să raporteze un deces suspect...

— Alt cardinal?

— A, nu, ăsta e om simplu, muncitor pe şantier, a căzut din tren.

— Până aici, nici eu nu văd vreo legătură cu cazul nostru.

— Așa e, doar că în perimetru a fost găsită o iconiță a Fecioarei de la Zapopan și oamenii s-au gândit să ne informeze, dat fiind că, știți...

— Da...

— Sigur, Mexicul e plin acum de iconițe de-astea, de la pelerinaj, numai că și asta era mâzgălită, ca și cum ai tăia-o cu pixul. Avea un X mare pe fața Fecioarei.

Columbus Clay se opri brusc din cercul pe care-l făcea mergând prin catedrală, de când începuse să vorbească cu Ramirez.

— Ești sigur că e un X?

— Da, nu cred că e o literă ușor de confundat...

— Adică sigur e o literă, nu e o cruce sau vreo altă mâzgăleală...

— Cu siguranță nu e o cruce.

— Și e vizibil cu ochiul liber?

Ramirez nu înțelegea ce e cu toate întrebările suspicioase ale detectivului Clay, dar primise ordin de sus să nu conteste nicio clipă autoritatea acestuia și să nu-i judece stilul excentric, așa că îi confirmă sec și profesionist că X-ul era evident.

— Vă trimit și poza, adăugă. Vă gândiți că e același autor?

— Dacă într-adevăr e un X, ipoteza Zorro se confirmă. Asta înseamnă că X-ul ăsta nu e doar un marcaj sau doar un simbol pentru anulare, ci chiar semnătura ucigașului. Mergând mai departe cu raționamentul, ar putea fi chiar inițiala unui nume...

— Ar fi bine...

— Ia spune-mi, dacă tot sunt aici, ca să nu mai ascult văicărelile episcopului Ortega, e vreun mort celebru în catedrala asta a voastră, de unde a plecat cortegiul în pelerinaj?

— Ha! Păi, altfel cum și-ar fi câștigat celebritatea? zise mândru Ramirez. Avem așa: unu' la mână – trupul mumificat al Sfintei Inocencia, o fecioară de pe la 1700 despre care legenda spune că a fost ucisă de tatăl ei, din cauză că s-a convertit la catolicism. N-ați auzit de ea?

— Până azi, nu, recunoscu Columbus Clay.

— Mă mir, au vorbit și-n presa americană despre Inocencia noastră, în *Daily Mail* și în *Huffington Post,* că a fost protagonista unui presupus fenomen paranormal, a deschis ochii când o filma un turist.

— Voi, mexicanii... Sper că tu nu crezi prostiile astea, Ramirez.

— Eu n-o mai cred nici pe mama, de când m-a păcălit și mi-a pus pastilele de răceală în *taco,* pisate, când eram mic.

Pe Columbus Clay îl buși iar râsul, ceea ce-i atrase din nou privirile acuzatoare ale celorlalți. Reveni la subiect:

— Așa, mai zi-mi cine mai are domiciliu definitiv aici.

— Ar mai fi câțiva foști episcopi ai eparhiei, vreo trei cardinali...

— Cardinali, zici?

— Da, dar nimic suspect, unul a murit de edem pulmonar, ceilalți, de bătrânețe.

— Aha, e bine...

— Ce mai avem... A, ar mai fi arhiepiscopul Jesús Posadas Ocampo, care a fost asasinat în 1993, în parcarea aeroportului din Guadalajara. Paisprezece gloanțe au scos din el.

— Serios? Care e povestea?

— Oficial, a fost confundat, săracul, cu un baron al drogurilor, Joaquín...

— Alemano?

— Se poate... Un descreierat care conducea Cartelul Sinaloa. Pe el îl voiau mort cei din Tijuana, dar Ocampo a fost prins la mijloc în schimbul de focuri.

— Și neoficial?

— Asta nu pot să vă zic, că sunt angajat al guvernului mexican.

Lui Columbus Clay îi veni din nou să râdă cu voce tare, dar se abținu cu greu. Îl plăcea pe Ramirez.

— În regulă, *gracias*! Ține-mă la curent cu ancheta de pe stadion și trimite-mi poza cu X-ul. Mai am un telefon de dat. *¡Adiós!*

Imediat ce termină cu Ramirez, detectivul se pregătea să-l sune pe profesorul Baker, când un agent se apropie de el și îi făcu semn că are să-i spună ceva.

— Ce este? întrebă Columbus Clay, amânând să apese butonul verde de apel.

— Nu știu cine sunteți dumneavoastră și cum ați intrat aici, dar să știți că asta e o catedrală, nu o cabină telefonică.

— Serios? Își roti privirea ironic, de jur-împrejur. Nici dumneata nu pari a fi preot.

— Nu. Sunt polițist. Căpitanul Castillo.

— *Encantado.*

Columbus Clay îi întinse jovial legitimația, căci își învățase lecția.

— Mă scuzați, domnule! Căpitanul se retrase un pas, excesiv de respectuos. Vorbiți cât vreți la telefon. Întrebați de mine, Castillo, dacă aveți nevoie de orice.

— De fapt, chiar aș avea nevoie să-mi spui dacă ați găsit ceva aici.

— Nimic, deocamdată. Amprente ca la balamuc, ne-ar lua zece ani numai să le etichetăm și să le comparăm. Și să fi fost aici criminalul, e aproape imposibil să-i dăm de urmă, locul e compromis, complet contaminat. Iar resturile găsite pe jos, doar ambalaje de biscuiți și napolitane, niciun indiciu serios...

— Atunci vă las să vă faceți treaba, domnule căpitan. O să mă întorc la telefonul meu.

Columbus Clay îi întoarse spatele și apăsă, în sfârșit, butonul verde.

— Profesore, ce vești mai aveți?

— Domnule Clay, mereu o bucurie să vă aud! Ai noștri se pare că au fost executați după un model copiat de criminal din *Legenda de Aur* a lui Jacopo de Voragine, o carte pe care o avea și Michelangelo, într-un exemplar, dacă știți despre ce vorbesc...

— Nu, nu știu, nu citesc cărți. Ce înseamnă asta?

— Mă rog, pe scurt, în cartea asta sunt descrise morțile unor sfinți – Iacov, Barnaba, Pavel, Petru și alții. Până acum tiparul e unu la unu, crimele reproduc fidel textul cărții. Dar cardinalul Monti e de părere că doar crimele urmează modelul. Cardinalii sunt aleși după alte criterii. Încă nu știm care... Eu tind să-i dau dreptate. A apărut și ipoteza unui jaf, un seif de la Vatican a fost spart...

— A existat și aici ipoteza unui jaf, având în vedere că tuturor cardinalilor li s-au furat inelele purpurii, cu tot cu deget, dar nu mă inspiră pista asta. Pe de altă parte, dacă la voi ritualurile sunt diferite, aici toți cei doisprezece cardinali au fost uciși în aceeași manieră. Cred că al nostru, dacă e altul decât al vostru, e mai puțin creativ, nu știu ce să zic... Îmi mențin convingerea că poveștile astea sunt legate. Desigur, există diferențe de punere în scenă, în primul rând, însă faptul că toți sunt cardinali nu cred că e întâmplător. Nimic nu e

întâmplător.

— Am acelaşi sentiment, îi împărtăşi Charles. Prea au avut loc aproape la unison.

— Vorbim de lucruri care necesită timp îndelungat de pregătire. Poate ani de premeditare! Tocmai de aceea cred că miza e mult mai mare decât putem noi să ne imaginăm acum.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule Clay? întrebă Charles, intrigat.

— Nu mi-e foarte clar încă şi nu vreau să fac afirmaţii pe care deocamdată nu le pot dovedi. Lucrurile sunt încă foarte vagi şi foarte amestecate. La mine, toate pistele par să ducă spre această Fecioară din Zapopan, o chestie de care mexicanii sunt foarte ataşaţi, aparent.

— Şi eu dau la tot pasul de câte o trimitere la Michelangelo. De care italienii sunt foarte ataşaţi, de asemenea... Vedeţi vreo legătură?

— Michelangelo a sculptat *La Pietà,* nu?

— Da, e o lucrare-cheie a sculpturii din Renaşterea italiană. Se consideră că odată cu ea a început înalta Renaştere.

— Şi e tot cu Fecioara, aşa-i?

— Corect. Michelangelo a surprins fix momentul în care Isus, coborât de pe cruce, îi este încredinţat mamei sale, Fecioara Maria.

— Am avea o Fecioară acolo şi una aici...

— Tehnic vorbind, e una şi aceeaşi... În plus, e cea mai reprezentativă figură creştină, după Isus. Şi mai e şi femeie... E antologic misoginismul creştin, deşi Isus, într-un fel, le-a redat femeilor demnitatea, după episodul cu Maria Magdalena. Oricum, Fecioara Maria rămâne un personaj central al creştinismului. Născându-l pe Isus, ea aboleşte graniţa dintre divin şi uman, leagă divinitatea şi umanitatea. Credeţi că leagă şi anchetele noastre, domnule Clay?

— Dacă o face, trebuie să elucidăm cum o face şi de ce o face... În America Latină, în general, şi aici, în Mexic, în mod deosebit, cultul Fecioarei e încă şi mai puternic decât la voi, în Europa. Această Fecioară din Zapopan pare să fie adorată de toţi. Mai puţin de cel care i-a omorât pe cardinalii mei. Pe el trebuie să-l găsesc. Şi cred că ştiu şi unde.

CAPITOLUL 9

Ciudad de México, aproape de miezul nopții

Trenul ajunse, în sfârșit, în *Estación* Buenavista din capitala Mexicului, unde urma să rămână până a doua zi. Călătorii coborâră obosiți și somnoroși, nerăbdători să pună capul pe-o pernă. Doar că peronul era înțesat de polițiști cu armele la vedere, la rândul lor patrulând cu nerăbdare. Aveau ordin să aresteze orice suspect care le-ar fi dat impresia că ar fi fost capabil să arunce un om din tren. Poliția din Ciudad fusese alertată în jurul orei șase și jumătate după-amiaza, când un țăran din Los Charcos descoperise cadavrul unui bărbat în apropierea șinelor de tren. Oamenii erau somați cu: „Stai pe loc!", măsurați din cap până în picioare de ochii ageri ai agenților de la *Municipal,* unii dintre ei chiar percheziționați, iar vreo patru chiar reținuți, în ciuda protestelor lor. Abia coborâtă din tren, arătându-se neputincioasă, călugărița fu îndemnată de un polițist amabil să părăsească gara cât mai curând.

— *¡Es muy peligroso aquí, rápido!*

— *Gracias,* fiule! îi mulțumi ea, grăbind pasul.

Părăsi gara cât putu de repede, ținând capul plecat și micile valize strâns, pe lângă corp. În ciuda orei înaintate, orașul era încă viu. Se urcă în primul autobuz, care porni pe Avenida Mosqueta spre centru. Trecu pe lângă rondul Simón Bolivar, pe lângă *Museo de la Tortura* și hotărî să coboare în stația Allende, imediat după Biblioteca Congresului. De-acolo o luă la pas pe Calle Tacuba, trecu de Calle Palma Norte și de Palatul și Muzeul Inchiziției, ignoră comentariile tinerilor care-și petreceau noaptea pe terasele bulevardului și, în fine, se simți mai în largul ei, ca acasă, când ajunse în dreptul *Sagradio Metropolitano,* Catedrala Metropolitană Adormirea Sfintei Fecioare Maria în Rai, unde își avea sediul Arhiepiscopia Primată a Mexicului. Întreaga zonă era înscrisă în Patrimoniul Mondial și, prin urmare, extrem de bine păzită.

Dar femeia nu se opri la catedrală. Dimpotrivă, grăbi pasul. Mai avea doar câteva sute de metri de parcurs, până la destinația ei finală

– *Templo Mayor.* Desigur, zona arheologică, parte integrantă a Muzeului Templului, era închisă, întregul perimetru era securizat şi ruinele erau frumos luminate de fascicule ce împrăştiau o lumină caldă, de un galben pal. Gardul electric care împrejmuia Templul emitea un bâzâit ameninţător. Femeia se furişă până în spatele sediului Autorităţii pentru Centrul Istoric, având grijă să nu fie observată de cei doi paznici de noapte. Acolo, în capătul unei alei care se înfunda, lăsă valizele din mână, privi încă o dată de jur-împrejur şi se aplecă asupra unui capac pătrat, ruginit, încastrat în bitum. Cu o rangă, pe care o pescui din tufişul de pittosporum crescut sălbatic, desprinse capacul de ramă. O gaură neagră se căscă în pământ, lăsând să se vadă o scară, ruginită şi ea, ce cobora ca o limbă metalică. Femeia aruncă ranga înapoi, sub tufă, luă cele două valijoare cu o singură mână, iar cu cealaltă trase capacul deasupra ei. Tunelul vertical avea aproximativ un metru lăţime, aşa că putea să se ţină cu o mână de scară, în timp ce cu cotul celeilalte mâini, ocupată cu valizele, se sprijinea de peretele umed. Coborârea se petrecu în beznă. Nu întrezărea nicio sursă de lumină, din nicio direcţie, ca şi cum ar fi fost înghiţită de un monstru subteran şi acum îşi croia drum prin gâtul lui. Dar asta nu părea să fie o problemă pentru ea. În sfârşit, după patruzeci de trepte, pe care le numără în gând, scara se termină. Se afla acum într-un spaţiu extrem de îngust, de cel mult patru metri pătraţi. Lăsă valizele jos, se întoarse cu spatele la scară şi începu să pipăie peretele. Simţi cadrul unei uşi reci, de oţel, nu foarte înaltă. Pipăi partea de sus a tocului până găsi o cheie şi tot pe pipăite reuşi să descuie. Un alt tunel, ceva mai larg, se întindea dincolo de uşă. Femeia îşi luă valizele, încuie uşa în urma ei, scotoci într-o firidă săpată chiar la începutul tunelului şi extrase de acolo un baton ChemLight, pe care îl activă. O lumină artificială creă un halou albăstrui pe un perimetru suficient de mare cât să poată înainta fără probleme.

Tunelul făcu trei coturi largi, iar după vreo sută cincizeci de metri se intersectă cu un altul. Femeia viră la stânga, apoi imediat la dreapta, până ce ajunse în faţa altei uşi de oţel, ce părea sudată. Bătu cu pumnul strâns de patru ori, la intervale regulate de o secundă.

— Cine îl trezeşte pe Huitzilopochtli? se auzi dinăuntru o voce

groasă.

— Floare de trandafir, răspunse ea.

Un drug de fier deblocă uşa, şi femeia păşi într-o cameră cu tavanul jos şi pereţii tapetaţi cu cărămizi confecţionate dintr-un amestec de lut şi paie. Un generator monofazic alimenta cele patru becuri amplasate în colţuri, destul de chioare, dar suficient de puternice cât să nu te împiedici.

În centrul camerei, în jurul unei mese dreptunghiulare, erau dispuse douăsprezece scaune de lemn, câte cinci pe cele două laturi lungi şi încă două în capetele mesei. Cinci bărbaţi şi cinci femei erau deja aşezaţi, ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

— *Cualli!* îi salută nou-venita înclinându-şi capul. Un minut, să scap de hainele astea.

— Grăbeşte-te, *tlatoani,* mai sunt cincisprezece minute până la miezul nopţii, o anunţă o voce de la masă.

După ce îndesă hainele de călugăriţă într-un sac negru de plastic, *tlatoani* aruncă peste ea o tunică brodată de mână în culori vibrante şi se aşeză în capul mesei.

— Tlaloc, adu tu valizele! îl rugă pe cel care îi deschisese uşa.

Cele două valize mici, din piele maro de viţel, fură aşezate în faţa femeii care prezida, iar bărbatul îşi ocupă locul în capătul celălalt al mesei.

— Cu ajutorul lui Huitzilopochtli, am reuşit! grăi femeia.

Toţi ceilalţi îşi ridicară privirile spre tavan şi îngânară cuvinte de neînţeles. Păreau fericiţi, destinşi, în sfârşit, ca după o aşteptare încordată. *Tlatoani* scoase din prima valiză douăsprezece tuburi mici de sticlă şi le împărţi celor de la masă. După ce fiecare îşi primi recipientul, femeia deschise a doua valiză şi extrase cu mare grijă o cutie transparentă din policarbonat gros, care adăpostea o carte ce părea extrem de veche. La vederea ei, comesenii îşi ridicară din nou privirile spre tavan şi începură să dea din mâini ca-ntr-un delir ciudat.

— Răbdare! porunci femeia din capul mesei. N-a venit vremea. Toate la timpul lor.

Mesenii se liniştiră, iar cartea fu aşezată la loc, în valiză.

— Să începem! Voi spune incantaţia, apoi ştim cu toţii ce avem de

făcut.

— Huitzilopochtli ne va călăuzi! *Nahmictlazotlalahtoh!* răsunară în cor cele douăsprezece voci.

— Huitzilopochtli, zeu al războiului, cu sabia ta strălucitoare,
Învingătorul soarelui, în măreția ta,
Ne ridici pe aripi de vultur și ne îndrumi în luptă.
Cu fiecare rază a soarelui tău puternic,
Fie ca puterea ta să ne împrejmuiască și să ne ocrotească.
Înfrânge-i pe toți dușmanii noștri și apără-ne în bătălie,
Huitzilopochtli, ne închinăm ție și îți aducem acum rugăciunile noastre,
Să ne ajuți să-i stârpim pe cei ce-au venit să ne stârpească.

Afară, în noapte, clopotul uriaș al Catedralei Metropolitane bătu de douăsprezece ori. În galeria de sub *Templo Mayor* însă, sunetul nu pătrundea. Într-o tăcere mormântală, cei șase bărbați și cele șase femei, indigeni cu toții, scoteau fiecare câte un deget cu inel rubiniu din tuburile de sticlă pe care le primiseră. Îndepărtară inelele aproape la unison și le așezară într-un bol de piatră din centrul mesei. Apoi, cu o exaltare animalică, începură să roadă degetele retezate ale cardinalilor.

CAPITOLUL 10

Spitalul General, Ciudad de México, a doua zi dimineaţă

Tânărul medic Daniel Alvaro fusese de gardă toată noaptea. În afara unei apendicectomii de urgenţă, avusese parte de o noapte liniştită. De altfel, trăsese chiar şi-un pui de somn, întins pe-o targă. Nu se putea plânge. Aştepta totuşi să plece acasă, cu gândul la repriza de sex matinal pe care iubita i-o promisese de cu seară. Doar că fix în momentul în care îşi atârna halatul în cuier şi-şi lua la revedere de la restul personalului din secţia de urgenţe a Spitalului General, ambulanţierii intrară în viteză cu un pacient care prezenta episoade violente de vărsături. Omul era extrem de deshidratat, avea contracţii spastice, era mânjit de vomă din cap până-n picioare şi tot dădea să se ridice de pe targă. Alvaro nu avu timp să-şi protejeze puloverul de mohair, aşa că verdele-mentă al acestuia se coloră de pete galben-maronii, căci pacientul vru din nou să se ridice şi expulză prin esofag, direct spre el, încă un jet urât mirositor. Nevasta lui, o femeie la vreo cincizeci de ani, nu ştia cum să-şi mai ceară scuze de la chipeşul medic.

— Un sedativ şi un antiemetic, până mă schimb, porunci doctorul. Ce-a mâncat, doamnă, de e în starea asta?

— *Señor* doctor, nu i-am dat otravă, credeţi-mă, două *enchiladas con frijoles,* atât. N-avea nimic când a plecat aseară, să se vadă *con sus amigos.* Cine ştie ce-o fi băut cu ei... S-a-ntors după miezul nopţii şi de-atunci mi-a mânjit toată casa, cum vedeţi. Credeţi că e grav? De la ce i s-o trage?

— Nu ştiu, o să facem nişte analize, vedem ce indică rezultatele. Aşteptaţi afară, vă rog, o să trimit o asistentă să vă ţină la curent. Diego, vreau un CT abdominal şi-apoi îl pui pe perfuzie, să-l reechilibrăm electrolitic şi să-l rehidratăm, până aflăm ce e cu el.

Stagiarul Diego se grăbi să preia pacientul. Când ajunse lângă targă însă, acesta se ridică din nou şi, cu ultimele puteri, îl prinse de braţ, se uită în ochii lui şi scoase nişte silabe greu de înţeles.

— *Nah-mic-tlazotla-la-htoh.*

Voma îi țâșni din nou pe gură, iar apoi căzu înapoi pe targă, răpus de sedativ. Diego îi ceru unei infirmiere să-l cureţe rapid şi porni cu targa de urgenţă spre cabinetul de imagistică.

Când Alvaro primi filmele CT-ului abdominal, crezu că nu vede bine. Între antrul piloric şi duoden, pus de-a latul, un corp compact, lung de vreo nouă centimetri şi gros de vreo trei, bloca vădit canalul.

— Asta nu e de la fasole, în niciun caz...

Era un caz clar de chirurgie, ceea ce îl făcu să-şi ducă mâna la frunte, luându-şi la revedere de la partida de sex matinal. Îi trimise iubitei un mesaj cu textul *„emergencia”,* primi înapoi un emoji cu faţă tristă şi apoi mări de patru ori imaginea de pe ecranul computerului. Nu-şi dădea seama ce ar putea fi corpul acela străin şi asta îl intriga. Experienţa lui de chirurg generalist nu era foarte vastă, şi nici din cărţi nu recunoştea conturul compact care bloca acel canal piloric. Reflecta la cum să abordeze problema, minim invaziv, însă rectal ar fi fost imposibil, din cauza lungimii intestinelor, şi nici să taie parcă nu-i venea, ar fi durat mult prea mult. Hotărî să intre cu o sondă prin cavitatea bucală şi să coboare, până prindea obiectul. N-ar trebui să-i ia mai mult de o jumătate de oră, îşi zise, în felul acesta poate ar ajunge în timp util acasă, până ca soţia lui să plece la birou. Erau tineri amândoi, urmau să se căsătorească în mai puţin de o lună şi, din cauza profesiei lui, făceau dragoste pe apucate.

— Diego, anunţă Sala 2 că intrăm într-o jumătate de oră! Pregăteşte-l pe om. Şi pregăteşte-te şi tu, mă asişti, îi ceru Alvaro.

În sala de operaţie era linişte, lui Alvaro îi plăcea, prefera oricând să facă asta, oricât de ciudate sau complicate ar fi fost operaţiile, decât să stea în haosul de la urgenţe. Sonda cu cameră video alunecă lin prin esofagul bărbatului de pe masă, anesteziat general. Ajunse în *corpus,* după cum se vedea pe ecranul care reda imaginile din interiorul stomacului, şi trecu uşor de *antrum.* Cu un dispozitiv introdus paralel cu sonda endogastrică, Alvaro reuşi să prindă corpul acela străin, îl extrase cu grijă şi-l depuse în tăviţa pe care i-o întinsese asistenta, apoi turnă peste el o soluţie izotonică de Ringer lactat, ca să cureţe ţesutul şi să-i menţină integritatea.

— Cheamă poliţia, îi ordonă Alvaro stagiarului, la vederea degetului extras din stomac. Eu chiar trebuie să plec, ca să nu ajung la

divorț înainte de căsătorie. Rămâi cu el în postoperator, anunță-mă când se trezește.

Peste două ore și jumătate, bărbatul se trezi într-un salon izolat, înconjurat de doi agenți de poliție în uniformă, de nevasta lui, care nu-și putea șterge groaza de pe față și încerca s-o ascundă ținând mâna la gură, de medicul stagiar care regla debitul perfuziei și de Columbus Clay. Detectivul numai ce aterizase de la Guadalajara, anunțat de Ramirez, care îi promisese că îl ține la curent cu orice eveniment suspect din țară.

— Bine ați revenit printre noi, domnule Cuitláhuac.

La vederea polițiștilor, bărbatul închise din nou ochii.

— Trezește-te, Juan! îl împunse nevasta, indignată. Deschide ochii, spune-le domnilor, și mai ales mie, ce caută un deget de om în stomacul tău! Te plângi de mis *frijoles* și când colo, ia uite ce delicatețuri preferi tu! *¡Dios mío!* se tângui femeia făcându-și cruce. Acum îmi vine mie să vomit!

— Doamnă, vă rog să-i lăsați pe domnii polițiști să-și facă treaba, zise stagiarul conducând-o blând afară pe nevasta șocată.

— Așadar, domnule Cuitláhuac, ca să scurtăm vizita și să vă lăsăm să vă odihniți, eu propun să ne spuneți dumneavoastră totul de bunăvoie și nesilit de nimeni, îl îndemnă ironic detectivul.

Bărbatul deschise din nou ochii, își roti privirea prin cameră și, când văzu că nevasta nu mai era, se holbă la tavan și începu să vorbească nedeslușit, cu o voce slăbită.

— *Nahmictlazotlalahtoh... Nahmictlazotlalahtoh...*

— Delirează, zise unul din polițiști.

— Nu cred, interveni stagiarul. Anestezia s-a dus și îi administrăm opioide pentru dureri moderate, nimic care să-i afecteze într-atât judecata. Plus că ceva similar a silabisit și mai devreme, când a ajuns la urgențe. Poate înseamnă ceva...

— Puteți repeta, domnule Cuitláhuac, îi ceru Clay, cu un pix și-un carnețel în mână, pregătit să noteze.

Bărbatul însă nu mai scoase niciun sunet. Închise din nou ochii, dând de înțeles că refuză.

— Domnule doctor, spuneți că l-ați auzit pronunțând sunetele astea, mai devreme. Îmi puteți dicta ce vă amintiți? îl rugă Columbus

Clay.

— Pot să încerc, dar nu vă garantez că reproduc fidel ce-a zis. Mie îmi sună a nahuatl, o limbă din care şi bunicul meu încă mai împrumută cuvinte. De la el ştiu că „ciocolată” şi „avocado”, de exemplu, provin din azteca nahuatl.

— Mă mulţumesc cu ce vă amintiţi, spuse detectivul, pregătit să noteze.

— Ceva cu *nahui, zotla... tloh...* şi parcă era şi-un *micli...* Îmi pare rău, n-am reţinut mai mult, se scuză stagiarul.

— E foarte bine, vă foarte mulţumesc! Vă rog să nu-l externaţi până nu vă dau ordin direct. Şi voi, li se adresă Clay poliţiştilor, dublaţi paza! Nu intră nimeni, în afara personalului medical. Nici măcar nevastă-sa! Mai ales nevastă-sa! Femeia e în stare să-l omoare, şi mai am nevoie de el.

CAPITOLUL 11

UNAM, Ciudad de México, imediat după

Cea mai mare universitate din Ciudad de México, către care se îndrepta Columbus Clay, Universidad Nacional Autónoma, este și una dintre cele mai prestigioase instituții de învățământ superior din lume. La intrarea în campus, detectivului i se alocă un ghid care să îl conducă la *Escuela de lenguas, lingüística y traducción,* căci UNAM este un parc academic imens, un labirint în care te poți ușor rătăci. Facultatea are o secție renumită internațional, dedicată studiilor aztece, unde cercetătorii preocupați de civilizațiile precolumbiene din Mezoamerica, inclusiv cea aztecă, au avut contribuții esențiale pentru înțelegerea vechilor popoare de pe continentul american.

Doamna profesor doctor Isobel Garcia, coordonatoarea departamentului „Humanidades", îl aștepta deja, cu o mare curiozitate, pe care o manifestă imediat ce detectivul intră pe ușa biroului său. Încăperea era tapetată cu ilustrații aztece, iar profesoara însăși părea desprinsă din unul dintre desene, căci era îmbrăcată în straie colorate și purta bijuterii etnice.

— Domnule detectiv! Cu ce vă pot fi de folos? Ce vă interesează să aflați? Investigați ceva anume, sau...?

— Doamnă Garcia, vă mulțumesc anticipat pentru ajutor! Dar lăsați-mă să pun eu întrebările, râse Columbus Clay, arătându-și toată simpatia pentru această profesoară atât de voluntară.

— Da, desigur, mă scuzați! Suntem atât de bucuroși când oameni importanți ca dumneavoastră ne trec pragul și se interesează de munca noastră. De aici entuziasmul, vă rog să nu-l interpretați altfel.

— Nicidecum, dimpotrivă, entuziasmul dumneavoastră îmi dă speranțe că mă puteți ajuta.

— O voi face cu mare plăcere, dacă îmi stă în putință! Despre ce e vorba?

— Înțeleg că vorbiți nahuatl...

— Vorbesc ce se mai poate vorbi din această limbă fascinantă, ce am reușit să recuperăm cu ajutorul arheologilor, dar, mai ales, cu

ajutorul populației indigene. Știați că, spre deosebire de latină sau greaca veche, limbile unor civilizații formidabile, despre care niciun roman și niciun grec antic nu și-ar fi putut imagina că vor dispărea, limba nahuatl a nu mai puțin formidabilei civilizații aztece încă mai este vorbită de un număr semnificativ de oameni? E fascinant, nu?

— Da, într-adevăr...

— Da, și asta deși influența spaniolă, în urma cuceririi Mexicului, a avut un impact semnificativ asupra utilizării limbii nahuatl. Spaniolii și-au impus cu forța limba în instituțiile guvernamentale, în religie și în educație. Acest lucru a dus la o strangulare, dar nu la suprimarea limbii nahuatl. Asimilarea forțată a populației indigene n-a făcut ca limba lor să dispară. Nu vi se pare un act de curaj din partea indigenilor?

— Ba da... îngăimă detectivul, luat pe sus de valul de cuvinte care se revărsa din gura cercetătoarei.

— De-a lungul timpului, continuă ea, ca și cum nu ar fi fost întreruptă, această politică de asimilare și dominație culturală a dus la o scădere a numărului de vorbitori ai limbii nahuatl și la o marginalizare a acesteia în anumite comunități. Dar, imaginați-vă, cu toate acestea, în Mexic încă sunt mulți vorbitori nativi care și-au păstrat limba și tradițiile, în ciuda presiunilor și discriminărilor. Limba lor e identitatea lor. Ultimul recensământ a indicat aproape douăzeci și patru de milioane de persoane indigene, dintre care aproape opt milioane vorbesc limba indigenă. Și pentru ei, o mare parte din eforturile noastre se îndreaptă spre revitalizarea și promovarea limbii nahuatl.

— Interesant! Sunt convins că aș avea multe lucruri valoroase de învățat de la dumneavoastră, însă, sincer să fiu, mă interesează doar câteva cuvinte...

— Care? Care? întrebă curioasă doamna Garcia.

— Mă rog, nici nu știu dacă sunt cuvinte, arată și sună mai mult ca niște silabe disparate, pe care cu greu le-am scos din gura unui suspect.

— Ah, ce palpitant, spuneți-mi-le!

— N-aș putea să le reproduc, dar le-am notat aici, spuse detectivul înmânându-i carnețelul lui.

— Hm... *nahui, zotla... tloh... micli...*

— Vă spun ceva...?

— În primul rând, aceste frânturi provin din limba istorică, populațiile indigene de astăzi nu le mai folosesc... De-a lungul secolelor s-au transformat în alte unități lexicale. Știți, limba nahuatl, oricât de veche, s-a mai modernizat și ea, ca orice limbă încă vie...

— Înțeleg... Nu le recunoașteți?

— Vai de mine, cum să spuneți așa ceva? Bineînțeles că le recunosc, altfel n-aș avea ce să caut aici, răspunse profesoara, ușor rănită în orgoliu.

Lui Columbus Clay îi veni inima la loc și-și ceru scuze politicos.

— Să le luăm pe rând... *„Nahui*" înseamnă „noi" sau „ne", este un pronume. *„Zotla*" aș zice că vine de la rădăcina „*tlazotla*" care înseamnă „acei care".

Detectivul nota pe un post-it pe care îl găsise pe biroul profesoarei, nerăbdător să afle sensul final.

— *„Tloh*" înclin să cred că e transcris greșit, mai degrabă e „-htoh", e un sufix care ne indică o formă de pluralitate sau colectivitate.

— Deci nu-l traduc în niciun fel? întrebă detectivul încurcat, cu pixul în aer, neștiind ce să treacă în continuare pe post-it.

— Nu, încă nu, își va revela sensul la sfârșit, îl asigură doamna Garcia.

— Și *„micli"?*

— Nu există. Nu fără un „t" intercalat, astfel încât să ne dea *„mictli",* vedeți? îi arătă ea, desenând „t"-ul lipsă în cuvânt. Acum e altceva! Are sens! izbucni fericită.

— Ce sens?

— „Morți", aplaudă profesoara Garcia, entuziasmată de propria-i descoperire.

Până și pe Columbus Clay, care văzuse multe la viața lui și întâlnise mulți profesori trăsniți, îl uimi exaltarea doamnei Garcia. Atitudinea ei îi amintea de profesorul Baker, la fel de însuflețit când venea vorba de „descoperiri" academice. Îi zâmbi femeii, în semn de apreciere a vastelor sale cunoștințe.

— Deci, dacă înțeleg bine, avem „noi", „cei care", „morți".

— Așa se pare. Vă ajută?

— Deocamdată nu știu ce să zic... Trebuie să mă mai gândesc... Să leg cu alte elemente ale anchetei...

— Asta e o idee foarte bună, domnule detectiv. Să încercăm să legăm! Stați să fac câteva combinații...

Doamna Garcia începu să înșire cuvintele în nahuatl pe o foaie curată de hârtie. Le lega și le ordona diferit, pe rânduri, până când, după câteva minute, se opri.

— Asta trebuie să fie! Asta e sigur, n-am nicio îndoială! exclamă ea și îi întinse foaia lui Columbus Clay, cu ultimul rând încercuit.

— „Nahmictlazotlalahtoh", citi detectivul, încurcându-i-se limba în gură.

— Bravo, ați citit aproximativ corect, îl felicită profesoara, ca pe un student de-ai ei.

— Ce e asta? Pare mai complicat decât ce v-am adus eu...

— Este și nu este. Ce mi-ați adus dumneavoastră erau doar fragmente ale acestei expresii – *Nahmictlazotlalahtoh.* Descompunerea ei ne dă sensul final: „Noi suntem cei morți".

— „Noi suntem cei morți"... repetă Clay gânditor.

— Da! Sau, la fel de bine, un pic mai poetic, căci – n-o să vă vină să credeți! – aztecii aveau o fire poetică, „noi suntem cei care au fost".

— Da, într-adevăr, poetic... nu se abținu detectivul.

— Mă rog, trebuie să înțelegeți că această traducere este aproximativă, limba nahuatl e complexă și nu are întotdeauna echivalențe directe cu cuvintele și expresiile din alte limbi, nici măcar cu spaniola pe care o vorbim noi doi acum și care a influențat-o mult. Înțelegerea exactă a unei expresii într-o limbă istorică precum nahuatl poate fi uneori subiectivă și dificil de reprodus în întregime. Dar chiar și așa, aproximativă, sper să vă ajute, domnule detectiv!

— Cu siguranță! Cum se spune „mulțumesc" în aztecă?

— *Tiahuīstilistli!*

— Rămân la *„gracias"!* râse detectivul și-și luă recunoscător la revedere de la excentrica și entuziasta cercetătoare Isobel Garcia.

CAPITOLUL 12

Spitalul General, Ciudad de México, după-amiaza

Sora medicală își făcu loc printre cei patru agenți care păzeau rezerva unde fusese mutat din postoperator pacientul Cuitláhuac. Până la elucidarea misterului degetului găsit în stomacul său, urma să rămână acolo, legat cu cătușe de pat. Starea lui se ameliorase, dar i se administrau în continuare antibiotice și opioide ușoare. Când auzi pașii apropiindu-se de patul său, bărbatul deschise ochii. Fața i se lumină și dădu să se ridice, însă mâna asistentei în alb îl împinse ferm înapoi.

— ¡*Finalmente! Tlatoani,* scoate-mă de aici! șopti el rugător. Știam că o să vii. N-am scos un cuvânt, jurământul e sacru.

— Liniștește-te! Nu vorbi.

La comanda femeii, Cuitláhuac tăcu. Era fericit s-o vadă și-și punea toată speranța în ea că o să-l salveze. Făcuse tot ce i se ceruse, *tlatoani* știa asta, fără îndoială. Doar că nimeni nu putuse anticipa reacția viscerală de respingere pe care a manifestat-o organismul său când a trebuit să treacă efectiv la fapte. Simțise repulsia, dezgustul profund și instinctiv care se activase când vârâse degetul acela în gură, în același timp cu toți ceilalți. Spre deosebire de ei, care mestecau, el înghițise degetul cu totul, sperând că așa scapă mai repede. Creierul îl ajutase o vreme să amâne respingerea fizică, greața, dar, până la urmă, instinctul învinsese. Și așa se trezise la spital.

Femeia își făcea de lucru în salon, verificând perfuzia și notând ceva într-o fișă. La un moment dat, se apropie din nou de patul bărbatului și se așează lângă el. Luă un tensiometru din căruciorul medical și, sub pretextul că îi măsoară tensiunea, îi luă mâna într-a ei.

Bărbatul nu îndrăznea să mai spună nimic, înțelesese că trebuiau să fie extrem de discreți, din cauza polițiștilor, care mai aruncau din când în când câte o privire spre patul lui.

— Cred că înțelegi că planul trebuie să meargă mai departe. Dar ritualul nu poate fi împlinit cu un deget lipsă, șopti ea.

Bărbatul clipi o dată, cât să-i dea de înţeles că a priceput.

— Asta înseamnă că ne trebuie încă un deget. Şi încă un martor.

— Îţi jur că pot s-o fac! Nu ştiu ce s-a întâmplat, o fi fost ceva chimic... Vreau să o fac până la capăt. Adu-mi degetul, şi o fac! insistă bărbatul.

— Ştii că asta nu se poate, e prea riscant. Ai făcut suficient.

— Nu, te rog! o imploră Cuitláhuac.

— Cunoşti regula.

Femeia scoase o seringă din buzunar şi înfipse acul ascuţit într-o venă de la încheietura mâinii pacientului. Acesta nu se opuse deloc. O strânse de mână şi se uită adânc în ochii ei.

— *Tēhuācān Huitzilopochtli, tō īpan īhuan, ōca.* Du-te la Huitzilopochtli! Vei ajunge curând în Tonatiuhichan, căci acolo stau sufletele celor care mor glorios, vei sta cu zeii şi vei trăi veşnic sub razele soarelui.

Asistenta se ridică, luă tăviţa cu deşeurile medicale şi ieşi calmă printre poliţişti, zâmbindu-le. Câteva momente mai târziu, pacientul Cuitláhuac începu să aibă convulsii. Muşchii corpului şi ai feţei i se mişcau spasmodic, buzele i se albăstriră şi o spumă gălbuie i se prelingea din gură. Poliţiştii îl alertară pe doctorul Alvaro, care, la rândul lui, strigă după soră.

— Soră, padelele, repede!

Dar sora nu se întoarse. În mai puţin de un minut, doctorul Daniel Alvaro nu mai putu face altceva decât să constate decesul.

CAPITOLUL 13

Ciudad de México, Serviciul Secret al Armatei

Columbus Clay părea că intrase în pământ când generalul păşi în arhiva gigantică aflată la subsolul clădirii EMP, *Estado Mayor Presidencial* din Ciudad de México.

— Tocmai a sosit faxul ăsta din Germania, tună generalul, sperând ca vestea să-l facă pe detectiv să se arate la faţă.

Auzi mişcare în centrul sălii imense, în zona unde o scară ducea spre nivelul inferior, şi porni milităreşte într-acolo.

— Ce mama dracului e în groapa asta? întrebă mirat.

Columbus Clay era îngropat literalmente într-un maldăr de hârtii. Brusc, ţâşni de sub tona de documente care-l înghiţise, stârnind un nor de praf.

— Ce să fie? Mormântul în care aţi vârât fix dosarele care mă interesează pe mine, răspunse. Aţi făcut-o intenţionat?

Întinse mâna spre noul său partener de ocazie, cerându-i ajutorul. Generalul îl prinse de braţ şi îl trase cu o forţă care-l luă prin surprindere pe detectiv.

— Pfff... Astea-s aici de pe vremea lui Pazvante. Nu cred că s-a mai avântat cineva printre ele în ultimii douăzeci şi cinci de ani. Măcar aţi găsit ce căutaţi?

— E posibil să fi avut noroc, spuse Clay zâmbind enigmatic în timp ce ridica un dosar legat cu şireturi îngălbenite de timp, atât de voluminos, că abia îl putea ţine.

Soneria zgomotoasă a telefonului lui le întrerupse discuţia.

— Mă scuzaţi un moment, domnule general. E profesorul Baker, trebuie să răspund.

Generalul se întoarse cu spatele şi începu să măsoare cu paşi milităreşti camera înţesată de hârtii, fluierând a mirare.

— Domnule profesor, ceva noutăţi?

— Altfel nu v-aş fi deranjat, domnule Clay, se auzi vocea îngrijorată a lui Charles Baker.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Mai degrabă ce urmează să se întâmple ne neliniștește... Avem motive să credem că alți doi cardinali sunt în pericol, aici. Dacă Monti are dreptate, după cum vă povesteam, două crime au mai rămas de înfăptuit, ca să se păstreze tiparul din *Legenda de Aur* a lui Jacopo. Doar că nu știm cine e pe lista criminalului, întrucât n-am găsit criteriul după care sunt „aleși" cardinalii... Sigur, noi avem lista tuturor celor din Colegiul Cardinalilor, e destul de lungă, vreo sută douăzeci, cât a stabilit papa Paul al VI-lea, în 1975. Evident, nu toți sunt la Roma sau la Vatican, și de aceea ne e cu atât mai greu să le asigurăm protecția. Giani Volpone se ocupă personal de asta.

— În Mexic am implicat și armata, poate n-ar fi o idee rea să o faceți și acolo. E nevoie de toate resursele. Eu mă aștept să moară încă unul în Ciudad. Am și o idee despre mobilul crimei, investighez chiar acum. Nu m-ar mira ca motivul să coincidă cu al vostru. Ce mă încurcă e că alor noștri li s-au sustras inelarele, douăsprezece degete, dintre care unul a fost găsit în burta unui anonim, care, aparent, n-are nicio legătură cu ancheta noastră. A fost asasinat în spital, după operație. Dacă criminalul a tăiat degetele cu inelele rubinii ale cardinalilor, sigur a făcut-o cu un scop, altfel le-ar fi luat doar bijuteriile. Însă am exclus ipoteza jafului. Iar dacă există un motiv pentru care avea nevoie de douăsprezece degete de cardinal și acum îi lipsește unul, sigur va mai trebui să moară un cardinal... Înțelegeți, domnule profesor?

— Înțeleg! Pare destul de încâlcită toată treaba asta cu degetele...

— Este... Cu atât mai mult cu cât mă depărtează de ancheta voastră.

— Eu rămân la ipoteza că cele două sunt totuși legate. Prea multe similarități, nu credeți, domnule detectiv?

— Ba da, confirmă Columbus Clay. Dar până nu dovedim legătura, nu trebuie să ne atașăm prea mult de intuițiile noastre. Și nici nu trebuie să ne pripim cu raționamentele. Erorile logice pândesc la orice pas. Să nu cădem în capcana lor, zic. Găsirea probelor este prima noastră datorie.

— Aveți dreptate!

— Voi reveni la dumneavoastră cât de curând, sper, și nu ezitați să faceți același lucru, imediat ce aveți noutăți.

— Cu siguranţă, domnule Clay! Pe curând!

Columbus Clay rămase o clipă pe gânduri, preocupat în egală măsură de cele ce se petreceau acolo, sub nasul lui, şi de evenimentele de peste ocean.

— Aţi terminat? îl trezi din gânduri generalul, nerăbdător.

— Da, da, ce fax spuneaţi că aţi primit?

Clay aruncă dosarul pe masă, peste teancul de hârtii răsfirate alandala după care săpase în ultimele ore. Generalul îi întinse foaia de fax, după care îl cuprinse o tuse de nestăpânit din cauza prafului. Detectivul se lumină la faţă.

— Exact ce bănuiam! făcu o pauză, cât să parcurgă încă o dată informaţia, apoi mina i se schimbă din nou, reflectându-i îngrijorarea. Aţi mai vorbit cu monseniorul?

— Ah, nu. N-a mai sunat de ceva vreme. Poate s-a calmat sau a adormit...

— La naiba. N-a adormit deloc. Îi era prea frică să se culce, iar dacă n-a mai sunat... Sper să nu fie deja... zise Clay, cuprins de o presimţire neagră.

— Mort? Mă îndoiesc, e păzit de o armată întreagă.

— Cum e păzit, mai exact?

— Păi, vila e înconjurată de poliţie.

— Înconjurată...?, spuse Clay îngândurat. Înseamnă că asasinul e deja înăuntru, şi probabil bietul om e mort sau torturat chiar în momentul ăsta. Dar, dacă avem noroc, criminalul e încă acolo, prins în capcană. Ordonaţi-le să intre în casă.

Gândul că detectivul ar putea să aibă dreptate îi încreţi generalului pielea de pe ceafă. Puse mâna pe telefonul fix de pe masă şi formă un număr din memorie.

— Alo, domnule căpitan Redondo. Aveţi vreun semn de la monsenior? Nu? Niciun semn? A intrat sau a ieşit cineva din vilă de când staţi acolo?

— Nu, nimeni, auzi Columbus Clay vocea răcnită de la celălalt capăt al firului, acoperită de vacarmul din jur.

— Să încerce să intre discret, îi şopti Clay generalului.

— Încercaţi să bateţi la poartă. Are şi servitori, şi bodyguarzi. Puneţi-i să verifice dacă monseniorul e în regulă.

După ce spuse asta, trânti telefonul, nu foarte convins de eficiența demersului pe care-l făcuse.

— Sper ca presimțirea dumneavoastră să fie corectă. Adică... Pardon, sper să vă înșelați. Ăăă... se bâlbâi generalul.

— Vreți să spuneți că sperați ca monseniorul să fie teafăr, pentru binele lui și al dumneavoastră, că altfel o să aveți probleme cu președintele, dar, pe de altă parte, sperați să se fi întâmplat ceva, ca să nu vă faceți de râs că ați mobilizat atâtea forțe.

Generalul se scărpină încurcat pe cap. Într-adevăr, cam la asta se gândise.

— Îhî, confirmă într-un final, jenat și nu prea.

— Eu zic că cel mai bine ar fi să mergem acolo. Prezența dumneavoastră ar rezolva ambele probleme. Dacă mă înșel, măcar veți fi alături de subalterni, ca un adevărat comandant. Dar, dacă presimțirea mea e corectă, ar arăta și că nu v-ați ascuns ca un șobolan și că ați participat la rezolvarea problemei. Picați în picioare oricum ar fi. Un erou. Victorios sau tragic, după caz.

Generalul nu înțelese ironia, dar puse mâna din nou pe telefon și ceru să fie pregătită de urgență mașina. Urcară scările în fugă și se aruncară direct în vehiculul blindat care demara în trombă.

— Cât de departe e locuința monseniorului? întrebă Columbus Clay.

— La douăzeci de minute.

— Știu că aveți foarte aproape, la doar câteva minute de mers pe jos, o garnizoană de trupe speciale. Ordonați-i colonelului Huerta să iasă cu un detașament înarmat.

— Un detașament? Credeți că...? bâigui generalul, care începuse să se înroșească.

— Pentru orice eventualitate. E mai bine să fim pregătiți.

Generalul scoase telefonul mobil din buzunarul vestonului și-l apelă pe colonel. Îi ordonă să meargă la casa monseniorului și să se pună la dispoziția forțelor de poliție, dar să nu intervină până n-avea să ajungă și el.

— De unde știți de garnizoană? Și de colonelul Huerta? Ăsta e un dur. Un animal sadic. Dar e profesionistul perfect. De unde îl știți?

— Sunt adjunctul directorului tuturor serviciilor de informații ale

Statelor Unite. E treaba mea să știu tot, nu-i așa?

— Hmm, bombăni gelos mexicanul.

Mașina ajunse la primul baraj care bloca intrarea spre palatul episcopal. Cei doi coborâră la distanță de impunătoarea clădire. Forțele de ordine erau dispuse în două semicercuri concentrice – trupele colonelului Huerta și mașinile de poliție, în spatele cărora se ascundeau, cu pistoalele în mâini, gata să tragă, polițiștii. Columbus Clay arătă cu mâna în față și izbucni dintr-odată în râs, spre indignarea însoțitorului său.

— Ce naiba e asta? întrebă generalul. Nebunul ăsta a scos tancul?

Într-adevăr, în prima linie trona un tanc imens. Turela cu două mitraliere și un tun automat descria amenințător arcuri de cerc în aer.

— Ați zis muniție de război, salută milităreşte, pocnind mândru din călcâie, colonelul Huerta.

— Muniție de război... dar de comando, nu de conflagrație mondială, își exprimă generalul dezaprobarea, deși știa că nu mai are ce face acum.

— Și bine ați făcut, continuă nestingherit Huerta.

— Cum adică, bine am făcut?

Generalul întoarse capul și văzu o coloană de ambulanțe făcându-și zgomotos loc printre camioane.

— Ce s-a întâmplat aici, domnule colonel?

— După ce i-ați ordonat căpitanului Redondo să intre să verifice dacă monseniorul e viu, oamenii s-au conformat ordinului, au bătut la poarta asta de-aici, au sunat, dar nu a răspuns nimeni. După care au sărit gardul și au încercat să intre pe ușa principală. Când s-au apropiat, au fost seceraţi toți de gloanțele trase din interior.

— Toți? Ce înseamnă „toți”?

— „Toți” înseamnă opt. Morți toți. Inclusiv căpitanul. Ați făcut bine că ne-ați chemat. Ce ordonați? Să luăm clădirea cu asalt? Înseamnă să-mi sacrific vreo douăzeci de băieți. Dar cel mai curat ar fi să tragem o salvă de tanc.

— Ești nebun? se răsti generalul. Vrei să tragi cu tancul în centrul capitalei? La mai puțin de un kilometru de reședința președintelui?

— Atunci ne pregătim de asalt?

Colonelul nu apucă să termine, că se auzi zgomotul făcut de motorul unui elicopter.

— Palatul are heliport? întrebă generalul.

— Da, în curtea interioară, răspunse Huerta.

În momentul imediat următor, un elicopter se ridică deasupra palatului.

— Cum de n-a văzut nimeni ditamai elicopterul? izbucni enervat generalul. Chiar numai idioţi sunt aici?

— Pentru că e pasărea episcopiei, îl lămuri Clay.

— Foc! urlă Huerta.

Soldaţii începură să tragă cu mitralierele, însă elicopterul se îndepărta deja de vilă. Huerta se repezi şi puse mâna pe un aruncător de grenade.

— Opreşte-te, nebunule! se propti generalul în el, împiedicându-l să tragă.

— Dar ne scapă, domnule general, scapă!

— Lasă-i naibii, că n-o să distrugem oraşul din cauza asta. Îi prindem mai târziu, adăugă nu foarte convins.

Câteva minute mai târziu, trupele speciale conduse de colonel sparseră poarta principală fără să întâmpine rezistenţă. Când i se făcu semn că nu era niciun pericol, intră şi generalul, însoţit de Columbus Clay. În hol zăceau cadavrele gărzilor de corp ale monseniorului, dar imaginea pe care o văzură când, după ce traversară coridorul, ajunseră la baza scărilor imense din marmură şi lemn care urcau în spirală spre etaj, îi umplu pe toţi de groază. Mâinile şi picioarele episcopului erau atârnate de o parte şi de alta a treptelor, dezmembrate de corp. Trunchiul decapitat rămăsese bătut în cuie pe lemnul care reprezenta axul central al scărilor. Capul îi era atârnat cu un lanţ pe după umeri, iar din gură îi ieşeau organele genitale.

Columbus Clay se duse direct la mâna dreaptă a monseniorului şi i-o examină scurt. Constată, fără surprindere, că inelarul lipsea.

— Asasinii au intrat înainte să înconjuraţi voi vila. În felul ăsta, le-aţi oferit răgaz să-şi facă de cap. Şi protecţie, pe deasupra. Din exterior ar putea să pară că, de fapt, v-aţi asigurat că nu-i deranjează nimeni, spuse cinic.

— Dar cine putea să facă treaba asta? bolborosi generalul, încă în

stare de şoc. Cine poate să ucidă doisprezece cardinali şi să-i aranjeze în centrul stadionului Jalisco? Cine are puterea asta? întrebă privindu-l implorator pe Columbus Clay.

— Răspunsul ni-l dă faxul ăsta din Germania, zise detectivul în timp ce scoase hârtia din buzunar şi o despături. Omul cu scorpioni. Joaquín Alemano.

— Traficantul? Şeful cartelului din Sinaloa? De ce? Şi când o să se oprească?

— La întrebările astea n-am încă răspuns, replică sec detectivul. Dar sunt sigur că-l vom găsi, fie prin arhivele de aici, fie în Sinaloa.

— Doar nu vă gândiţi să...

— Ba da. Până atunci, o să aveţi un moment de respiro. Niciun cardinal nu va mai muri. Au toate cele douăsprezece degete.

Generalul nu înţelese o iotă din vorbele detectivului, dar luă de bună încrederea acestuia că, cel puţin pentru moment, crimele vor înceta. A doua zi dimineaţă trebuia să depună pe masa preşedintelui raportul intermediar privind evenimentele recente şi spera să-l asigure cu suficientă convingere că situaţia era sub control, în ciuda extravaganţelor colonelului Huerta de a scoate tancul în centrul capitalei. Rămânea de văzut dacă preşedintele va înghiţi pastila. Problema se transformase, peste noapte, într-una de securitate naţională, dacă nu cumva internaţională.

CAPITOLUL 14

În același timp, în Florența, Italia

Giancarlo de Luca îi ura pe vizitatorii amatori. Nici măcar nu încerca să ascundă asta, iar atitudinea sa dispreţuitoare faţă de ei devenise antologică. Cu profesioniştii nu avea o problemă, dacă erau cercetători oneşti şi dedicaţi, ca el. Vizitele lor, aşa rare cum erau, îi făceau o reală plăcere. Tocmai avusese parte, cu câteva zile în urmă, de o întrevedere foarte interesantă cu un antropolog de renume, care venise la o conferinţă în Florența şi îşi făcuse timp să treacă şi pe la Biblioteca Laurenţiană.

Când asistenta lui intră în camera întunecată şi rece ca un cavou, în care expertul mondial în conservarea şi restaurarea manuscriselor şi cărţilor vechi îşi îngropase literalmente viaţa, de Luca stătea nemişcat şi privea o bucată de stelă, adusă recent la suprafaţă de arheologi. Încă nu îndrăznea s-o atingă, îşi ţinea mâinile în mănuşi albe la spate, ca nu cumva degetele lui să fie tentate să mângâie piatra milenară. Femeia îl găsi aplecat asupra mesei de lucru, într-o poziţie care altora li s-ar fi părut dubioasă, dar ea era obişnuită cu excentricul cercetător.

— Domnul prim-ministru ajunge într-o jumătate de oră, îl anunţă prin uşa întredeschisă.

— Să aştepte! ordonă de Luca.

— Vă roagă să faceţi o excepţie astăzi şi să-l întâmpinaţi, întrucât e însoţit de un musafir de rang înalt.

— Ce poate fi mai înalt decât un prim-ministru?

— Alt prim-ministru, oaspetele dânsului.

De Luca ridică privirea peste ramele înguste ale ochelarilor săi de cercetător, care aveau montate nişte lupe mici pe deasupra, făcându-l să semene cu un melc.

— Altul? întrebă iritat.

Secretara dădu afirmativ din cap, aproape scuzându-se că prim-ministrul Italiei a îndrăznit din nou să-l deranjeze pe şeful ei din muncă.

— Să-i mai plimbe şi pe la Veneţia, cu gondola, ce-i tot aduce pe capul meu? Ghid turistic nu mai fusesem... Şi măcar dac-ar fi nişte oameni care să înţeleagă valoarea inestimabilă a muncii noastre... Nişte snobi! Îmi sacrific timpul pentru nişte snobi! pufni cercetătorul.

Îţi scoase combinezonul alb din polipropilenă şi-şi aruncă peste cămaşă sacoul bleumarin pescuit din cuierul de lângă uşă.

— Să mergem, dacă tot m-am întrerupt. O să-i aştept la scările care duc la sala de lectură. Spune-i asta şefei de protocol. N-o să fiu la maşină, că nu sunt valet.

— Sigur, domnule, transmit.

Asistenta porni grăbită spre intrarea principală a Bibliotecii Laurenţiene, sperând să apuce să-i comunice în timp util şefei de protocol toanele doctorului de Luca, astfel încât lipsa de chef a acestuia să nu se transforme într-un scandal diplomatic.

De Luca, pe de altă parte, nu se grăbea deloc. Biblioteca era regatul său, aici se simţea stăpân, mai presus de orice preşedinte din orice ţară, şi păşea ca un rege pe podeaua veche de cinci sute de ani. Adevărul este că avea ceva din fizionomia lui Clement al VII-lea, membru al familiei de Medici, sub patronajul căruia fusese construit edificiul. Acesta fusese denumit ulterior Biblioteca Medicea Laurenziana, căci adăpostea manuscrisele şi cărţile din colecţia privată a familiei de Medici. Papa Clement spera ca prin acest proiect măreţ să arate lumii că de Medicii nu erau doar negustori, ci şi membri ai societăţii cultivate şi ecleziastice. După Pacea de la Barcelona, când clanul a primit înapoi Florenţa, în urma pactului cu Carol Quintul, pe care, de altfel, chiar papa Clement îl încoronase, acelaşi papă a reluat lucrările pentru definitivarea bibliotecii. Clădirea fusese proiectată de însuşi Michelangelo, şi acesta era şi motivul pentru care oamenii veneau puhoaie să o viziteze. Prea puţini erau interesaţi cu adevărat de comorile pe care le adăposteau rafturile ei: peste unsprezece mii de manuscrise şi aproape cinci mii de cărţi vechi, papirusuri, incunabule, ostrace şi câte şi mai câte! Dar vizitatorii păreau mai fascinaţi de scara maiestuoasă care unea vestibulul cu sala de lectură. Într-adevăr, scara era un reper în arhitectura interioară a bibliotecii. După ce Michelangelo a părăsit Florenţa, în 1534, lăsând doar pereţii sălii de lectură finalizaţi,

arhitectul Bartolomeo Ammannati şi-a asumat provocarea de a interpreta ideile maestrului şi, urmând îndeaproape instrucţiunile lui Michelangelo, a finalizat somptuoasa scară, ce ocupa acum jumătate din podeaua vestibulului, vărsându-şi treptele în plăci ovale concentrice perfecte.

Aici îi aştepta de Luca pe cei doi musafiri nepoftiţi. Auzi vocile de la distanţă, conversând protocolar în italiană şi spaniolă, dar nici măcar nu avea curiozitatea să ştie cine este oaspetele. Urma să afle curând şi, oricum, nu conta pentru el.

— *Signore Presidente del Gobierno*, zise prim-ministrul italian, amestecând limba sa maternă cu spaniola, în încercarea de a-şi impresiona oaspetele, permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Giancarlo de Luca, conservatorul şi cercetătorul nostru emerit, care a contribuit – şi continuă să o facă – la conservarea şi studiul unor manuscrise şi cărţi rare, de valoare istorică şi culturală inestimabilă. Este gardianul patrimoniului nostru cel mai de preţ!

— *Piacere di conoscervi,* se strădui să-i răspundă în italiană şeful guvernului spaniol, întinzând mâna.

Lui de Luca i se părea ridicolă încercarea celor doi de a vorbi fiecare limba celuilalt, fără, de fapt, să o cunoască. Interpreţii lor afişau un zâmbet politicos, dar cercetătorul le simţea grimasele de sub muşchii feţei.

— *Es un verdadero honor conocerlo también*[14]*,* se prefăcu de Luca încântat, într-o spaniolă impecabilă. Ştiu că domniile-voastre sunt foarte ocupate, aşa că vă invit să începem turul chiar acum, să nu mai pierdem timpul. Ne aflăm în vestibulul...

— De fapt, domnule de Luca, îl întrerupse prim-ministrul Italiei, *il Presidente del Gobierno* e mai puţin interesat de un tur ghidat clasic şi m-a rugat să-i fac o favoare mai specială...

De Luca era intrigat, nu-şi putea imagina ce-ar vrea un şef de guvern să facă atât de special în biblioteca lui. Dar trebuia să-şi arate disponibilitatea şi să le facă hatârul politicienilor, căci de acolo veneau fondurile de cercetare.

— Vă rog, nu vă sfiiţi, domnilor! Sunt la dispoziţia dumneavoastră,

[14] La rândul meu, sunt onorat să vă cunosc (în limba spaniolă) (n. red.).

zâmbi el fals.

— *Señor el Presidente del Gobierno* spaniol a avut de curând bucuria să vadă, în Biblioteca Palatului Regal din Madrid, un exemplar al *Istoriei Generale* a călugărului Bernardino de Shōgun...

— Sahagún! nu se abținu de Luca să-l corecteze, contrariat de greșeala impardonabilă a prim-ministrului italian, care-i dovedea ignoranța.

— Mă rog, înțelegeți ce vreau să zic... *Señor el Presidente* ar dori să vadă și exemplarul nostru, având în vedere că este manuscrisul cel mai bine păstrat, continuă acesta cu mândrie.

— Vă referiți la Codexul Florentin, presupun...

— *Sí,* confirmă premierul spaniol, *il codice*!

— În sala de expoziție avem expusă o copie, vă voi conduce acolo, zise de Luca, răsuflând oarecum ușurat.

— Ah, domnule de Luca, *Señor el Presidente* nu a bătut atâta drum să vadă copii... Și, gândiți-vă, nu ar fi nici politicos, nici diplomatic din partea noastră să-i arătăm copii, nu credeți? insista prim-ministrul italian să se laude în fața omologului spaniol. E ca și cum i-am da linkul la Biblioteca Digitală Mondială, să se uite la poze... E vorba, până la urmă, de istoria țării domniei-sale, e îndreptățit să aibă acces la documentele care o consemnează. În plus, m-a făcut și pe mine curios!

De Luca era de-a dreptul încurcat și fierbea pe dinăuntru. Ar fi vrut atât de mult să fie într-o poziție care să-i permită să-l refuze pe acest ignorant de rang înalt! Codexul Florentin era cel mai prețios document pe care îl adăpostea Biblioteca Laurențiană. Iar pentru el era cu atât mai prețios cu cât îi închinase jumătate din carieră, studiindu-l și străduindu-se să-l conserve cât mai bine. Nici măcar el nu-și permitea să intre prea des în camera secretă în care existența originalului era ascunsă publicului. O făcea rar, în unele dimineți, când lucra la vreun proiect și avea nevoie de inspirație sau după ce avusese vreun coșmar în care Codexul fusese furat sau distrus.

Neprețuitul document trecuse prin multe! Când îl văzuse pentru prima oară, la numirea sa în postul de conservator-șef al Bibliotecii Laurențiene, de Luca rămăsese fără respirație câteva momente. Apoi, ușor-ușor, cu timpul, începuse să-i asimileze întreaga istorie, să i-o

trăiască și să i-o retrăiască în gând de mii de ori. Și-l imagina, după cucerirea spaniolă a Mexicului, pe călugărul franciscan Bernardino de Sahagún, ajutat de învățăceii săi indigeni, pe care îi convertise, în ampla sa acțiune de cercetare a societății pe care spaniolii o supuseseră. De Luca îl însoțise pe călugăr, în imaginația sa, de-a lungul celor treizeci de ani în care acesta a călătorit prin Mexic, a stat de vorbă cu bătrânii comunităților indigene, a editat și a revizuit ceea ce avea să devină o sursă inestimabilă de informații despre lumea aztecă înainte de colonizare, una dintre cele mai remarcabile descrieri ale unei culturi neoccidentale compuse vreodată, o adevărată enciclopedie de istorie și antropologie. Privirea lui atentă mângâiase de atâtea ori ilustrațiile complexe realizate de artiști indigeni și parcursese, literă cu literă, prezentările detaliate despre viața, cultura și tradițiile aztece, despre religie, agricultură, medicină, alimentație și câte și mai câte! Când Coroana Spaniolă i-a cerut lui Sahagún să predea toate documentele despre cultura aztecă și toate rezultatele cercetărilor, pentru a-i înțelege mai bine pe sălbaticii pe care voia să-i educe, căci autoritățile spaniole erau într-o totală ignoranță cu privire la culturile native, călugărul a creat mai multe versiuni ale manuscrisului de 2.400 de pagini, iar copii ale lucrării *La Historia General de las Cosas de Nueva España* – cum fusese numită – au fost trimise la curtea regală a Spaniei și la Vatican. Unele s-au pierdut. Ce pierdere! De Luca o simțea ca pe o rană în propriul suflet. Din fericire, altele au supraviețuit. O parte a ajuns, într-adevăr, la Madrid, *Codice Castellano de Madrid,* însă singura transcriere integrală se afla, nu se știe cum, la Florența. Cu ce bucurie a fost redescoperită, la sfârșitul secolului al XVIII-lea, când bibliograful Angelo Maria Bandini a publicat o descriere a lucrării în latină! De-atunci, adică de mai bine de două sute de ani, întreaga comunitate academică de istorici, antropologi, istorici de artă și lingviști a investigat opera lui Sahagún, subtilitățile și, mai ales, misterele sale. Desigur, majoritatea cercetătorilor foloseau versiuni digitale, de înaltă rezoluție ale manuscrisului, puse la dispoziție de Biblioteca Digitală Mondială sau de Institutul de Cercetare Getty, precum și cele 2.000 de facsimile color, publicate de *Archivo General de la Nación* a guvernului mexican, căci savantul mexican Francisco del Paso y

Troncoso primise încă din 1893 permisiunea de la guvernul italian să copieze textul şi ilustraţiile. Însă toate acestea erau doar copii. El, de Luca, era printre cei câţiva oameni de pe planetă care aveau privilegiul să cunoască originalul unuia dintre cele mai importante documente istorice şi antropologice din istoria umanităţii. Şi-acum trebuia să împărtăşească această comoară cu cei doi „curioşi".

— Domnule prim-ministru, să ştiţi că nu e mare lucru de văzut, sala în care este păstrat nu e luminată, iar de atins nici nu se pune problema. Vă pot arăta alte manuscrise valoroase, o colecţie completă a *Dialogurilor* lui Platon, Eschil, Sofocle, Galilei, Petrarca, pe care să le şi răsfoiţi, dacă domniile-voastre doresc, încercă de Luca să-l deturneze.

— Le putem vedea şi pe acelea, după ce vedem Codexul, nu-i aşa, *Señor el Presidente?*

— *¡Seguramente!* confirmă preşedintele guvernului spaniol.

De Luca nu mai avea nicio scăpare. Situaţia devenise penibilă.

— Atunci urmaţi-mă, domnilor! Nu pot autoriza personalul auxiliar, aşa că traducătorii şi gărzile dumneavoastră de corp ne vor aştepta aici. Iar domniile-voastre veţi purta combinezoane, măşti şi mănuşi speciale.

— Desigur! răspunseră cei doi prim-miniştri, aproape în acelaşi timp.

Din vestibul, cei trei urcară treptele maiestuoase. De Luca în faţă, ca unul de-ai casei, familiarizat cu spaţiul, înainta semeţ, urmat de cei doi politicieni. Intrară în sala de lectură, iar de Luca închise uşa după ei.

— *Hic locus est ubi mors gaudet succurrere vitae,* citi şeful guvernului italian, cu voce tare, inscripţia de pe balustrada de marmură.

— „Acesta este locul unde moartea se bucură să ofere ajutor vieţii", îl ajută de Luca să înţeleagă. Domnilor, de-acum încolo, cu tot respectul, vă rog să-mi ascultaţi şi să-mi urmaţi instrucţiunile. Misiunea mea este aceea de a păzi preţiosul Codex Florentin, şi sper să înţelegeţi privilegiul pe care îl aveţi, ca, datorită funcţiilor domniilor-voastre, să puteţi vedea cu propriii ochi una din cele mai valoroase comori ale umanităţii.

— Domnule de Luca, haideți, să nu-l facem pe *Señor el Presidente* să aștepte... Am mai văzut și noi cărți vechi.

Lui de Luca îi venea să-și dea o palmă, dar se abținu.

— Sigur că da! Ne aflăm acum în sala de lectură a Bibliotecii Laurențiene. După cum știți, conceptul îi aparține lui Michelangelo însuși. Era conștient de problemele structurale ale sălii și a încercat să păstreze acest spațiu cât mai luminos, de aceea nu există elemente arhitecturale de sine stătătoare, cum ar fi coloanele. Spațiul este foarte modest decorat, dacă pot spune așa, gândit în module care se repetă de cincisprezece ori – băncile de lectură. Pe vremuri, cărțile erau depozitate în interiorul lor, nu se foloseau rafturi, și puteți vedea, la capătul fiecărei bănci, lista textelor ce puteau fi citite. Dacă voiai să-l studiezi pe Aristotel, stăteai aici, de exemplu, arătă de Luca spre o bancă. Toate au fost desenate de mâna lui Michelangelo. Vi-l puteți imagina pe marele maestru făcând și design de mobilă?

Prim-ministrul italian dădu să pună mâna și să pipăie latura de lemn sculptat a uneia dintre băncile de lectură, însă privirea lui o întâlni pe cea severă a lui de Luca și se abținu.

— Repetiția perfectă a băncilor, alinierea lor milimetrică cu podeaua și cu elementele decorative ale tavanului imprimă întregii săli un ritm pe care nu știu dacă îl simțiți...

— Îl simțim, îl simțim, cum să nu? zise repede prim-ministrul.

— În regulă, nu o să vă plictisesc cu prea multe detalii, încheie cercetătorul. Acum o să vă rog să rămâneți lângă ușă, cu spatele la mine, și să așteptați așa câteva momente.

— Domnule de Luca, n-am venit să ne jucăm de-a v-ați ascunselea... Ce-i asta? se oțărî jignit prim-ministrul italian.

— Sunt pe cale să vă conduc în camera secretă în care este protejat manuscrisul și nu vă pot divulga modul în care se ajunge acolo. Vă rog să înțelegeți!

— *Ningún problema,* se arătă oficialul spaniol mai înțelegător.

Cei doi se întoarseră cu fața la ușă, conform instrucțiunilor. După ce de Luca se asigură că nu trag cu ochiul, înaintă câțiva pași și se opri în dreptul băncii din stânga de pe al doisprezecelea rând. Desprinse ușor plăcuța pe care erau enumerați câțiva filosofi latini și, cu o apăsare fermă, împinse un cep de lemn disimulat în suprafața

laturii. Se auzi un clic scurt, ca și cum o tijă metalică ar fi acționat un mecanism. Cei doi politicieni se priviră, însă nu îndrăzniră să se întoarcă.

— Acum mă puteți urma, îi anunță de Luca.

Cei trei traversară sala de lectură și intrară în sala de expoziție, o încăpere largă, dar, spre deosebire de precedenta, complet lipsită de lumină naturală. Din loc în loc, pe cele patru laturi erau încastrate în perete rafturi cu câte cinci polițe distanțate, astfel încât pe fiecare să fie dispus câte un manuscris, protejat într-o cutie transparentă de polipropilenă. În centru, douăzeci de corpuri individuale de vitrină erau luminate cu câte un bec ce emana o lumină caldă, gălbuie. Chiar lângă ușă se afla un dulăpior din care de Luca scoase trei seturi împachetate în punguțe de plastic, fiecare conținând un combinezon, o mască medicală, o pereche de mănuși și acoperitori de unică folosință pentru pantofi. Cercetătorul începu să se echipeze, și ceilalți doi înțeleseră că trebuie să facă la fel. În mai puțin de două minute erau costumați.

— Echipamentul are rolul de a preveni contaminarea, explică de Luca. Vă rog încă o dată să înțelegeți importanța păstrării acestui secret pe care sunt pe cale să vi-l dezvălui.

Se îndreptă către unul din rafturile de lemn încastrate în perete, ridică de pe polița a treia cutia în care era păstrat folioul cu numărul 9 al evangheliarului lui Rabula și o așeză cu grijă pe a doua poliță, unde era expus un alt folio din același vechi manuscris creștin produs în Asia de Vest. Balansarea greutății de pe o poliță pe alta declanșă un alt clic, urmat de o desprinde ușoară, de doar câțiva milimetri, a raftului de perete.

Cei doi oficiali făcură ochii mari, plini de curiozitate. De Luca depărtă un pic mai mult raftul, întredeschizându-l ca pe o ușă secretă.

— Înțelegeți de ce luăm toate aceste măsuri de precauție... Manuscrisele vechi, cum este și Codexul Florentin, nu sunt doar extrem de valoroase, ci și extrem de fragile, de aceea sunt păstrate în condiții speciale, pentru a le asigura conservarea pe termen lung. Temperatura și umiditatea sunt controlate în mod constant, ca să menținem mediul stabil, căci variațiile pot deteriora materialul sau

cerneala. Codexul e păstrat la 17°C şi o umiditate de 50%, o să le simţiţi uşor când vom intra. Vă va lua câteva secunde să vă obişnuiţi şi cu lumina, e încă şi mai redusă decât aici, pentru a minimiza decolorarea. Folosim surse cu spectru controlat şi filtre UV. Vă rog, de asemenea, să nu insistaţi să-l atingeţi! Chiar şi eu, care sunt însărcinat cu conservarea lui, o fac extrem de rar, când este absolut necesar. Trebuie redus la minimum riscul de deteriorare din cauza frecării sau a stresului mecanic.

Pe când ascultau explicaţiile lui de Luca, şeful guvernului Italiei şi cel al Spaniei parcă începeau să priceapă mai bine importanţa acestor măsuri de protecţie. Îşi luaseră mine serioase şi erau foarte atenţi. Cercetătorul deschise larg uşa secretă şi îi invită să păşească în încăperea fără ferestre, de aproximativ douăzeci şi cinci de metri pătraţi. Într-adevăr, era dificil să distingi ceva în obscuritatea camerei. Oaspeţii clipiră de câteva ori, să-şi adapteze vederea la lumina extrem de slabă. Văzură în centru o masă dintr-un bloc masiv de marmură şi se îndreptară spre ea. Desluşiră contururile câtorva pensule fine şi ale unor bureţi ciudaţi, apoi un miniaspirator cu vacuum, un bisturiu, nişte pipete şi spatule, o lupă, ba chiar şi câteva ace. Îşi rotiră apoi privirile prin restul camerei, căutând nerăbdători faimosul Codex Florentin. Când se întoarseră întrebători spre nişa din perete prin care intraseră, dădură cu ochii de Giancarlo de Luca, care părea paralizat în cadrul uşii secrete, cu mâna la inimă.

CAPITOLUL 15

Sinaloa, Mexic

— Aţi înnebunit, dacă faceţi aşa ceva! exclamă generalul nefăcând niciun efort să-şi disimuleze admiraţia faţă de detectivul Columbus Clay, care urca în avionul ce urma să-l ducă spre Sinaloa.

— Staţi liniştit, domnule general! Îl am cu mine pe colonelul Huerta. Doi nebuni or reuşi să facă un lucru bun. O scoatem noi la capăt! Liniştiţi-l pe preşedinte şi trageţi de timp cât puteţi.

Două ore mai târziu, un elicopter îi lua direct de pe aeroportul internaţional din Culiacán şi ateriza 25 de kilometri mai sus, spre partea occidentală a Munţilor Sierra Madre, chiar pe unul dintre podurile de peste râul Tamazula. Acolo, la capătul podului, conform instrucţiunilor primite cu câteva ore mai devreme prin SMS, colonelul Huerta găsi un scaun, o funie şi o cagulă. Îl pofti pe Clay să se aşeze, îl legă bine de scaun şi îi trase cagula peste cap. După care, conform aceloraşi instrucţiuni, se urcă în elicopter şi decolă, regretând că nu se putea ascunde şi el pe undeva, să pornească de unul singur un asalt asupra bandiţilor ălora. Detectivul Clay lucra prea cu mănuşi, după gustul colonelului.

Trecu mai bine de o jumătate de oră până când Columbus Clay auzi zgomotul hurducăit al unui motor de camion, care se opri foarte aproape de el. Simţi mirosul gazului de eşapament, apoi cum este luat pe sus, cu tot cu scaun, şi aruncat în spatele camionului. Estimă că hurducăiala durase ceva mai puţin de două ore până la destinaţie, timp în care nu-şi făcuse niciun scenariu, ci doar trecu în revistă toate cele întâmplate, încercând să le lege cât mai coerent.

„În Italia, la Roma şi la Vatican, doisprezece cardinali morţi. Mă rog, doisprezece vor fi în curând, îşi zise, amintindu-şi de îngrijorarea profesorului Baker, care se aştepta la încă două victime. În Mexic, la Guadalajara şi în Ciudad, doisprezece cardinali morţi. Mă rog, treisprezece, ca să fim corecţi până la capăt. Dar tot doisprezece fuseseră premeditaţi iniţial. Coincidenţă? Nu cred. De ce doisprezece? Ca la carte, zice Baker... În Italia, crimele sunt ritualice,

punerea în scenă e complexă. Cardinalii sunt găsiți disparat, în locuri diferite, uciși prin metode diferite. În Mexic, crimele sunt la indigo, toți cardinalii sunt uciși în aceeași manieră, ciopârțiți la fel, în același loc, nu în locuri diferite. Există și aici o punere în scenă, clar aceeași nevoie de paradă... În Italia, nicio conotație sexuală... În Mexic, dimpotrivă, li se taie organele genitale. Sau poate nu are legătură cu sexul, poate e despre altceva...? În Italia, toate degetele la locul lor, cu inele cu tot. În Mexic, fix pe dos. Cu toate astea, crimele sunt în..."

Columbus Clay nu-și putu duce gândul până la capăt. O fracțiune de secundă simți că se sufocă. Cuvântul acela care îi venise avusese cândva o mare putere asupra lui. Cagula devenise brusc impenetrabilă, nemailăsând parcă aerul să intre prin găurile mici ale tricotului. Își goli mintea și inspiră încet pe nas, numărând până la șase. Avu grijă să nu își umfle complet plămânii, apoi expiră ușor, timp de alte șase secunde, încercând să rămână concentrat pe respirație. Respirația prin rezonanță îl ajuta.

„Cu toate astea, crimele sunt în oglindă!", îndrăzni să-și ducă gândul până la sfârșit.

Oglinzile fuseseră slăbiciunea lui. Îl apuca spaima numai când se gândea la ele. Nu le putuse suporta o lungă perioadă. Nici vitrinele care-i reflectau imaginea. Odată, la începuturile carierei sale, la balul din acel an al poliției, când șeful îi sesizase reacția în fața unei oglinzi și-l întrebase de unde teama asta, detectivul îi răspunsese ciudat și ambiguu că oglinda multiplică prostia, explicând: „Dacă un prost e în fața unei oglinzi, ai dintr-odată doi proști, iar dacă suntem la un bâlci sau într-o sală a oglinzilor, prostul ăsta se poate multiplica la nesfârșit". Atât. De atunci, era explicația pe care le-o tot oferise celor puțini care îndrăzneau să întrebe. Dar numai el știa adevărul. Își petrecuse o mare parte din viață într-o frizerie, înconjurat de oglinzi. Tot frizer fusese și în închisoare. De fiecare dată când se privea în oglindă, îl vedea pe tatăl său, căci cei doi semănau ca două picături de apă. În loc să-i întoarcă propriul chip, oglinda îi arăta chipul părintelui mort, pe al cărui ucigaș detectivul se chinuise mult să-l prindă. De nenumărate ori se dezamăgise pe sine în încercările de a da de urmele celui pe care îl căutase o viață pentru a-și răzbuna tatăl și, până nu demult, retrăise frustrarea chiar și numai când se gândea

la o oglindă.

Acum însă reuşi să se adune şi repetă, să-şi fixeze ideea: „Crimele sunt în oglindă!"

Dintr-odată, auzi susurul unui pârâu şi gândurile îi reveniră în prezent. Simţi, chiar şi prin cagulă, aer proaspăt, de munte. După câteva momente auzi câteva voci groase de bărbaţi, şi curând fu luat din nou pe sus. Doi oameni, pe care îi bănuia destul de zdraveni, îl cărară pe braţe o bucată lungă de drum, vreo doi kilometri, estimă detectivul. După care fu lăsat din nou jos. Aşteptă încă vreo jumătate de oră. Printre triluri de păsărele şi foşnet de frunze auzea voci amestecate, lemne tăiate cu drujba, ciocane care băteau cadenţat. Se gândea amuzat la inutilitatea măsurii de a fi legat de scaun; în definitiv, el iniţiase întâlnirea. Dar asta îl scutise de a face drumul pe jos, fusese cărat pe braţe ca un sultan. O mână tăie frânghia, îl dezlegă şi îi scoase cagula. Duse instinctiv mâna la ochi, ca să atenueze şocul contactului cu lumina zilei. Desluşi un grup de bărbaţi care îl priveau cu curiozitate.

— *¡Hola, caballeros!* li se adresă, scuturându-şi mâinile eliberate.

Dădu să se ridice în picioare, însă fu cât pe ce să se prăbuşească. Amorţise de tot. Cel care tăiase frânghia îi spuse să se sprijine de el, iar ceilalţi începură să râdă batjocoritor. Se uită împrejur. Se afla în mijlocul unei aşezări ridicate într-o poiană, o adevărată fortăreaţă, cu posturi de observaţie înalte şi mitraliere grele la tot pasul. Fu condus într-una dintre cabane, cea mai impunătoare. Oamenii se opriră la scări, unul din ei îl percheziţionă atent, apoi îi făcură semn să înainteze, împingându-l. La intrare, o femeie în pantaloni de piele şi mocasini, de o frumuseţe răpitoare, îl invită înăuntru.

— Îmi pare bine să te revăd, domnule detectiv! spuse aceasta.

Columbus Clay recunoscu vocea, dar, cum încă nu vedea foarte clar, se dădu un pic în spate şi miji ochii.

— Rocio, dumneata aici? întrebă mirat, frecându-se la ochi.

— E o poveste lungă şi destul de complicată. Poate ţi-o spun într-o zi. Intră. Te aşteaptă.

Fu condus într-un salon imens, întins pe tot parterul cabanei, înţesat cu indivizi înarmaţi până-n dinţi. Doi dintre ei, postaţi în faţa uşii, aveau mitralierele atârnate la gât.

— Am auzit atâtea despre dumneavoastră! Sora mea nu are decât cuvinte de laudă.

— Sora dumneavoastră? se întoarse Columbus Clay în direcţia din care venea vocea. Ştiam că Rocio e singură la părinţi.

— Se pare că nu sunteţi atât de bine informat pe cât se spune.

Cel care i se adresase era, evident, şeful grupării. Râse cu toată gura, şi o rază de lumină intrată pe fereastră se lovi de dintele lui de aur, transformându-l, pentru o secundă, într-un obiect orbitor.

— Sora mea, continuă acesta, are două nume. Nu-i mai place Rocio. Poate n-a depăşit încă cele două pierderi pe care le-a suferit, a lui Socrate şi a profesorului ăluia american, cum îi zice... Baker! Aşa că preferă să-i spunem Belén, îi explică bărbatul în timp ce îi oferea un scaun, să se aşeze.

— Prefer să mai stau puţin în picioare, până mă dezmorţesc, domnule Alemano.

— Spune-mi Joaquín, nu e cazul să ne formalizăm. Îţi admir curajul, copoiule. Aud că sora mea îţi datorează viaţa.

— Ei, să nu exagerăm! zise Clay, cu falsă modestie.

— Ba da, interveni cu convingere Belén, care se apropie de el şi îl îmbrăţişă.

— Înţeleg că vrei ceva de la mine... Poate că ştii, spuse banditul, dar există un singur fel în care cineva îmi poate cere ceva gratis. Chiar dacă, la fel ca în cazul tău, e vorba despre o informaţie. Ştii?

— Cred că da, răspunse detectivul, ridicându-şi privirea spre tatuajul de pe capul bărbatului. Un meci de skanderbeg între doi scorpioni. Dacă nu mă muşcă şi scap, primesc informaţia.

— Exact, râse Alemano.

În acel moment, un aghiotant scoase doi scorpioni din sac şi îi aşează de o parte şi de alta a mesei.

— Ce nu înţeleg eu este ce faci tu, Joaquín, dacă celălalt va învinge.

— Asta nu s-a întâmplat niciodată, necheză din nou Joaquín. Dar pe mine oricum nu mă muşcă. Sunt de-al lor.

— Deci nimeni nu are şanse să scape cu viaţă, darămite cu informaţia.

— Informaţia o dau de fiecare dată, pentru că sunt om de cuvânt. Doar că cel care o află o ia cu el pe lumea cealaltă.

— Aha, de-asta am auzit că nu prea mai ai cereri în ultima vreme.

— Eşti simpatic, copoiule. Pentru sora mea o să fac o excepţie, hotărî bărbatul, făcându-i semn acolitului său să ia scorpionii de pe masă.

— Sunt onorat!

— Dar numai dacă accepţi să împărţim un *pan de mujer* umplut cu *piloncillo* şi un *chilorio* teribil de iute, făcut de sora mea nu cu unt, ci cu untură.

— O aşa tocăniţă nu se refuză.

După ce terminară de mâncat, Clay ceru un şerveţel.

— Nu vrei s-o jigneşti pe Belén! Nimic din minunăţia aia nu trebuie să se piardă, zise banditul şi îşi linse degetele, arătându-i detectivului cum se face. Acum, spune-mi, ce vrei să ştii?

— De ce i-ai omorât pe cardinali?

Columbus Clay îl scruta pentru a-i surprinde reacţia. Avea câteva indicii, faxul din Germania şi o intuiţie puternică, dar toate acestea nu reprezentau dovezi. Aşa că juca totul pe o carte.

Cele două brute care îl flancau pe Alemano ridicară puştile spre el, aşteptând cu încordare ordinul şefului. Însă acesta le făcu semn să se calmeze.

— Ai tupeu, copoiule!

— *Ja, danke!* Nu vreau să-mi spui explicit de ce, nu mă înţelege greşit. E un secret dureros şi dezonorant. N-aş face asta de faţă cu oamenii tăi, spuse Clay în germană, ca să nu-l umilească pe Alemano. Am o vagă idee.

— Atunci?

— Îmi trebuie doar cheia, o să descui eu, pe proprie răspundere. Vreau să-mi răspunzi la o întrebare legată de asta, dar care nu implică nimic din ceea ce nu se cuvine să întreb. E o parolă, dacă pot să-i zic aşa, care să-mi ofere accesul la mintea cuiva...

— Să auzim întrebarea, îl invită Alemano, care îl simpatiza.

Câteva ore mai târziu, colonelul Huerta trase cagula de pe capul detectivului şi dezlegă funia cu care era legat de scaun, exact pe podul pe care îl lăsase dimineaţă. Bătea vântul şi apele râului Tamazula erau învolburate. Elicopterul se ridică greu şi se bălăngăni

câteva clipe, ca o pasăre indecisă încotro să zboare.

— Am pregătit un avion militar de data asta, îl informă Huerta.

— Foarte bine. Doar că nu mă întorc la Ciudad de México.

— Dar unde mergeţi?

— Angola.

— În Africa? Atunci trebuie să facem plinul.

— Nu, spuse Clay râzând. La Penitenciarul de maximă securitate din Louisiana.

Columbus Clay se gândea că ziua aceea o petrecuse mai mult în aer şi încă nu se încheiase... Chiar avea nevoie să coboare cu picioarele pe pământ, şi la propriu, şi la figurat.

După vreo două ore şi jumătate de zbor cu avionul militar al lui Huerta, răsuflă uşurat să vadă de sus panorama lacului fals, numit chiar aşa, *False River,* cu meandrul său larg, cândva canalul principal al fluviului Mississippi în această zonă a Louisianei. „Ce ţi-e şi cu natura asta, e plină de surprize", se gândi, „dar nici oamenii nu se lasă mai prejos."

La aterizare îl aştepta o maşină de teren cu însemnele „Louisiana State Penitentiary", al cărei şofer în uniformă, trimis de FBI-ul local, plictisit şi toropit de căldură, plimba cu dexteritate o scobitoare dintr-o parte a alta a gurii. Asta îl făcu pe Columbus Clay să ia o mină inabordabilă, aşa încât, până nu trecură de postul de control al închisorii, nu-i adresă niciun cuvânt.

Cea mai mare închisoare de maximă securitate din Statele Unite, o adevărată „comunitate", cu aproape zece mii de prizonieri şi două mii de angajaţi, îşi merita pe deplin porecla de „Alcatraz al Sudului". Până să ajungă la director, Columbus Clay trecuse el însuşi prin şapte filtre şi numărase vreo douăzeci de gardieni cu care intrase direct în contact.

— Vă salut cu respect, domnule Clay! îl întâmpină Burl Cain în holul clădirii administrative.

Directorul penitenciarului îi întinse mâna şi i-o strânse ferm. Fusese informat pe la prânz de vizita inopinată a acestui mare şef, trimis de un şef şi mai mare. Poate cel mai mare. Pentru şefi, Cain avea un respect aproape religios, mai ales pentru cei republicani. Înţelesese că detectivul acesta era apolitic, ceea ce directorul putea

accepta mai uşor decât dacă ar fi fost democrat. Pe linie politică, ajutat de fratele său, senator în legislativul local, Cain reuşise să acapareze toate poziţiile de la vârful sistemului de corecţie din statul american, înfigându-şi fiul, pe soţia acestuia, ginerele şi alte rude foarte apropiate în toate penitenciarele importante din stat. Detectivul ştia cu cine are de-a face, căci îi studiase dosarul înainte de a se înfiinţa la penitenciar. Îşi eliberă mâna din strânsoarea transpirată a directorului şi încercă să se răcorească făcându-şi vânt cu mâinile.

— Căldură mare... zise Clay scoţându-şi sacoul.

— Aşa e. Pentru un boss care locuieşte la New York, replică directorul.

— La Washington, îl corectă detectivul. Dar o vreme am stat în Los Angeles şi San Francisco. Cea mai mare parte a vieţii mi-am petrecut-o la Buenos Aires, iar acum meseria mă reţine în Mexic.

— A, păi, atunci sunteţi obişnuit cu căldura, conchise celălalt, care nu-i suporta pe yankei.

— Aveţi reputaţia unui director dur, dar, din câte mi s-a spus, aţi făcut multe ca să îmbunătăţiţi viaţa deţinuţilor. Bănuiesc că aparatele de aer condiţionat sunt şi ele pe lista dumneavoastră, spuse detectivul, făcându-se că nu ştie despre hotărârea recentă a unui judecător federal de a-l obliga pe Cain să instaleze aparate de aer condiţionat în penitenciar, căci temperaturile ridicate din zona condamnaţilor la moarte încălcau drepturile fundamentale ale acestora.

— Mda, sunt comandate deja... Dar ştiţi şi dumneavoastră că toţi ăştia vor arde oricum în focurile iadului, nu înţeleg de ce se mai plâng, ar trebui s-o ia ca pe un antrenament la ceea ce-i aşteaptă după... Să zică mersi că-i pregătesc!

Columbus Clay auzise că directorul era un evanghelist obtuz care organizase chiar şi un seminar teologic baptist în închisoare, unde deţinuţii care participau la slujbe erau premiaţi, iar cei care refuzau erau aspru discriminaţi.

— Înţeleg că vizita nu mi-o faceţi mie, ci unui deţinut. Ce e aşa de special la mexicanul ăsta, de-l caută atâta lume bună? E o legumă, am alţii mai sinistri, dacă vă interesează, care mai de care...

— Asta nu vă pot spune. Aveţi totuşi idee care e dinamica sănătăţii lui?

— Hm, e foarte complicat, spuse directorul închisorii. Nu ştie nimeni când îşi revine. Nu ştiu nici doctorii. Numai bunul Dumnezeu poate răspunde la întrebarea asta.

— Dar sunteţi sigur că îşi revine?

— Are momente şi momente. Până şi doctorul nostru spune că nu a mai întâlnit soiul ăsta de comă intermitentă sau cum i s-o zice. Acum e aici, poţi sta de vorbă cu el, ca şi când ar fi un om normal, peste câteva minute deliriază sau îşi pierde cunoştinţa. Depinde.

— Există vreo metodă ca să-l treziţi temporar? Cât să pot sta de vorbă cu el?

— Nu cred. Şi, oricum, e exclus. Ar fi un gest de cruzime şi, mai ales, am încălca legea. Iar asta, pe plantaţia mea, nu se întâmplă, spuse autoritar directorul.

Închisoarea se afla, într-adevăr, pe locul unei foste plantaţii, de aceea i se spunea şi „Angola", ţara de proveniență a mii de sclavi aduşi în Louisiana.

— Şi eu ce fac? Aştept? întrebă detectivul, oarecum iritat.

— Vă rugaţi la Dumnezeu să-şi revină şi, dacă aveţi timp, sigur, puteţi aştepta. Dar să ştiţi că trezirile astea ale lui se produc pe neaşteptate şi habar n-avem cât durează, aşa că ar fi bine să fiţi prin preajmă. Recomandarea mea e să vă petreceţi ziua aici, iar noaptea să vă cazaţi la cel mai apropiat hotel civilizat.

— Şi unde e ăla?

— În Francisville, la treizeci şi cinci de kilometri. În douăzeci de minute sunteţi aici. Vă recomand Francisville Inn. Văd că vă însoţeşte cineva de la biroul local FBI. Ştie el tot ce trebuie să facă.

Columbus Clay îşi şterse fruntea cu mâneca. Era într-adevăr o căldură insuportabilă, ca şi cum ar fi fost deja în iad.

— Ce neatent sunt! spuse directorul. Poftiţi la mine în birou, să vă ofer ceva de băut.

Pe Clay nu-l miră deloc că în biroul lui Cain era răcoare şi bine. Atât de răcoare, că simţi nevoia să-şi pună sacoul înapoi pe el. Directorul scoase din frigider o cană mare cu apă şi turnă în două pahare. Detectivul îl termină în câteva secunde pe al său, după care

ceru încă unul.

— Despre câte zile credeţi că ar putea fi vorba?

— Din câte ştiu, niciodată n-a stat în comă continuă mai mult de două zile. Câteodată, tratamentul pe care-l primeşte e eficient pe loc, câteodată nu. Nici la spital n-au ce să-i facă. L-aş fi transferat, că nu sunt sadic.

— Şi ce-aş putea să fac aici toată ziua, în timp ce aştept?

— Staţi la soare, vă plimbaţi în natură, puteţi vizita lacurile, pădurea, care e foarte spectaculoasă... Puteţi să vă scăldaţi în Mississippi. O binemeritată vacanţă sudică!

— Hmm, nu prea e stilul meu.

— Atunci puteţi vizita închisoarea, dacă vreţi. Chem un gardian, să vă facă turul. Avem aici, de exemplu, ceva foarte original – camere de execuţie, atât pentru femei, cât şi pentru bărbaţi. Şi, desigur, un muzeu al penitenciarului. Vă asigur că e foarte instructiv. Aici se află *Gruesome Gertie.*

— Gertie cea groaznică? Scaunul electric?

— Exact. Celebrul scaun electric de pe care statul Louisiana a trimis la Creatorul nostru optzeci şi şapte de criminali. Dar din '91 folosim injecţia letală. E mai umană.

— Nu aici a fost unul care a scăpat de moarte pe scaunul electric?

— Ba da. Willie Francis. Până la urmă l-au executat, un an mai târziu, în '46.

— Şi când a fost executat ultimul deţinut?

— În urmă cu doi ani.

— Gerald Bordelon?

— Văd că v-aţi făcut temele, zise cu admiraţie directorul. Dar mai avem şase condamnaţi care îşi aşteaptă rândul. Unii şi de zece ani. Însă, trebuie să recunosc, cel mai interesant e prietenul dumneavoastră, mexicanul.

— Interesant? De ce?

— Pentru că a fost condamnat la moarte, dar după câteva vizite ale unor oficiali de rang înalt, pedeapsa i-a fost comutată la închisoare pe viaţă. S-au perindat şi nişte popi papistaşi pe aici, şi până la urmă, peste voinţa mea, i-au obţinut condiţii speciale de şedere. Ceea ce, pentru un om cu patru crime dovedite la activ, e nemaiauzit. Mai ales

că victimele au fost tot popi, cu funcţii înalte. Parcă şi un episcop. Pe unii i-a torturat îngrozitor.

— Asta e interesant, într-adevăr, spuse Clay.

— Şi mai e ceva interesant...

— Ce?

— Că a fost coleg de celulă cu unul dintre puţinii deţinuţi care au evadat din cea mai mare închisoare de maximă securitate a Americii.

— Joaquín Neamţul?

— Chiar el! Singurul care n-a fost prins, că de evadat au evadat mai mulţi. Dumnezeu are, oricum, un fel ironic de a rezolva lucrurile. Acum e cel mai mare traficant de droguri din Mexic. De-asta sunteţi aici? Despre asta e vorba?

Clay îl privi în ochi fără să răspundă.

— Înţeleg. E strict secret. Dar să ştiţi că Alejandro Vaca nu vă poate ajuta în sensul ăsta. L-au mai întrebat şi alţii, vă daţi seama! Atunci, imediat după evadarea lui Alemano. Acum, după ce au trecut atâţia ani, şi cu mintea care îi joacă feste, mă îndoiesc că puteţi obţine ceva de la el... Vă zic aşa, să nu vă faceţi speranţe deşarte...

— O să vedem când îşi revine.

— Dar ştiţi ce e şi mai interesant? Că, deşi ar fi putut să evadeze şi el cu Alemano, n-a făcut-o.

CAPITOLUL 16

Ciudad de México, Muzeul Templo Mayor

— Fiica dumneavoastră este aici, domnule director! anunţă secretara.

— Să intre!

Directorul muzeului nu apucă să aşeze receptorul la loc, că uşa biroului său se şi deschise larg, lăsând să pătrundă în interior lumina ochilor lui, fiinţa pentru care şi-ar fi dat viaţa şi pe care o crescuse ca pe o floare, singur, căci mama copilei murise la naşterea ei.

— *¡Papá!* îi sări tânăra în braţe, cu voioşia unei fetiţe de cinci ani, deşi acum avea treizeci şi era o femeie în toată firea.

— *¡Dios mío, mi hija!*[15] Ce surpriză! Să nu dai tu un semn atâta vreme...

— *Papá,* nu fi... Sunt aici, acum, asta contează. Ai promis că nu mă mai tratezi ca pe un copil mic. Uită-te la tine, ditamai directorul, ditamai profesorul emerit, şi-ţi joacă lacrimile în colţul ochilor.

— Mai vorbim când o să ai şi tu copiii tăi... murmură el ştergându-şi ochii cu podul palmei.

— Te rog, nu începe! N-am venit să-mi aminteşti ce oră indică ceasul meu biologic, îl certă ea în glumă.

După ce rămăsese văduv, Luis Mateo Moctezuma îşi clădise viaţa exclusiv în jurul fiicei sale. Uneori se şi mira cum de reuşise să aibă, în ciuda destinului, una dintre cele mai apreciate cariere academice din Mexic, având în vedere că alesese să fie tată singur. Dar iată că ajunsese membru al celor mai prestigioase comisii de arheologie şi antropologie, chiar directorul unora dintre ele, coordonator al câtorva proiecte internaţionale, profesor emerit al Institutului Naţional de Antropologie şi Istorie, iar acum directorul Muzeului Templo Mayor, al cărui proiect îl conducea de douăzeci de ani, când, prin decret prezidenţial, se demarase cea mai amplă excavaţie pentru descoperirea integrală a Templului.

Pe Zanyia, soţia lui, o cunoscuse pe vremea când era un tânăr

[15] Dumnezeule, fiica mea! (în limba spaniolă) (n. red.).

cercetător, într-o tabără de arheologie, lângă Ciudad de México. Ea făcea parte din comunitatea Nahua, cel mai mare grup indigen din Mexic, și abia împlinise optsprezece ani. Aflase că numele ei însemna „eternitate" în limba nahuatl. Era atât de frumoasă, încât lui Moctezuma îi părea o adevărată zeiță aztecă, îmbrăcată în portul acela vesel, suavă și grațioasă. Nunta o făcuseră în tradiția familiei ei, de care Zanyia era foarte atașată, iar pentru el, ca tânăr antropolog, fusese o ocazie cu atât mai specială să trăiască pe viu toate acele ritualuri sacre, în aer liber, cu rugăciunile șamanului care urcau în ecouri la cer, cu invocarea spiritelor ancestrale și închinarea de ofrande, cu toată ceremonia de curățare și purificare a cuplului prin arderea ierburilor sacre. Doi ani mai târziu avea să se nască și fiica lor, însă Zanyia, în urma unor complicații provocate de hemoragia severă și embolia pulmonară survenită ulterior, s-a stins la doar câteva zile. Cât a zăcut, spitalul Angeles del Pedregal a refuzat să permită unui vindecător indigen din comunitatea ei să facă ritualuri de curățare a sufletului și trupului Zanyiei în salon. Preotul catolic al capelei spitalului, chemat de medicul ei curant, a împărtășit-o și a uns-o cu untdelemn, zicând solemn: „Prin această sfântă Ungere și prin mila sa preaîndurătoare, să-ți ierte Domnul ce ai greșit". Zanyia lui nu greșise cu nimic! Moctezuma trăia și acum revolta aceea, îi urâse atunci pe Dumnezeul acela nemilos, pe preotul care scosese pe gură acele cuvinte nedrepte despre ea, pe medicul care nu-i permisese să-i aducă un *curandero,* în care ea credea. Apoi, niciun șaman, nicio ofrandă, nicio iarbă sacră și niciun medic nu i-au mai putut-o aduce înapoi.

Dar Zanyia rămăsese etern în sufletului lui și trăia prin fata care-i semăna atât de mult. Lui Moctezuma nici nu-i trecuse prin cap să se recăsătorească. Își crescuse fiica singur, cu dragoste nemărginită, o lua cu el peste tot, iar când acest lucru nu era posibil, copila le era încredințată bunicilor din partea mamei. În felul acesta, avusese parte de tot ce era mai bun din ambele părți. În comunitatea Nahua crescuse liberă și temerară, în contact cu tradițiile mamei sale, iar alături de tată își formase o cultură solidă și un spirit ager. Profesorul sperase să-i calce lui pe urme, simțea în ea preocuparea pentru istorie și antropologie, aveau discuții aprinse despre migrația populațiilor

Nahua, despre expedițiile spaniolilor, despre alianțe și conflicte istorice. Moctezuma încerca mereu să-i tempereze patosul în desele lor conversații, patos pe care îl punea pe seama vârstei, și îi tot atrăgea atenția asupra necesității punerii în context a lucrurilor și înțelegerii lor sistematice. *„Papá,* lasă-mă cu prostiile astea academice, păstrează-le pentru studenții tăi! De ce ți-e atât de greu să recunoști că au venit peste noi și ne-au măcelărit, așa cum au făcut și britanicii, și olandezii, și toți ceilalți în alte părți ale lumii", se înflăcăra ea. „Care noi?", o provoca profesorul. „Noi. Eu. Tu", răspundea ea, nelăsându-se mai prejos. „Noi, cei de azi, vrei să zici? Noi nu suntem cei de atunci, *mi hija,* ei nu mai sunt", încerca să-i explice. „Dar cine suntem?" Pe profesor nu-l îngrijora criza ei identitară, și-o explica pe deplin prin melanjul cultural al fiicei sale și era de părere că trebuia lăsată să o trăiască, să se caute, făcea parte din procesul ei de maturizare. Toată copilăria făcuse naveta între San Pedro Atocpan, satul bunicilor, și Ciudad de México, comutase între obiceiurile arhaice ale sătenilor Nahua și civilizația de la oraș. Moctezuma își amintea cum, odată, pe când avea doar patru ani, răcise și făcuse și un pic de febră. A vrut atunci să-i dea un ibuprofen, însă fetița s-a opus, spunându-i să-i prepare pastă de *ailé* și *alamo,* căci așa o trata *abuela.* Obiceiurile de la oraș nu erau însă cele de la sat, așa că a trebuit să învețe să înghită și pastile. Când o lua cu el la facultate sau la vreo conferință, fetița stârnea mai mult interes decât prelegerile lui, iar când a demarat proiectul Templo Mayor, stătea cu orele pe șantierul arheologic.

— Pe unde ai umblat? Mi-a fost dor de tine!

— Și mie, *papá!*

— Povestește-mi tot!

— Nu-i mare lucru de povestit, pe aici, pe dincolo, cum mă știi... Am avut câteva acțiuni de voluntariat în comunități rurale, am călătorit... Acum am un proiect cu Consiliul pentru Prevenirea Discriminării, pe un caz notoriu, poate ai văzut la televizor.

— Știi că nu mă uit, zi-mi tu despre ce e vorba.

— Păi, despre ce să fie? Ca de obicei, de-ale guvernului și ministerelor lui cretine... Luptăm să stabilim caracterul discriminatoriu al testului de Evaluare Națională. Bineînțeles că testul

se susţine doar în spaniolă şi referinţele subiectelor sunt doar urbane. De parcă toţi copiii s-ar naşte în puf, la oraş, iar unicul lor strămoş ar fi criminalul ăla de Hernán Cortés. Îi doare undeva pe politicieni că niciun student care accede în mediul academic nu provine din vreo comunitate indigenă. Mă rog, nu vreau să-ţi fac capul calendar...

— Când te hotărăşti să vii la muzeu? Ştii că pot aranja oricând un post pentru tine, ne poţi fi de mare ajutor, cu cunoştinţele tale de nahuatl.

— Ai şi tu o obsesie! Vrei să mă ţii legată lângă tine. Tu eşti *papá* şi n-aş putea vreodată să-ţi zic altfel, „domnul director" sau „şeful", imaginează-ţi ce feţe ar face subalternii tăi, în şedinţe! râse fata.

— Dar trebuie să te aşezi şi tu odată undeva...

— Trebuie, trebuie... Nu trebuie nimic, *papá!* Lasă-mă să merg pe drumul meu. Asta nu înseamnă că te iubesc mai puţin! zise şi îl pupă repede pe obraz. Mai bine zi-mi ce-aţi mai făcut voi pe-aici. Ceva interesant?

— Din păcate, nimic nou pe şantierul pentru al Şaptelea Templu... Am rămas cu platforma de la nord şi secţiunea de pavaj în curtea din partea de sud, despre care ştii... Mă intrigă în continuare relatarea lui Sahagún despre Incinta Sacră! Şaptezeci şi opt de clădiri, cu Templo Mayor, deasupra tuturor, şi nu am reuşit să delimităm niciuna... Ne bazăm tot pe documentele istorice, în lipsa dovezilor arheologice. Măcar altarul din dreapta dacă l-am găsi...

— Altarul lui Huitzilopochtli?

— Da, văd că ştii foarte bine, eşti sigură-sigură că nu vrei să vii la muzeu? mai încercă profesorul o dată să strecoare invitaţia.

— Sută la sută! refuză ea categoric.

— M-aş mulţumi să găsesc măcar nişte urme de cenuşă de la focurile sacre, orice...

— Ar trebui să mai sapi ceva... Scările pentru sacrificiu le-aţi găsit?

— Nu...

— Dar ai reuşit să refaci planurile, după referinţe?

— Da, asta am reuşit! Avem terasele, pasajele, au simulat pe computer până şi balustradele şi elementele de decor, dar ce folos, sunt doar nişte planuri... În realitate, nici urmă de ele.

— Mi le arăţi şi mie, *papá?*

— Asta te-ar putea face să vii să lucrezi cu mine? Adică cu noi? Adică la muzeu?

— Mai știi? râse ea, umplând sufletul tatălui ei de speranță.

CAPITOLUL 17

Ciudad de México, Sediul Poliției Federale

Edificiul albastru al sediului Poliției Federale se înălța spre cerul senin al capitalei Mexicului și fațadele de sticlă ale clădirii îi reflectau fidel toate nuanțele. Sticla era în același timp și un imens ecran, pe care rulau portretele unor polițiști, echipați ca de paradă, care zâmbeau trecătorilor. Mesajul cu litere imense „*Trabaja para la policía*", „Angajează-te în poliție", rula în buclă deasupra intrării principale în sediu. Aici era cuibul forțelor de anchetă penală, deopotrivă în uniformă și în civil, poliția federală și poliția ministerială federală. Zâmbetele fotomodelelor de pe sticlă, dar și armele lor din dotare erau menite să inspire încredere cetățenilor, numai că scandalurile nesfârșite de corupție în care fusese implicată instituția, cu directori de la vârf plătiți de cartelurile de droguri, știrbiseră iremediabil încrederea oamenilor în cei care le-o promiteau.

Columbus Clay apăsă butonul cu numărul șapte al liftului și fu înălțat lin până la etajul unde se afla Agenția Federală de Investigații.

— Ați dispărut pur și simplu, domnule Clay! se agită Ramirez, luându-l în primire încă de la ieșirea din ascensor.

Detectivul lipsise două zile, și Ramirez se purta de parcă lipsise două luni.

— N-am dispărut, am avut treabă, calmează-te și nu te mai ține după mine...

— Dacă se întâmpla ceva? Dumneavoastră coordonați întreaga anchetă, ni s-a spus să nu mișcăm o scamă fără să ne dați aprobarea, și ați dispărut...

— Ți-am mai spus o dată, n-am dispărut, am avut treabă. Și nu s-a întâmplat nimic.

— Da, dar dacă se întâmpla?

— Știam că n-o să se întâmple, de-asta am dispărut.

— Deci recunoașteți că ați dispărut! triumfă Ramirez.

— Tu avocat trebuia să te faci, nu polițist, râse Columbus Clay cu

poftă. Plus că, şi dacă se întâmpla, ceea ce ştiam că nu va fi cazul, nu e treaba mea să previn. Asta e treaba voastră, a federalilor, de-asta vi se zice, mai nou, *Secretaría de Seguridad y Protección Ciudadana.* Treaba mea e să-i prind pe-ăia de-au comis-o deja şi să-i bag la răcoare, să n-o mai comită a doua oară. Acum du-mă, te rog, într-o sală unde să pot vorbi liniştit, fără să fiu întrerupt, vreo oră la telefon.

— Şi-apoi vă faceţi timp şi pentru mine? S-au strâns dosarele în teancuri şi vrem să ştim ce facem cu ele mai departe.

— Îmi fac, potoleşte-te.

— În regulă, haideţi pe aici, spuse Ramirez indicându-i un culoar lung de vreo două sute de metri, cu uşi de sticlă înşirate de-o parte şi de cealaltă, din cinci în cinci metri.

La capătul culoarului era o altă uşă, capitonată.

— Aici n-o să vă deranjeze nimeni. Mă asigur eu. Camera e izolată fonic, aşa că dacă trebuie să ţipaţi la cineva sau să înjuraţi, nu vă sfiiţi.

— Eşti un federal de ispravă, Ramirez. O să te iert că m-ai hărţuit la sosire.

Columbus Clay intră, închise uşa după el şi fu mirat să descopere o încăpere care nu avea nimic de-a face cu activitatea poliţienească. Se aştepta la un birou înţesat cu dosare sau la vreo cameră de interogatoriu, dar era un fel de sufragerie, un salon de protocol, probabil, cu o canapea şi patru fotolii Chesterfield din piele maro, un mic bar bine dotat, mochetă albastră cu fir lung, draperii dintr-o stofă grea, o masă joasă dintr-un lemn aparent scump şi câteva fotografii cu peisaje locale pe pereţi.

Se îndreptă spre bar, trecu în revistă etichetele sticlelor şi alese de-acolo o votcă rusească. Nu-i plăceau ruşii, dar îi plăcea băutura lor. Turnă de-un deget în pahar şi îl dădu pe gât. Rămase câteva clipe nemişcat, să simtă fiorul până la capăt, apoi lăsă paharul gol într-o parte şi se îndreptă spre canapeaua care-i părea tare confortabilă, după toate camioanele, elicopterele şi avioanele cu care se perindase în ultimele două zile şi care-l zdruncinaseră în fel şi chip.

Scoase de prin buzunarele pantalonilor tot ce avea şi înşiră obiectele pe masă, în faţa lui. Ridică telefonul şi apăsă un număr din lista de contacte rapide.

— Salutări de la Florenţa, domnule detectiv! se auzi vocea

profesorului Charles Baker.

— Ooo, înțeleg că ați încheiat ancheta la Roma și vă permiteți în sfârșit o vacanță? râse Columbus Clay.

— Cum să nu! M-ați prins chiar desfătându-mă cu o *bistecca florentina* și-un pahar de *Barolo Riserva,* îi răspunse profesorul, pe același ton ironic.

— E bine că încă mai avem umor, domnule Baker.

— Da, sper să nu moară niciodată.

— Apropo de murit, vi s-a împlinit profeția?

— Din păcate, da. Și ultimii, sper, doi cardinali au fost uciși aici, înainte să putem face orice.

— Era de așteptat, nu vă puteți învinovăți. Vestea bună e că ar cam trebui să se încheie povestea omuciderilor, iar noi să începem cu adevărat să punem cap la cap lucrurile. Și vestea și mai bună este că am dezlegat o parte a enigmei...

— Sincer, speram să aud asta, domnule Clay! Ce parte ați dezlegat? Spuneți-mi tot!

— O să vă conduc prin raționament și o să vă prezint și dovezile. Sunt convins că, dacă le-ați fi avut, v-ați fi dat seama și dumneavoastră. La mine, providența a făcut să găsesc un document literalmente îngropat în arhiva Serviciului Secret al Armatei mexicane, un fax de acum câțiva ani, din Germania, iar asta m-a pus pe o pistă pe care altfel nu cred că am fi ajuns.

— Germania? se miră Charles Baker. Vorbim cu adevărat de o anchetă internațională. Droguri? Trafic de persoane? Care e mobilul?

— Nimic din toate acestea. E mult mai personal.

— Mi-e greu să cred că cineva e capabil să declanșeze o asemenea campanie intercontinentală de răzbunare.

— Ascultați povestea, v-o spun de la capăt și contez pe agerimea minții dumneavoastră să-mi semnalați vreo eroare. Simt că-mi scapă totuși ceva... Oricum, ancheta nu e încheiată. Încă lipsesc piese din acest puzzle alambicat.

— Vă rog, povestiți-mi de-a fir a păr!

— Prietenii dumneavoastră de acolo, cei care vă găzduiesc, frații Bartolo și Riccardo Carrera, au avut un frate.

— Doar nu-i bănuiți și dumneavoastră, domnule Clay! Aici sunt

deja consideraţi principalii suspecţi şi, chiar în timp ce noi doi vorbim acum, sunt închişi în arest. Fratele Bartolo a luat asupra lui toată vina, deşi nu poate demonstra că i-a ucis.

— Îi ţin degeaba la răcoare, nu ei sunt criminalii.

— Vă spun sincer că mă bucur să aud asta...

— Vă cred! Însă asta nu înseamnă că sunt absolviţi de orice vină. Pot fi, oricum, acuzaţi de complicitate, rămâne de stabilit gradul. Ascultaţi până la capăt şi veţi vedea.

— Vă ascult!

— Vă spuneam că Bertoldo, zis Bartolo, şi Riccardo Carrera au avut un frate mai mic, Alberto Carrera, pe care, la moartea mamei, tatăl lor, un catolic dement, l-a trimis la un seminar în Mexic, o cazarmă, cu o disciplină militară strictă, ce pregătea soldaţi pentru Biserică, pentru Cristos. Era organizaţia lui Marcial Maciel, Legiunea lui Cristos, de care cu siguranţă aţi auzit.

— Cum să nu! Dar am înţeles că, după hirotonisire, şi cei doi fraţi mai mari, Bartolo şi Riccardo, au fost trimişi în Mexic.

— Exact! Pe atunci, fratele lor avea unsprezece ani. La seminarul acela erau mulţi băieţi. Trei dintre ei, prieteni nedespărţiţi. Fiind şi cei mai frumoşi, erau chemaţi la toate orgiile popilor, ba chiar oferiţi cadou, pentru câte o noapte, oaspeţilor de vază care poposeau la seminar. Cei trei băieţi erau Joaquín Alemano, Alejandro Vaca şi fratele mai mic al lui Bartolo şi Riccardo, Alberto Carrera.

— De Alejandro Vaca n-am auzit până acum. Joaquín Alemano nu e cumva traficantul de droguri din Sinaloa?

— El însuşi.

— Deci, staţi un pic, domnule Clay, să înţeleg. Tocmai mi-aţi spus că nu fraţii Carrera i-au ucis pe cardinali, dar acum, din ce-mi relataţi, deduc că aveau toate motivele s-o facă, să-şi răzbune fratele mai mic.

— Ascultaţi-mă în continuare. După ani de violuri repetate, Alberto, încercând să scape de la seminar, i-a pus în ceai lui Marcial Maciel otravă pentru şobolani. Numai că ceaiul a fost băut din greşeală de un seminarist, care a murit în spasme în faţa tuturor. În seara aceea Alberto a fost aruncat pe geam de la etajul al doilea al clădirii seminarului. Fraţilor li s-a comunicat că se căţărase, în ciuda interdicţiilor, să spele geamurile şi a alunecat. Probabil, când vor fi

pregătiți sufletește să depună o mărturie sinceră, vor confirma toate aceste lucruri. Sau puteți să le forțați o mărturie, spunându-le ce tocmai v-am povestit. Oricum, trupul copilului a fost recuperat și cu siguranță a existat și un raport al unui medic legist, care să confirme cauza decesului. Toate lucrurile astea pot fi verificate.

— Mă îngrozește ce-mi spuneți, domnule detectiv. Dacă i-au violat pe cei trei, probabil că au violat și alți copii... Am petrecut zeci de ore cu cei doi frați Carrera, am discutat lucruri profunde, dar nicio clipă nu au făcut vreo aluzie la acest subiect, nici măcar n-au menționat existența vreunui frate mai mic...

— Ce să vă spun, domnule profesor? Oamenii au secrete, pe care le țin ascunse în adâncul sufletelor lor. De fapt, nu secretele sunt ascunse, ci rănile, care iau forma unor secrete. Nu vă așteptați să vi le spună. Asta ar însemna să deschidă răni dureroase, care iau ani sau chiar și-o viață să se închidă.

— Aveți dreptate. Dar, din nou, nu pot să nu remarc încă o dată că tot ce-mi povestiți îi indică tot pe frații Carrera drept suspecți. Deci, frații mai mari își răzbună fratele mai mic, sau nu?

— Aveau toate motivele s-o facă, însă altcineva era încă și mai motivat.

— Acel Vaca, pe care l-ați pomenit?

— Nu. Joaquín Alemano. Se pare că în urma violurilor repetate, la care a fost supus nu doar de către Maciel, ci și de o pleiadă de alte fețe bisericești, câteodată și în grup, a suferit un șoc. Un soi de amnezie parțială, dacă vreți. Într-un final a reușit să fugă de la seminar și a vagabondat vreo doi ani, până când a fost descoperit de un traficant mărunt, care l-a luat sub aripa lui. Băiatul avea talent. Era de o cruzime de nedescris și nu se temea de nimic. A făcut toate treburile murdare ale bandei individului. La un moment dat, când i s-a părut că a venit vremea, i-a luat și gâtul, și organizația binefăcătorului lui. A făcut la fel cu toți dușmanii, cu concurenții și chiar cu partenerii. A tot urcat pe scara traficanților până n-a mai rămas nimeni să-i stea în cale. Dar din copilărie nu își aducea aminte nimic.

— Toate lucrurile astea le știți de la el?

— Ar fi fost prea umilitor să recunoască. Ar fi însemnat sfârșitul

carierei sale de traficant. O parte le-am aflat punând cap la cap informaţii clasate, pentru altă parte Alemano a fost de acord să colaboreze cu mine şi mi-a dat o cheie de dezlegare, pe care am folosit-o mai târziu cu Vaca.

— Dar cum i-a revenit memoria?

— La un moment dat, într-o altercaţie între carteluri, a fost împuşcat în cap. În cele aproape zece luni cât a zăcut la spital au început să-i revină crâmpeie, imagini, fragmente din copilărie. După externare a încercat să-şi recupereze memoria cu ajutorul unor psihologi, a recurs chiar şi la hipnoză. Dar n-a reuşit mare lucru. Amintirile s-au încăpăţânat să rămână adânc îngropate în subconştientul lui. Totuşi, probabil pe un fond profund emoţional, şi-a amintit numele celor doi băieţi cu care copilărise în seminarul de la Tlalpan, în Ciudad de México. A început să-i caute cu disperare. Despre unul n-a reuşit să afle nimic. Pe celălalt însă, un detectiv particular angajat de el l-a identificat ca fiind deţinut într-una dintre cele mai sinistre închisori ale Americii, Angola, din Louisiana. Într-o zi, hotărât să rezolve misterul copilăriei sale, Alemano s-a înfiinţat la sediul DEA din capitala mexicană şi s-a predat. S-a oferit să colaboreze, să furnizeze informaţii, să dea tot din casă, cu condiţia să fie închis, până la proces, în acel penitenciar din Louisiana. A mituit gardienii pe acolo şi aşa a ajuns vecin de celulă cu omul pe care-l căuta, Alejandro Vaca. Acesta fusese condamnat la moarte pentru că omorâse patru preoţi. De aia l-au şi dus la Angola. Dar, ca printr-o minune, pedeapsa i-a fost comutată, foarte repede, la închisoare pe viaţă. Vaca l-a recunoscut imediat şi, cu răbdare, i-a readus în memorie faptele petrecute în anii de seminar. De la Vaca, cel care omorâse deja câţiva preoţi, i-a venit ideea să-şi execute violatorii. Alemano îşi organizase evadarea încă dinainte de a se preda, căci nu plănuia defel să fie condamnat în America. Dar, înainte de a fugi din închisoare, l-a chemat, prin intermediul unui mafiot italian, pe preotul Bertoldo Carrera să îl viziteze.

— Fratele Bartolo...

— Vedeţi de ce spun că fraţii Carrera, gazdele dumneavoastră ospitaliere, nu sunt chiar inocenţi?

— Înţeleg, dar cardinalii ăştia au avut toţi o legătură cu violurile?

Erau toți pedofili? S-a încercat denunțarea crimelor lui Maciel?

— Toți au trecut prin Mexic la un moment dat, în cariera lor. Și, da, am verificat, asupra tuturor au planat suspiciuni, iar unii au fost chiar acuzați, mai mult sau mai puțin formal, deși niciodată condamnați.

— Ăsta să fie criteriul după care erau aleși? Pentru că nouă, aici, tocmai asta ne lipsea ca să înțelegem de ce au fost uciși anumiți cardinali, și nu alții. Așadar, Alemano și-a făcut singur dreptate, lui și tuturor celor care au trecut prin ororile de la seminar.

— „Singur" e mult spus.

— Înțeleg că omul, conducând unul din cele mai mari carteluri, avea resurse și fără îndoială a fost ajutat de acoliți...

— Da, dar nu la asta mă refer când vă spun că nu a fost singur.

— Dar la ce, atunci? Vaca nu avea cum, căci era în închisoare, din ce-mi povestiți, iar pe frații Carrera i-ați exclus chiar dumneavoastră. Aceștia sunt toți cei care ar fi putut fi motivați să comită crimele, nu?

— Aveți dreptate, domnule profesor! Așa am gândit și eu inițial. Dar ceva nu se leagă. Un detaliu care ar putea fi trecut ușor cu vederea, dar care mi-e nu-mi dă pace...

— Care anume?

— Am analizat pe toate părțile similitudinile și diferențele dintre cele două anchete ale noastre, dintre faptele petrecute în Italia și cele petrecute aici, în Mexic. Am convenit că, într-adevăr, ele se aseamănă.

— Așa este, asta ne-a și ajutat să înaintăm cu investigația, de altfel...

— Concluzia la care am ajuns, într-un final, ca să sintetizez, este că aceste crime pe care le-am investigat sunt în...

Detectivul făcu o pauză. Încă mai avea momente în care îi era dificil să pronunțe cuvântul, dar trase adânc aer în piept și rosti cu tărie:

— Oglindă!

— În oglindă?

— Exact, domnule Baker. Doar că, vedeți dumneavoastră, unele lucruri nu sunt chiar în oglindă! reuși detectivul să-și învingă fobia.

— La ce vă referiți, mai precis?

— Primul lucru care m-a frapat şi m-a făcut să mă gândesc mai profund este că, în Italia, cardinalilor nu li s-au tăiat degetele cu inelele rubinii, pe când celor din Mexic, da.

— Ah, domnule Clay, la cât de ciopârţiţi au fost ai noştri, nu ne-am mai pus şi problema asta...

— Vă cred... Doar că eu mi-am pus-o. Şi-ai noştri au fost ciopârţiţi, aţi văzut fotografiile, dar chestia asta cu degetele pare să fie din altă poveste, nu din cea a răzbunării...

— Credeţi că altcineva le-a tăiat degetele după ce au fost omorâţi? Sau înainte?

— Nu ştiu. Dar mi-e clar că e ceva specific crimelor de aici, din Mexic. Asta mă face să cred că, deşi pare că am rezolvat, *grosso modo,* problema uciderii cardinalilor, de fapt, nu am rezolvat-o până la capăt. E foarte posibil ca altcineva, încă şi mai motivat decât suspecţii noştri, încă şi mai puternic decât Alemano, încă şi mai inteligent, încât să folosească aceste crime drept paravan, să fie implicat în toată povestea.

— Deci nu plecăm în vacanţă... încercă profesorul Baker să-l detensioneze pe detectivul care părea extrem de adâncit în raţionamentul său.

— Nu. Nu încă.

— Spuneaţi că acesta, cu degetele, e primul lucru care v-a frapat, căci nu se reflectă simetric în cele două anchete. Care e a doua discrepanţă?

— Aici dumneavoastră m-aţi inspirat să o identific, domnule Baker.

— Eu?

— Da, când mi-aţi spus că punerea în scenă a crimelor din Italia s-a făcut după o carte.

— Aşa este, după *Legenda de Aur* a lui Jacopo de Voragine.

— Ei bine, în Mexic nu avem nicio carte!

Cei doi tăcură preţ de câteva clipe, până când vocea profesorului Baker se auzi din nou în difuzorul telefonului.

— Domnule Clay, nu vreau să vă dau speranţe deşarte, ştiu că sunteţi adeptul dovezilor incontestabile şi, în lipsa lor, nu trageţi niciun fel de concluzii. Dar, din nou, permiteţi-i unui amator ca

mine, cu aptitudini modeste de detectiv, să vă împărtășească o intuiție...

— Vă ascult, domnule profesor! În situația în care mă aflu acum, când chiar nu știu de unde s-o apuc, nu refuz nimic. Mai ales din partea dumneavoastră, care numai amator nu sunteți! Știți bine cât vă prețuiesc opiniile, întotdeauna pertinente.

— Vă mulțumesc, domnule Clay, și vă întorc înzecit stima mea! Când m-ați sunat, glumeam că mă delectez cu o *bistecca florentina,* dar n-am glumit cu Florența. Mă aflu aici, căci un bun prieten și colaborator, un renumit bibliofil cu care corespondam adesea, a fost găsit mort în biroul său din Biblioteca Medicea Laurenziana.

— Îmi pare rău, condoleanțele mele.

— O mare pierdere, într-adevăr! Trista veste mi-a parvenit rapid, căci dr. Giancarlo de Luca era o somitate în domeniul restaurării și conservării manuscriselor și cărților vechi. În mai puțin de trei ore am ajuns de la Roma la Florența și voi rămâne aici încă o zi, ca să particip la înmormântare. Se pare că asupra cauzei morții sale nu planează încă nicio suspiciune. Giancarlo s-a sinucis ingurgitând o substanță extrem de toxică, pe care o folosea în meseria sa, la restaurare.

— Dar care să fi fost cauza?

— Vă spuneam că lucra la Biblioteca Laurențiană, fiind nu doar restaurator de renume mondial, ci și custode de încredere al unor documente inestimabile. Printre care și Codexul Florentin. Care a dispărut din bibliotecă, deși locul în care era păstrat era secret. Această informație încă nu a fost făcută publică, vă dați seama ce valuri va stârni!

— Credeți că de aceea s-a sinucis prietenul dumneavoastră?

— La cum îl cunoșteam, e foarte posibil să nu-și fi putut ierta acest eșec.

Columbus Clay tăcu câteva clipe, cât să-i permită profesorului Baker să se reculeagă.

— Povestiți-mi despre carte, să fie ea piesa mea lipsă?

— N-ar fi exclus, căci, practic, Codexul Florentin, deși scris de un călugăr spaniol, spune istoria băștinașilor de pe teritoriul actualului Mexic înainte de cucerirea spaniolă, adică, implicit, înainte de creștinarea lui. Mai sunt manuscrise similare – Codexul Borbonicus,

Codexul Mendoza și Codexul Borgia, dar cel florentin este unul dintre cele mai valoroase tratate de antropologie.

— Și acest codex zice ceva de degetele mele?

— Nu cunosc toate detaliile, însă știu cu siguranță că Bernardino de Sahagún, autorul Codexului, este el însuși considerat primul antropolog al Americii. A format băieți nativi americani pentru hirotonisirea în preoția catolică, la colegiul Santa Cruz de Tlatelolco, cea mai veche școală europeană de învățământ superior din America, iar studenții săi l-au ajutat să-și redacteze tratatul. Sunt absolut convins că veți găsi referiri la tot felul de ritualuri, căci lucrarea lui Sahagún acoperă cele mai diverse aspecte ale vieții băștinașilor înainte de colonizare. Sunt cărți despre cosmologie, mitologie, astrologie, retorică, filosofie morală, comerț și multe altele.

— Îmi dați într-adevăr speranță, domnule Baker. Sper să nu fie deșartă. Rămâne de văzut... Dar, dacă spuneți că a fost furat, cum pot avea acces la el?

— Există copii digitalizate. Găsiți întregul tratat online, dar eu vă sfătuiesc să căutați în Ciudad de México un facsimil din ediția limitată, la *Archivo General de la Nación.* Vă recomand, de asemenea, să găsiți pe cineva, un specialist, care să vă ghideze în parcurgerea lui, căci, deși e bilingv și spaniola este limba dumneavoastră maternă, nu vă așteptați să înțelegeți mare lucru...

— Așa voi face, deja am pe cineva în minte. Domnule profesor, vă rămân dator!

— Asta nu se va întâmpla niciodată, domnule Clay!

Detectivul își adună lucrurile înșirate pe masă, le îndesă înapoi în buzunarele pantalonilor și, cu precauție, să nu fie văzut de Ramirez, se furișă până la lift.

Strada îl întâmpină gălăgioasă, într-o cacofonie de sunete, dintre care sirenele mașinilor de poliție își revendicau autoritatea în acest oraș atât de frumos, dar atât de zbuciumat. Columbus Clay încercă să-și imagineze metropola fără urletul strident al acestor dispozitive a căror menire era să bage locuitorii în sperieți. Nu reuși.

CAPITOLUL 18

Catedrala din Guadalajara

Padre José înainta şontâc-şontâc pe culoarul dintre băncile catedralei, sprijinit de mâna fermă a sorei Magdalena. Privea podeaua şi încerca să păşească numai pe dalele albe ale mozaicului asemănător cu o tablă de şah, de parcă ar fi jucat un şotron ciudat, în zigzag. Icnea şi se oprea la fiecare pas. Sora, răbdătoare, îi număra paşii şchiopi în gând. Ajunsese la şaptezeci şi patru de când intraseră pe uşa monumentală a catedralei, şi estima că mai au de parcurs încă pe atât până la altar. Preotul insistase să îşi pună hainele de liturghie, deşi nu era duminică şi nici vreo sărbătoare specială. Catedrala îşi suspendase serviciul public religios, la ordinele poliţiei.

Din când în când, cei doi mai făceau câte o oprire, la semnul discret al părintelui José, pentru ca acesta să-şi tragă sufletul, să mai arunce o privire grandioasei cupole şi să-şi clătească ochii în lumina diafană strecurată de vitraliul imens. Episcopul Ortega îi zărise încă de când intraseră, de la înălţimea altarului principal, unde îi aştepta, însă nu schiţă niciun gest de întâmpinare. Nu-i făcea nicio plăcere să-şi petreacă dimineaţa cu acest preot de cartier, care, pe deasupra, din cauza nesăbuinţei sale, declanşase un adevărat carnagiu printre clericii de vârf ai Mexicului. Ortega îl considera vinovat direct de cele întâmplate, căci, după el, nu s-ar fi ajuns aici dacă sfântul cortegiu al Sfintei Fecioare din Zapopan nu s-ar fi abătut de la traseul tradiţional. Dar, la insistenţele mai-marilor, acceptase vizita lui *padre* José, cu condiţia să fie una scurtă.

Nici părintelui nu-i făcea vreo plăcere deosebită să dea ochii cu episcopul. Oricât respect ar fi avut pentru ierarhia bisericească, se convinsese de un lucru în nenumăratele ocazii pe care i le oferiseră viaţa şi profesia: cu cât te apropiai mai mult de vârful Bisericii, cu atât te depărtai de Dumnezeu. El slujea din vocaţie, motivat de misiunea cu care se simţea învestit, de a-şi ajuta semenii să meargă pe calea mântuirii. Or, nu acelaşi lucru l-ar fi putut spune despre multe înalte feţe bisericeşti. Nu-i judeca. Sau, cel puţin, nu cu voce tare. Se

încredea în judecata Celui de Sus. El, aici, jos, avea alte sarcini. Iar una dintre ele era să-şi ceară iertare, în genunchi, de la Sfânta *Señora* din Zapopan, căreia simţea că îi greşise, într-un fel, punând-o într-un asemenea pericol, din cauza orgoliului său de a o aduce şi în mica sa parohie. De când se întâmplase nenorocirea, nu trecuse zi fără să se căiască, însă gestul pe care voia să-l facă acum trebuia să întregească ritualul iertării.

După ce poliţia îşi terminase treaba la catedrală şi lucrurile se mai liniştiseră, Fecioara fusese repusă pe soclul ei. Din fericire, spre deosebire de cei doisprezece cardinali crucificaţi pe stadion, Fecioara nu păţise nimic. Fusese găsită intactă, în micul templu amenajat pe *estadio,* abandonată acolo de nemernicii care o răpiseră. Poliţiştii o transportaseră la laboratorul lor într-o pungă de plastic, o curăţaseră şi-i dăduseră cu un spray umed, în încercarea de a găsi amprente, însă, se pare, nemernicii îşi luaseră măsuri de precauţie, căci nimic suspect nu se revelase după colectarea amprentelor. Apoi, după repetatele insistenţe ale episcopului Ortega, *Señora* fusese înapoiată catedralei.

Imediat ce aflase vestea cea bună, *padre* făcuse tot ce-i stătea în putinţă să o revadă. Reuşise, în mare măsură, datorită acelui detectiv american. Nu-i era clar ce rang poartă, dar trebuie să fi fost cineva important, din moment ce o simplă vorbă a acestuia îi deschisese lui *padre* uşa catedralei.

— Vă mulţumesc că v-aţi milostivit şi m-aţi primit în lăcaşul vostru sacru.

Ajuns în faţa episcopului, *padre* făcu o plecăciune. Ortega îi întinse mâna spre a-i fi sărutată, apoi făcu o cruce superficială în aer, în direcţia lui.

— Mda, haideţi să terminăm repede, că m-aşteaptă treburi mai importante...

— Sigur, sigur, înţeleg, iertaţi deranjul!

— Binecuvântează, Doamne, pe robul tău, José, şi iartă-i lui păcatele, mai ales pe cel de-a o fi pus în pericol pe Măicuţa noastră, prin nesăbuinţa lui, căci nu ştia ce face, ţinu episcopul să-i amintească încă o dată greşeala şi să mascheze reproşul sub forma unei rugăciuni.

În genunchi, părintelui José îi dădură lacrimile, dar nu putu să nu remarce răutatea din vorbele mai-marelui.

— Amin! încheie acesta brusc.

Bietul preot dădu să se ridice, sprijinindu-se de sutana episcopului, însă durerile pe care încă le avea de la căzătura pe scări îl ţintuiră pe podea.

— Soră, îi ordonă episcopul Magdalenei, ajută-l să se ridice!

Sora Magdalena, care se retrăsese pentru a le da celor doi preoţi intimitatea necesară, veni degrabă şi-l sprijini pe *padre* în încercarea de a reveni pe două picioare. După câteva icnete, bătrânul reuşi să stea în poziţie verticală. Un plasture i se desprinsese de pe fruntea transpirată, iar sora îl culese de pe jos şi i-l lipi la loc, peste rana aproape cicatrizată.

— Mergi cu bine, *padre,* îi aruncă episcopul, încercând să grăbească sfârşitul acestei întâlniri inoportune.

— Binecuvântat fie Domnul, Dumnezeul nostru şi harul lui să se scoboare asupra Preasfinţiei Voastre! răspunse *padre* cu recunoştinţă. O rugăminte mai am, dacă se poate...

— Ce mai e? întrebă episcopul vădit iritat.

— Ştiu că vă cer mult, dar nemărginită e bunătatea Preasfinţiei Voastre, căci ea e bunătatea reflectată a lui Dumnezeu...

— Spune, îi permise episcopul, uşor măgulit.

Padre José se fâstâci un pic, cunoscând firea iritabilă a lui Ortega. Dar el venise aici să obţină iertarea Măicuţei Domnului, nu pe cea a episcopului. Aşa că, până la urmă, luându-şi inima-n dinţi, îndrăzni.

— Cu permisiunea Preasfinţiei Voastre şi a lui Dumnezeu, cel atotputernic, rogu-vă să-mi acordaţi câteva momente cu *Nuestra Señora,* să-mi cer iertare cum se cuvine pentru tot răul pe care l-am provocat.

— Aşadar, recunoşti! îl acuză Ortega.

— Recunosc şi mă căiesc în faţa Preasfinţiei Voastre şi a bunului Dumnezeu. Nu e zi şi nu e noapte să nu mă gândesc la asta şi să implor iertare, în rugăciunile mele sincere!

— Fie! îngădui episcopul, care avea o plăcere deosebită să-l vadă pe preot chinuindu-se. Câteva minute, până mă-ntorc, trebuie să dau un telefon.

— Nu-mi trebuie mai mult! îl asigură *padre,* repezindu-se să-i sărute încă o dată mâna.

Sora Magdalena se retrase spre băncile din nava catedralei, iar Ortega coborî şi el cele douăsprezece trepte de marmură, dispărând în stânga, după o coloană, cu telefonul mobil deja în mână. *Padre* José rămase singur şi mut în faţa celor patru altare de marmură şi argint. Privea cu ochi înlăcrimaţi reprezentările din lut ale Fecioarei Adormite, Fecioarei din Guadalupe, Fecioarei Îndurerate şi, mai ales, pe cea a adoratei lui Fecioare din Zapopan. Se gândea la toate ca la una, aleasa sufletului său credincios, căreia îi închinase toată viaţa lui. Îşi împreună mâinile, închise ochii, se puse în genunchi din nou şi începu să se roage în şoaptă:

— O, Preacurată Maică a Domnului, a puterilor de sus, împărăteasa cerului şi a pământului, atotputernică apărătoare şi tărie a noastră, primeşte ruga mea, nevrednic rob al tău. Înalţă rugăciunea mea la tronul lui Dumnezeu şi Fiul tău, ca să fie milostiv cu nesăbuinţa mea. Mă închin ţie, făcătoarei de minuni, cu credinţă şi cu dragoste, că nu sunt vrednic să fiu miluit de Dânsul şi pentru aceasta năzuiesc la tine, că eşti acoperitoarea mea şi grabnică ajutătoare. Împărăteasa mea cea preabună şi nădejdea mea, Născătoare de Dumnezeu, vezi-mi nevoia, vezi-mi necazul, ajută-mi ca unui neputincios; necazul meu îl ştii, deci dezleagă-l precum voieşti, că n-am alt ajutor afară de tine, nici altă mângâiere bună, ci numai pe tine, Maica lui Dumnezeu, ca să mă păzeşti şi să mă acoperi, în vecii vecilor. Amin.

Când termină ruga, se simţi dintr-odată uşurat. Parcă sufletul său prinsese aripi şi se înălţase până la cer, în împărăţia Celui de Sus. Jos, pe podeaua altarului, îi rămăsese doar corpul greu. Acest corp care-şi primise deja pedeapsa, păstrând încă urmele vânătăilor, şi care acum refuza să se ridice. Încercă să o facă totuşi, împingându-şi un genunchi cu mâna, dar fu în zadar. Atunci se gândi să se sprijine de altarul *Señorei* din Zapopan, care îi era cel mai la îndemână. Simţi duritatea marmurei reci şi îşi găsi în ea un punct de sprijin. Reuşi. Mâna lui rămase agăţată de bordura altarului unde se odihnea mica statuetă de lut, după toate peripeţiile. Uşor, parcă fără să le poată controla, degetele butucănoase ale preotului se apropiară un pic mai

mult de sculptura care traversase secolele, așa frumos restaurată și pictată acum, că-l atrăgea irezistibil. În clipa următoare îi atinse tremurând mantia fină din mătase albastră, brodată cu fir de aur. Nici nu-și dădu seama când micuța Fecioară din Zapopan ajunse în mâna lui, atât de vrăjit era de miraculoasa figurină. În sfârșit, ajunsese să o atingă. Dumnezeu, în milostenia lui nemărginită, binevoise să-i împlinească visul. Lui *padre* José nu-i venea să creadă cât de ușoară era Sfânta Fecioară, parcă ar fi fost făcută din spirit, nu din materie. Ca un abur diafan. Vru să o sărute, scurt, dar când își apropie buzele de obrazul minuscul al păpușii de lut, nasul lui borcănat desprinse pălăriuța cu boruri late de pe capul *Señorei,* și micul accesoriu din sârmă și zefir căzu pe podea. Icnind, părintele se aplecă să o culeagă, iar când se ridică, neîndemânatic, se lovi cu arcada ochiului de marginea tare a altarului. În aceeași clipă, străpuns de durere, dădu drumul figurinei. *Señora* din Zapopan se făcu țăndări, împrăștiindu-se în zeci de bucăți pe marmura podelei.

„Sunt blestemat!", gândi *padre* José, privind îngrozit nenorocirea pe care o provocase.

Alertată de zgomot, sora Magdalena urcă în grabă treptele altarului și începu să-și facă cruci fără număr și să scuipe-n sân la vederea cioburilor. Părintele José își smulgea părul din cap, disperat, privind când la fragmentele dezmembrate, împrăștiate pe podea, când în direcția în care plecase episcopul.

— Soră, repede, fă ceva! o imploră. Strânge-o pe *Señora* de pe jos...

Sora se puse docilă în genunchi și începu să adune cu repeziciune bucățile de lut vechi, mai întâi pe cele mai mari, apoi pe cele mici. Făcu o grămăjoară din ele, chiar la picioarele părintelui José.

— *Padre,* nu-i găsesc capul Măicuței Domnului, se plânse.

— Vezi pe sub corporal! Apleacă-te mai mult, că eu nu pot.

Pânza cu care era acoperit altarul, dintr-un in gros, decorată cu motive liturgice, cădea, într-adevăr, în câteva falduri pe podea. Sora Magdalena o pipăi și apoi o ridică cu grijă, ca nu cumva să tragă după ea potirul și celelalte obiecte bisericești.

— L-am găsit! strigă ea fericită.

Apoi îi întinse preotului o bilă cât o guavă mai mică, cu ochi pictați și buze de culoarea murelor necoapte. Capul Fecioarei era intact,

chiar și așa, desprins de restul fostului său corp de lut. Prin orificiul micului tub care servea de gât, *padre* José observă o mică bucată de ceva, care semăna cu o hârtie, îngălbenită de vreme, rulată într-un sul de dimensiunea unui deget de copil. O extrase din capul statuetei, o desfășură și simți că leșină.

— *Malediction!*

INTERMEZZO

Vatican, apartamentul Suveranului Pontif din Palatul Apostolic, seara

Apartamentul papal era cel mai mare apartament din cel mai mic stat al lumii. Cu toate acestea, Suveranul Pontif se simțea ca-ntr-o cușcă strâmtă, neîncăpătoare pentru neliniștile lui.

— Nu s-a terminat... Nu s-a terminat... N-o să se termine niciodată! bălmăjea el frecându-și mâinile, făcând și refăcând traseul lung de douăzeci și cinci de metri de la fereastră la ușă și înapoi.

Deși nu avea nimic decadent, dormitorul păstra totuși câteva urme de opulență, în special în obiectele decorative și în micile accesorii de uz personal. Pe un perete era așezat în falduri un steag în carouri alb-albastre, steagul statului său natal din sudul Germaniei, Bavaria, iar între cele două ferestre înalte de pe latura estică, pe limba albă a zidului, era atârnat un mic panou de lemn, pictat în ulei, de dimensiunile aproximative ale unei coli de hârtie, în care arhanghelul Gavriil, ținând în mână un crin alb, o anunța pe Fecioara Maria de iminența conceperii miraculoase a Fiului lui Dumnezeu, cel a cărui domnie, odată instaurată, nu se va sfârși niciodată. Reproducerea după „Buna Vestire" a lui da Vinci îi fusese oferită cadou lui Benedict cu mai bine de zece ani în urmă, pe vremea când era un simplu cardinal. Chiar și așa, la scară redusă, detaliile erau extrem de fidele originalului de la Uffizi, din Florența. Papa lua cu el micul tablou ori de câte ori era nevoit să părăsească Palatul Apostolic mai mult de două zile, în deplasările oficiale dincolo de granițele Vaticanului și chiar în vacanțele anuale. Era ca o icoană pentru el.

Se opri câteva clipe între draperiile opace din catifea purpurie și-i aruncă o privire rugătoare Fecioarei Maria. Apoi vru să tragă cu ochiul afară, prin crăpătura faldurilor, dar se răzgândi. Se îndepărtă grăbit de fereastră, aproape împiedicându-se în poalele cămășii de noapte albe, cu dantelă. Nervos, aruncă papucii ortopedici Prada. Benedict al XVI-lea avea extravaganțele lui, iar una dintre ele stârnise un adevărat scandal, când papa îi dăduse cu flit croitorului oficial al

Republicii Pontificale, Gammarelli, căruia i-l preferase pe concurentul său din vecinătatea Vaticanului. Semnătura magazinului Euroclero era pe tivul tuturor celor treizeci şi şase de cămăşi de noapte ale papei, identice toate. Scena pe care o făcuse Lorenzo Gammarelli la momentul acela fusese demnă de o melodramă suedeză de la începuturile cinematografului. Acum, el era melodramatic. Cu aparenţa sa fragilă, căci părea mult mai slab decât atunci când era acoperit de patru straturi de straie bisericeşti, dezbărat de podoabele papale, cu părul alb lipit de o parte a capului, frământându-şi mâinile şi agitându-se încoace şi-ncolo prin cameră, avea alura unui condamnat la moarte.

— Au murit toţi. Eu urmez...

Şase ofiţeri ai Gărzii Elveţiene păzeau intrarea în apartamentul pontifului şi întregul Palat Apostolic era străjuit de o armată de oameni, gata să intervină în orice moment. Gărzile se schimbau din patru în patru ore, ca nu cumva oboseala să le amorţească atenţia şi să le atenueze vigilenţa.

Joseph Aloisius Ratzinger nu ştia de ce să se teamă mai mult. De intrigile din interiorul zidurilor Vaticanului, de şantajul generalului Hopkins sau de răzbunarea traficantului descreierat care căsăpise deja doisprezece cardinali. Aproape că-i venea să-şi blesteme zilele, dar se abţinu. Era palid, privea în gol şi tremura. Ar fi vrut să plângă, să mai elibereze din tensiune. În ultima vreme plângea destul de des şi aproape din orice, într-atât era de irascibil. Prea multe secrete, prea vechi şi prea adânc îngropate, dăduseră acum pe dinafară cu forţa unui vulcan. Prea multe orori se întâmplaseră şi simţea că nu mai poate duce.

Cu doar câteva nopţi în urmă, când se dăduse jos din pat pentru niscaiva probleme pe care le avea de la o vreme cu prostata, călcase în ceva lipicios. O mâzgă ce se dovedise a fi sângele cardinalului Etcheverria, prelins pe sub uşa biroului. Dâra roşie cleioasă ajunsese până în dormitorul pontifical, cu care biroul comunica. Îşi aminti că ţipase îngrozitor şi simţea şi acum că îl doare laringele. Majordomul său, care dormea în anticameră, şi surorile care-l vegheau din camerele alăturate dăduseră buluc în dormitorul lui. Urmaseră prim-ministrul Tarcisio Bertone, care nu contenea să-şi clatine capul între

mâini, ca pe un dovleac, la vederea cadavrului, apoi alți cardinali apropiați, Garda Elvețiană, șeful poliției Vaticanului. Papa era alb la față când ajunsese Bertone, plin de sânge pe picioare și cu cămașa de noapte pătată. Paralizat și el de groază, majordomul ținea între două degete un piron pe care îl ridicase de pe covorul însângerat, învârtindu-se pe loc și neștiind ce să facă cu el. Etcheverria avea capul spart în mai multe locuri, era plin de vânătăi și răni, iar picioarele îi erau bătute în cuie pe o bucată de lemn. Cealaltă bucată de lemn, care formase probabil crucea, se desprinsese și atârna de mâna stângă a cardinalului, prinsă cu un piron ce-i găurise palma. O imagine care rămăsese imprimată pe retina lui Benedict, probabil pentru totdeauna. Așa îl găsise cardinalul Monti, paralizat de oroare, când ajunsese și el, în sfârșit.

Ferdinando Lucio Monti câștigase de ceva vreme simpatia lui Benedict al XVI-lea, tocmai datorită fermității cu care cardinalul răspundea prezent de fiecare dată când era în joc soarta Bisericii, adică nu de puține ori, căci scandalurile se întețeau și aveau consecințe tot mai grave. Papa îl ținea ceva mai aproape decât pe cei patru acoliți desemnați sau pe prim-ministrul Bertone, dar o făcea discret, pentru a-l feri de mașinațiile celorlalți cardinali. Monti îi știa aproape toate secretele și le păstra cu sfințenie, chiar dacă asta însemnase să îngreuneze ancheta celor douăsprezece crime care avuseseră loc la Vatican. Benedict avea încredere în el și în fiul lui adoptiv, Gianmaria Volpone, directorul de operațiuni al Serviciului Secret. De aceea decisese să le încredințeze și scrisoarea pe care o primise de la sinistrul general Hopkins, prin care acesta îl soma să-i transfere șase sute de milioane de euro. *„Nu te bucura prea tare, Sanctitatea Ta”,* citise cardinalul cu voce tare, în timp ce papa se prăbușise răvășit pe fotoliul din mijlocul camerei, după ce-i înmânase hârtia. *„Cele șase sute de milioane de euro rămân exact așa cum s-a stabilit. S-or fi schimbat actorii, dar piesa e aceeași. Cam ca la voi, acolo. Un papă poate pleca, dar Biserica lui Petru e eternă.”*

Scrisoarea îi parvenise la puțin timp după vizita pe care generalul i-o făcuse, cu tupeu, chiar în biroul pontifical, adus personal de cardinalul Gänswein. Generalul ținuse atunci să-i reamintească toate faptele pentru a căror mușamalizare i se cerea acum să plătească

monstruoasa sumă. Banii erau reclamaţi în numele celor care-l scăpaseră de procesul intentat Bisericii şi lui, personal, la Houston. Departamentul de Stat, reclama generalul, îşi făcuse datoria şi-i salvase pielea de acuzaţia de complicitate la pedofilie, pentru *De delictis gravioribus,* un document emis şi semnat de el, pe 18 martie 2001, în calitate de şef al Congregaţiei pentru doctrina credinţei. Pe atunci era doar cardinalul Ratzinger, nu ditamai papa. Documentul prelungea valabilitatea celui emis de unul dintre predecesorii săi, Pius al XIX-lea, care, la rândul lui, îl prelungise pe cel emis de Ioan al XXIII-lea. Era foarte conştient că prin acel document se instituise *omertà,* legea tăcerii. Toţi erau conştienţi de asta, ştiau prea bine ce fac şi tocmai de aceea o făcuseră. Deciseseră secretizarea oricărei plângeri referitoare la orice caz de pedofilie din Biserica Catolică, stabilind pedeapsa cu excomunicarea şi damnarea pentru orice victimă care ar fi îndrăznit să vorbească despre astfel de fapte în afara Bisericii. De asemenea, ordinul interzicea colaborarea autorităţilor ecleziastice cu statul laic, în orice caz legat de pedofilie, oriunde în lume, asimilând implicit păstrarea tăcerii cu păstrarea secretului confesionalului. Dacă cei care-i cereau acum banii n-ar fi intervenit, el, Benedict, ar fi fost judecat la Houston şi ar fi ieşit la iveală câţi pedofili protejase.

Mai mult de atât, generalul îi fluturase pe la nas o altă ameninţare, legată de presupusa implicare a fratelui său în scandalul de pedofilie din Bavaria, de la Regensburg. Cinci sute patruzeci şi şapte de copii fuseseră abuzaţi sexual. Victimele, toţi băieţi, mai mari sau mai mici, erau solişti ai Corului Rândunelelor, celebrul cor al Catedralei din Regensburg, înfiinţat în anul 975, al cărui dirijor era monseniorul Georg Ratzinger, fratele papei.

Generalul îi dăduse zece zile să facă transferul bancar, însă Benedict îi spusese verde-n faţă că nu o va face, de aceea Hopkins reiterase cererea într-o scrisoare. Papa nu avea nicio idee despre cum ar fi putut să rezolve şi problema aceasta, prins deja în altele, la fel de arzătoare. Banca Vaticanului, *Istituto per le Opere di Religione,* fondată tot de un papă, era ea însăşi în centrul unui imens scandal, acuzată de spălarea banilor şi de fraudă, iar documente secrete începuseră să se scurgă, nu se ştia cum.

Benedict nu vedea nicio scăpare. Îi era imposibil să se gândească la orice ar fi putut însemna, chiar şi în linii mari, o soluţie la problemele sale.

„Numai mort o să scap din asta", îşi zise.

Dar gândul morţii îl sperie într-atât, încât începu să tremure necontrolat. Instituţia pe care o conducea tremura din temelii, iar el era epicentrul acestui cutremur. Decisese deja să plece, să se retragă, îl anunţase şi pe majordomul său, doar pe el, căci se baza pe discreţia şi pe loialitatea lui. Vaticanul devenise un cuib de viespi în care cineva aruncase nişte lumânări fumigene ce aţâţaseră şi mai mult insectele. În acelaşi timp, Benedict ştia că, încercând să fugă de probleme, ele aveau să-l urmeze, oriunde s-ar fi dus.

Se retrase în patul papal şi trase cuvertura până la gât, căutând urma unui sentiment de siguranţă. Dar contactul cu mătasea răcoroasă îi provocă un frison şi mai mare. Închise ochii, în speranţa că va găsi linişte în întunericul din spatele pleoapelor. Însă cadavrul lui Etcheverria, zâmbetul batjocoritor al generalului Hopkins, chipul îngrozit al majordomului, imagini amestecate cu copii violaţi, ţipând în cor, se formară cu repeziciune pe retina ochilor săi închişi, rulând ca într-o peliculă de groază.

Ca să-şi găsească liniştea, să-şi abată gândurile negre, începu să numere oi, pe care şi le închipuia alergând pe o câmpie imensă şi sărind peste un gard din uluci. Câteva se împiedicară în mintea lui, aşa că înlocui oile cu papi. În acest nou exerciţiu de autolinişt ire, predecesorii lui începură să se perinde, în ordine cronologică, pe scaunul pontifical: Petrus, Linus, Anacletus, Clement I, Evaristus, Alexandru I, Sixtus, Telesphorus, Hyginus, Pius I, Anicetus, Soter, Eleutherus, Victor I, Zephyrinus. După ce termină cu primele două sute de ani de creştinism, constată că se mai calmase, frisonul îi trecuse şi o uşoară amorţeală începea să-i cuprindă trupul vlăguit. Dar numele lui Hyppolitus, care urma la rând, cronologic, primul antipapă, exilat în minele din Sardinia, îi făcu din nou pielea de găină. Continuă numărătoarea mecanic, mulţumit de efectul pe care acţiunea o avea totuşi asupra lui. Periodic, când ajungea la vreun papă martir, precum Dyonisius cel persecutat sau Ioan I, încarcerat de regele ostrogot Teodoric cel Mare şi lăsat să moară de foame, mai

avea câte un gând vecin cu oroarea, iar când ajungea cu enumerarea la cei asasinaţi, panica îl cuprindea din nou. A doua jumătate a primului mileniu, cel puţin, abunda de omucideri ale papilor: Ioan al VIII-lea, otrăvit şi apoi bătut până la moarte, Ştefan al VI-lea şi Leon al V-lea, ambii sugrumaţi, Ioan al X-lea, sufocat cu o pernă, Ioan al XII-lea, ucis de soţul gelos al femeii cu care era în pat, Benedict al VI-lea, sugrumat şi el, Ioan al XIV-lea, ucis prin rele tratamente, şi câţi alţii, morţi în condiţii suspecte, pe care *Annuario Pontificio* le omitea la fiecare ediţie. În aceeaşi logică, mintea îi zbură dintr-odată la antecesorul său, Papa Ioan Paul al II-lea. Wojtyła scăpase ca prin urechile acului de moartea pe care gloanţele lui Mehmet Ali Ağca i-o pregătiseră atent. El, Benedict, nu se simţea atât de norocos, la o adică.

Brusc, jocul acesta inocent de-a numărătoarea, pe care-l începuse ca să se liniştească, se dovedi mai periculos pentru mintea lui obosită decât îşi imaginase. Când ajunse la papa Leon al X-lea, inima îi îngheţă de-a dreptul. Nici nu îndrăzni să meargă mai departe, să pomenească numele celor patruzeci şi şapte de papi de la Leon până la el. Numele acestui ultim pontif care nu fusese în ordinele preoţeşti la momentul alegerii sale ca şef al Bisericii era legat de un secret pe care şi el, Benedict, îl primise moştenire, din papă în papă, spre păstrare. Un secret pe care nici măcar devotatului cardinal Monti nu putea să i-l împărtăşească. Un secret cu care, cel mai probabil, după cum decurgeau lucrurile, va intra în mormânt, înainte să apuce să i-l transmită succesorului său, oricare va fi acela. Sarcina îi va reveni, fără doar şi poate, Păstrătorului. Benedict nu ştia cine era acesta. Niciun papă, niciodată, nu ştiuse cine e „celălalt" cunoscător al secretului sau locul în care se află, dar metoda de transmitere era oarecum similară, căci atunci când murea un Păstrător, un descendent îi lua locul.

Şi acum se împlineau cinci sute de ani de când Leon al X-lea fusese împovărat cu păstrarea tainei. Lui Benedict, aniversarea unei jumătăţi de mileniu îi mirosea mai degrabă a blestem decât a coincidenţă.

Desigur, Giovanni di Lorenzo de Medici, pe numele lui laic, avusese şi el o parte de vină în împovărarea liniei de succesori la Sfântul Scaun cu apăsătorul secret, dar trebuia iertat, căci datorită lui

se reconstruise Bazilica Sfântul Petru, cu banii obținuți din indulgențe. Și doar tot el emisese bula papală din 1520, *Exsurge Domine,* și-l excomunicase pe Martin Luther. Papa Leon însuși nu a fost nevoit să păstreze secretul mai mult de jumătate de an, pontificatul său încheindu-se, prin deces, la doar șase luni după ce Tenochtitlanul aztecilor și împăratul lor au căzut în mâna spaniolilor lui Hernán Cortés. Dar toți ceilalți care i-au urmat, inclusiv el, Benedict, au dus povara ani grei.

— Cinci sute de ani... șopti Benedict, ca pentru sine. Orice zi în plus este o victorie pentru Biserica noastră. La asta trebuie să mă gândesc. N-au decât să dea cu noroi în mine cât or vrea. Să bată toba pe pedofilie, pe nazism și pe ce le-o mai trece prin cap, până n-or mai putea. Cu atât mai bine, toate acestea îi vor distrage de la ce e cu adevărat important, să nu ajungă la...

Benedict se opri brusc din a gândi și chiar din a respira, câteva secunde. Avusese impresia că una din draperii se mișcase.

„Trebuie să plec de aici, măcar temporar, altfel voi pleca pe lumea cealaltă, definitiv", își zise.

Apoi auzi zgomote la ușă. „Probabil se schimbă gărzile", se gândi. Își dădu seama că trecuseră deja patru ore de când rămăsese singur, bântuit de fantomele trecutului, de amenințările prezentului, dar, mai ales, de incertitudinile care planau asupra viitorului său.

Clopoțele bătură miezul nopții, iar ultima bătaie fu dublată de un ciocănit discret în ușă.

— Cine e? tresări papa.

— Trebuie să vă luați pastila, Sfinte Părinte, auzi de cealaltă parte a ușii.

După incidentul cu Etcheverria, medicii îi prescriseseră un pumn de medicamente de tot felul. Încercase să refuze, dar starea lui de sănătate, după șoc, se înrăutățise. Tensiunea se dereglase, stomacul îl sâcâia constant și, mai rău, trăia o continuă anxietate, care-i tulbura judecata și-l arunca într-o stare de susceptibilitate vecină cu paranoia.

Majordomul intră cu o tavă rotundă, aurită, filigranată pe care ducea un pahar de cristal pe jumătate plin cu apă și o pilulă mică, ovală, albă, într-o cutiuță, aurită și ea. Benedict luă pilula cu două

degete, o privi atent pe toate părţile, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că e aceeaşi pe care o lua de câteva zile încoace, apoi o puse pe limbă şi o făcu să alunece pe gât cu câteva înghiţituri de apă minerală. O stare subită de relaxare îi cuprinse mintea şi corpul, începţoşându-i privirea, uscându-i gura şi îngreunându-i capul pe umeri. Aproape se prăbuşi pe perna moale, uitând totul şi lăsându-se pradă somnului chimic, care puse imediat stăpânire pe el.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 19

Pachuca, Mexic, dimineaţa devreme

Carlos Duarte nu mai simţise de mult ţeava rece a unui pistol lipită de tâmplă. Şi sperase să n-o mai simtă vreodată, de când şeful *La Línea,* principala facţiune a Cartelului Juárez, un fost poliţist corupt, zis *El Diego,* îl „eliberase" de sarcini. Carlos îi salvase pielea într-o ambuscadă, împingându-l într-un gang şi acoperindu-l cu gunoiul dintr-o pubelă, iar când poliţiştii ajunseseră acolo, câteva secunde mai târziu, tânărul se dăduse el prins, pentru a-l proteja pe *jefe.* Câinii poliţiştilor se tot repezeau spre mormanul de gunoi, lătrând ameninţător, însă sticleţii presupuseseră că nu voiau decât să scormonească gunoaiele, aţâţaţi de mirosurile resturilor de mâncare.

La Línea se aliase pe atunci cu cartelul din Jalisco, condus de Barrio Azteca, împotriva traficanţilor din Sinaloa. Războiul urban dintre cartelurile Juárez şi Sinaloa dura de ceva vreme, iar forţele de ordine, cu totul neputincioase, se mulţumeau cu câte un pion ca Duarte, prezentându-l şefilor şi presei drept „captură" strategică. Îl închiseseră într-un centru de detenţie juvenilă, căci nu împlinise încă optsprezece ani, iar doi ani mai târziu fusese declarat „reabilitat" şi redat societăţii, spre reintegrare.

În *Centro de Internamiento para Adolescentes* din Pachuca îşi descoperise Carlos talentul la desen, tatuându-i pe băieţi noaptea, în lumina chioară a felinarului instalat afară, în dreptul geamului cu zăbrele. Folosea sârma ruptă de la arcurile paturilor şi gămăliile fosforate ale beţelor de chibrit, iar cerneala şi-o fabrica singur din cenuşă. Supraveghetorii aflaseră de această activitate a sa după ce mai mulţi deţinuţi minori se prezentaseră la cabinetul medical cu infecţii cutanate, mai mult sau mai puţin grave. Asistentul educaţional, un tip pirpiriu la vreo treizeci şi cinci de ani, cu mutră de tocilar şi ochelari cu lentile ca fundul de borcan, îl chemase în birou şi îi pusese în faţă o cutie de creioane colorate, lângă un bloc de desen.

— Sunt ale tale. Foloseşte-le ca să faci bine, nu rău.

Carlos luase doar creioanele, în ideea că va putea face tatuajele şi

color de-acum, topindu-le minele. Dar vorbele asistentului pirpiriu îi sunau obsesiv în ureche, aşa că se apucă să deseneze pictograme mai întâi pe pereţii WC-urilor, apoi pe culoare, până când, într-o altă zi, acelaşi asistent l-a chemat din nou şi i-a pus în braţe o cutie de carton plină cu sprayuri de graffiti.

— Hai, la treabă! i-a spus, bătându-l pe spate. L-am convins pe director să-ţi dea zidul Centrului. Fă-l frumos, să-i placă, apoi mai vedem...

De-atunci nu a mai făcut altceva. Când a părăsit Centrul, tot asistentul pirpiriu a pus o vorbă bună pentru el la *Germen Nuevo,* un colectiv de artişti graffiti, toţi foşti membri ai bandelor de traficanţi de droguri. Gaşca l-a primit ca pe unul de-al lor. Guvernul local din statul Hidalgo şi autorităţile locale tocmai demaraseră în Pachuca o iniţiativă de reabilitare a foştilor delincvenţi, dându-le sarcina de a transforma cartierul Las Palmitas într-o gigantică pictură murală, cu ambiţia de a fi cea mai mare din ţară, dacă nu din lume. Urmăreau să schimbe faţa acestui cartier rău-famat şi violent, situat la mai puţin de o sută de kilometri de Ciudad de Méico.

Carlos începuse să muncească zi-lumină, cot la cot cu ceilalţi artişti reconvertiţi, şi primise, în schimbul talentului şi muncii sale, bonuri de masă la o cantină comunitară şi o locuinţă amenajată în garajul unei clădiri scorojite, la numărul 505 de pe Calle Reforma, colţ cu Julian Villagran. Cartierul nu era cine ştie ce, iar casa cu atât mai puţin, însă Carlos făcuse din ea „acasă". Pictase pereţii garajului pe dinăuntru cu peisaje tropicale, cu vegetaţie luxuriantă şi faună variată. Era insula lui de linişte în acea junglă urbană. Betonul garajului, cândva gri şi rece, se transformase într-o privelişte vie, multicoloră. Văzând opera, proprietarul îl rugase să picteze şi zidul din faţa garajului, impresionat de metamorfoza pe care fostul delincvent juvenil, de care se temuse iniţial, o produsese proprietăţii sale.

Garajul avea doar nouă metri pătraţi, însă cum nu dispunea decât de strictul necesar – un pat pentru o persoană, o chiuvetă şi o etajeră din aluminiu –, spaţiul nu părea chiar atât de mic. Iar Carlos nici nu avea nevoie de mai mult, deocamdată, mai ales că-şi petrecea toată ziua afară, vopsind pereţii oraşului cu sprayurile sale. Se retrăgea

seara, de obicei înainte de miezul nopții, și-și arunca hainele murdare într-un coș de răchită, pe care nevasta proprietarului insistase să-l colecteze în fiecare zi de luni, pentru a i-l înapoia miercurea, cu rufele spălate. Adormea îndată ce punea capul pe pernă, și viața aceasta îi ajungea.

Doar că în dimineața respectivă rutina zilei îi fusese perturbată de țeava rece a pistolului. Simțind presiunea metalului pe tâmplă, nu făcu nicio mișcare. Nu era prima dată când trecea prin asta. Deschise ochii și, la același nivel, văzu alți doi ochi de o culoare incertă, care-l priveau fără să clipească.

— *¡Buenos días!* i se adresă necunoscutul pe un ton vesel.

În continuare nemișcat, Carlos se întreba cum ar fi putut pătrunde intrusul în garajul său, fără să-l fi auzit, căci ușa scârțâia îngrozitor de obicei. Nu îndrăzni să-l întrebe. Știa că în astfel de situații nu miști, nu deschizi gura. Aștepți să ți se vorbească, să ți se spună ce să faci. Era clar că omul venise special pentru ceva anume. Pentru ce? Habar nu avea. *El Diego* îi jurase pe viața lui că-l va lăsa în pace și nu-l va mai amesteca în treburi necurate. Cine era bărbatul îngenuncheat lângă patul lui? Nu putea ști. Fața celuilalt era atât de aproape de a sa, încât, și să fi fost cineva cunoscut, ar fi fost imposibil să-l identifice. Îi vedea porii de pe nas și dungile de pe irisuri, dar nu-i putea cuprinde întregul chip.

Apoi, intrusul se depărtă puțin de pat, continuând să-i țină pistolul la tâmplă. Abia atunci îi văzu capul chel și tatuajul care-i pornea de după urechea dreaptă. Înțelese, în sfârșit, cine îi urase „bună dimineața", dar tot nu îndrăzni să vorbească. Celuilalt însă nu-i scăpă reacția de groază din ochii lui Carlos. Râse ca un dement, dezgolind un dinte îmbrăcat în aur.

— Așadar, te-ai prins cine sunt?

Carlos clipi aprobator.

— Stai liniștit, *amigo,* nu mori azi. Și poate nici curând, dacă faci ce-ți spun *¿Lo entiendes?* continuă bărbatul cu tatuaj pe cap.

Carlos mai clipi o dată, semn că înțelegea foarte bine. Apoi simți că pistolul i se desprinde de pe tâmpla transpirată, lăsând vena să-i pulseze liberă. Bărbatul se ridică, făcu câțiva pași prin cameră, cu arma îndreptată mereu spre el, și fluieră admirativ, plimbându-și

privirea pe graffitiurile de pe pereți.

— Ia uite, și un scorpion aici, frumos, îmi place! O să-mi folosească talentul ăsta al tău, n-am nicio îndoială... Nu știu de ce-o fi renunțat *El Diego* la tine, eu te-aș fi păstrat, cu siguranță! Așa băiat talentat, râse el zgomotos.

Intrusul se îndreptă spre etajera metalică, luă de acolo o pereche de jeanși și un tricou, la nimereală, și i le aruncă lui Carlos în pat.

— *Vamos, rapido,* îmbracă-te, ne cărăm de aici, ai multă treabă și puțin timp, trebuie să termini în două zile. Stai liniștit, o te plătesc. Dacă faci frumos, în mărinimia mea, o să-ți cruț viața.

Carlos se conformă, își trase hainele șifonate peste boxeri și în mai puțin de trei minute cobora la pas pe Reforma, urmat de bărbatul cu tatuaj, spre Avenida Principal, unde îi aștepta un Jimny verde, prăfuit. Șoferul, care stătea sprijinit de mașină, aruncă repede chiștocul de Marlboro, îi deschise ușa din spate lui *jefe,* iar Carlos se urcă în față. Nimeni nu scotea niciun cuvânt. Micul Suzuki înaintă pe Avenida Terreristas, făcu dreapta pe Miguel Hidalgo, pentru a ieși apoi în Calle Suárez, chiar în dreptul cartierului Las Palmitas. Graffitiul imens care acoperea în parte clădirile de pe colină părea o pătură multicoloră aruncată peste un maldăr de gunoaie. Pasagerul din spate fluieră admirativ.

— *Me gusta,* vă mișcați repede și cu talent! Fix calitățile de care am nevoie să-mi faci treaba.

Carlos tot nu știa ce voia bărbatul de la el. Să-i picteze vreo casă? În două zile? Era imposibil! În general, celor de la *Germen Nuevo* le lua chiar și o săptămână să facă designul unei singure case cu un etaj, iar ei lucrau în echipă. Să-l bage în vreun cartel? Nici nu se gândea să se întoarcă la viața aceea. Mai bine să-i tragă chiar acum un glonț în cap, decât să retrăiască ororile care-i marcaseră adolescența. Soarta îi îngăduise o ieșire destul de onorabilă din mocirla în care se scăldase ani de-a rândul, de când părinții lui fuseseră omorâți într-un schimb de focuri între bandele de traficanți. Rămas orfan, fusese numai bun de racolat de pe străzi și folosit la tot felul de munci murdare și ilegale, de la dus pachetele cu cocaină într-un rucsac de școală, ca să nu bată la ochi, până la transmis mesaje între membrii grupărilor de cartier. Crezuse că toate acestea se terminaseră pentru el și chiar își

găsise drumul; iată însă că acum era deturnat.

Jimny-ul viră de pe şoseaua principală, intrând pe o bretea ce avea să-i scoată în bulevardul Everardo Marquez, care se continua cu şoseaua MEX 88. Un indicator rutier arăta nouăzeci şi opt de kilometri până la Ciudad de México.

— Mergem la Ciudad? îndrăzni Carlos să întrebe, fără să se întoarcă.

Nimeni nu-i răspunse, aşa că tăcerea se lăsă din nou, apăsătoare, în habitaclul micuţei maşini de teren, auzindu-se doar huruiala motorului turat.

Peste o jumătate de oră, într-adevăr, sateliţii capitalei Mexicului începură să răsară, unul câte unul, de o parte şi de alta a şoselei – San Martín de las Pirámides, Teotihuacán, Tepexpan. Zona era cunoscută pentru numeroasele piramide mezoamericane, cele mai importante, de altfel, construite în America precolumbiană. Teotihuacán, cel puţin, la apogeul său, adică în prima jumătate a primului mileniu, fusese cel mai mare oraş din America şi al şaselea oraş ca mărime din lume în epocă. Piramida Soarelui şi Piramida Lunii de aici atrăgeau numeroşi turişti, dar şi sectanţi dubioşi, în căutarea unor locuri încărcate energetic pentru ceremonialele lor ridicole. Culmea, deşi aproape de México City, Teotihuacán nu fusese un oraş aztec, precedând Imperiul Mexica cu multe secole. Carlos îşi amintea încă aceste detalii de la orele de istorie din *Centro.* Era singura disciplină pe care o găsea fascinantă şi la care rămânea atent, fără să se apuce de desenat, cu mintea aiurea.

Aşa cum bănuise, intrară în Ciudad. La capătul Avenidei 602 continuară pe Oceania şi, după o jumătate de oră de trafic urban, maşina se opri pe Lucas Alamán, la numărul 4403, în faţa unei clădiri decolorate cu un singur etaj pe care era atârnată o cruce mare, roşie. Carlos citi numele clădirii – „Iglesia Bautista El Galileo Eterno", apoi sloganul, cu litere de-o şchioapă, decojite – *„Dios es Amor".* Se uită întrebător la bărbatul care coborâse din maşină şi acum îşi îndrepta spatele.

— Hai, artistule, jos cu tine, zise acesta trăgându-l din maşină de un braţ. Vezi că e o cutie în portbagaj, ia-o şi vino după mine.

Carlos se conformă. Ridică cu greu cutia de carton, plină ochi cu

tuburi de spray pentru graffiti, toate cu capace roșii, și așteptă să vadă încotro o ia bărbatul, să-l urmeze. Spre surprinderea lui însă, nu o apucă spre clădirea cu un singur etaj, ci spre cea lipită de aceasta, cu patru niveluri. La parterul ei erau dispuse trei garaje. Într-unul funcționa o vulcanizare, într-altul fusese improvizat un aprozar, iar cel din mijloc era închis.

— Ăsta-i cartierul tău general pentru două zile, îl informă, aruncându-i o cheie în cutia de carton. Aici te las, de-aici te iau, în patruzeci și opt de ore. Viu sau mort, depinde de cum îți faci treaba. Înăuntru ai o saltea, dar te previn, dormi pe timpul tău. De mâncat, te servești de la aprozar, pe datorie, achit eu. O să găsești în garaj un plic. Fă ce zice acolo. Nici nu te gândi să dispari, te găsesc și în gaură de șarpe. *Adios!*

Carlos rămase câteva momente în fața garajului, cu cutia imensă în brațe, privindu-l pe bărbat cum se îndreaptă spre aprozar, ia o guava fără să plătească, mușcă din fructul galben cu poftă, se urcă în Jimny și dispare. Vânzătorul îi aruncă tânărului o privire plină de compasiune, apoi își văzu de treabă.

Garajul în care păși era o magherniță posomorâtă ce mirosea îngrozitor a cauciuc. Într-adevăr, pe jos, într-un colț, era aruncată o saltea ponosită. După ce aprinse becul chior, se grăbi să deschidă plicul alb, care contrasta cu pânza murdară a patului său de ocazie. Găsi înăuntru 200 de pesos și o hartă împăturită a orașului. Când o desfășură pe podea, harta îi apăru mare cât un cearșaf. Aproape pe toată suprafața ei erau marcate multe „X”-uri cu pix roșu. Foarte multe. Dintr-o privire, Carlos estimă câteva sute. Se apropie mai mult de hartă, dându-se din lumina palidă pe care o arunca becul, și văzu că semnele erau puse toate în dreptul unor biserici. Înțelese ce i se cerea să facă, chiar înainte de a citi în colțul hărții *„Rojo sangre para cada santuario”*[16].

[16] Roșu în nuanța sângelui pentru fiecare sanctuar (în limba spaniolă) (n. red.).

CAPITOLUL 20

Ciudad de México, Sediul Poliției Federale, două zile mai târziu

— Credeți-mă, n-aș fi îndrăznit să vă deranjez dacă n-ar fi fost cu adevărat ciudat, încercă Ramirez să se scuze când îl întâmpină pe Columbus Clay în holul mare al sediului federalilor mexicani.

— Cine se scuză se acuză, Ramirez, îi replică detectivul bătându-l prietenește pe spate. În meseria noastră, ciudat e când nu e ciudat, n-ai învățat asta până acum? Zi-mi de ce m-ai adus până aici!

— Trebuie să vedeți ceva, nu sunt sigur că are legătură cu cazul nostru, dar am zis că mai bine să vă spun și să râdeți de mine, decât să nu vă spun și să mă certați că nu v-am spus.

— Hai că iar m-ai ameţit! Ți-am mai zis că ai stofă de avocat?

— Da!

— Ei bine, să nu uiți asta. Când te-or da ăștia afară pentru exces de zel, măcar poți să te apuci de altă meserie.

Detectivul râse, și Ramirez recunoscu în veselia lui Columbus Clay o urmă de simpatie care-l măguli. Intrară într-o sală mică de la parterul clădirii. Fără niciun comentariu, Ramirez proiectă pe perete imaginea unui altar bisericesc cu icoane, potire, vaze cu flori, statuete de sfinți și alte obiecte liturgice.

— Frumos, ce să zic, îl zeflemisi detectivul. Ăsta e programul de matineu?

— Stați puțin, să măresc imaginea.

Ramirez manipulă proiectorul, astfel că putură distinge clar, printre multele obiecte colorate, un „X” vopsit pe marmura albă a altarului.

— Asta nu e o cruce, observă Columbus Clay.

— Nu, nu e. E un „X”. Ca acela de pe icoana cu Fecioara din Zapopan, găsită lângă cadavrul aruncat din tren. Vă amintiți?

— Normal că-mi amintesc. Dar asta nu înseamnă nimic deocamdată. Nu putem corela, fără dovezi, un act izolat de vandalism cu cazul nostru.

— Aveți dreptate și mă gândeam că o să spuneți asta, așa că am

verificat cu brigada antigraffiti...

— Aveţi aşa ceva?

— Da, sunt vreo treizeci de băieţi, treaba lor e să bată străzile oraşului şi să-i amendeze pe cei care mâzgălesc pereţii. Cincizeci de pesos sau douăsprezece ore de închisoare pentru acte de vandalism.

— Amuzant! În Ciudad sunt raportate zilnic cinci sute de crime, şi voi alergaţi după nişte amărâţi care pictează obscenităţi pe garduri... Dar spune mai departe, te ascult!

— Imaginea pe care v-am arătat-o e din Santa Cruz de Tlatelolco. Dar, în două zile, aproape o mie de biserici, catedrale şi alte lăcaşuri de cult au făcut reclamaţie la poliţie pentru vandalizarea altarelor. O adevărată pandemie de graffiti, toate la fel!

— Stai, stai! îl opri detectivul din peroraţie.

Columbus Clay îşi aminti că profesorul Baker îi spusese ceva despre Santa Cruz de Tlatelolco, unde predase şi călugărul Bernardino de Sahagún.

— Aici nu a fost cumva şi un colegiu, un seminar catolic, după ce au cucerit spaniolii Mexicul?

— O fi fost, dar eu nu ştiu prea multă istorie, ştiu doar că e ceva vechi... spuse Ramirez, ruşinat de propria-i ignoranţă.

— E în regulă, nu le putem şti pe toate, continuă.

— Păi, asta vă ziceam, că sunt aproape o mie de lăcaşuri sfinte marcate cu „X”-uri de-astea.

— O cifră impresionantă! Avem o hartă?

— Încă nu, că abia acum câteva ore mi-am dat seama ce se întâmplă. Dar băieţii de la antigraffiti lucrează la ea şi ne-o dau până la sfârşitul zilei.

— E vreun criteriu după care sunt mâzgălite altarele?

— Aparent, nu... nu ştiu ce să zic... ştim clar că sunt toate lăcaşuri de cult, dar din perioade istorice diferite, unele mai vechi, ca Santa Cruz, Nuestra Señora de la Concepción sau Santos Apóstoles Felipe y Santiago El Menor, altele mai noi. Au hramuri diferite, ţin de ordine diferite – franciscan, dominican, benedictin...

— Deci nimic în comun.

— Nimic. Până acum...

— Bănuiesc că măcar unele din lăcaşurile astea sfinte au camere de

luat vederi instalate.

— O să verific. Dar, cum a fost sfârșit de săptămână, oamenii s-au bulucit la slujbe, plus mulțimea de turiști, în catedralele și bazilicile istorice.

— Tu verifică. Vezi dacă și-n Guadalajara s-a întâmplat ceva similar și dă-mi de veste. Mai ales, caută-mă când ai harta.

— Așa voi face!

— Încă ceva, brigada asta a ta, antigraffiti, să verifice alibiurile suspecților pe care îi au în baza lor de date. Acum poți să pleci, ai făcut treabă bună, Ramirez! Totuși, mă îngrijorează direcția în care o ia povestea asta.

— Înseamnă că nu s-a terminat?

— Înseamnă că abia acum începe cu adevărat... zise Columbus Clay, căzând pe gânduri.

De la ultima discuție cu profesorul Charles Baker, nu încetase nicio clipă să creadă că, deși similare, evenimentele de la Vatican și din Mexic urmăreau scopuri diferite. Dacă primul se dovedise a avea ca mobil răzbunarea, scopul celui de-al doilea devenea din ce în ce mai greu de deslușit.

CAPITOLUL 21

Ciudad de México, în aceeaşi zi

Columbus Clay reuşise, printre sughiţurile şi lamentările preotului, să priceapă că acesta era în Ciudad şi voia neapărat să-l vadă şi să-i vorbească, în legătură cu o chestiune de viaţă şi de moarte, după cum se exprimase preotul, panicat. Îl surprinsese apelul acestuia şi, mai ales, faptul că părăsise Guadalajara, căci îl ştia păzit nonstop de doi agenţi de poliţie pe care el însuşi îi ceruse: trebuiau să fie parcaţi mereu în faţa parohiei Nuestra Señora de Zapopan Estadio, cu ordin să nu-l scape din ochi şi să-l urmărească peste tot.

La rândul său, *padre* îşi premeditase plecarea, imediat după incidentul de la catedrală. Voise să se furişeze la primele ore ale dimineţii, aşa că îşi făcuse valijoara de cu seară, însă sora Magdalena, care nu-l scăpa din ochi de când atacurile de panică ale părintelui se îndesiseră, îi spusese răspicat că singur nu pleca nicăieri. Se văzuse nevoit să o pună la curent cu planul lui de evadare din parohie şi din Guadalajara.

Se strecuraseră amândoi, imediat după slujba de dimineaţă, pe la ora zece, deghizaţi într-un cuplu de bătrânei, în haine laice, păşind fără grabă, la braţ. Poliţiştii erau la post, dar nu suspectaseră absolut nimic când *padre* şi sora Magdalena ieşiseră pe poarta parohiei, odată cu mulţimea ce pleca de la slujbă. Tot la braţ se urcaseră şi în autobuzul de Ciudad de la ora paisprezece, care urma să-i lase, şapte ore mai târziu, în autogara Central del Norte a capitalei Mexicului.

Cumnata lui, pe care conta să-l găzduiască, deşi nu o prevenise de vizită, locuia nu departe de autogară, într-un cartier plin de spitale, căci lucrase toată viaţa ca asistentă medicală la Hospital Angeles Lindavista şi îi era comod să fie cât mai aproape de locul de muncă. Fratele preotului se prăpădise, săracul, la doar cincizeci şi doi de ani, răpus de ciroză, deşi toată viaţa nu pusese picătură de alcool în gură. Acum, văduva Bonita, cum îi zicea lumea, deşi o chema Antonia după numele de botez, locuia singură, în apartamentul de trei camere pe care îl luase pe credit cu răposatul ei soţ, de tineri, în speranţa că vor

avea copii. Dar Dumnezeu nu se îndurase de ei, să-i fericească măcar cu o odraslă. *Padre* José ţinea tare mult la ea şi, de fiecare dată când avea ocazia, o spovedea şi o binecuvânta. Acum, ocazia se ivise din nou, oarecum forţată de întâmplările ieşite din comun prin care trecea preotul.

Când se trezi cu el la uşă, seara, destul de târziu, Bonita mai că nu-l recunoscu. Ea îl ştia numai în haine preoţeşti. Cămaşa şi sacoul pe care le purta acum îi erau cam mici, pasămite pusese ceva kilograme pe el de când le îmbrăcase ultima oară. Avea aerul unui pensionar necăjit, cocoşat de griji. *Padre* începu să turuie o poveste pe care Bonita nu o înţelese pe deplin, dar asta nu o împiedică să-şi manifeste întreaga ospitalitate faţă de cumnatul ei şi de însoţitoarea acestuia, despre care aflase imediat că e călugăriţă. Le aşternu paturile celor doi musafiri inopinaţi, în camere diferite, aşa cum se cădea, le încălzi două boluri de *pazole* cu porumb şi carne de pui, pe care o gătise chiar în acea zi şi peste care mai puse un pic de praf de *chili,* căci părintelui îi plăcea mâncarea picantă, ca unui mexican adevărat. Dormiră tustrei buştean, răpuşi de oboseală.

De dimineaţă, Bonita se trezi devreme să le pregătească oaspeţilor micul-dejun, însă *padre* era deja în bucătărie, încheind o conversaţie la telefon.

— Bonita, dacă nu îţi cer prea mult, trebuie să mă văd cu un domn detectiv, poate să vină aici? Îţi spun sincer, mă tem să ies din casă, de când cu toate nenorocirile care mi s-au întâmplat în ultima vreme.

— Ce întrebare e asta, *padre*? *Mi casa e su casa*[17]*,* ştii doar! Mă îngrijorează doar starea asta a dumitale de nelinişte, în care pari că te chinui.

— Eh, or trece toate... Bunul Dumnezeu le va aşeza cum va crede de cuviinţă, în înţelepciunea Sa nemărginită. Iar detectivul ăsta pe care îl aştept e un om bun şi cu scaun la cap, sper să le mai descurce şi el, dacă Dumnezeu o fi ocupat cu altele, mai importante.

Când soneria ţârâi, peste două ore, *padre* sări ca ars.

— El e, Bonita, pune tu de un *té de limón,* să-l servim pe domnul detectiv, te rog! Şi, soră, *rapido,* adu-mi valijoara în sufragerie.

[17] Casa mea este şi a ta (în limba spaniolă) (n. red.).

Deşi nu era un bărbat foarte înalt, Columbus Clay părea de două ori mai mare decât *padre* José când apăru în cadrul uşii.

— Vă mulţumesc, domnule detectiv, că aţi acceptat să veniţi până aici. Ştiu că sunteţi ocupat cu toate crimele astea şi, Dumnezeu mi-e martor, nu vreau să vă reţin de la treburile dumneavoastră, dar de când cu nenorocirea de la parohie, parcă Necuratul e pe urmele mele, se tot întâmplă lucruri pe care nu mi le pot explica şi, cu toată credinţa în cel Atotputernic, nu ştiu ce să mă mai fac...

— Uşor, părinte, respiră, îl calmă detectivul. Pot să intru, dacă tot am venit?

— Da, da, sigur, cum să nu, iertaţi-mi impolitеţea. Cumnata mea ne va servi nişte ceai, haideţi aici, în camera asta.

Padre îi indică detectivului un fotoliu acoperit cu o pătură tricotată, iar el se aşează alături, pe unul din cele şase scaune de lemn dispuse în jurul unui mese. Valiza preotului era sprijinită de piciorul scaunului, nedeschisă.

— Cum aţi plecat din parohie? Am lăsat doi agenţi să vă păzească, tocmai ca să staţi liniştit.

— Da, da, ei n-au nicio vină, să nu-i mustraţi, vă rog, doar că trebuia să vorbesc cu dumneavoastră neapărat, iar prin telefon nu se pot rezolva unele lucruri. Conştiinţa m-a împins până aici, nu mai pot ţine în mine şi nici nu am încredere în nimeni altcineva, poliţia noastră e coruptă, poate ştiţi asta deja, nu vă zic eu dumneavoastră...

Bonita intră cu o tavă de plastic pe care erau un ceainic şi două căni. Detectivul se ridică politicos să o salute şi să o ajute, iar femeia ieşi apoi în grabă, lăsându-i pe cei doi să discute.

— Bonita, draga mea cumnată, îşi face griji pentru mine. Şi sora Magdalena la fel, nu m-a lăsat să vin singur. Dar eu îmi fac griji de altceva...

— Ce vă neliniştеşte, *padre?* Şi cum pot să vă ajut?

— Mi-e teamă că nimeni nu mă mai poate ajuta, fiule. Am atras blestemul asupra mea şi acum mă ascund ca un şobolan de mânia Domnului.

— Nu vorbiţi aşa, spuneţi-mi ce se întâmplă şi le-om descurca noi, dacă e ceva lumesc.

— Domnule detectiv, exact asta e problema, că nu pare deloc

lumesc. Ştiţi prea bine că din cauza mea au murit monseniorii...

— *Padre,* v-am mai spus, acolo s-au plătit datorii mai vechi. A fost o pură întâmplare că v-aţi nimerit la mijloc!

— Eh, fiule, nu ştiu dacă e chiar aşa, pentru că după asta s-a întâmplat o altă nenorocire, la fel de gravă, dacă nu şi mai gravă!

— Nu am cunoştinţă să mai fi murit cineva...

— Nu, nu asta... N-a mai murit nimeni încă, şi ferească Domnul să mai moară, deşi mie tare mi-e teamă că lucrurile nu se vor termina aici.

— Ce vă face să spuneţi asta, părinte? îl chestionă cu tact detectivul, care avea aceeaşi impresie.

— Am fost la Catedrală, zilele trecute, după cum probabil ştiţi, vă vor fi informat agenţii pe care i-aţi pus să mă păzească...

— Da, ştiu, aţi stat mai puţin de o oră, după care v-aţi întors la parohie.

— Aşa e, doar că nu m-am întors singur, se confesă preotul.

— Nu, desigur, aţi fost însoţit de măicuţa Magdalena, cea care este şi acum cu dumneavoastră.

— Cu ea şi cu cealaltă măicuţă... Măicuţa noastră, Fecioara...

— Nu înţeleg. Mi-au raportat doar despre două persoane.

— Vă explic imediat, ştiu că e greu de înţeles. Motivul pentru care m-am dus la Catedrală a fost să-mi cer iertare de la Fecioara noastră de Zapopan. Ceea ce am şi făcut, deşi cu greu am obţinut de la episcopul Ortega câteva momente de intimitate, să mă căiesc cum se cuvine la picioarele Preacuratei. Doar că, în stângăcia mea, am dărâmat-o pe *Nuestra Señora* de pe altar, şi trupuşorul ei firav, de lut, s-a făcut ţăndări.

Cu greu îşi mască detectivul, sub o tuse, hohotul de râs care era cât pe ce să-l năpădească. Ştia cât de serioasă era chestiunea pentru preot şi nu voia să fie lipsit de respect, dar şi-l imagină, neîndemânatic, în toată scena.

— Mă scuzaţi, ce s-a întâmplat apoi?

— Vă daţi seama de proporţiile catastrofei şi de impactul pe care l-a avut asupra mea. Nu mai dorm de atunci! Nu e numai că, simbolic, am distrus-o pe Fecioara, în neghiobia mea, dar am distrus şi un artefact istoric, vechi de sute de ani. Pe lumea asta sunt pasibil de

cine ştie ce pedeapsă, iar pe lumea cealaltă, nici nu vreau să mă gândesc ce mă aşteaptă!

— Liniştiţi-vă, încercă detectivul să-l consoleze. Vedem cum o rezolvăm.

— Ce să mai rezolvăm, stricăciunea e făcută! Sora Magdalena, singura pe lumea asta, în afară de noi doi, care ştie secretul şi de care nu mă îndoiesc că-l va păstra, a adunat, sărăcuţa, toate cioburile şi apoi, la îndemnul meu, a dat fuga la magazinul de suveniruri al Catedralei, a luat de-acolo o altă Fecioară din Zapopan, din cele care se vând credincioşilor, să aibă în casă, şi aşa am înlocuit-o pe cea distrusă. Când a revenit episcopul Ortega şi m-a văzut cum tremuram ca varga, mai să cheme salvarea, credea că am intrat în vreo transă, şi, distras de starea mea, nu şi-a dat seama de toată tărăşenia. Chiar s-a uitat la Fecioară, aşezată la locul ei, şi nu a zis nimic, semn că falsa Fecioară a trecut drept adevărată. Dar partea proastă, domnule detectiv, e că oamenii aşteaptă minuni de la ea şi minunile nu se vor mai întâmpla ca până acum, din cauza neghiobiei mele. Practic, am pus capăt lungului şir de miracole ale *Santei Virgen de Zapopan.* Cine le va mai asculta rugile? Cine le va mai alina sufletele? Cine îi va mai vindeca de boli pe oameni şi le va aduce pacea în cămine? se lamenta părintele José.

— Lăsaţi, părinte, că mai sunt şi alte Fecioare...

— Nu înţelegeţi, ea era cu adevărat specială! Vă daţi seama că nu am putut-o lăsa acolo. Vă ziceam că sora Magdalena a adunat-o de pe jos. Am ajuns cu ea la parohie, am aşezat-o aşa, în bucăţele, pe sfântul altar şi am lipit-o ciob cu ciob, cu Poxipol. O am aici, cu mine, în valiză, v-o arăt.

Se aplecă să ia valiza, dar, văzând grimasa de durere pe care o făcu bătrânul când îşi îndoi coloana, Columbus Clay întinse mâna şi ridică el micul bagaj. Desfăcu cataramele genţii demodate şi scoase un pachet învelit în câteva straturi de hârtie şi-un prosop. Fecioara din Zapopan era într-adevăr lipită pe toată părţile, cu un clei gălbui. Îi lipseau câteva degete, talpa unui picior şi, din loc în loc, mai rămăseseră mici găurele în statueta reconstituită de preot. Aşa, cârpită, părea încă şi mai autentică.

— Cel mai înţelept şi mai cinstit ar fi să spuneţi adevărul

autorităţilor şi să o încredinţăm unui restaurator. Este într-adevăr un obiect valoros, de patrimoniu şi avem o datorie să-l conservăm. Plus că astfel cred că vă veţi găsi şi dumneavoastră liniştea sufletească, ştiind-o vindecată de toate rănile astea.

— Aveţi dreptate, domnule detectiv. Am fost un laş, mi-a fost frică de pedeapsa oamenilor, nu voiam să merg la închisoare, dar de pedeapsa lui Dumnezeu ar trebui să mă tem.

— Cred că Dumnezeu vă va ierta, mai ales dacă faceţi ce e cinstit să faceţi. Vă puteţi îndrepta greşeala, fără îndoială. Sunteţi atât de iertător cu ceilalţi, ar trebui să încercaţi exerciţiul ăsta şi cu dumneavoastră.

— Numai Dumnezeu, cu mila lui infinită, îmi poate ierta păcatele, cele cu voie şi cele fără de voie. Chiar n-am vrut să fac vreun rău, a fost un accident nefericit. Am pus toate cioburile la loc, până şi hârtiuţa pe care am găsit-o înăuntru...

— Staţi puţin, îl întrerupse detectivul, despre ce hârtiuţă vorbiţi?

— Păi, o bucată îngălbenită de hârtie sau ceva asemănător, un material ca o pânză, dar care aduce a hârtie... Era făcută sul, în capul Fecioarei. Cu un desen pe ea, ceva oribil, nici nu pot să vă descriu! E mâna diavolului acolo, căci, vă rog să mă credeţi, fără să cercetaţi, acea bucată de hârtie, sau ce-o fi, nu avea ce să caute în trupul Fecioarei.

Columbus Clay, care încă ţinea statueta în mână, se mai uită o dată la ea, după care, ţinând-o de picioare, o lovi pe Fecioară cu capul de masă. Sulul din interior se rostogoli pe podeaua sufrageriei şi se opri lângă piciorul scaunului pe care stătea preotul. Era pentru a doua oară când părintele José o vedea pe Fecioara lui făcută zob. Dar, măcar de data asta, nu din vina lui.

CAPITOLUL 22

Ciudad de México, catacombele Templo Mayor, seara

Măruntaiele subterane ale anexei şantierului Templo Mayor frământau de zelul pregătirilor. *Tlatoani* urma să apară, şi cei unsprezece bărbaţi şi femei se grăbeau să termine de aşezat obiectele de rit pe masa dreptunghiulară din mijloc. Încăperea se umpluse de firele înecăcioase de fum şi de mirosul înţepător al beţigaşelor parfumate. Lidera lor îi convocase cu doar câteva ore mai devreme şi fiecare se grăbise să se achite de sarcini cât mai repede cu putinţă. Fiecare îşi cunoştea rolul în grupare, aşa încât se mişcaseră eficient. Acum aşteptau cu nerăbdare sosirea tinerei *tlatoani.* Patru bătăi regulate se auziră din direcţia uşii de oţel. Itzel zori să deblocheze drugul de fier.

— Cine îl trezeşte pe Huitzilopochtli? răsună vocea lui.

— Floare de trandafir, se auzi de cealaltă parte.

Tlatoani păşi atentă peste pragul înalt, îşi puse pe ea tunica tradiţională agăţată în cuierul de lângă uşă şi se aşeză în capul mesei, ca de obicei.

— *Cualli* tuturor! îi salută pe ceilalţi, înclinându-şi capul.

— *Cualli, tlatoani,* răspunseră în cor.

— Ne-am întregit! Atl, fii binevenit! Quetzalcoatl să te aibă sub aripa lui şi Huitzilopochtli să-şi pogoare spiritul războinic asupra ta, îi spuse unui bărbat robust, de vreo patruzeci de ani, de pe latura stângă a mesei, care îl înlocuia pe Cuitláhuac, mort nu demult. Ai trecut testul degetului!

Atl îşi ridică mâinile spre tavan şi rosti în şoaptă o rugă.

— Tu, Quetzalcoatl, pasăre şi şarpe, lumină şi cunoaştere, zeu civilizator, învaţă-mă şi apără-mă. Tu, Huitzilopochtli, luptător neînfricat, soare biruitor al întunericului, împrumută-mi sabia ta şi dă-mi curajul tău să lupt împotriva forţelor întunecate.

— *In tonatiuh,* pentru soare! răspunseră ceilalţi la unison când Atl termină de murmurat rugăciunea.

Câteva clipe de tăcere se scurseră până ce femeia decise să se ridice

şi să ia din nou cuvântul.

— Eu, *tlatoani,* cea care vorbeşte, vă spun vouă că deopotrivă sfârşitul şi începutul sunt aproape. Moartea şi viaţa. Fiţi pregătiţi să reînviaţi! Şi *calpulli* voştri să fie pregătiţi, căci lupta a început. Avem planurile, avem inelele, avem cartea, am însemnat locurile.

Luă bolul cu cele douăsprezece inele cu rubine care aparţinuseră până de curând cardinalilor şi, dând ocol mesei, puse câte un inel pe degetele participanţilor la ceremonial. Pe ultimul şi-l puse ei, pe inelar. Simultan, cei doisprezece scuipară în direcţia inelelor, le rotiră de douăsprezece ori pe deget, apoi le scoaseră şi le aruncară înapoi, în bolul de pe masă.

— Ceva veşti despre Incinta Sacră? întrebă Itzel când ritualul se încheie.

— Încă excavează pe locul celui de-al Şaptelea Templu. O să am veşti curând, sper!

— Şi captura? întrebă una dintre femei, cu părul negru şi lung până la şolduri.

— Nu ne grăbim. Trebuie să aşteptăm să se manifeste semnele. Am aşteptat zece cicluri, nu vor întârzia! Nu ne permitem să facem nicio greşeală. Altfel, alţi cinci sute douăzeci de ani trebuie să treacă, răspunse *tlatoani.*

Ceilalţi încuviinţară, murmurând şi dând din cap.

— Calendarul sacrificial, Tonalpohualli, ne permite să acţionăm până la sfârşitul acestui an, în oricare din cele douăzeci de perioade: Cipactli, Ehecatl, Calii, Cuetzpalin, Coatl şi toate celelalte, le ştim cu toţii, nu le mai enumăr. Avem de douăzeci de ori câte treisprezece zile, dar, ca să fim siguri că funcţionează, nu că m-aş îndoi vreo clipă, cel mai indicat ar fi să acţionăm în combinaţia unică a cifrei treisprezece, adică în ultima zi a oricărei perioade. Până acum s-a dovedit cea mai oportună. Tot ce am întreprins a respectat regula asta şi toate acţiunile au fost duse la capăt cu bine. Acum, să revenim la ceremonie. Nu trebuie omis niciun detaliu. Ştie fiecare ce va avea de făcut?

— Voi înghiţi un şarpe-de-apă viu, după ce-l voi fi tăiat cu dinţii, începu Itzel.

— Voi înghiţi o broască-de-uscat vie, după ce-o voi fi tăiat tot cu

dinții, continuă următorul bărbat.

— Voi suci gâtul unui colibri și-i voi jupui penele, zise prima femeie.

— Voi aprinde focul și-l voi hrăni cu spini, interveni al treilea bărbat.

— Voi arunca tămâia și ierburile în tămâietoare, anunță a doua femeie.

— Voi așeza ofrandele de miere și de flori în jurul focului, grăi următoarea.

— Voi ascuți lama de obsidian a *macanei* mele și o voi încinge în foc, promise al patrulea bărbat.

— Eu îi voi da să bea licoarea, zise femeia din fața lui.

— Licoarea îl va face să spună tot! îi asigură *tlatoani.* Nu mergem mai departe până nu dă afară secretul. Dar îl va spune! Nu mă îndoiesc de asta, așa cum nu mă îndoiesc de puterea zeilor noștri.

— Iar eu îi voi scoate ochii cu mâinile goale, continuă cea de lângă ea.

— Voi sfărâma rubinele și voi arunca praful în foc, spuse următorul bărbat mimând gestul.

— Cu lama arsă, îi voi extrage inima din piept, zise al cincilea.

— Cu *macaua* mea îi voi jupui pielea, se arătă la fel de încrezător ultimul bărbat.

— Eu o voi pârli în foc și o voi încredința demonilor, rosti penultima femeie.

— Când toate acestea vor fi împlinite, încheie *tlatoani,* blestemul va fi dezlegat, iar spiritul împăratului, reînviat. Noi suntem cei ce-au fost! Cei vii sunt cei morți, iar cei morți vor învia și se vor răzbuna!

— *In tonatiuh,* pentru soare! răsună corul celor douăsprezece voci din catacombă.

CAPITOLUL 23

UNAM, Facultatea de studii lingvistice, Ciudad de México, a doua zi

Isobel Garcia nu avea stare şi se învârtea ca un titirez în biroul său de la Universidad Nacional Autónoma, în aşteptarea vizitei lui Columbus Clay. Era foarte fericită să-l revadă şi, dincolo de ajutorul pe care acesta i-l solicitase la telefon, profesoara spera ca detectivul să aibă şi un motiv personal de a o reîntâlni. Îşi aranjă cutele fustei tradiţionale, pe care o asortase în dimineaţa aceasta cu o bluză simplă de mătase. Îmbogăţise ţinuta cu un colier de inspiraţie aztecă, din argint, turcoaz şi cochilii de scoici. În ultimul moment, decisese să-şi lase părul negru să-i cadă liber pe umeri, iar acum încerca să îmblânzească o şuviţă rebelă. Era o femeie cochetă, cu un şarm dublat de o inteligenţă ascuţită, dar care, din păcate, nu reuşise până la cei patruzeci şi doi de ani ai săi să-şi găsească un partener pe măsură. De aceea, aproape inconştient, transforma orice întâlnire cu un bărbat mai chipeş într-una amoroasă. Mintea ei începuse deja să creeze scenarii de nuntă, iar inima îi bătea ca şi cum detectivul ar fi spus deja „Da!" în faţa ofiţerului de stare civilă. Apucă doar să-şi mai aplice un strat de ruj pe buzele cărnoase înainte să audă bătăile în uşă.

Columbus Clay o găsi îmbujorată toată şi, când dădu să-i strângă mâna, se trezi cu o îmbrăţişare care dură vreo două secunde.

— Domnule detectiv, sunt aşa fericită să vă revăd! îl întâmpină entuziastă profesoara de studii precolumbiene după ce-i dădu drumul din strânsoare.

Detectivul îşi amintea exuberanţa ei, pe care nu ezitase să şi-o manifeste încă de la prima lor întâlnire, şi era pregătit să-i facă faţă.

— Doamnă Garcia, plăcerea este de partea mea! Nu vreau să vă reţin peste măsură, îmi imaginez că cercetările dumneavoastră vă solicită destul de mult.

— Niciun deranj! Vă rog! Cercetările pot să aştepte, nu pleacă nicăieri. Luaţi loc aici, pe canapea, îi indică femeia, după care se aşeză chiar lângă el, aproape lipindu-şi coapsele de ale lui.

Uşor stânjenit de apropierea pe care profesoara o impusese între ei, Clay încercă, fără să fie nepoliticos, să-şi găsească un loc decent pe canapeaua care părea dintr-odată neîncăpătoare pentru două persoane. Se foi puţin, după care se linişti, resemnat.

— Spuneţi-mi fără ocolişuri ce vă aduce din nou aici, îi ceru, plină de speranţă. Să ştiţi că şi eu m-am gândit la dumneavoastră...

— Două chestiuni legate de domeniul dumneavoastră de cercetare, zise el, făcându-se că nu aude a doua parte.

— Ah, deci nimic personal... se arătă doamna Garcia uşor dezamăgită.

— Ancheta pe care o conduc mă ţine strâns ancorat în chestiuni mai degrabă profesionale, dacă înţelegeţi, se scuză şi mai stânjenit detectivul.

— Da, da, cum să nu, e normal, înţeleg, bătu profesoara în retragere, văzând că nu e loc de flirt. Îşi adună cutele fustei pe genunchi şi făcu un pic de spaţiu între ei, pe canapea. Despre ce este vorba, de data aceasta? Spuneţi-mi, şi vă voi ajuta cât îmi permit cunoştinţele, zise pe un ton serios, dar binevoitor.

— Vă mulţumesc şi vă rămân îndatorat!

— Cu o cină! mai încercă o dată femeia.

— Cu o cină, râse detectivul, văzând că nu poate scăpa avansurilor.

— Vă ascult, domnule Clay.

— Vă spuneam că vă solicit ajutorul în două chestiuni, pe care eu le bănuiesc corelate, dar e o concluzie pe care o voi trage abia la final, după ce mă veţi fi lămurit dumneavoastră. Vă amintiţi recenta noastră întâlnire, când m-aţi ajutat să deslușesc sensul expresiei aceleia...

— *Nahmictlazotlalahtoh,* pronunţă profesoara, fără să se încurce în consoanele succesive, aşa cum neîndoielnic ar fi făcut-o detectivul.

— Exact! „Noi suntem cei morţi." Deocamdată nu am reuşit să fac mare lucru cu această informaţie, şi sper ca lămuririle pe care mi le veţi da astăzi să aducă un pic de lumină... Am nişte informaţii disparate, pe care le leagă doar faptul că sunt în limba aztecă...

— Nahuatl.

— Aşa. Şi sper să avansez mai repede şi mai eficient odată ce clarific şi aceste două chestiuni care nu-mi dau pace.

— Haideţi să le luăm pe rând, îl îndemnă ea, văzându-i frământarea sinceră.

— În primul rând, ca să vă dau un context, crimele pe care le investighez aici, în Mexic, sunt legate, cel puţin în ipoteza pe care am formulat-o eu, de o carte, un cod, Codexul Florentin, pe care, cu siguranţă ştiţi, l-a scris un călugăr împreună cu studenţii săi indigeni, după cucerirea spaniolă a Mexicului.

— Ah, celebrul, valorosul nostru Codex Florentin! Dispariţia lui a aruncat întreaga comunitate academică mondială într-o indignare şi o temere de nedescris. Iar pierderea doctorului de Luca este inestimabilă!

— Deci ştiţi...

— Cum să nu! Veştile proaste circulă repede. În plus, am fost preveniţi de *Archivo General de la Nación* să întărim paza tuturor documentelor istorice de patrimoniu, am retras deja o bună parte şi din biblioteca noastră, înlocuindu-le cu copii. Pentru noi, cercetătorii, acesta este un act de terorism intelectual. Nu vă daţi seama cum ne afectează! Tot dumneavoastră investigaţi acest furt?

— Oficial, nu. Poliţia italiană şi serviciile lor secrete se ocupă, întrucât delictul a avut loc la Florenţa. Dar, cum vă spuneam, n-ar fi exclus ca furtul Codexului să aibă legătură cu ancheta mea de aici. De aceea, aş vrea să înţeleg mai bine care i-ar putea fi rolul şi cred că aici mă puteţi ajuta dumneavoastră, doamnă Garcia.

Profesoara avea un aer foarte serios. Câteva clipe nu zise nimic. Îşi frământa mâinile şi privea tavanul, căutând să selecteze şi să sintetizeze doar acele informaţii care i-ar fi putut fi de folos imediat detectivului, care-i era mai mult decât simpatic. Nu avea niciun rost să se apuce să-i turuie tot ce ştia despre Codex, ar fi însemnat să-i ţină un curs întreg de un semestru, şi, oricât de mult i-ar fi plăcut să petreacă mai mult timp cu Columbus Clay, decise că rezolvarea chestiunii era mai importantă decât interesul ei personal.

— Trebuie să ştiţi că acest Codex Florentin este unul dintre puţinele – şi cu atât mai valoroasele – documente care oferă o fereastră fascinantă spre lumea şi gândirea aztecă. Marea majoritate au fost distruse în eforturile atât de eronate ale primilor preoţi spanioli de a înlătura toate vestigiile religiilor păgâne ale popoarelor

native. Încă şi mai puţine sunt documentele precolumbiene care au supravieţuit călugărilor zeloşi, însărcinaţi să pună capăt practicilor idolatre.

— Da, o tragedie, aşa cum s-a întâmplat şi în Europa, de altfel...

— Aşa este, o adevărată catastrofă. Îmi vin lacrimile în ochi numai când mă gândesc la arderea a sute de mii de cărţi, la distrugerea unei resurse culturale atât de vaste şi de originale. Câteodată fac cu studenţii mei acest exerciţiu de imaginaţie, prin care încercăm să ne închipuim cum ar fi arătat Mexicul dacă nu ar fi fost „civilizat" cu forţa de spanioli.

— Un exerciţiu periculos, nu credeţi? Pentru actuala ordine socială şi culturală, mă gândesc...

— Poate. Dar, ca oameni de ştiinţă, oricât de aproximativă ar fi ştiinţa pe care o slujesc eu, avem o datorie, deopotrivă morală şi intelectuală, să ne punem şi astfel de probleme. Măcar ipotetic.

— Nu vă contrazic. Dar să revenim la Codex, spuse detectivul încercând s-o aducă înapoi, la subiectul care îl interesa.

— Desigur! Scuzaţi-mi scurta divagaţie... Vă spuneam că sunt foarte puţine documente de tipul acestei colecţii de lucrări, de tipul codexurilor, mai precis. Cam cincisprezece au supravieţuit, dintre care unele au fost produse înainte de cucerire, iar altele, imediat după sosirea spaniolilor. Desigur, ne-au parvenit şi alte documente, manuscrise picturale parţiale, cu descrieri geografice, istorii locale sau genealogii regale, pentru a susţine pretenţiile la titluri nobiliare sau tribut, documente calendaristice şi altele câteva asemenea.

— Când spuneţi „manuscrise picturale" la ce vă referiţi, mai precis? Desene ca acestea de pe pereţii biroului dumneavoastră?

— Da, râse profesoara. Ele erau create prin pictare şi utilizau simboluri sau pictograme pentru a transmite mesajele, deoarece limba aztecă nahuatl nu avea un alfabet scris. Cel puţin nu în sensul în care îl înţelegem noi în mod tradiţional. Foloseau un sistem de scriere bazat pe pictograme şi ideograme, constând dintr-o combinaţie de simboluri grafice care reprezentau obiecte, idei sau sunete. Este, dacă vreţi, un sistem logografic sau semisilabar, în care anumite simboluri desemnau cuvinte sau silabe, iar altele puteau transmite idei sau concepte.

— Așa cum aveau și vechii egipteni, sumerienii și alte popoare antice.

— Exact așa, doar că mult mai bogat ilustrate. Diversele informații despre istorie, mitologie, calendare, ritualuri religioase și alte aspecte ale vieții și culturii aztece circulau sub această formă, ca ilustrații. Codexul care vă interesează pe dumneavoastră în mod special este remarcabil din mai multe puncte de vedere. Pe de o parte, vă spuneam, majoritatea documentelor erau dedicate unor domenii anume: religie, care putea acoperi subiecte legate de calendarul ritualic sau de panteonul aztec, administrație, agricultură, medicină *et caetera.* Codexul Florentin însă reunește toate acestea într-un adevărat tratat etnografic, atotcuprinzător. Ilustrațiile sale sunt mult mai complexe, iar descrierile detaliate reprezintă o sursă inestimabilă de informații despre lumea aztecă înainte de colonizare, chiar dacă el a fost redactat după cucerirea spaniolă. Este, fără să exagerez, cel mai important document istoric și antropologic despre civilizația aztecă.

— Cât de atotcuprinzător?

— Imaginați-vă civilizația aztecă sub forma unei planete pe care tocmai ați pus piciorul. Nu știți nimic despre ea. Ei bine, Codexul Florentin ar fi un ghid extrem de util, care v-ar facilita cunoașterea acelei lumi noi. După ce l-ați parcurge ați fi mai puțin temător cu privire la ea și ați putea-o cuceri mai lesne, dacă acesta v-ar fi scopul. Un ghid despre toate aspectele vieții acelor ființe: cosmologie, astronomie și astrologie, filosofie și teologie – acestea v-ar da acces la credințele băștinașilor cele mai intime și mai înrădăcinate, la etosul lor; apoi moravuri, vicii, virtuți ale tuturor categoriilor de persoane, ceremonii, obiceiuri – astfel, ați putea ști cum sunt acei oameni și, bineînțeles, toate informațiile despre modul lor de organizare politică, administrativă și socială. Practic, Codexul este o radiografie completă a acelei lumi, din păcate, dispărută acum. O adevărată enciclopedie ilustrată care ne spune cine erau, ce făceau, cum făceau, de ce făceau. Tot. Tot, domnule detectiv!

Isobel Garcia se înflăcărase peste măsură. Îi jucau lacrimile în ochi, și lui Columbus Clay nu-i era foarte clar dacă indignarea și regretul ei, amestecate, aveau drept cauză pierderea manuscrisului sau a unei lumi ce-i părea formidabilă. Detectivul îi întinse un șervețel de hârtie

din cutia de pe masa alăturată.

— Iertaţi-mă, murmură doamna Garcia.

— Staţi liniştită, pot să înţeleg. Ce nu pot pricepe este de ce ar fura cineva un asemenea manuscris...

— În primul rând, sper din suflet că cine l-a furat să aibă suficientă minte încât să nu-l deterioreze sau să-l distrugă. Apoi, desigur, dacă nu o fi vreun nebun care chiar asta şi-a propus, poate fi un alt tip de nebun, genul bibliofilului obsedat. Căci anumiţi oameni pot nutri o dorinţă irezistibilă de a-şi extinde colecţia cu lucrări unice.

— Oare să-l fi furat pentru bani? L-ar putea vinde...?

— Nu fără să se ducă vestea. E foarte riscant. O asemenea lucrare nu poate trece neobservată. De cele mai multe ori, orgoliul nemăsurat îi împinge să facă greşeala de a se lăuda, şi astfel, până la urmă, tot se află.

— O să vă mai întreb ceva şi vă rog să nu râdeţi... E vreo hartă a vreunei comori în codexul ăsta?

— Nu râd, dar o să vă dezamăgesc. Nu e nicio hartă a nici unei comori.

— Deci simpla lui posesie ar putea fi un mobil? oftă dezamăgit Clay.

— La altceva nu mă pot gândi...

— Spuneaţi că acest codex este remarcabil sub mai multe aspecte.

— Da, aşa e. Pe lângă imaginea aceasta completă a lumii aztece, pe care o reflectă, mai este şi perspectiva nealterată a indigenilor asupra cuceririi. În ultima carte, a douăsprezecea, redă punctul de vedere al locuitorilor din Tenochtitlan şi Tlatelolco, două oraşe-state majore.

— Că tot veni vorba de Tlatelolco, vă întreb şi pe dumneavoastră, doamnă Garcia, aici e Colegio de Santa Cruz, unde a predat călugărul franciscan Bernardino de Sahagún, autorul Codexului, nu-i aşa?

— Da, chiar lângă acest sit! Este centrat pe Plaza de las Tres Cultures. Pe o parte a pieţei se află situl excavat din Tlatelolco, pe o a doua este Colegio de Santa Cruz de Tlatelolco, iar pe a treia se află un complex de birouri care găzduieşte Centrul Cultural Universitar al UNAM, universitatea noastră. Revenind însă, ştiţi prea bine că, în general, istoria e scrisă de învingători. Or, Codexul Florentin cuprinde şi modul în care învinşii au perceput biruinţa spaniolilor,

așa cum au înțeles-o ei, nu e doar o descriere exclusiv din perspectivă europeană, cum sunt majoritatea. Mai mult, într-o manieră mistică, aztecii prevăzuseră deja nenorocirea, cu zece ani înainte de venirea spaniolilor, după cum povestește Codexul.

— Deci știau și n-au făcut nimic?

— Știau că va veni o nenorocire peste ei, dar nu cunoșteau forma sub care această nenorocire se va manifesta. Când a avut loc debarcarea spaniolilor lui Cortés, încă nu asociau evenimentul cu cele prezise. Moctezuma, în primă instanță, a crezut că nou-veniții sunt zei, i-a întâmpinat cu ospitalitate, trimițându-le mâncare și alte daruri. Când solii împăratului s-au întors și i-au relatat despre desfășurarea de forțe, abia atunci a conștientizat pericolul, a început să se teamă și a trimis vrăjitori să rostească descântece împotriva lor. Solii azteci le-au oferit spaniolilor *tortillas* asupra cărora se aruncaseră vrăji, stropite cu sânge uman, sperând că mâncarea îi va îmbolnăvi, îi va omorî sau îi va face măcar să se întoarcă de unde au venit. Evident, în afară de dezgust, nu a avut niciun efect asupra conchistadorilor.

— Vrăjile acestea despre care vorbiți sunt descrise în Codex?

— Desigur! În detaliu chiar. Cartea a doua e dedicată ceremoniilor, ritualurilor, sacrificiilor pe care aztecii le închinau zeilor.

— Și ar putea fi reproduse?

— La ce vă gândiți, domnule detectiv?

— Crimele de la Vatican au fost ritualice, executate după descrieri dintr-o carte, așa am ajuns la ipoteza că și cele de aici, din Mexic, ar fi putut urma același scenariu, în care cartea de inspirație să fie Codexul. Din păcate, deși odioase, nu par a fi de inspirație aztecă, însă tot nu sunt dispus să renunț la ipoteza mea că acest Codex Florentin joacă un rol în toată povestea. De aceea mă gândesc că, dacă nu a fost folosit încă drept sursă de inspirație, poate va fi folosit în viitor. Încerc să rezolv un caz înainte ca el să se producă, dacă înțelegeți.

— Adică încercați să preveniți?

— Nu știu în ce măsură voi reuși să previn, căci ițele sunt destul de încurcate și ar trebui să le descurc în timp-record.

— Deci Codexul nu a fost furat pentru bani sau pentru orgoliu, ci

pentru a fi folosit! Oricât m-ar îngrozi gândul acesta, vă asigur că vrăjile şi blestemele din el nu funcţionează, domnule detectiv! Doar nu credeţi în aşa ceva?

— Evident că nu. Noi ştim că nu funcţionează. Dar sunt nebuni pe lumea asta care cred altceva.

— Nu vă supăraţi pe mine, dar mi se pare o ipoteză cam fantezistă pentru o persoană atât de raţională ca dumneavoastră...

— Dacă n-ar fi fost fantezistă, aş fi rezolvat de mult problema. Însă sunt prea multe elemente iraţionale, chiar mistice, în toată povestea asta. Feţe bisericeşti masacrate, cu degetele tăiate şi inelele furate, acte de canibalism, altare vandalizate, manuscrise dispărute, o Fecioară-ascunzătoare... Mă rog, e doar o chestiune de timp să găsesc conexiunea dintre ele şi să le dezleg sensul.

— Nu mă îndoiesc de asta! Nu ştiu dacă vă ajută în ipoteza dumneavoastră, dar dacă tot aţi pomenit de canibalism, să ştiţi că pentru ei ocupa un loc central credinţa în ciclurile cosmice şi în puterea şi necesitatea sacrificiului uman, pentru a menţine ordinea cosmică şi a asigura fertilitatea şi prosperitatea.

— Mă ajută, cum să nu! Deşi mă şi încurcă, într-o anumită măsură, căci elementele creştine se amestecă aproape indisolubil cu cele aztece, păgâne şi nu mi-e foarte clar, în momentul acesta, ce fir să urmez.

— E normal să fie aşa, dacă vă gândiţi, e povestea oricărei civilizaţii, care ia naştere printr-un amestec, o contopire a tradiţiilor popoarelor cuceritoare cu cele ale popoarelor cucerite. Principiul etnogenezei. Or, asta s-a întâmplat şi cu Mexicul. Dar, dacă am reţinut corect, despre ce Fecioară vorbiţi? Cum adică „ascunzătoare”?

— Asta e a doua chestiune în care doream să vă consult. Am găsit această bucată de hârtie...

Detectivul scoase din buzunarul sacoului un plic din care extrase micul sul ascuns în statueta Fecioarei din Zapopan.

Isobel Garcia îl apucă delicat cu două degete şi îl privi pe toate părţile.

— Este o bucată de *amate,* din câte îmi dau seama. De unde o aveţi?

— Era în interiorul statuetei aceleia care e punctul meu de plecare,

Fecioara din Zapopan. Ce înseamnă *amate*?

— Aztecii nu foloseau hârtie așa cum folosim noi în prezent, ci utilizau alte suporturi, precum pielea de vițel sau jaguar ori, în cazul de față, acest material din fibre de plante, cred că agave, numit *amate.* Ați desfășurat acest sul? Pare destul de fragil...

— Mă gândesc că, dacă era în interiorul statuetei, are cam aceeași vârstă, aproximativ cinci secole, deci cu siguranță e fragil.

— *Dios mio,* făcu profesoara în timp ce așeza bucata aceea rulată pe masa din fața lor. Trebuie neapărat predată unui muzeu, analizată și restaurată.

— Cu siguranță voi face asta, am intrat de curând în posesia ei, chiar azi-dimineață, dar contam pe dumneavoastră să-mi interpretați informațiile din interior.

— E destul de riscant să-l desfacem, e foarte fragil! În plus, nu știu cum vor reacționa pigmenții, dacă se vor crăpa suprafețele colorate. Faptul că a stat cinci sute de ani ferit de lumină l-a salvat, așa s-a conservat. Nu doar suportul e obținut pe cale naturală, cum vă ziceam, din fibre de plante, ci și culorile – azuritul, ocrul, pe care aztecii le foloseau. Pigmenții erau extrași din plante sau chiar din anumite insecte, cum ar fi coșenila, care produce acidul carminic, roșul acela intens, iar aceștia erau măcinați și amestecați cu diferiți lianți, tot naturali, precum guma arabică, extrasă din arborele acacia, guma copal, obținută din anumite rășini, sau sucul lipicios de agave. Vă dați seama ce înseamnă rularea și derularea repetate ale acestui sul fragil!

— Și totuși nu există o metodă prin care am putea face acest lucru fără să-l deteriorăm? Mi-e teamă că sunt contracronometru, iar dacă aștept după o armată de specialiști să-l desfacă în condiții optime, aș pierde timp prețios.

— Dar prețios este și acest sul!

— Înțeleg, a fost deja desfăcut de două ori, zise detectivul, cu o umbră de dezamăgire pe față.

Lui Isobel Garcia nu-i plăcea să-l vadă decepționat. Ar fi vrut să-l ajute, dar nu-și putea asuma riscul avarierii acelui vestigiu proaspăt descoperit, despre care nu avea niciun dubiu că e de o importanță documentară extraordinară. Încerca să găsească totuși o soluție.

— Am o idee! zise peste câteva clipe, sărind brusc de pe canapea.

Chipul lui Columbus Clay se lumină.

— Dar trebuie să-mi promiteţi că, imediat după aceea, îl predaţi celui mai apropiat muzeu, Templo Mayor e aici, la o aruncătură de băţ. Ei vor şti ce să facă mai departe. Şi neapărat să-i preveniţi că a fost derulat!

— Sigur, vă promit!

Profesoara se îndreptă spre dulapul de lângă masa ei de lucru, deschise o uşiţă şi scoase de acolo un fierbător electric. Introduse ştecărul în priză, turnă în cană apă dintr-o sticlă şi apăsă butonul verde.

— Să ştiţi că eu nu vreau nimic de băut, vă mulţumesc... ţinu Columbus Clay să precizeze, uşor mirat de iuţeala cu care profesoara sărise de la una la alta.

— Ha-ha-ha! râse ea cu poftă. Nu e pentru dumneavoastră, fierb apa pentru sulul nostru. Aburul pe care îl va emana cana ne va ajuta să-l derulăm fără să-l deteriorăm sau, cel puţin, să minimizăm riscul. Umiditatea e un factor important. Dacă suportul este uscat şi fragil, expunerea la o atmosferă umedă poate ajuta la relaxarea fibrelor şi la facilitarea desfacerii.

— Ah, înţeleg. O soluţie foarte ingenioasă!

— Da, dar tot nu ne scuteşte de riscuri, să ştiţi! Vă daţi seama că fac asta pentru dumneavoastră...

— Vă mulţumesc şi vă rămân, încă o dată, dator.

— Cu încă o cină!

Columbus Clay râse cu poftă. Femeia chiar nu se lăsa.

Un minut mai târziu, când apa începu să fiarbă, Isobel Garcia îşi puse o pereche de mănuşi scoasă din sertarul mesei de lucru şi luă cu grijă sulul între două degete. Manipulându-l atent, îl apropie de ciocul cănii, prin care aburul fierbinte începuse să iasă.

Columbus Clay se ridicase de pe canapea şi o urmărea cu atenţie. Precaută, profesoara ţinea sulul la o oarecare distanţă de sursa aburului şi-l trecea uşor dintr-o mână într-alta. Bucata de material începu, uşor-uşor, să se desfacă singură, până când deveni un dreptunghi plan, lung de vreo zece centimetri şi lat de alţi şase.

Detectivul, care văzuse deja o dată desenul, era acum uimit doar

de intensitatea pe care o căpătaseră culorile, şi-şi explică acest fenomen prin influenţa aburului. Isobel Garcia însă, ţinând bucata de *amate* cu cele două palme, o privea îngrozită.

— Acum vă înţeleg îngrijorarea, spuse cu voce tremurândă.

CAPITOLUL 24

Templo Mayor, imediat după

Muzeul Templo Mayor era oricum, numai la o aruncătură de băţ nu, după cum i-l prezentase Isobel Garcia. Din fericire, Columbus Clay fusese inspirat să oprească un taxi, imediat ce reuşi să iasă din vastul campus al Universităţii. Totuşi, plimbarea de aproape o oră prin labirintul de zeci de clădiri ale facultăţilor, centrelor de cercetare, muzeelor şi siturilor istorice ale UNAM îi făcuse bine, căci îi restaurase detectivului încrederea că această ţară era capabilă şi de altceva, nu numai de crime, scandaluri politice şi trafic de droguri. Întâlnise grupuri de studenţi mergând grăbiţi, cu cărţi la subraţ, văzuse alţi tineri la picnic, discutând cu patos sau râzând fericiţi, se oprise să citească plăcuţele de marmură care spuneau istoria locului şi aşa aflase că Universitatea fusese fondată de Carlos I, regele Spaniei, în 1551, iar de atunci, deşi funcţionase cu unele întreruperi, devenise una dintre cele mai bine cotate universităţi din lume.

După ce părăsi campusul, taxiul îl purtă pe Avenida Universidad, coti pe Circuito Interior, iar apoi intrară pe Calzada de Tlalpan, la capătul căreia începea Centrul Istoric al capitalei mexicane. După mai bine de o jumătate de oră de trafic, Columbus Clay îi făcu semn taximetristului să-l lase în Plaza Tlaxcoaque, în faţa unei biserici care era semnalizată drept monument istoric. Micul templu baroc, de secol XVII, scăpase demolărilor masive din zonă. Nu aceeaşi soartă o avusese restul cartierului, ras de buldozere pentru a deschide drumuri noi, inclusiv Calzada de Tlalpan, pe care venise taxiul detectivului. Clădirea portocalie marca limita de sud a centrului istoric al oraşului, iar piaţeta în care era amplasată părea o insulă de linişte în haosul care o înconjura, între străzile largi, cu trafic intens, şi clădirile înalte până la cer. Aspectul decolorat şi coşcovit al bisericuţei nu sugera deloc că ar fi monument naţional, dar când clopotul începu să bată grav miezul zilei, capela îşi recâştigă demnitatea.

Detectivul intră pe uşa larg deschisă şi fu întâmpinat de un Isus

palid, răstignit pe o cruce mare de lemn lăcuit. Nimeni altcineva nu părea să fie înăuntru. Columbus Clay înaintă fără grabă și fu mirat că pașii săi nu ridicau niciun ecou. Ajunse în fața altarului, unde aruncă o privire atentă puținelor și modestelor obiecte de cult, ridică pânza de in de pe masa de lemn, apoi se întoarse și-și văzu mai departe de drum. Câteva sute de metri mai departe, îi apăru în cale parohia San Miguel Arcángel. Intră și aici. Nava bisericii era de vreo zece ori mai mare decât cea pe care o vizitase anterior și bogat decorată. Câteva persoane se rugau în tăcere în bănci. În fața altarului, preotul aranja pedant un buchet de flori. Detectivul se apropie de el și îl salută în șoaptă, arătându-i discret legitimația.

— Bună ziua, părinte! În legătură cu semnele acelea roșii...

— Sunteți de la poliție? îl întrerupse preotul.

— Da. Puteți să-mi arătați, vă rog?

— Nu mai am ce să vă arăt, au venit colegii dumneavoastră, au curățat cu acetonă sau cu diluant, mă rog, cu ceva ce mirosea urât, oricum. Aici era „X”-ul, îi indică preotul locul.

Într-adevăr, nu mai era nici urmă de vopsea roșie. Locul în care cei de la brigada antigraffiti frecaseră marmura, cel mai probabil cu alcool izopropilic, apărea acum un pic mai decolorat decât restul suprafeței.

— În regulă, mulțumesc, zise Columbus Clay dând să plece.

— Aveți idee cine a fost? E periculos pentru noi, clerul? Am vorbit și cu alți preoți de aici, din Centrul Istoric, sunt multe biserici în zonă și niciuna nu a scăpat...

— Deocamdată investigăm... Dar să știți, am trecut chiar acum prin Plaza Tlaxcoaque...

— La biserica de acolo? O știu, cum să nu!

— Acolo nu era nimic.

— Aceea este o biserică ortodoxă și lumea nu se prea înghesuie... Înțelegeți...? A fost ridicată fix în mijlocul unui cartier în care locuiau mulți indigeni. Când a început marele șantier pentru șosea, i-a mutat pe oameni în blocuri noi, și tot nu le-a convenit. Înțelegeți...? Biserica a scăpat, dar statul nu l-a sprijinit pe părintele Emil, parohul. Au dat niște azeri de la ambasadă bani să-i restaureze capela, și-acum am înțeles că urmează să intre în renovare. Înțelegeți...?

— Înțeleg, făcu detectivul, deși nu-i era foarte clar. Mulțumesc, părinte!

— Mergi cu Domnul, fiule. Să vă ajute Dumnezeu să-l prindeți pe răufăcător și pe noi să ne aibă în paza Lui!

Un gând îi încolți lui Columbus Clay după scurta conversație cu preotul acela, așa că puse mâna pe telefon și îl apelă pe Ramirez.

— *¿Qué tal?* Avem harta?

— Mă pregăteam și eu să vă sun, s-au mișcat repede, și, o avem, confirmă prompt polițistul.

— Și? Cum arată? Vreun indiciu?

— Sincer, trebuie s-o vedeți și dumneavoastră. Eu nu-mi dau seama... Par niște puncte aruncate haotic, fără nicio noimă. M-am gândit chiar să le unesc așa, cu creionul, doar-doar o ieși ceva care să aibă sens, dar, vă dați seama, sunt sute de combinații. Ce să mai, n-am niciun indiciu...

— Îți dau eu unul. Mi-l verifici rapid!

— Cum să nu! Spuneți!

— Vezi dacă toate bisericile astea marcate sunt catolice.

— La asta nu m-am gândit...

— Nici eu, în primă fază, pentru că e atât de dominantă ramura asta a creștinismului aici, încât ai impresia că sunt toți catolici. Până am dat de o biserică ortodoxă, care nu fusese marcată. Deci, verifică, și, de asemenea, să te asiguri că sunt curat catolice, adică nu-s în sincretism cu alte culte.

— Ăsta să fie criteriul?

— Nu știu, e o ipoteză. Dar măcar începem de undeva. Brigada ta antigraffiti s-a mișcat repede, au șters tot băieții! Aș fi vrut să văd și eu un semn de-ăsta...

— Așa sunt ei, zeloși, dar și presiunea a fost mare, să știți! De sus! Să dispară tot, ca și cum n-ar fi fost, fără presă, pe tăcute. Am auzit pe-aici, pe la sediu, că mâine i-a convocat *señor el Presidente* pe câțiva miniștri, generali de armată, pe șeful nostru și alți câțiva șefi de la Interne, la o discuție pe tema asta. Lumea fierbe. *Mi jefe* m-a stors de toate informațiile până acum. Va trebui să-i spun și de pista asta, a dumneavoastră...

— Spune-le ce vor, doar să nu mă-ncurce! Ar fi o mare greșeală să

implice armata. Cel puţin în punctul ăsta.

— O să le transmit, domnule Clay.

— În regulă. ¡*Hasta luego,* Ramirez!

Columbus Clay băgă telefonul în buzunar şi începu să se scotocească din nou, în mers, de legitimaţie. Aproape ajunsese la capătul Avenidei Suárez, trecuse de alte trei parohii şi de vreo câteva muzee, iar acum zona arheologică a Templo Mayor se deschidea în faţa lui, vizavi de Catedrala Metropolitană.

Se aşteptase să intre într-o mare de turişti, însă situl îşi respira istoria liniştit, fără a fi sufocat de hoardele de curioşi care luau de obicei cu asalt astfel de obiective. Îl încercă o urmă de mândrie când păşi pe aleea Argentina, ce separa situl de muzeu. Hotărî să mai întârzie câteva minute, dacă tot ajunsese aici, şi începu să citească plăcuţele informative amplasate ici şi colo.

Templul fusese aproape în totalitate distrus de spanioli în 1521, dezasamblat după distrugerea Tenochtitlanului, pentru a fi folosit ca materiale de construcţie la ridicarea falnicului oraş colonial spaniol. Cuceritorii îi îngropaseră, la propriu şi la figurat, pe cuceriţi, iar comorile lor fuseseră îmbarcate pe zeci de corăbii cu destinaţia Europa. Din pământ se mai iţeau acum doar resturi ale civilizaţiei aztece, pietre mute, despuiate de simbolistica pe care o avuseseră altădată. Pe Columbus Clay îl fulgeră gândul că oricât de puternic ai fi, se găseşte întotdeauna unul mai puternic care să te doboare. Dar aşa stau lucrurile de când lumea. Aproape că o înţelegea pe exotica cercetătoare Garcia, care-şi exprimase atât de vehement regretul că aztecii fuseseră raşi de pe faţa pământului. Ce vedea el acum era de o tristeţe dezolantă. Ruinele acelea nu mai păstrau nimic din grandoarea vremurilor în care fuseseră nişte temple semeţe. Ieşi din sit şi se îndreptă spre intrarea principală în muzeu, al cărui sediu era de fapt o anexă a şantierului arheologic. Legitimaţia îi uşură accesul până la ultimul etaj, unde directorul îşi avea biroul. Detectivul se opri din politeţe în faţa secretarei şi o rugă să-l anunţe, fără să mai facă uz de bucata de plastic care-i confirma autoritatea. Îl găsi pe director în picioare, gata să-l primească, volubil, cu mâna întinsă într-un salut ce se dovedi foarte călduros.

— Domnule detectiv, vă aşteptam cu atâta nerăbdare!

— Cum așa?

— Doamna Garcia m-a prevenit telefonic de vizita dumneavoastră. Trebuie să recunosc, inițial m-am îngrijorat, când mi-a spus cine sunteți, însă apoi m-a asigurat că veniți cu vești extraordinare pentru mine, mă rog, pentru muzeu, dar nu a vrut să-mi dezvăluie mai mult. Spuneți-mi, despre ce este vorba?

— Ah, doamna Garcia are un fel aparte de a interpreta lucrurile. Și de a fi, în același timp, discretă și indiscretă.

— Da, este o persoană specială. Și o cercetătoare foarte stimată în comunitatea noastră, să știți!

— Nu mă îndoiesc! Același lucru l-am auzit și despre dumneavoastră, domnule Moctezuma. Renumele vă precedă! Ca să nu mai vorbim de faptul că aveți un nume cu adevărat faimos și poate chiar predestinat pentru meseria pe care o faceți. Un arheolog pe nume Moctezuma care cercetează vestigiile unui împărat cu același nume...

— O simplă coincidență, vă asigur! Nu sunt singurul care poartă acest nume în Mexic.

— V-ați gândit, cu siguranță, să vă investigați genealogia...

— Nu m-a interesat acest aspect în mod deosebit. Fiica mea, mai degrabă, a căutat să afle dacă familia noastră are vreo descendență de tipul celei la care faceți dumneavoastră referire. E foarte pasionată de tot ce ține de istoria noastră precolumbiană, și-a petrecut copilăria în sânul familiei materne, într-o comunitate rurală nahua.

— Probabil a moștenit și de la dumneavoastră pasiunea pentru istorie, nu vă minimizați contribuția.

— Probabil.

— Și? A găsit fiica dumneavoastră vreo dovadă a descendenței?

— În lipsa unor documente serioase, care să ateste filiația, e complicat. În calitate de cercetător, eu nu-mi permit să mă hazardez și să emit pretenții fără dovezi clare. Sunt suficiente familii în Mexic care pretind că se trag din Moctezuma II, ultimul împărat aztec, și revendică tot felul de drepturi. Mi se pare ridicol. Le las pe ele să se bată pentru „tron". Eu lupt să descopăr și să conserv ce-a mai rămas din civilizația noastră.

— Deci vă considerați totuși un descendent al aztecilor, dacă

spuneți „civilizația noastră”.

— N-aș interpreta chiar așa. Dacă e să vă intru în joc, mai degrabă un epigon... Dar spuneți-mi, la ce făcea doamna Garcia referire? Ce era atât de secret și de important, încât nu a vrut să-mi spună la telefon?

— Ah, da, sper să mă ajutați dumneavoastră, în completarea ajutorului dânsei. Este vorba despre ceea ce am înțeles că se numește o *amate.*

Detectivul scoase din nou plicul în care păstrase sulul și i-l întinse directorului, îndreptându-i colțurile, într-o încercare sfioasă de a arăta grijă față de document.

— Vă destăinui că a fost deja manipulat de trei ori, într-un stil amatoristic, înainte să începeți să mă apostrofați. Considerați că a făcut-o deja, cu vârf și îndesat, doamna Garcia.

Moctezuma se întoarse cu spatele, își puse o pereche de mănuși albe care se aflau pe biroul său, apoi luă cu grijă plicul și îl deschise. La vederea conținutului făcu ochii mari, iar detectivului nu-i scăpă emoția puternică de pe chipul lui, o emoție care-i dispăru într-o fracțiune de secundă. Sulul era încă întins, și lui Clay, așa necunoscător cum era, îi păru că, din nou, culorile își pierduseră din intensitate.

— De unde aveți această piesă? întrebă Moctezuma pe un ton neutru, încercând să-și ascundă emoțiile.

— Să înțeleg din tonul dumneavoastră că nu este ceva atât de valoros, pe cât insinua doamna Garcia?

— A, nu, dimpotrivă. Tonul serios pe care l-ați remarcat ar trebui să vă sugereze contrariul. De unde o aveți? repetă directorul.

— A fost ascuns în statueta Fecioarei din Zapopan.

— Și cum a fost extras?

— Am spart statueta. Mă rog, a fost un accident. Care s-a repetat. Nu mai contează acum, va fi restaurată și ea, nu vă faceți griji...

Directorul se îndreptă spre o masă de lucru pe care se aflau mai multe obiecte destinate unei cercetări minuțioase – pensule, lupe, șervețele de microfibră și câteva spatule. Cu un spray aplică o boare lichidă pe întreaga suprafață, apoi o fixă între două lamele de sticlă fină. Detectivul se apropie ca să vadă mai bine. Culorile înviaseră din

nou pe bucata aceea de hârtie din fibre de plante, sub acţiunea sprayului, iar imaginea părea încă şi mai înfricoşătoare.

— Presupun că artefactul va rămâne la noi, zise directorul într-un final.

— Desigur, vi-l încredinţez dumneavoastră. Facem un proces-verbal de predare-primire, în care să detaliem circumstanţele intrării în posesie şi traseul? Sau cum procedăm?

— Dacă insistaţi... Dar aş amâna formalităţile, deocamdată. Treaba asta cu accidentul, nu ştiu cum o să o încadrăm, nu vreau să vă creez probleme...

— Staţi liniştit, îmi asum întreaga responsabilitate! Vă rog însă să mă ajutaţi să înţeleg, nu atât valoarea istorică, pe care n-aş şti s-o apreciez pe deplin, cât simbolistica acestei pictograme. E o piesă importantă în puzzle-ul pe care încerc să-l reconstitui.

— Am scris un eseu, nu ştiu dacă l-aţi citit... „Simbolismul Templului Mayor", în care postulez că orientarea templului este un indicator al reprezentării pe care aztecii o aveau despre univers. Planurile orizontale şi verticale ale construcţiei se intersectează chiar în punctul de graniţă dintre planul ceresc şi planul Lumii Subterane. Oamenii aceia nu făceau nimic, dar absolut nimic care să nu fie în acord cu viziunea lor cosmogonică. Mai mult, ei nu doar reprezentau lumea, fenomenele, viaţa în artefactele pe care le produceau, ci făceau predicţii, proiectau viitorul, interpretând elementele de care dispuneau în prezentul lor. Aveau, dacă vreţi, un întreg dicţionar de simboluri, care îi ajuta să profeţească ce urma să se întâmple.

— Credeţi că este cazul şi cu această pictogramă?

— Mi-e greu să dau un răspuns acum. Va trebui să mă gândesc, să caut o corelaţie, căci, vedeţi dumneavoastră, acest artefact nu a fost produs de un aztec, ci de un *purépecha.* Dacă spuneţi că provine din statueta *Nuestra Señora de Zapopan,* ei bine, ea a fost modelată în preajma lacului Patzcuaro. Acelui obiect îi cunoaştem originea şi a fost deja datat. Or, în această logică, această *amate* nu e aztecă. Acum nu ştiu dacă artefactul pe care mi l-aţi adus a fost produs înainte sau în acelaşi timp cu mica statuetă de lut... O să-i facem o analiză paleografică, pe formă şi stil, o să studiem şi materialul folosit, tipul de pigmenţi, aşteptându-ne ca toate acestea să ne ofere indicii mai

precise cu privire la vârsta și originea manuscrisului. Sigur, la nevoie, vom data și cu radiocarbon, e suficient material organic disponibil ca să măsurăm cantitatea de Carbon-14 rămas în fibră. Mă aștept la o estimare cât mai exactă a datei, căci, după cum știți, în acea perioadă istorică lucrurile se întâmplau rapid, situația politică se putea schimba de la o zi la alta.

— Dar spuneați că, după toate probabilitățile, nu e de proveniență aztecă.

— Exact. Imperiul Purépecha nu a fost niciodată cucerit de azteci, nu există nicio consemnare că aceștia i-ar fi învins vreodată în luptă. Rezistența poporului purépecha a fost explicată de experți prin prezența minereurilor metalice în imperiul lor și a cunoștințelor vaste despre metalurgie, mult superioare celor ale aztecilor. După cucerirea spaniolă a Imperiului Aztec, purépechas s-au predat și ei, în 1525. Populația indigenă era mult prea diminuată de epidemia de variolă ca să mai poată lupta.

— Și statueta a fost produsă înainte, sau după ce s-au predat?

— Conform documentelor istorice, după. Vom vedea ce ne indică analiza. Oricum, știm sigur că ea a fost dăruită unui călugăr misionar. Spre deosebire de soldați, călugării erau întâmpinați cu mai multă bunăvoință de popoarele indigene. Cu siguranță întâlnirea civilizațiilor purépecha și creștin-europeană, redusă la întâlnirea dintre băștinașii de pe lângă lacul Patzcuaro și părintele Antonio de Segovia, a fost una pașnică, iar nativii i-au făcut călugărului acest dar.

— Un dar pervers, aș spune, nu? Un adevărat cal troian, din ce văd acum...

— Pe atunci, să nu uităm, statuia a fost instrumentul care l-a ajutat pe zelosul franciscan să transforme temerile și animozitățile nativilor în încredere și iubire. Unele reprezentări arată că, în timp ce predica, micuța statuie a Maicii Domnului, pe care o purta mereu cu el, pe piept, emana raze de lumină. Strălucirea asta pătrundea în mod miraculos în sufletele indigenilor și le transforma în suflete creștine. Ca prin minune, populația locală era convinsă să renunțe la luptă și să se convertească. Există chiar documente care relatează că, în treizeci și șase de ore, Antonio de Segovia i-a adus viceregelui mai mult de șase mii de indigeni care depuseseră armele. Miracolele au

continuat: peste trei sute de ani, în 1821, aceeași Fecioară a venit în ajutorul populației locale, de data aceasta pentru obținerea independenței față de Spania.

— Dumneavoastră credeți toate lucrurile astea?

— Domnule detectiv, să fim serioși...

— Deci pe cine ajuta *Señora,* până la urmă? Că nu mi-e clar... Pe spanioli, să-i supună pe băștinași, sau pe băștinași, să scape de spanioli?

— Mica Fecioară a fost proclamată, chiar de călugărul Antonio de Segovia, primul ei proprietar, *La Pacificadora,* „cea care aduce pace". Deci nu am putea spune că ar fi ținut partea vreunei tabere, pacea era obiectivul urmărit.

— O pace dureroasă... zise detectivul, încercând să-l stârnească pe director.

— Nu vă contrazic aici. Totuși, eforturi au fost depuse. Mă gândesc numai la cele trei vizite făcute de papa Ioan Paul al II-lea. De fiecare dată s-a dus la Bazilică, să o vadă pe Fecioara din Zapopan.

— Credeți că era mai mult decât fervoare mistică în gestul lui Wojtyła?

— Îmi pare rău, nu pot comenta astfel de chestiuni, pentru simplul fapt că, deși nu-mi este străină istoria religiilor, o cunoaștere pe care mi-o impune activitatea mea, sunt departe de a fi un analist al fenomenului politico-religios. Or, din ce-mi dau eu seama, de pe marginea profesiei mele, treburile astea au un caracter din ce în ce mai politic, păstrând o legătură din ce în ce mai slabă cu credința și religia.

— E rândul meu să nu vă contrazic. Revenind la artefactul nostru, față de ce cunoașteți dumneavoastră, e diferit în vreun fel?

— Ce mi-ați adus aici e o piesă care nu poate fi încadrată în nicio colecție arheologică. Există puține pictograme care să-i prezinte pe spanioli sau, hai să zicem, europeni. Iar cele disponibile, care apar doar în Codexul Florentin, sunt niște schițe în cărbune, aproape neterminate, nu sunt pictate ca aceasta, nu au detalii atât de explicite.

— De ce doar în Codexul Florentin, dacă îmi permiteți o întrebare care poate vi se va părea stupidă?

— Nu-i deloc stupidă, nu vă scuzaţi! Pentru că acest tratat e singurul care prezintă viziunea indigenilor asupra cuceririi spaniole, şi atunci, automat, ilustraţiile încorporează şi personaje din rândul cuceritorilor, adică soldaţi şi căpitani spanioli, ba chiar şi Hernán Cortés apare în unele scene. Dar, vă repet, execuţia grafică e foarte diferită de ce avem noi aici.

— Practic, e ilustrat filmul cuceririi spaniole, versiunea regizorală a învinşilor.

— Se poate spune şi aşa, aţi sesizat foarte bine! Foarte interesant este că lipsesc, în mod intenţionat, ultimele cadre.

— Adică nu aflăm sfârşitul?

— Sfârşitul îl cunoaştem, istoric, doar ştim prea bine ce s-a întâmplat în realitate. Numai că nu ştim viziunea indigenilor asupra sfârşitului. Vă spuneam că ei nu-şi trăiau viaţa doar în prezent, ci interpretau semnele pentru a proiecta viitorul, pentru a-l prezice. E foarte posibil să fi omis deliberat să deseneze ultimele scene ale „filmului", păstrând secretul viitorului pentru ei.

— Şi credeţi că această pictogramă e ultimul cadru din „filmul" lor?

— Îmi pare rău, nu am veleităţi de regizor. Deocamdată, nici nu pot să stabilesc legătura între Codexul Florentin şi bucata aceasta pe care mi-aţi adus-o. E clar că sunt produse de grupuri etnice diferite, primul document de azteci, al doilea de purépechas. Totodată, să nu uităm că oricât de duşmani ar fi fost între ei, aveau un duşman comun.

— Spaniolii.

— Exact. E posibil să fi comunicat între ei pe acest subiect, al unei eventuale alianţe între toate popoarele indigene, împotriva spaniolilor. Şi-atunci legătura ar fi mai logică...

Directorul Moctezuma căzu pe gânduri, ca şi cum ar fi încercat să conecteze alte informaţii de care dispunea.

— Îmi vine în minte o poveste despre Fecioara din Zapopan, am auzit-o demult, eram tânăr...

— Ce poveste?

— La un moment dat, circula o legendă că ea, Fecioara, poate prevesti sfârşitul ultimului papă.

— Te face să te întrebi dacă nu cumva e adevărat, zise detectivul, aruncând încă o privire mesajului din statueta Fecioarei.

— Orice legendă poartă în ea un sâmbure de adevăr...

— Sper să nu fie așa cum spuneți!

CAPITOLUL 25

Palacio Nacional, Ciudad de México, seara

Biroul principal al președintelui din Palatul Național se umpluse de șefii câtorva secretariate guvernamentale și ai altor înalte instituții care împărțeau diverse roluri în rezolvarea unei probleme ce n-ar fi trebuit să depășească jurisdicția unui birou local, dar care devenise o problemă de securitate națională. Erau acolo, răsfirați la lunga masă la care de obicei se purtau discuții la fel de lungi, secretarul de la Interne și cel de la Relații Externe, comisarul general al Poliției Federale, un general de la Apărare Națională și arhiepiscopul primat al Mexicului. *El Presidente* avusese întâlniri private cu fiecare în prealabil, dar, cum constatase că niciunul nu era dispus să-și asume vreo responsabilitate sau să propună măsuri, hotărâse să-i convoace pe toți la aceeași masă și să nu-i lase să plece până când nu vor fi stabilit un plan de acțiune concret și coerent.

Oaspeții încă făceau conversație de salon, fără nicio aluzie la subiectul care îi adusese pe toți acolo, când președintele țării intră în grabă. Se ridicară cu toții și strânseră pe rând mâna șefului suprem, adresându-i câte un cuvânt de salut. Când ajunse în fața arhiepiscopului, președintele fu cel care se aplecă și îi sărută mâna. Apoi se așeză pe o latură a mesei, în centru, sub steagul Mexicului, și-și începu discursul cu o concluzie, în stilul care-l consacrase:

— Domnilor, e grav.

Toți ceilalți se foiră în scaunele lor, încercând să se facă, dacă ar fi fost posibil, cât mai mici.

— Explicați-mi și mie cum e posibil ca, de la un simplu act de... cum să-i zic... neînsemnată corupție, un amărât de preot care dă și el o... atenție unui funcționar local – să nu ne prefacem că lucrurile nu stau așa la noi în țară se ajunge la așa ceva? Cum? Cum e posibil?

Tăceau toți, considerând la unison că întrebarea era retorică. Președintele știa, fără doar și poate, răspunsul.

— Bineînțeles că nu putem schimba un sistem peste noapte, că nu putem da timpul înapoi, că nu-i putem readuce la viață pe cei

treisprezece cardinali, dar ceva trebuie să facem, domnilor! Pe de o parte, să arătăm lumii că nu stăm cu mâinile în sân, că luăm măsuri de sancţionare, şi, pe de altă parte, să acţionăm şi prospectiv, ca astfel de lucruri să nu se mai întâmple. Domnule comisar general, în ce stadiu e ancheta?

— Domnule preşedinte, ancheta e în plină desfăşurare, facem progrese, avem câteva piste, sunt câteva indicii...

— Domnule comisar, dumneata te auzi vorbind? Asta nu e o conferinţă de presă, să ne aburiţi cu fraze de-astea vagi! Vreau un raport profesionist, demn de funcţia pe care o ocupaţi.

Ceilalţi demnitari ai statului lăsară capul în pământ, gândindu-se că le va veni şi lor rândul în scurt timp. Îl compătimeau pe comisar, dar mai milă le era de ei înşişi.

— Iniţial doisprezece, în final treisprezece cardinali au fost ucişi într-o acţiune care pare orchestrată de o organizaţie cu interese religioase. Principalul nostru suspect este traficantul Joaquín Alemano, dovedit a fi şi autorul unor crime similare care au avut loc aproape concomitent la Vatican. Deocamdată încercăm să corelăm sub acelaşi mobil o serie de delicte care ar fi putut apărea disparate, dar pe care detectivul Clay le consideră a fi în legătură. Cel mai recent delict este vandalizarea altarelor câtorva sute de biserici prin graffiti. Se pare că acest act a vizat exclusiv bisericile catolice, de unde putem trage concluzia prealabilă că avem de-a face cu o declaraţie de război îndreptată împotriva Bisericii noastre, dacă pot să mă exprim aşa.

Generalul de la Apărare Naţională şi arhiepiscopul se alertară aproape în acelaşi timp, începând să vorbească unul peste altul.

— Domnilor, domnilor, să ne calmăm! Domnule comisar, cine a declarat acest război? Că doar n-o să-mi spuneţi că Alemano ăsta!

— Domnule preşedinte, domnilor, interveni arhiepiscopul, Biserica e unul din stâlpii societăţii la noi în ţară, credinţa e temelia vieţii oricărui mexican, fundamentul conştiinţei noastre naţionale! Dacă cineva îndrăzneşte să atace Biserica, sub orice formă, că e un graffiti pe altar sau o crimă, acest lucru trebuie pedepsit numaidecât! Cer să se transmită un semnal clar!

— Armata apără Biserica, se trezi generalul vorbind. Dacă e război, e datoria armatei să-l ducă. Domnule preşedinte, daţi-mi acordul

dumneavoastră, și în douăzeci și patru de ore vi-l aduc pe Alemano ăsta. Debarc toate trupele în Sinaloa, izolez regiunea, îl găsesc și-n gaură de șarpe!

— Eu zic să ne potolim, domnilor, interveni secretarul de la Externe. Întreaga lume creștină e cu ochii pe noi. Vaticanul și-a rezolvat crimele, iar acum așteaptă să vadă cum le rezolvăm și noi pe ale noastre. E drept, un oarecare scandal era de așteptat, însă trebuie să arătăm stabilitate, nu haos, coerență, nu inconștiență. Nu putem trimite tunuri nicăieri, domnule general, pentru simplul fapt că o să declanșăm un război civil. Relațiile cu papalitatea sunt șubrede, iar Preasfinția Sa poate să confirme.

— E adevărat. Sunt în legătură permanentă cu Cabinetul de la Vatican. Sunt foarte îngrijorați... Se roagă pentru noi și ne îndeamnă să rămânem uniți în jurul Bisericii noastre. Deocamdată nu ne pun sub semnul întrebării capacitatea de a gestiona această problemă, dar Biserica are mult de suferit de pe urma acestui scandal...

— Cât știe presa din toate astea? Cât a ajuns la populație? întrebă președintele.

— Le dăm firimituri, nu putem mușamaliza chiar totul, spuse comisarul. Însă semnele au fost șterse rapid din biserici, iar crima din tren a fost prezentată ca accident.

— Cu Fecioara din Zapopan ce s-a întâmplat?

— A fost recuperată, e în curs de restaurare, niciun civil nu știe că a fost înlocuită, raportă comisarul.

— Cardinalii vor fi declarați martiri de Biserică, zise arhiepiscopul. S-a comunicat deja că au fost uciși din ură pentru credința lor catolică, în timp ce-și îndeplineau îndatoririle religioase.

— În regulă! Președintele se mai relaxă un pic. Domnule comisar, vreau arestări. Nu mă interesează pe cine, de ce, oricine ar putea avea chiar și cea mai mică legătură cu acest caz, îl ridici. Vreau acțiune!

— Am înțeles!

— Fiecare biserică, oricât de mică, să aibă un agent în civil la poartă. Nu mă interesează, îi deghizați în cerșetori, în vânzători de mărunțișuri bisericești, fiți creativi, dar nicio biserică, mă refer la cele catolice, nu rămâne nepăzită până nu rezolvăm acest caz.

— Așa vom face! răspunse disciplinat comisarul.

— Preasfinţia Voastră şi Externele, propun să-l invităm din nou pe papa Benedict în Mexic. Ce ziceţi?

Cei doi se priviră perplecşi, ezitând să-i răspundă.

— Domnule preşedinte, îşi luă arhiepiscopul primat inima în dinţi, cu tot respectul, abia a fost, în martie... Nu s-a mai văzut aşa ceva în toată istoria papalităţii, ca un Sfânt Părinte să facă două vizite într-un interval de jumătate de an.

— Nu ştiu dacă este cel mai oportun moment, interveni comisarul, având în vedere situaţia... cu descreieraţi care omoară cardinali şi vandalizează biserici...

— Sunt de acord cu domnul comisar, spuse arhiepiscopul. N-o putem pune pe Sanctitatea Sa într-un asemenea pericol! Plus că agenda sa e făcută în avans pe luni de zile, dacă nu ani... O astfel de acţiune ne-ar face să părem ignoranţi cu privire la mersul lucrurilor la cel mai înalt nivel...

— Ce pericol? Niciun pericol! Crimele au încetat, nu-i aşa, domnule comisar?

Şeful poliţiei dădu din cap aprobator.

— Oricum, calmaţi-vă cu toţii, planul meu este cu totul altul. Mai deştept de atât!

Cei de la masă se priviră cu nedumerire.

— Se numeşte „gestionarea crizei", continuă preşedintele. Îl invităm fără să-l invităm. Adică noi ne prefacem că-l invităm şi el se preface că acceptă. În felul acesta, distragem atenţia populaţiei de la criză. Totul oficial, bineînţeles. Dar, neoficial, Serviciile Secrete se ocupă discret de toată operaţiunea. Întreaga naţie îl aşteaptă să restaureze credinţa, mai ales în astfel de momente grele pentru comunitatea catolică. Papa Ioan Paul al II-lea a venit de trei ori în Mexic, aşa că două vizite ale papei Benedict nu vor părea ceva ieşit din comun. Imaginaţi-vă impactul veştii asupra poporului mexican şi asupra Bisericii noastre. Oamenii vor fi distraşi de la toate scandalurile astea. Voi trimiteţi planul, şi vedem ce zice papa. În funcţie de răspunsul Sfinţiei Sale, vom stabili cum procedăm mai departe. Masele au nevoie de asta. Acum!

Demnitarii erau muţi. Nimeni nu îndrăznea să-l contrazică pe preşedinte. Planul său nu era doar nebunesc, prin riscurile pe care le

implica, ci, mai ales, imposibil de realizat, dintr-un motiv simplu, pe care arhiepiscopul nu avu curajul să-l anunțe după ce citi cu coada ochiului mesajul pe care tocmai îl primise pe telefonul mobil.

CAPITOLUL 26

Ciudad de México, hotel Umbral Hilton, miezul nopţii

Vestea îi parveni lui Columbus Clay din două direcţii diferite, dar aproape concomitent. Abia trecuse miezul nopţii, oră la care detectivul reflecta, ca de obicei, asupra celor petrecute peste zi şi îşi organiza agenda pentru ziua următoare, pe terasa *lounge* a hotelului Umbral, situat la numărul şaizeci şi nouă pe Calle de Venustiano Carranza. Panorama dantelată a Centrului Vechi se desfăşura de jur-împrejur, uşor estompată în boarea de lumină artificială care plutea peste oraş. Torre Latinoamericana şi Edificio Miguel E. Abed stăpâneau priveliştea, fără să fure însă frumuseţea franjurată a celorlalte turnuri care împodobeau zecile de muzee, catedrale şi palate istorice. Pieţele tradiţionale dormeau adânc sub pătura de prelate multicolore. De-acolo, de sus, de pe terasă, lucrurile păreau calme, chiar dacă o sirenă de poliţie mai tulbura din când în când atmosfera. Dar Columbus Clay ştia că jos, pe străzile pavate cu piatră, oricât de tăcute ar fi fost zidurile, calmul nu se aşternea niciodată.

Situat la peste două mii de metri altitudine, pe un platou natural ce domina Valea Mexicului, ridicat din ruinele Tenochtitlanului, Ciudad de México era cel mai populat oraş din America de Nord, depăşind chiar şi New Yorkul. Nici nu era de mirare că Secretariatul Securităţii Publice avea o forţă desfăşurată de aproape o sută de mii de ofiţeri şi vreo mie de experţi în criminologie. La o asemenea populaţie, media delictelor raportate era de patru sute şaptezeci şi opt pe zi, o rată considerată sub cea reală, pentru că oamenii deveneau din ce în ce mai reticenţi în a raporta infracţiunile. Douăzeci de mii de camere de luat vederi fuseseră instalate de primărie în ultimii ani, ceea ce făcuse mai mult să crească populaţia în închisori, cu peste cinci sute la sută, decât să scadă criminalitatea.

Columbus Clay era singur pe terasă. Ceilalţi oaspeţi ai hotelului dormeau deja sau poate petreceau în cluburile de noapte din centru. Îi ţineau însă companie, în mintea sa, toate personajele cazului pe care-l investiga – cadavre decapitate de cardinali, capi ai cartelurilor

de droguri, împăraţi de mult îngropaţi, profesori, cercetători şi câţi alţii. Fiecare aducea o cheie nouă în anchetă, dar lacătul nu se lăsa descuiat. Ceva lipsea. În mod normal, până acum, ar fi trebuit să dezlege misterul crimelor, dar acel „ceva" îi scăpa detectivului. Atunci avu gândul că, poate, elementul lipsă nu se manifestase încă. Poate, de fapt, evenimentele nu se încheiaseră, ca el să le rezolve *post facto,* cum făcea de obicei. Poate era chiar în toiul lor. Poate.

Gândul îi fu curmat de alarma telefonului, care îi semnală, la o distanţă de nicio secundă unul de altul, primirea a două mesaje. Nu recepţiona foarte des mesaje pe telefon. Le ceruse în mod expres tuturor colaboratorilor să-l sune direct, însă, dată fiind ora înaintată, probabil că expeditorii acelor mesaje se abţinuseră de la a-l apela, din politeţe.

Le citi în ordinea afişării pe ecranul blocat, deşi notificările apăreau la aceeaşi oră: treisprezece minute după miezul nopţii. Nu era superstiţios din fire, dar, cu atâtea întâmplări ciudate, avea un presentiment neplăcut. Primul mesaj era de la profesorul Baker: „Vreo şansă să vă alăturaţi nouă, la Vatican? Papa e dat dispărut." Deja ştia ce va citi în al doilea mesaj, venit din partea arhiepiscopului primat al Mexicului, dar îl deschise oricum. O adevărată epistolă în format electronic se afişă pe ecranul telefonului. Mai-marele Bisericii Catolice din Mexic îl informa pe detectiv că primise de la cancelaria Vaticanului o alertă privind dispariţia misterioasă a capului Bisericii. Columbus Clay găsi nefericită această exprimare, în contextul dat. Arhiepiscopul îi cerea disperat ajutorul, atrăgându-i atenţia că era crucial să păstreze secretul şi să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a contribui la elucidarea acelui caz nemaiîntâlnit de dispariţie. De asemenea, îl informa pe Columbus Clay că *señor el Presidente* dorea să-l invite pe papa Benedict, proaspăt evaporat, în Mexic, dar că deocamdată, în afară de arhiepiscop şi de detectiv, nimeni altcineva din Mexic nu era la curent cu ultimul eveniment, atât de bizar şi înfricoşător. Disperarea arhiepiscopului trecea parcă prin ecranul de sticlă al telefonului, aşa că detectivul aşeză dispozitivul pe masa din lemn de mango, cu faţa în jos.

Nu răspunse la mesaje. Avea nevoie de timp şi de linişte să se gândească la toate cele întâmplate şi îşi dădu seama că nu va dormi

nici în noaptea aceea.

„În primul rând”, se gândi, „ «dispărut» nu înseamnă «mort». În al doilea rând, dacă cineva l-a răpit pe papă, nu va întârzia să revendice actul și, eventual, să anunțe ce dorește în schimbul restaurării ordinii.”

În clipa următoare, firul logic al gândirii îi fu scurtcircuitat de o idee nebunească: în ciuda scepticismului său privitor la orice manifestare ocultă, era posibil să existe o legătură între dispariția papei și sulul acela găsit în mica statuetă a Fecioarei din Zapopan. Isobel Garcia îi vorbise despre maniera mistică în care aztecii prevesteau viitorul, iar directorul muzeului Templo Mayor invocase și el o legendă conform căreia Fecioara din Zapopan purta cu ea un blestem aruncat asupra capului Bisericii. Ambii erau cercetători renumiți, oameni de știință cu o reputație nepătată, iar Columbus Clay nu credea că ar fi aruncat aiurea în discuție astfel de informații.

Ridică din nou telefonul de pe masă și căută ultima fotografie pe care o făcuse foiței vechi de cinci sute de ani. Mări imaginea și mișcă degetul pe ecran astfel încât să vadă mai bine capul, ce stătea într-o rână lângă tălpile personajului, desenat în cele mai mici detalii, cu cele mai vii culori. Picioarele, atât cât vedea acum din ele, erau încălțate cu papuci decorați prețios, cu pietre rubinii și broderii aurii. „Câtă migală!”, gândi. Tivul de jos al mantiei albe era, de asemenea, trasat cu un fir de culoarea aurului, întrerupt – ici și colo, ca o stropitură – de pete roșii de carmin. Pielea picioarelor avea o culoare incertă, vinețiu-pământie, iar lângă papucii festivi, minuțios pictați, era un cap disproporționat, care părea cu atât mai mare din cauza pălăriei albe în formă de con ce se termina cu o cruce mare, neagră. Câteva momente, detectivul studie acea față de om, pictată de un indigen cu o jumătate de mileniu în urmă, căutând și cea mai mică asemănare cu Benedict al XVI-lea, cel tocmai dispărut, și sperând să nu o găsească. Deși era acuzat de delicte sumbre, de mușamalizarea unor acte de pedofilie și de afinități cu mișcarea nazistă, actualul papă avea în realitate o fizionomie blândă, cu o expresie calmă a feței. Trăsăturile îi erau clasice europene, cu un nas drept, o bărbie pronunțată și fruntea lată. Desenul pe care-l privea acum Clay, mărit pe ecranul telefonului, pentru că în realitate ilustrația aceea nu avea

mai mult de câțiva centimetri, părea că reprezintă un papă generic. Chiar și părul alb, la o adică, putea fi considerat o trăsătură comună a pontifilor, căci ajungeau să ocupe înalta funcție la vârste destul de înaintate. Din gâtul retezat ieșeau șerpi verzi, subțiri, cu limbi ascuțite, iar dârele pe care le lăsau sugerau firicele de sânge. Gura vineție întredeschisă, din care sărea o broască pătată, emana un abur verzui și din nări se strecurau afară doi viermi groși, mai groși decât orificiile nasului. Ochii, extrem de expresivi chiar și în versiunea miniaturală a desenului, aveau pupilele îndreptate în sus, spre frunte, ca și cum și i-ar fi dat peste cap. Îi era greu detectivului să se pronunțe asupra vreunei similarități între desenul acela și figura papei Benedict. Din start, ideea i se păruse nebunească, dar nu-și permitea să nu ia în calcul orice ipoteză, oricât de trăsnită. Toate detaliile acelea explicite, cu șerpi, viermi și broaște, îi îngreunau reconstituirea feței. Doar părul alb, dat într-o parte, atât cât se ițea de sub mitra conică, semăna oarecum cu modul în care și-l aranja actualul papă. Dar Clay nu era vreun fizionomist, și interpretarea pe care încerca să o dea trăsăturilor și expresiilor faciale era superficială. Își propuse să se întoarcă la muzeu, pentru a cere părerea avizată a lui Moctezuma.

Reveni la modul normal de afișare a fotografiei pe ecranul telefonului. Impresia lui nu se schimbase de când văzuse pentru prima oară acea *amate* în casa cumnatei lui *padre* José. Preotul îi spusese că desenul acela nu avea ce să caute în statuie – „credeți-mă și nu cercetați!", îi ceruse.

Mesajul era clar, sub forma acelei ilustrații care friza genul *gore,* cu elementele clasice specifice: urme ale violenței crunte, sânge, traumă, chip desfigurat. Îl mira că trupul, deși decapitat, stătea încă în picioare, într-o postură dreaptă, regală, reflectând solemnitatea funcției personajului reprezentat. Mâna dreaptă se sprijinea pe un sceptru aurit, prevăzut cu un vârf în formă de cruce, iar cea stângă era ridicată în aer, ca și cum ar fi indicat colțul de sus al suportului. Ținuta era impecabilă, doar poalele mantiei albe fiind stropite de sânge. Din gâtul rămas pe umeri ieșeau alți șerpi verzi și subțiri, cu limbile scoase amenințător. Parcă-i auzea sâsâind, atât de vie era pictograma. Dacă ar fi putut trece peste oroarea ilustrată și peste

miza interpretării corecte, poate că ar fi apreciat migala cu care lucrase desenatorul indigen, liniile atât de fine, contururile atât de bine definite. Isobel Garcia ţinuse să-i menţioneze că instrumentele de desen ale aztecilor erau dintre cele mai ingenioase în epocă. Pentru a aplica pigmenţii pe diferitele suporturi foloseau pensule făcute din pene şi puf de pasăre, fire extrem de subţiri din fibre vegetale, beţe cioplite de bambus. Uneori îşi foloseau chiar şi unghiile.

Columbus Clay nu era însă critic de artă. Nu-l interesa în mod deosebit cu ce pictau aztecii celebrele lor pictograme, ci acum se întreba, în ipoteza în care acel desen ilustra într-adevăr un papă – şi avea toate motivele să creadă acest lucru, căci toate simbolurile papale erau acolo –, de unde ştiuse acel artist nativ cum arăta un papă, căci niciun pontif nu pusese încă piciorul în Noua Spanie la vremea aceea. Abia patru sute şaizeci de ani după cucerire, papa Paul al VI-lea avea să debarce în Mexic. Fără îndoială, abundenţa aceea de detalii îi fusese descrisă artistului de cineva care ştia cum arată un papă. Doar că, la acea vreme, cel care conducea Biserica Catolică era papa Leon al X-lea, care nu avea nicidecum părul alb, ci blond-roşcat, un aspect menţionat în diferite surse istorice şi reprezentări artistice ale epocii.

Lucrurile nu se legau. Columbus Clay nu era dispus să renunţe la logică, nu voia să se lase prins în capcana misticismului. Nu putea crede că în urmă cu cinci sute de ani un oarecare purépecha, de pe marginea unui oarecare lac, prezisese că un papă anume îşi va găsi sfârşitul într-un mod atât de groaznic şi ascunsese acest mesaj sinistru într-o biată statuetă de lut, cu şanse minime de a străbate secolele intactă, pentru a ajunge să fie descifrat fix în momentul în care un papă, care ar fi putut sau nu să fie „acel” papă, era dat dispărut. Dacă ar fi mers cu această teorie la ODNI sau în faţa oricărei autorităţi, i s-ar fi spus că e nebun şi i s-ar fi râs în faţă batjocoritor. Risca să-şi piardă toată credibilitatea pe care şi-o clădise elucidând absolut toate cazurile care i se încredinţaseră. Desigur, i se mai spusese că e nebun şi cu alte ocazii, când emisese ipoteze fanteziste. Dar aceasta le depăşea pe toate.

— Şi totuşi, un sâmbure de adevăr există, conchise el, amintindu-şi

vorbele directorului Moctezuma.

CAPITOLUL 27

Castel Gandolfo, puțin după miezul nopții

Majordomul nu dormise toată noaptea. De fapt, nu-și amintea să fi avut o singură noapte liniștită de când papa îi făcuse, cu o săptămână în urmă, toate acele confesiuni și îl conjurase să-i promită că va veni cu un plan menit să-i dea Sanctității Sale un răgaz în care să reflecteze asupra deciziei istorice de a demisiona. Deși Benedict hotărâse să se retragă, să renunțe la Sfântul Scaun, lucru despre care numai majordomul știa deocamdată, momentul nu era cel mai oportun. De la Celestin al V-lea încoace, adică de mai bine de șapte sute de ani, istoria nu mai înregistrase un asemenea gest de renunțare. Deși edictul instituit de Celestin în 1294, care confirma dreptul papei de a demisiona, era încă în vigoare, Benedict nu-și dorea neapărat să fie pomenit de posteritate drept papă demisionar, dar nu vedea altă ieșire. Trebuia să aranjeze lucrurile astfel încât demisia sa să nu fie interpretată drept lașitate, pe fondul tuturor acelor scandaluri care se țineau lanț. Voia să se retragă cu demnitate și cu un motiv nu doar întemeiat, ci și onorabil.

Majordomul încercase să aranjeze lucrurile cum considerase el mai bine, un bine pe care îl dorea Bisericii în general, nu doar capului acesteia. Mottoul papei îi îngreunase însă misiunea, căci nimic din biografia lui Ratzinger nu părea să fie consecvent principiului *Cooperatores Veritatis,* „Lucrători pentru adevăr".

Când îi comunicase lui Benedict planul său, acesta îi răspunsese vlăguit, indiferent.

— Mă încredințez bunului Dumnezeu.

Majordomului i se făcuse milă cu adevărat de acest om, a cărui aură se estompa cu fiecare zi care trecea și cu fiecare pastilă pe care o ingurgita ca să-și amorțească frica. Ajunsese, într-adevăr, într-o stare aproape letargică. Spiritul, voința și putința papei păreau paralizate.

Planul său era nebunesc, însă venea ca răspuns la o situație disperată, care cerea măsuri disperate. Cu o seară înainte, intrase să-i dea pastila obișnuită Sanctității Sale. Benedict știa ce urma să se

întâmple, așa că, fără să facă prea mult zgomot, își pusese uniforma unei gărzi elveține, pregătită în avans, și, zece minute mai târziu, așa-zisa gardă părăsea dormitorul papal, alături de majordom. Nimeni nu băgă de seamă. Cei care păzeau ușa dormitorului luaseră poziția de drepți, cu privirea înainte, iar când reveniseră la „pe loc repaus" nu văzuseră decât spatele a două siluete – a majordomului și a gărzii – îndepărtându-se, fără să suspecteze nimic.

Cei doi avuseseră la dispoziție o oră să părăsească în secret Vaticanul și să ajungă la Castel Gandolfo, deoarece la miezul nopții o altă gardă urma să intre în dormitor să verifice dacă totul era în regulă și să-i aducă o nouă pastilă. Pentru a-și prelungi marja de acțiune, majordomul improvizase un manechin sub cuvertură, într-o poziție de somn, ca și cum Sanctitatea Sa ar fi dormit tun.

Totul era aranjat la reședința de pe malul lacului Albano, la sud de Roma. Întocmise chiar un ordin semnat de însuși papa Benedict, prin care majordomului i se dădea dreptul să pătrundă oricând, însoțit de o gardă elvețiană, în Palatul Apostolic de la Castel Gandolfo, care servea de secole drept reședință și refugiu pentru papii dornici să scape de căldură și intrigi. Accesul pe domeniu era extrem de strict reglementat, până și autorităților italiene fiindu-le interzis să intre fără acordul Sfântului Scaun.

Drumul până la destinație fusese parcurs într-o tăcere deplină. Pe bancheta din spate, Benedict privea afară, prin geamul mașinii, pierdut, fără să vadă nimic. Majordomul condusese precaut și avusese ceva emoții când trecuseră de două filtre de poliție care efectuau controale de rutină. Ieșiseră pe Via Appia Nuova; majordomul alesese să intre pe domeniul Palatului Apostolic prin Via Santa Caterina, unde doar o gardă păzea poarta. Prezentase scrisoarea cu sigiliul papal, și în mai puțin de cincisprezece minute reușiseră să se instaleze la etajul întâi al vilei de secol XVII. În mod normal, papa ar fi fost cazat în dormitorul amenajat special, la al doilea etaj, în aripa orientată spre Roma și spre Marea Tireniană, cu acces la o toaletă privată decorată cu fresce medievale și la saloanele mari de recepție, tapisate cu mătase, cu mobilier cu muchii aurite și pardoseală de marmură. Însă Benedict era găzduit acum incognito, urmând să folosească un dormitor mai modest. Oricum, nu-i păsa ce pat i se

aşterne, cât timp avea parte de puţină linişte, iar anonimatul îi asigura cel mai bine această nevoie. Majordomul îl instală confortabil şi avu grijă de el ca de un copil.

— Mă voi ocupa de tot, îl asigură pe Benedict. Nu vă faceţi nicio grijă, odihniţi-vă acum.

Palazzo Apostolico din micul sat Castel Gandolfo fusese o idee salvatoare. Nu era o perioadă în care să-l frecventeze alţi oaspeţi de la Vatican. Statutul extrateritorial, ca proprietate a Sfântului Scaun, îi conferea exact discreţia de care papa Benedict avea atâta nevoie acum. Un adăpost în care să se adune, să se gândească şi, mai ales, să-şi revină. Oficial, personalul administrativ ştia că doar cei doi vor fi oaspeţi. Turoli, administratorul-şef, nu venea decât atunci când papa era anunţat oficial.

Vaticanul achiziţionase castelul în anul 1596, în contul unei datorii a influentei familii Savelli, printre ai cărei membri se număraseră chiar şi câţiva papi. Cocoţat pe marginea unui crater vulcanic în care se formase un lac mărginit de păduri şi plantaţii de măslini, edificiul fusese proiectat de Carlo Maderno pentru papa Urban al VIII-lea, pe locul unei reşedinţe a împăratului roman Domiţian. Pe terenurile extinse ale proprietăţii, printre stejari uriaşi, fântâni şi iazuri cu peşti, se puteau vedea şi acum ruinele vilei acestuia, ba chiar şi rămăşiţele unui teatru roman. Domeniul de cincizeci şi cinci de hectare era mai întins decât întregul stat al Vaticanului.

De la Urban al VIII-lea, aproximativ jumătate dintre succesorii săi folosiseră proprietatea ca reşedinţă de vară sau refugiu de vacanţă, cu excepţia anilor dintre 1870 şi 1929, când papii, în dispută cu Italia cu privire la pretenţiile teritoriale, nu au părăsit Vaticanul. Dar, odată litigiul încheiat, papa Pius al XI-lea a modernizat facilităţile şi a început să-l utilizeze din nou. Tot el a cerut ca stema Vaticanului, adoptată în 1929, cu cele două chei ale sale – de aur şi de argint – încrucişate sub cele trei coroane aurii, să fie marcată peste tot, inclusiv deasupra întrerupătoarelor de lumină din alamă.

Terenul care înconjura magnificul palat avea un heliport, alei de pini, plopi şi portocali, sere de legume şi chiar şi un padoc pentru o cireadă de douăzeci şi cinci de vaci Holstein, ce dădeau un lapte extraordinar de gustos. Mai erau, desigur, cele câteva pisici care

vagabondau prin împrejurimi, dar își stabiliseră cartierul general la Castel.

Majordomul nu avea niciun dubiu că autoizolarea aceasta, pe care el însuși o considera o retragere spirituală din vârtejul evenimentelor lumești, îi va reda celui de-al 264-lea urmaș al Sfântului Petru, îmbătrânit și îngrijorat, forța necesară de a renunța cu demnitate la scaunul pontifical. Acum, frământările îl afectau teribil, stresul își lăsa amprenta pe deciziile lui. Majordomul său loial nu putea permite acest lucru. Trebuia să-l apere pe Benedict cu orice preț. Chiar și cu prețul de a fi acuzat de unii de răpire.

Noaptea se lăsase grea peste Castel Gandolfo, dar majordomul avea încredere că-i va fi un sfetnic bun. Benedict se liniștise, iar acum dormea, sforăind ușor, în patul îngust. Majordomul ieși să ia puțin aer. Se îndreptă spre arcada care lega castelul de un lift secret ce-l coborî în câteva clipe într-o grădină privată. Cerul era acoperit, aproape negru, ca un văl de doliu peste sat. Cugetă la toate cele întâmplate și conchise că acționase înțelept, date fiind circumstanțele. „Consiliul Cardinalilor va înțelege, fără doar și poate. Sanctitatea Sa are nevoie doar de un răgaz. Totul va fi bine. Totul va fi bine..."

Se pregătea să intre în palat, când, deodată, o pasăre imensă ateriză ca o nălucă la câțiva metri de el, pe peluză. Se dădu câțiva pași în spate, surprins de apariția aceea zburătoare ale cărei aripi desfăcute aveau mai bine de doi metri.

— E o lebădă mută, zise cu voce tare, pentru a se convinge pe sine de realitatea straniei întâmplări.

Viețuiau multe pe Lacul Albano, dar majordomul nu auzise ca vreuna să se apropie atât de mult de sat sau de palat. Și în niciun caz în toiul nopții. Știa că lebedele mute pot fi foarte protectoare și, prin urmare, foarte agresive, dar aceasta nu scotea niciun șuierat amenințător și nu dădea semne că ar vrea să-l atace cu pintenii ososi din aripi sau cu ciocul ei mare. Totuși, nu riscă. Mai făcu un pas în spate, bătând în retragere. Calmă, lebăda înaintă spre el. Albul penajului se distingea clar pe pânza neagră a nopții, reflectând singura sursă de lumină din grădină, ce provenea de la un felinar. Dându-și seama că, dacă va încerca să fugă, lebăda îl va ataca,

majordomul alese să mai întârzie câteva clipe pe loc, să vadă ce se poate întâmpla. Atunci, lebăda avansă și mai mult, până când ajunse la mai puțin de un metru de el. Era maiestuoasă și avea o strălucire ciudată. Majordomul simți un imbold de a se apropia de ea, de a-i cuprinde gâtul elegant cu brațele. Dar nu avea curajul. Era totuși o creatură imprevizibilă. Dintr-odată, pasărea își desfăcu aripile și rămase așa, ca și cum ar fi cerut ea o îmbrățișare. Bărbatul se încumetă să-și deschidă și el brațele. Nu-i venea să creadă ce se petrece. Lebăda mai făcu un pas, fără să scoată niciun sunet, și își întoarse capul într-o parte. Era atât de aproape, încât majordomul îi văzu ochiul gri, mare, rotund și expresiv, cu o privire pătrunzătoare. Lumina bătea în așa fel încât corneea părea o oglindă. Servitorul papei putea să jure că a văzut o cruce în acea oglindă, și, vrând să se convingă, își aplecă și mai mult capul spre cel al lebedei. Dar pasărea își retrase gâtul rapid. Își strânse aripile pentru ca, imediat, să le desfășoare din nou și să-și ia zborul spre lac.

Majordomul rămase înmărmurit. În mai puțin de câteva secunde, lebăda mută dispăru. Când n-o mai văzu deloc, bărbatul auzi un urlet care-l cutremură. Își mută privirile spre geamurile palatului, în direcția din care venise sunetul acela îngrozitor, și o luă la fugă, cu poalele sutanei ridicate, spre dormitorul în care îl lăsase pe Benedict. Intră valvârtej și-l găsi pe papă transpirat, dezvelit, într-o stare de nedescris.

— Sfinte Părinte, ce s-a întâmplat?

— Corpuri monstruoase, peste tot, în cameră, în palat, afară, peste tot, alungă-le!

Majordomul își roti privirile prin cameră, dar nu văzu nicio altă prezență. Încercă să-l liniștească pe Benedict dându-i un pahar cu apă.

— Ați avut un coșmar, e în regulă, nu e nimeni aici.

— Monștrii erau adevărați, cu sânge pe ei, pictați... delira mai departe papa. Crede-mă! Doar tu poți să înțelegi, îl imploră.

— Vă cred, Sfinte Părinte, vă cred. I-ați văzut. Dar au fost în vis. Vă asigur că aici nu vă amenință nimic. Nimeni nu vă poate face niciun rău. Sunteți surmenat, atâta tot.

Benedict părea că-și mai revine în fire. Termină de băut apa și-și

șterse fruntea cu un colț al cearșafului.

— Ieșeau din pereți! Pereții erau vopsiți în culori vii și ei ieșeau din pereți, despuiați, cu vopseaua zidurilor pe corp. Unii aveau pene în cap, alții aveau blănuri de animale, erau niște sălbatici! Le cădeau capetele și veneau așa, decapitați, după mine. Șiruri întregi, nu se mai opreau...

— Nu vine nimeni. Pentru că nimeni nu știe unde sunteți. O să stau aici, în cameră, să vă odihniți cum se cuvine. Mâine o să ieșim împreună, doar noi doi, o să ne plimbăm prin grădină, printre portocali, o să respirați aer proaspăt, o să beți lapte proaspăt, o să faceți o rugăciune în capelă și apoi o să vedeți că totul va fi bine. În câteva zile veți fi alt om. Trebuie doar să depășim hopul ăsta. Sănătatea vă este șubredă, frica s-a instalat prea adânc, dar bunul Dumnezeu vă are în paza lui. Acum, puneți capul pe pernă. Mai sunt câteva ore până răsare soarele. Lumina lui ne va aduce lumină și în suflet.

Majordomul îi schimbă perna cu una uscată, i-o înfoie puțin și-l ajută să se întindă. Apoi îl acoperi la loc cu o cuvertură subțire și moale.

— Voi sta aici, pe fotoliul acesta, lângă Sanctitatea Voastră.

— Bunul meu majordom... spuse recunoscător papa.

Celălalt făcu întocmai cum promisese. Se instală pe fotoliul de la capătul patului și îl privi minute în șir cum se foia, încercând să adoarmă la loc. Acest om, acum slăbit, reprezenta autoritatea supremă a Bisericii. Cuvântul lui era infailibil. Acum însă, cuvintele lui deveniseră niște bolboroseli fără noimă. Capul Bisericii nu mai judeca drept. Putea Biserica să rămână dreaptă, fără cap? Majordomul închise ochii și așteptă așa să se facă lumină.

CAPITOLUL 28

Ciudad de México, Estado Mayor Presidencial

Generalul ridică receptorul telefonului aproape exact în momentul în care acesta începuse să sune.

— Domnule președinte!

— Ce-a fost asta? auzi de la capătul celălalt al firului.

— Nu vă îngrijorați, situația este sub control.

— Domnule general, cred că avem vederi diferite despre ce înseamnă „control”! O bombă cade din cer pe teritoriul Mexicului, și dumneata îmi spui să nu mă îngrijorez? urlă președintele.

— A fost un exercițiu militar al vecinilor noștri americani, despre care ne-au informat, doar că lucrurile au deraiat puțin...

— Puțin? Serios, domnule general? Urlă televiziunile! Cum explicăm populației?

— Deja a fost trimis un comunicat de presă, o să spunem că a fost o cometă, un meteorit...

— Așa de proști crezi că sunt mexicanii?

— Cu tot respectul, domnule președinte, da. O să digere această informație mai ușor decât dacă le-am spune adevărul. Le vom transmite că au asistat la un fenomen natural, câțiva specialiști vor apărea la știri și-l vor explica. Asta e înțelegerea cu US Air Force, pe care am încheiat-o după evenimentul similar din ’70. Pactul e în vigoare, trebuie să-l respectăm. Și atunci am mușamalizat la fel, când a căzut ATHENA V-123-D pe teritoriul nostru. Am discutat deja cu consilierul pentru securitate națională al președintelui SUA, a sunat să se asigure că respectăm partea noastră de înțelegere.

— Dar ce s-a întâmplat, de fapt? Ce-a fost „cometa” asta în miezul zilei?

— Au lansat, într-un exercițiu, o rachetă care a reintrat anormal în atmosferă. De aici efectul acela de coamă luminoasă, de la vaporizarea și ionizarea materialului. În mare parte, racheta s-a dezintegrat. Oricum, americanii ne-au garantat că ne vor despăgubi pentru disconfortul produs. Așa că o să fie mai mult o acțiune de PR

din partea noastră... Nu ca data trecută, cu „bomba sărată", când efortul de curăţare a fost lung şi a inclus construirea un drum prin deşertul Mapimi. Măcar am rămas cu drumul... S-au excavat atunci sute de tone de sol de pe locul impactului. A fost atât de amplu din cauză că racheta din '70 transporta două fiole mici de Cobalt-57, un izotop folosit pentru a spori precipitaţiile radioactive. Ceea ce nu e cazul acum.

— Şi crezi tu că presa nu o să scormonească în trecut?

— Cu siguranţă o vor face, memorandumurile către Nixon sunt desecretizate, aşa că până şi un ziarist de cancan are acces la ele. Dar vom contracara şi vom susţine că a fost un fenomen natural, un meteorit. Plus că mulţi se vor duce pe subiectul OZN-urilor, vor avea ce să rumege. Oricum ar fi, Mexicul şi-a dat acordul pentru ABRES, Advanced Ballistic Reentry System, programul americanilor, şi nu avem de ales decât să îl respectăm.

— E vreo victimă la noi?

— Absolut niciuna. De aceea vă spun să nu vă faceţi griji.

— Bine, domnule general. Contez pe spusele dumitale. Dar nu care cumva să deraieze şi acest subiect, cum am păţit cu preotul acela. Eşti direct responsabil!

— Îmi asum întreaga responsabilitate, domnule preşedinte, chiar nu e cazul să ne impacientăm, de data aceasta. Vorbim de americani...

— Tocmai de aceea zic. Fii prudent şi ţine totul sub control. E un ordin!

— Am înţeles! răspunse generalul, dar la capătul celălalt al firului deja nu mai era nimeni.

Generalul îşi turnă un pahar cu apă şi-l bău dintr-o înghiţitură. Scăpase ieftin de data asta. Ştia însă că nu se va putea relaxa de tot, căci preşedintele intervenea din ce în ce mai insistent în treburile miniştrilor şi mai ales în ale lui. Mai avea un an de mandat şi începuse să pună presiune asupra guvernului şi să defileze cu realizări. Generalului îi mirosea a campanie electorală de la o poştă. Inclusiv ideea aceea trăsnită, de a-l invita pe papă în Mexic, în plin scandal, aducea a manevră politică. Nu-i plăceau politicienii, n-aveau pic de decenţă sau de disciplină, acţionau doar din instinct. Cum

adulmecau o oportunitate, o storceau încât să scoată ceva util pentru ei. Doar că acum nu era loc de astfel de manevre. Dacă învăţase ceva generalul, pe parcursul întregii sale cariere, era că nu te pui cu americanii. Asta mai lipsea.

Cât despre victime, chiar avuseseră noroc! În afara câtorva atacuri de panică ale unor săteni din nord, care locuiau aproape de punctele din deşert unde căzuseră resturile rachetei, nu se înregistrase nicio persoană afectată. Iar cu privire la comunitatea de indigeni a căror nuntă fusese perturbată de apariţia „meteoritului”, nu-şi făcea nicio grijă. Probabil interpretaseră „arătarea” drept un semn ceresc.

CAPITOLUL 29

Veracruz, Isla de Sacrificios, Mexic

O oră și un minut durase zborul de la Ciudad la Veracruz. Columbus Clay nici nu apucase să-și fixeze bine centura de siguranță, că auzi din nou vocea veselă a comandantului, care le ura „*¡Bienvenidos!*" în însoritul oraș de pe coasta Golfului. Avionul era plin de turiști gălăgioși, gata pregătiți de plajă și de distracție.

Două ore mai devreme, când abia se luminase afară, Ramirez îl sunase să-i dea o veste bună și una rea.

— Cu care vreți să încep? îl întrebase.

— Nu știu de ce am impresia că vestea bună e una rea și vestea rea e una bună... Așa că începe cu ce vrei, numai începe odată!

— L-am găsit pe cel care a însemnat bisericile. Asta e vestea bună. Iar vestea rea...

— Lasă-mă să ghicesc, l-ați găsit mort, i-o luă detectivul înainte.

— Din păcate, da.

În minutele care urmaseră, Ramirez îl pusese la curent cu toate detaliile. Un corp dezbrăcat și dezmembrat fusese găsit de un cuplu de îndrăgostiți pe Isla de Sacrificios. Tinerii plecaseră la răsărit cu o canoe să facă o plimbare romantică pe mica insulă, aflată la o aruncătură de băț de plaja din Veracruz, unde-și petreceau vacanța. Știau că insula, monument istoric aflat sub protecția Secretariatului Marinei, era închisă publicului, însă nu-și propuseseră să pătrundă prea mult în interior. Abia acostaseră și se pregăteau să facă un selfie cu telefonul mobil, în lumina portocalie a dimineții, când femeia observase pe ecran, în spatele lor, o formă ciudată, care nu părea să fie vreun trunchi de copac. Când se întorseseră să vadă mai bine, descoperiseră un tânăr cu toate membrele amputate, zăcând mort lângă un bolovan mânjit de sânge. Un roi de muște plana lacom deasupra corpului. Tânăra vomitase pe loc, la doi pași de cadavru. Apoi, cuplul se grăbise înapoi spre coastă, pentru a anunța poliția. Ofițerul îi reținuse pe cei doi și anunțase imediat Poliția Federală, căci toate secțiile de pe teritoriul Mexicului primiseră ordin să

raporteze orice li s-ar fi părut suspect, pe fondul evenimentelor recente, legate de moartea cardinalilor.

La aeroport îl aştepta deja o maşină, care îl conduse până pe Playa Martí, de unde fu preluat de o mică ambarcaţiune cu motor. În mai puţin de cinci minute, Columbus Clay punea piciorul pe limba de nisip fin care contura micuţa insulă, întregul perimetru fusese înconjurat de o bandă galbenă, inscripţionată *„Prohibido el paso”,* nu că ar fi existat altcineva pe insulă, în afara echipei de criminologi. Detectivul trecu pe sub banda inutilă şi se apropie de corpul bărbatului, al cărui deces fusese deja estimat de legist la câteva ore.

— Nu multe, aş zice cinci-şase, după temperatură şi rigiditatea cadaverică. Iar rănile indică acelaşi lucru, uitaţi-vă cum s-a coagulat sângele.

Columbus Clay se aplecă asupra umerilor din care fuseseră retezate braţele.

— Tăietura e curată, s-a folosit un topor sau o macetă cu duritate mare. O să vedem la autopsie dacă a murit înainte de amputare sau după...

Braţele, vineţii şi rigide, fuseseră aruncate nu departe de corp, dar picioarele fuseseră lăsate acolo. Detectivul îşi puse o pereche de mănuşi medicale şi verifică unghiile. Ramirez îi spusese la telefon că fuseseră colectate probele subunghiale şi laboratorul găsise urme de vopsea roşie, care coincidea cu vopseaua folosită pentru a însemna „X”-urile pe altare, însă voia să se asigure cu ochii lui. Văzu, de asemenea, tuşul de pe indexul de la mâna dreaptă, pentru colectarea amprentelor. În baza lor se stabilise deja identitatea cadavrului. Pe bolovanul de alături, un mare „X” era marcat cu sânge. Semnul nu-l miră pe detectiv. Era clar că autorul voia să se ştie cine a făcut-o.

De jur-împrejur, la o primă vedere, nimic nu-i păru suspect. Insula era extrem de mică, nu avea mai mult de cinci sute de metri lungime şi vreo două sute lăţime. Din puţina vegetaţie, constând în ierburi, cactuşi şi câţiva arbuşti şi copaci mici, răsărea, chiar în mijloc, un far alb din beton, care ghida navigaţia în portul Veracruz. Detectivul află ca farul nu avea paznic, de când începuse să funcţioneze exclusiv cu energie solară. Uşa de metal era încuiată cu un lacăt gros, ce nu părea că fusese forţat. Ici şi colo se ţea din pământ câte o ruină de piatră.

— Care-i treaba cu zidurile astea? îl întrebă pe un polițist la vreo treizeci de ani, cu alură de indigen.

— Au fost niște temple, aici făceau aztecii sacrificii, tăiau brațele și coapsele ofrandelor umane, înainte de a le arunca în foc. În general, erau prizonieri. Ce s-a întâmplat aici seamănă și nu prea cu Tlacaxipeoalisti, despre care povestesc bătrânii noștri, pentru că nu are inima smulsă. Aduceau omul la piatra de jertfă, cam cât bolovanul de colo, preoții îl apucau doi de picioare, doi de brațe și unul de cap, iar cel desemnat să-l omoare îl lovea cu un cuțit în piept, își băga mâna în tăietură și scotea inima, pentru a o oferi soarelui. Uneori îi jupuiau și îi mâncau pe prizonieri. Povești de speriat copiii! Nu e cazul aici, după câte se pare.

— Dar ceva elemente există. Cam sadice poveștile astea, oricum!

— Pentru ei aveau alte semnificații. Înainte de cucerire, insula era unul dintre locurile principale pentru ceremoniile religioase. Când au debarcat spaniolii și au văzut maldărul de oase, au numit-o „Insula Sacrificiilor". Apoi, după vreo sută de ani, și-au făcut cuib aici niște pirați olandezi, care tot atacau Veracruzul. Șeful lor, se spune, era în căutarea unei comori colosale, toate bogățiile în aur și pietre prețioase ale popoarelor indigene, adunate la un loc de Moctezuma și ascunse chiar de el, înainte să fie omorât. Piratul ăsta era atât de obsedat de comoară, încât nimic nu-i stătea în cale, tăia capete în stânga și-n dreapta, ca pe cartofi. Spaniolii ziceau că este *el diablo* în persoană.

— Și a găsit-o? Comoara?

— Legenda spune că da, reușise în sfârșit s-o găsească, dar când a pus mâna pe ea a fost mușcat de un scorpion și a murit. Prostii, conchise polițistul. Arheologii n-au descoperit decât câteva vase de ceramică, îngropate. Probabil că indigenii coceau cartofi în ele. Le-au luat britanicii și pe-alea, nu mă-ntrebați cum... Sunt în muzeele lor, ca toată istoria locurilor noastre. Să fie sănătoși!

Columbus Clay simți o urmă de pizmă în vorbele polițistului indigen. Nu-l putea condamna. Își aminti și de indignarea lui Isobel Garcia pe același subiect.

Criminologii mișunau în jurul cadavrului, fotografiindu-l din toate unghiurile și pescuind, cu pensetele lor lungi, diverse obiecte care li

se păreau suspecte. Lui Columbus Clay îi atrase atenţia un cactus, aflat la doi-trei paşi de corpul dezmembrat. Planta avea câteva fructe coapte, violet-închis, ce contrastau cu verdele-deschis al frunzelor sale late. Când se apropie mai mult, văzu pe jos un astfel de fruct, muşcat. Se aplecă şi-l duse cu grijă la nivelul ochilor. Cel care muşcase din el fusese poate dezamăgit de gustul fructului şi-l aruncase. Privindu-l atent, detectivul văzu că unul dintre ţepi avea o urmă minusculă de sânge.

— De-asta l-a aruncat, de fapt, s-a-nţepat, zise pentru sine.

Aşeză fructul muşcat într-o pungă de recoltare a probelor şi i-o întinse unui agent.

— Vreau urgent o analiză ADN din saliva rămasă şi din picătura asta de sânge. Eu am terminat aici.

— Ne grăbim şi noi. Tocmai am primit o alertă meteo de furtună pe mare, şi valurile nu ne vor permite să continuăm. În maximum o jumătate de oră strângem. Putem sigila cadavrul?

— Da. Aştept şi rezultatul autopsiei, când e gata. Dar testul ADN e mai important.

— Sigur! îi răspunse agentul.

Columbus Clay îi făcu un semn discret celui care-l adusese pe mica insulă şi se urcară amândoi în ambarcaţiune. Nori grei se profilau pe linia orizontului, confirmând prognoza meteo de care îi spusese poliţistul. Începea sezonul furtunilor tropicale. În curând, ploaia şi valurile aveau să mănture orice urmă lăsată de criminal pe insulă. Dar Columbus Clay avea ce-i trebuia. Spera ca proba aceea de ADN, a cărei analiză o aştepta cu încordare, să-i aducă un indiciu, cât de mic, care să ducă ancheta mai departe.

— Ce repede se schimbă vremea, spuse.

— Şi vremurile, completă cârmaciul.

CAPITOLUL 30

Catacombele Templo Mayor, Ciudad de México, seara

Afară, cerul se dezlănţuise cu mânie, într-o urgie înspăimântătoare. Bolta se rupea răzleţ, străfulgerând întunericul cu zeci de săgeţi frânte, luminoase, ce coborau ameninţător pe pământ. Sezonul furtunilor tropicale era în toi, iar locuitorii oraşului se ascunseseră pe unde putuseră, aşteptând sfârşitul. Teama era mare, căci o lovitură de fulger putea să-ţi trimită până la trei sute de milioane de volţi prin corp.

Mexicul era cunoscut ca având cea mai mare rată a mortalităţii provocate de fulgere din America. Aproape zece mii de oameni fuseseră ucişi astfel în ultimii treizeci de ani, iar numărul mare de decese avea drept cauză nu atât cantitatea de fulgere, cât eşecul guvernului de a implementa strategii de protecţie. Mulţi mexicani rămăseseră cu sechele grave în urma leziunilor predominant neurologice cauzate de oprirea inimii şi privarea creierului de oxigen. Puţinii norocoşi scăpaseră doar cu dureri de cap sau cu amorţeli pe viaţă, iar cei mai puţin norocoşi, care totuşi nu muriseră, rămăseseră cu paralizii permanente.

Cele mai afectate erau comunităţile indigene, cu niveluri scăzute de trai şi educaţie, ai căror membri trebuiau să petreacă mult timp afară, expuşi, căci încă îşi câştigau existenţa din agricultura manuală. În plus, înclinaţia lor de a interpreta fenomenele în cheie supranaturală îi făcea şi mai vulnerabili.

Pe pământ, ploaia cădea în şiroaie. Sub pământ însă era linişte. Nimic nu tulbura tăcerea din camera subterană a anexei şantierului Templo Mayor, unde şase femei şi cinci bărbaţi se rugau în şoaptă şi aşteptau întoarcerea celui de-al doisprezecelea membru al grupului, Atl. Numele său însemna „apă”, cea mai importantă substanţă de pe planetă, dătătoare de viaţă şi preţuită în toate formele ei.

— Crezi că se va arăta? întrebă o femeie.

Tlatoani nu se întrerupse din a descânta inelele rubinii aflate în bolul din faţa ei. Stătea dreaptă, în capătul mesei dreptunghiulare din

centrul camerei, cu ochii închiși, în timp ce toți ceilalți o priveau cum își mișca buzele.

— În *tōnalpōhualli,* calendarul divinator, astăzi este ziua Atl, o zi sacră. Atl nu poate fi doborât de ploaie. El e ploaia. Semnul i se va arăta și el ne va aduce vestea. Eu sunt *tlatoani,* cea care vorbește, iar noi suntem cei ce-au fost.

Ceilalți lăsară capul în pământ și repetară:

— Noi suntem cei ce-au fost!

La scurt timp se auziră patru lovituri de pumn în ușa metalică. Itzel se ridică nerăbdător.

— Cine îl trezește pe Huitzilopochtli?

— Atl *Teōtl,* răsună o voce groasă de cealaltă parte.

Drugul de fier fu înlăturat, și Atl pătrunse în încăpere scuturându-se de apă. Era acoperit din cap până în picioare de o pelerină neagră dintr-un cauciuc lucios, destul de gros, iar în picioare avea o pereche de cizme până la genunchi, tot din cauciuc. Întârzie câteva momente, cât să se debaraseze de echipamentul de ploaie, apoi se așeză pe singurul scaun liber de la masă.

— *Cualli!* îi salută pe ceilalți, înclinându-și capul.

— *Cualli!* răspunse femeia care prezida, în numele tuturor. Vorbește, Atl!

— Zeul Apei este cu noi. Huitzilopochtli ne-a trimis semnul așteptat, spuse bărbatul dintr-o suflare.

Ceilalți își ridicară privirile și mâinile spre tavan și începură să se agite.

— Liniște! porunci *tlatoani.* Să avem răbdare! Spune-ne ce ai văzut.

— Am făcut așa cum mi-ai spus. M-am postat ferit, în colțul de sud-vest al templului, lângă scară și grindă, aproape de platforma cu capete de șarpe. Am rostogolit bila de metal pe platformă, apoi cele douăsprezece bile de săruri și am așteptat, lipit de zidul scării.

— Nu te-a văzut nimeni...

— Nu e țipenie de om afară! Cerul se rupea și fulgerele cădeau de jur-împrejurul meu, dar numai în depărtare. Aproape o oră am vegheat locul și l-am invocat pe Huitzilopochtli.

— Așa am făcut și noi, aici, Atl! spuse femeia cu părul lung până la

şolduri.

— Huitzilopochtli ne-a auzit ruga, căci, deodată, un fulger s-a coborât ameninţător la câţiva metri de mine, fix pe platformă.

— Trebuie să se fi dizolvat sărurile, zise Itzel. Ai avut dreptate, *tlatoani*!

— Da, apa sărată atrage mai uşor fulgerele, conţinutul de ioni facilitează conductivitatea, îi explică femeia. A lovit bila de metal? i se adresă ea apoi lui Atl.

— Nu ştiu sigur, dar e foarte probabil. Nu m-am putut uita, căci lumina era orbitoare. Fulgerul a venit de nicăieri, ca o limbă albă de foc. Câteva secunde am închis ochii şi m-am chircit în colţ, pe vine. Auzeam doar o sfârâială care părea că nu se mai termină.

— El a fost, decretă *tlatoani.*

— Eşti sigură? întrebă o altă femeie.

— Limba de foc şi fulgerul care loveşte Templul. Sunt sigură. Este exact cum se prevesteşte în carte.

Femeia se ridică şi merse până în holul alăturat. Se opri în dreptul unei firide săpate în zid, luă de acolo o daltă cu o lamă ascuţită şi subţire şi începu să râcâie cu ea în jurul unei cărămizi. Desprinse bucata, apoi altele urmară, până când deschizătura fu suficient de largă încât să scoată prin ea o cutie de plexiglas transparent în care era închisă cartea veche. O extrase cu grijă din cutie şi se întoarse în camera în care aşteptau ceilalţi. O aşeză pe masă şi-şi puse ambele mâini de-o parte şi de cealaltă a copertelor groase, din piele maronie, roase de vreme pe la margini şi ornate cu motive aztece şi europene – mici desene şi simboluri ale zeilor, plantelor şi animalelor. Patru vulturi pitici erau încrustaţi pe cele patru laturi ale rombului central, în interiorul căruia capul unui călugăr fusese gravat de două ori. *Tlatoani* întoarse cartea şi începu să dea paginile, una câte una, dinspre final spre început, până găsi ceea ce căuta.

— Ascultaţi! „Dintre semnele care au apărut înainte ca spaniolii să vină pe acest pământ. A apărut pe cer un lucru minunat şi înspăimântător, ca o flacără foarte mare şi foarte strălucitoare. Părea că stătea întinsă chiar pe cer. Părea că vârful ei ajungea la jumătatea drumului spre cer. S-a înălţat în est şi a ieşit cu atât de multă strălucire, încât părea că e ziuă."

— Limba de foc, confirmă Atl.

— Apoi: „Fulgerul a căzut peste casa lui Xiuhtecutli, zeul focului.”

— A căzut! ziseră ceilalţi.

— Am văzut cu ochii mei, adeveri Atl, încă o dată.

— „Oamenii au fost uluiți, pentru că ploua doar apă ușoară, iar fulgerul nu cade de obicei când plouă așa și nici nu a fost vreun tunet”, continuă femeia să citească.

— Nu a fost niciun tunet, deși, mai devreme, tunase de câteva ori.

— Semnele se arată. Fiţi pregătiți! Ofranda a fost făcută, pe locul preferat de zei. Dacă îi vom asculta, zeii ne vor asculta și ei, și împreună vom împlini profeția. Numele meu este numele lui și noi suntem cei ce-au fost!

Ecoul unui tunet puternic pătrunse în camera subterană și se suprapuse corului celor doisprezece voci înfocate.

— *Nahmictlazotlalahtoh!*

CAPITOLUL 31

Biserica Nuestra Señora de los Ángeles,
Ciudad de México, dimineaţa devreme

Primul apel de urgenţă fusese înregistrat la ora patru şi trei minute dimineaţa şi transferat la ora patru şi cinci minute către cazarma de pompieri „Comandante Eulalio Mujica Pérez" din Cuauhtémoc, cea mai apropiată de locul incendiului. *Bomberos* din schimbul al treilea urmau să-şi încheie programul la ora cinci. Fusese o noapte nu foarte liniştită, căci fulgerele şi scurtcircuitele aprinseseră câteva focare, însă pompierii le făcuseră faţă cu ajutorul ploii, care încă nu se oprise.

Când comandantul de unitate dădu alarma, personalul de urgenţă se oferi voluntar, pentru ca ceilalţi să poată pleca acasă, să se odihnească. Fuseseră informaţi că era un singur focar, aşa că un singur vehicul de intervenţie ar fi trebuit să fie suficient. Maşina cu cei şase pompieri plecă zgomotos de pe Avenida Insurgentes, trezind tot cartierul cu sirena sa stridentă, şi în zece minute ajunse pe Calle Lerdo, la numărul o sută şaptezeci şi opt.

De afară nu se vedea nicio pală de foc, doar un fum dens ieşind prin cupola parţial deteriorată a sanctuarului Nuestra Señora de los Ángeles. Pompierul secund încercă uşa masivă, dar aceasta era încuiată. Nu existau porţi laterale, aşa că desfăşurară scara pentru ca unul dintre ei să poată trece peste gardul înalt în curtea bisericii şi să găsească o cale de intrare în clădire. Sánchez se oferi.

Pompierul dădu rapid roată clădirii. Găsi o singură uşă, dar şi aceea încuiată. Decise să spargă un geam prin care estimă că se putea strecura. Îi păru rău de vitraliul probabil foarte vechi, însă nu avu de ales. Le comunică celorlalţi să trimită încă un coleg, cu furtunul, peste zid.

Pătruns în biserică, Sánchez se miră de cât de delimitat era focul. Practic, ardeau doar obiectele de pe altar şi din jurul acestuia. „O fi uitat părintele să stingă vreo lumânare", îşi zise, uşurat că nu era mai grav. Privi în sus şi văzu că în cupolă erau câteva ferestre deschise, prin care, de altfel, şi ieşise fumul. Biserica era una veche, de cel puţin

două-trei secole, după câte putea Sánchez să-şi dea seama. Faptul că era construită integral din piatră ajutase ca focul să nu se extindă mai mult. Băncile de lemn erau şi ele la o distanţă sigură de altar, iar lipsa oricărui curent de aer împiedicase scânteile să sară în direcţia lor.

Celălalt pompier nu întârzie să-i arunce lui Sánchez furtunul prin geamul spart.

— Te descurci? îl întrebă de afară.

— Da, nu-i mare lucru, daţi drumul la apă.

Sánchez era pregătit, în aşteptarea jetului, când zări deodată la piciorul lui, chiar lângă bocanc, mişcând ceva. Pentru că nu era mult fum, îşi scoase masca de intervenţie să vadă mai bine. Atunci îi scăpă un ţipăt, care îl sperie pe pompierul de afară.

— Sánchez, *hermano*[18]*,* eşti bine? Ce s-a-ntâmplat?

— Da, da, îngăimă Sánchez, nimic, daţi drumul la apă!

Până să ajungă jetul la capătul furtunului, Sánchez călcă de câteva ori sub tălpi o târâtoare de vreo treizeci de centimetri, maronie. Şarpele se făcu terci sub bocancul pompierului, umplându-l de scârbă.

— *Dios mio,* ce-o fi căutat aici? se întrebă Sánchez cu voce tare.

Apa ţâşni prin orificiul pe care pompierul îl ţinea cu ambele mâini, şi în mai puţin de cinci minute incendiul era stins. Fix sub cupolă, în jurul altarului se formase o baltă negru-maronie în care erau amestecate resturile diferitelor obiecte arse. Sub puterea jetului de apă, unele zburaseră ceva mai departe, aşa că acum nava bisericii arăta mizerabil.

— N-o să-i placă părintelui... Eh, altă dată să fie mai atent, vorbi singur pompierul, mai mult să uite de scârba pe care i-o produsese şarpele.

Mai aruncă o privire de jur-împrejur, cât să se asigure că nu mai fumega nimic, şi dădu să strige la colegul său, să tragă furtunul, dar auzi un zgomot puternic de sirenă de afară. „De ce-or fi dat drumul la semnal?", se întrebă în gând. Spre nedumerirea lui, constată că sirena se îndepărta.

— Torres, mă lăsaţi aici?

[18] Frate (în limba spaniolă) (n. red.).

— Nu, *hermano,* nu suntem noi, a mai trecut o maşină de intervenţie. Tot de-a noastră.

— Păi, la ce-au venit? Doar le-am zis că nu e grav...

— Se duc la San Pablo el Nuevo.

— Altă biserică? Ce-au preoţii ăştia? S-au găsit toţi să uite lumânările aprinse în aceeaşi zi?

— Nu ştiu, *hermano,* noi strângem. Hai, grăbeşte-te şi tu!

Cât ieşi Sánchez pe fereastră, alte trei maşini de pompieri trecură prin apropiere, cu sirenele pornite. În scurt timp, până la răsăritul soarelui, în întregul Ciudad de México nu se mai auzea decât vacarmul strident al semnalelor de incendiu.

CAPITOLUL 32

Palacio Nacional, Ciudad de México, în aceeaşi dimineaţă

Preşedintele făcuse cărare în jurul mesei din biroul său, în aşteptarea şefului Departamentului pentru Incendii. Superintendentul Juan Manuel Martínez, directorul general al *Heroico Cuerpo de Bomberos,* poreclit „Vulcanul", fusese convocat la Palatul Naţional pentru o întâlnire de urgenţă cu preşedintele ţării, pentru prima oară în cariera sa. Intră pe uşă agitat, neras şi cu uniforma oficială mai şifonată decât permitea protocolul. Îl salută pe şeful statului cu mâna la chipiu şi aşteptă să fie invitat să se aşeze.

— Domnule Martínez, aştept să o aud din gura dumneavoastră, altfel nu pot să cred! Capitala mea arde!

— Domnule preşedinte, din păcate, trebuie să vă confirm că ne confruntăm cu cel mai mare incendiu înregistrat din '84 încoace, de când cu rafinăria San Juan Ixhuatepec. E o criză majoră, încercăm să o gestionăm. Câteva sute de focare, răspândite în tot oraşul. Vestea bună este că până acum nu avem pierderi umane şi nici distrugeri masive de proprietăţi.

— Dar impactul e devastator, domnule superintendent! Mă refer la patrimoniu şi la moralul oamenilor. Vă daţi seama?

— Credeţi-mă că sunt conştient! *Los bomberos* sunt la datorie şi prioritatea noastră este să izolăm focarele, pentru a împiedica răspândirea focului. Ploaia s-a oprit, însă umiditatea rămasă ne e de ajutor. Am o mie nouă sute de pompieri şi aproape cinci sute de voluntari pe teren. Facem tot ce ne stă în putere. Mă îngrijorează mai mult ce va rămâne în aer în urma combustiilor – vapori iritanţi, compuşi volatili, particule în suspensie, sunt riscuri serioase... Calitatea aerului, şi-aşa problematică în oraş, din cauza poluării, o să scadă considerabil, va trebui discutat şi cu cei de la Mediu.

— Bineînţeles! Dar, spuneţi-mi, e adevărat că incendiile sunt numai la biserici?

— Aşa este. La primul incendiu semnalat, am stabilit drept cauză, la faţa locului, neglijenţa în ceea ce priveşte supravegherea

lumânărilor. Focul a pornit de la o lumânare aprinsă pe altarul bisericii Nuestra Señora de los Ángeles. Dar după al patrulea apel, ofițerul inspector a sesizat ceea ce nu mai putea fi numit o coincidență și am demarat o anchetă mai amplă.

— Îl aștept din clipă-n clipă și pe comisarul general al Poliției Federale.

— Sper să aducă ei mai multe clarificări. E clar o mână criminală diabolică! Logica noastră, de pompieri, a fost una primară. Ne-am gândit că și dacă ar fi fost de la o lumânare uitată, unei lumânări îi ia vreo două ore să ardă, or, primul incendiu a fost înregistrat la ora patru și trei minute, informația ajungând două minute mai târziu la stația Cuauhtémoc. Asta înseamnă că lumânarea a fost aprinsă cel mai devreme la ora două noaptea. Dar cine aprinde lumânări la ora asta? Din ce am înțeles, poliția a vorbit deja cu parohul de la Nuestra Señora de los Ángeles, care se jură pe Dumnezeu nu doar că nu a lăsat nicio lumânare aprinsă, ci și că a părăsit biserica la ora șase după-amiaza. Lucrurile nu se leagă, oricum ar fi, poliția trebuie să lămurească situația. Acum, treaba noastră, a pompierilor, e să oprim dezastrul. Pagubele le vom măsura după ce ieșim din criză. Oamenii mei luptă chiar în momentele astea cu focurile, domnule președinte! La o adică, o să aduc în Ciudad și echipaje *Diablos,* din nord. Sper, totuși, să nu fie nevoie.

— Am încredere, domnule superintendent! Țineți-mă, vă rog, la curent. Va trebui să ies cu o declarație, și ar fi bine să am toate datele la timp.

— Desigur! Cu respect! salută Martínez și ieși pe ușă.

Comisarul general al Poliției Federale mai să dea nas în nas cu șeful pompierilor. Era și el agitat, și nici nu putea fi altfel. Parcă toate delictele din lume căzuseră în ograda lui.

— Ah, domnule comisar, în sfârșit, ați binevoit! Îl luă președintele la trei-păzește. Pompierii fac tot ce pot, dar nu pot face și treaba dumneavoastră.

— Cu tot respectul, domnule președinte, e mai ușor să oprești ceva ce vezi, decât să prinzi ceva ce nu vezi...

— Adică ce vreți să spuneți? Că o fantomă a pus focul în biserici? Că un strigoi a ucis treisprezece cardinali? Că umblă zombi prin

capitala Mexicului şi fac graffiti pe altare? Niciun om arestat până acum. Nici măcar unul! Şi să nu-mi spuneţi mie că ancheta e în plină desfăşurare...

— A fost identificat autorul semnelor din biserici... încercă să se apere comisarul.

— Şi la ce vă serveşte mort? Nu ştiţi de ce a făcut-o, cine e în spatele operaţiunii – că doar nu s-o fi trezit el, într-o bună zi, de unul singur şi şi-a zis: „Hm, ce zi frumoasă, ia să fac eu nişte artă prin câteva sute de biserici”...

— Nu, desigur...

— Am zis că vreau arestări, vreau să vadă oamenii că siguranţa lor e în mâini bune, în mâinile unor profesionişti, nu ale unor ageamii.

— Vă asigur că detectivul...

— Detectivul, detectivul! M-ai înnebunit cu detectivul ăsta al tău! izbucni preşedintele, renunţând la orice urmă de politeţe.

— Nu e al meu, ODNI, americanii...

— Mai lasă-mă şi cu americanii! Acum câteva zile numai ce au scăpat o rachetă pe teritoriul nostru... Cam cât să ne mai lăsăm duşi de nas şi de americanii ăştia? Pune-ţi oamenii tăi la treabă! Vreau un raport complet asupra anchetei într-o oră, aici, pe masa asta! Iar dacă nu-l ai, atunci, în locul raportului, poţi să-ţi pui demisia!

Comisarul înţelese că discuţia s-a terminat şi se ridică să plece. Preşedintele fierbea, nici nu se obosise să-şi ia la revedere. Nu-l putea învinui. El însuşi fusese poate prea încrezător în abilităţile acelui detectiv cu care se trezise pe cap. La început înţelesese, crimele din Mexic păreau a fi legate de cele de la Vatican, şi, cum operaţiunea Vatican îi fusese încredinţată lui Columbus Clay, era normal ca acestuia să-i fie permis să-şi continue ancheta în Mexic. Chestiune de jurisdicţie. Preşedintele se făcea că nu pricepe, dar cu siguranţă pricepea. Numai că orgoliul său nu accepta imixtiunea americanilor în treburile Mexicului. Şi de-ar fi fost numai ale Mexicului! Comisarul era depăşit. Ştia foarte bine că mai mult de jumătate dintre oamenii săi erau corupţi, mână-n mână cu cartelurile, şi nu l-ar fi uimit ca vreun cartel să fie amestecat în toată afacerea asta cu moartea cardinalilor. Religia şi drogurile – iată cuvintele care descriau cel mai bine ţara sa, imaginea pe care o avea Mexicul în lume. Nu era de

mirare că americanii nu aveau încredere și trimiteau detectivi de-ai lor.

CAPITOLUL 33

Ciudad de México, hotel Umbral Hilton, în aceeași dimineață

Columbus Clay fusese trezit de apelul lui Ramirez cu doar câteva minute înainte ca alarma telefonului să-i sune la ora obișnuită, 5:00.

— Cucurigu și ție, Ramirez! Nu mai puteai avea răbdare câteva minute? Ce arde așa?

— Arde capitala, domnule. M-am gândit să vă dau eu veștile proaste, așa cum v-am obișnuit...

— E o glumă neagră, de-ale tale? Nici nu s-a luminat bine de zi...

— Nu, domnule! Uitați-vă pe fereastră.

Nu era nevoie să se ridice din pat ca să vadă afară, dar o făcu totuși, atras de priveliștea sumbră de dincolo de ferestrele duble, din sticlă securizată. Panorama pe care i-o oferea camera de la ultimul etaj al hotelului fumega toată. Deasupra orașului, atât cât putea să cuprindă detectivul cu privirea, plutea un nor gri, cu aparență înecăcioasă, care se tot mărea. Era format dintr-o mulțime deasă de fire de fum, unele mai groase, altele mai subțiri, ce se ridicau spre cerul smolit.

— Vorbește! îi ceru Clay scurt.

Și Ramirez începu să vorbească. Vreo zece minute, detectivul ascultă fără să-l întrerupă, timp în care, în creierul lui, joncțiunile între informații se făceau cu o rapiditate imposibil de urmărit conștient. Niciun gând nu era mai pronunțat decât altul. Trăia procesul acela de judecată ca pe un flux și se lăsa purtat de el, fără să-l întrerupă. Îl auzea, desigur, pe Ramirez, selecta informațiile pe care le considera utile și le arunca în fluviul gândurilor sale, să se contopească cu celelalte informații și să se lege între ele. Spera ca la sfârșit, așa cum i se mai întâmplase de-atâtea ori, lucrurile să se decanteze. Conta pe memoria lui să nu lase niciun detaliu deoparte.

— Știu că nu vă place, dar va trebui să întocmim și un raport cu concluzii preliminare ale anchetei, comisarul general o să-l ceară... îndrăzni Ramirez.

— O să-i dăm și raportul. Până atunci, mai am ceva de făcut.

Columbus Clay închise telefonul fără să-i lase nicio instrucțiune poliţistului. Nu avea nimic de făcut, în afară de a se gândi. Hotărî să-și stingă mobilul și să-și dea un răgaz de o oră, pentru a reflecta la toate cele întâmplate. Știa că va fi hăituit de comisarul general cu raportul pe care, cu siguranță, va trebui la rândul său să-l dea mai departe și nu voia să fie prins în vria birocratică a autorităților mexicane, oricât de înalt le-ar fi fost rangul. Era cu degetul pe butonul roșu al telefonului mobil, gata să-l închidă de tot, când figura profesorului Baker îi apăru pe ecran. Nu putea să nu răspundă.

— Domnule profesor, sunteți norocos, mă pregăteam să-mi închid telefonul, ce coincidență să mă sunați chiar în fracțiunea aceasta de secundă!

— Chiar credeţi în coincidenţe, domnule Clay? se auzi vocea profesorului.

— Doar știți că nu cred în nimic, mă tachinați. Eu știu sau nu știu. Nu există cale de mijloc. Dar spuneți-mi, de ce m-ați sunat?

— N-am avut niciun semn de la dumneavoastră de când v-am lansat invitația să vă alăturați din nou echipei de la Vatican...

— Da, am amânat să vă răspund. Mesajul dumneavoastră nu m-a surprins și nici nu m-a îngrijorat peste măsură.

— Adică știați că papa o să dispară? întrebă Charles Baker mirat.

— Nu cred în dispariţii, cum nu cred nici în coincidenţe, domnule profesor! Omul e hărțuit, mă așteptam să vrea să ia o pauză de la viață. Cine n-ar vrea? Bănuiesc că l-ați găsit... Cine a revendicat răpirea?

— E mult spus „răpire”, și nici vreo revendicare propriu-zisă nu a avut loc. Într-adevăr, Benedict era într-o stare de surmenaj excesiv, se pare că fusese amenințat cu niște afaceri mai vechi, trecutul l-a prins din urmă, iar majordomul l-a sustras de la Vatican, încercând să-l scape de hărțuitori. Însă, neputând face față anxietății pontifului, l-a sunat pe Volpone, directorul de operațiuni al AISI, doar îl știți...

— Cum să nu! Volpone! Un adevărat profesionist, îmi place acest Volpone!

— Exact. Majordomul l-a sunat și i-a destăinuit întreaga peripeție a celor doi fugari. A crezut că se va descurca singur, să aibă grijă de Benedict, adică. Însă, după cât se pare, papa a avut niște episoade de

delir, vedea corpuri fără capete ieşind din ziduri, zicea că e ameninţat de monştri pictaţi şi împopoţonaţi cu pene şi blănuri de animale. Majordomul însuşi spunea că a trăit nu ştiu ce experienţă mistică cu o lebădă mută la reşedinţa aceea... Mă rog, acum lucrurile s-au mai liniştit pe aici. Papa a rămas la Castel Gandolfo, dar o echipă de medici îl supraveghează continuu.

— Vă sfătuiesc să nu vă culcaţi pe o ureche. Nu trecutul papei mă îngrijorează, ci mai degrabă viitorul lui.

— Ce vreţi să ziceţi cu asta?

— Nu vă pot spune acum, până nu adun suficiente probe, cât să nu sune ridicol, dar nu ar fi rău să-l puneţi pe Benedict la adăpost o vreme. Aici lucrurile nu s-au liniştit deloc, dimpotrivă! Şi iau o turnură cu care eu nu m-am mai confruntat, ceea ce e deopotrivă provocator, pentru un detectiv, dar şi frustrant.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Simplul fapt că stau de vorbă cu un om cu intuiţia şi cultura dumneavoastră s-ar putea să fie un ajutor suficient. Îmi propusesem să mă gândesc singur, însă acum, dacă tot aţi sunat şi vă oferiţi să ţineţi companie gândurilor mele, cu atât mai bine! Poate dialogul cu dumneavoastră îmi va elucida nişte ipoteze mai mult decât ar face-o monologul meu.

— Aş fi onorat!

— Dacă vă amintiţi ultima noastră discuţie, despre Codexul Florentin...

— Cum să nu!

— Am motive să cred că este aici, în Mexic.

— Domnule Clay, vă daţi seama de implicaţii?

— Mai mult, a fost furat special pentru a fi adus aici, în Mexic. Nu-mi este încă foarte limpede în ce scop, dar lucrurile încep să se lege. Daţi-mi voie să le trec în revistă, mai mult pentru a mi le clarifica mie, dar vă rog să interveniţi dacă simţiţi că logica mea derapează.

— Mă îndoiesc că se va întâmpla acest lucru, sunteţi una dintre persoanele cele mai scrupuloase, când vine vorba de logică, pe care le cunosc.

— Credeţi-mă, ceea ce vă voi relata aproape sfidează logica. Mi s-a deschis o cale pe care tot ezit să-o urmez, căci e contrară tuturor

principiilor mele de lucru.

— Care ar fi acea traiectorie?

— Să nu râdeţi. Mistică.

Profesorul Baker tăcu o clipă. Într-adevăr, atât cât îl cunoştea pe detectivul Columbus Clay, ştia că acesta nu s-ar fi lăsat sub niciun chip prins în mrejele oricărei forme oculte de manifestare a vreunui fenomen sau a unei acţiuni. Ştia cât îi era de greu până şi să prospecteze această zonă. El, Charles Baker, găsise întotdeauna acest domeniu fascinant şi nu de puţine ori se aventurase să-l exploreze, însă detectivul era din alt aluat. Pentru el nu exista nimic inexplicabil. Orice pe lumea aceasta avea o explicaţie raţională, şi datoria lui era să o găsească. Pur şi simplu, nu putea să nu o găsească. N-ar mai fi dormit, n-ar mai fi mâncat, nu şi-ar mai fi găsit liniştea, n-ar mai fi fost el până nu o găsea. Aşa era detectivul Columbus Clay.

— Nu ziceţi nimic...

— Nu, nu zic nimic, vă ascult!

— Succesiunea evenimentelor petrecute în Mexic, după cele de la Vatican, nu face decât să mă încurce. Aşa că vi le voi povesti într-o ordine mai degrabă logică decât cronologică.

— Cum doriţi! Faceţi oricum vă ajută pe dumneavoastră, eu sunt numai urechi!

— Vă previn încă o dată că istorisirea lor va părea desprinsă dintr-o carte de legende mexicane.

— Nu vă mai scuzaţi! Nu sunt oare legendele, dincolo de incredibilul elementelor fantastice sau miraculoase pe care le conţin, explicaţii ale unor lucruri sau fenomene, ale unor evenimente istorice?

— Aveţi dreptate! De-asta îmi place să discut cu dumneavoastră! Îmi oferiţi mereu o perspectivă inedită. Pe mine, faptul că întreaga poveste sună ca un mit, ca o legendă, ca ceva de necrezut, mă face să-mi pun întrebări. Dar se prea poate să aveţi dreptate! De două ori m-am lovit de acest gând, că în orice legendă există un sâmbure de adevăr, dar nu i-am găsit utilitatea până acum. Voi încerca, pe măsură ce vă relatez faptele, să le privesc şi eu din această perspectivă – explicativă.

— E şi acesta un exerciţiu de înţelegere...

— Aşa este. Iată povestea, pe scurt, în elementele sale esenţiale, ca să înţelegeţi de ce piese dispun: acum cinci sute de ani, la puţin timp după debarcarea primului val de spanioli, un indigen aztec realizează o pictogramă înfăţişând un papă decapitat, a cărui figură aduce cu Benedict al nostru – o asemănare pe care am încă nevoie să o confirm, căci aspectul papei e desfigurat de desenator. Doi specialişti în studii precolumbiene, profesorii Garcia şi Moctezuma, îmi evocă, independent unul de altul, această înclinaţie a aztecilor spre profeţii, spre prezicerea viitorului.

— De-asta sugeraţi ca papa Benedict să fie pus la adăpost? Credeţi că este o profeţie pe cale să se împlinească?

— Da, ştiu, sună foarte bizar, v-am prevenit! Ascultaţi-mă mai departe, încercăm să nu tragem concluzii încă. Pictograma aceasta este ascunsă într-o statuetă de lut, care traversează secolele intactă şi este spartă, absolut accidental, chiar de preotul în a cărui parohie au fost atraşi în capcană cei doisprezece cardinali, cărora le-au fost tăiate degetele pe care purtau inelele ecleziastice cu rubine. Acelaşi preot îmi spune că pictograma n-ar fi trebuit să fie acolo.

— Vă urmăresc...

— În paralel au loc alte două crime, aparent fără nicio legătură între ele sau cu moartea cardinalilor, dar pe care eu le leg de ideea de rit de sacrificiu – una implică chiar practicarea canibalismului, cealaltă a avut loc pe o insulă ce se numeşte „Insula Sacrificiilor", deci e clar! Din informaţiile mele şi din spusele cercetătorilor cu care am discutat, astfel de practici erau obişnuite pentru azteci.

— Aşa este, sunt confirmate de diferite surse istorice şi apar chiar şi în Codex.

— Mai departe, tot în paralel, sute de altare ale bisericilor exclusiv catolice, neafectate de sincretismul religios, din Ciudad de México sunt însemnate cu un „X". Trebuie să vă spun că aceste „X"-uri au fost depistate prima oară pe piepturile cardinalilor, fuseseră făcute cu ceară fierbinte de la lumânări şi rămăseseră sub forma unor arsuri uşoare pe piele. Apoi „X"-ul a apărut pe o imagine, o icoană a sfintei aceleia, Fecioara din Zapopan, aceeaşi Fecioară ca statueta, aproape de cadavrul unui om aruncat din tren. A apărut din nou, pe un bolovan, lângă trupul celui ucis pe Insula Sacrificiilor, care, de altfel,

a fost identificat drept autorul semnelor de pe altare. Eu am numit asta „ipoteza Zorro”, să pot lucra mai uşor cu ea.

— Autorul îşi semnează operele cu un simbol sau o iniţială... Vrea şi nu vrea să se ştie cine este.

— Exact. Iar acum, în momentul în care purtăm această conversaţie, toate bisericile însemnate cu acel „X” din Ciudad au fost incendiate, le privesc fumegând. Domnule Baker, este o imagine sinistră, apocaliptică! Dacă aţi putea-o vedea, aţi gândi la fel! Oraşul e acoperit de fum şi de vuietul sirenelor de pompieri. Iar eu, înainte de a mă întreba „cine?”, mă întreb „de ce?”, de ce ar face cineva aşa ceva? Vă daţi seama despre ce miză vorbim? O ameninţare profeţită la adresa capului Bisericii, apoi amputarea, dacă mă pot exprima aşa, a mâinilor drepte ale Bisericii Catolice de-aici, din Mexic, şi, în sfârşit, incendierea unui oraş întreg! Pentru ce, domnule profesor, pentru ce? Dacă găsesc motivul, găsesc făptaşul. Înţelegeţi de ce mă interesează mai mult „de ce”, decât „cine”?

— Înţeleg perfect! îl asigură Charles Baker.

— Iar autorităţile de aici, continuă detectivul indignat, de la comisar până la preşedinte, nu vor decât să bag pe cineva în puşcăriile lor, ca şi cum n-ar fi deja supraaglomerate, să dea bine în faţa opiniei publice şi a Vaticanului... Ei nu înţeleg amploarea mizei!

— Nici nu ar avea cum, pentru că această miză până şi mie îmi pare absurdă, domnule Clay.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ascultând tot ce mi-aţi povestit, îmi vine în minte un singur cuvânt pentru a descrie întregul tablou, din care acum dumneavoastră aveţi scene aparent disparate.

— Şi care ar fi acela, domnule profesor?

— Război.

— Război?! Va trebui să fiţi mai explicit. Ce fel de război? Cine împotriva cui? Şi, dacă ar fi să fie aşa cum intuiţi, ce-ar fi absurd la această miză?

— E rândul meu să vă rog să nu consideraţi hilară opinia mea, dar cred că acolo mocneşte un război între două civilizaţii, cea de dinainte de ocupaţia spaniolă şi cea de după, între aztecii indigeni şi mexicanii hispanizaţi, între trecut şi prezent, în acţiunile descrise de

dumneavoastră sunt prea multe elemente din trecut aduse în prezent... prea multă simbolistică pentru a o ignora.

— Între cei morți și cei vii. *Nahmictlazotlalahtoh...* șopti detectivul, ca pentru sine.

— Ce spuneți?

— „Noi suntem cei ce-au fost." Sunt cuvintele în aztecă pe care le-a spus un bărbat la spital, înainte să moară, când i s-a găsit un deget de cardinal în stomac. Mi le-a tradus profesoara Garcia.

— Pare o formulă sacră... Bărbatul acela făcea parte din vreo sectă?

— N-au găsit nimic suspect despre el. Omul părea să ducă o viață obișnuită. Singurul indiciu, în lumina interpretării pe care mi-o sugerați, e că provenea dintr-o familie străveche de indigeni.

— E foarte posibil să fi făcut parte dintr-un cult independent, care încă mai practică forme de canibalism. Astfel de comunități sunt specifice mai multor civilizații apuse, asimilate de societățile cuceritorilor. Încă se întâlnesc, nu doar în America, ci și în Africa și în Australia. Sunt extrem de retrase, se țin la adăpost de lumea nouă, civilizată și evită să atragă atenția asupra lor, din motive lesne de înțeles.

— Cu alte cuvinte, o sectă secretă, fidelă unui împărat mort se răscoală și vrea să reînvie un imperiu îngropat literalmente?

— Aztecii împotriva spaniolilor, dacă ar fi să sintetizăm și mai mult, că tot m-ați întrebat cine împotriva cui. Este un război care, aparent, nu s-a încheiat pentru unii... Nostalgia imperiului poate fi un motivator puternic. Și nu vorbesc doar despre cei învinși. Istoria oferă numeroase exemple, chiar și în zilele noastre.

— OK, domnule profesor, lăsând deoparte absurditatea unei astfel de ipoteze, pe care – vreau să rețineți! – n-o resping, căci am mai multe motive s-o accept, în ciuda caracterului său elucubrant, cum ar putea o sectă să-și imagineze că poate învinge într-un război forțele unei civilizații avansate?

— În primul rând, nu aș desconsidera dimensiunile acestei grupări, în cazul în care îi acceptăm existența. Din câte știu, populația Mexicului este foarte diversă, iar discursurile naționaliste asupra identității etnice nu sunt deloc puține, ci chiar foarte răspândite și vocale, în ultimul timp. Sunt destul de multe comunități indigene, cu

tradiţiile şi obiceiurile lor, cu limbile lor, limbi ce au acelaşi statut oficial ca şi spaniola. Domnule detectiv, sunt milioane de vorbitori ai acestor limbi, dacă nu mă înşel, şi zeci de milioane de oameni care-şi revendică ascendenţa indigenă, aşa că imaginaţi-vă cum ar fi să se unească toţi împotriva autorităţilor spaniole. Am cunoştinţă că popoarele indigene de pe teritoriul Mexicului se confruntă adesea cu acte de discriminare şi nu au acces deplin la servicii publice, la educaţie, la asistenţă medicală sau la sistemul de justiţie. Mie mi se pare un motiv suficient de răscoală.

— Un război civil între cei care au fost şi cei care sunt. La asta asistăm oare? E posibil, în secolul XXI?

— Dacă acceptaţi această teorie ca ipoteză de lucru, în baza ei puteţi explica multe dintre acţiunile pe care mi le-aţi enumerat şi pe care încercaţi să le elucidaţi.

— Mai bine de atât, această ipoteză, în enormitatea ei, le leagă. În plus, îmi deschide în sfârşit un plan de acţiune. O să mă gândesc... Oricum, e o premieră în cariera mea de detectiv, să anchetez zombi...

— E un început în toate, domnule Clay, râse Charles Baker, bucurându-se să vadă că detectivului îi revenise simţul umorului.

— Mai este un aspect de elucidat: dacă tot au pornit războiul acesta...

— Scuzaţi-mă că vă întrerup, dar trebuie să vă corectez. În opinia mea, ei pot fi de părere că îl continuă pe cel de acum câteva secole, nu că pornesc unul nou.

— Chiar şi aşa, cu ce îşi imaginează că-l vor câştiga? Pentru că, să fim serioşi, nu pleci la luptă, nu iniţiezi un război decât dacă ai măcar o urmă de convingere că-l vei câştiga. Or, comunităţile acestea indigene, chiar şi unite, cu ce credeţi că vor lupta? Doar nu-s carteluri de droguri, nu sunt înarmate. Cu vrăji şi blesteme, ca strămoşii lor azteci?

— Sfatul meu – şi nu e unul profesionist, ci unul prietenesc – este să renunţaţi măcar o clipă la raţionalitatea care vă ghidează judecata şi să încercaţi să gândiţi ca ei, ca să-i înţelegeţi şi să le anticipaţi mişcările.

— Mă voi strădui, dar tot trebuie să aibă o logică! Or, e ilogic să crezi că, în cazul unei acţiuni de luptă manifestă, poţi învinge cu vrăji

o armată – căci guvernul nu se va sfii să trimită armata, n-am niciun dubiu. Doamna Garcia mi-a povestit că împăratul Moctezuma și-a trimis vrăjitorii să rostească descântece împotriva spaniolilor proaspăt debarcați, să arunce vrăji care să-i alunge de pe teritoriul lor. Cred că s-au convins și ei, până acum, că nu așa se câștigă o luptă, nu credeți, domnule profesor?

— Sunteți ironic și sceptic, și n-ați mai fi detectivul Columbus Clay dacă ați gândi altfel. Dar nu subestimați, pe lângă numărul indigenilor, puterea credinței în supranatural și gradul lor scăzut de educație. Pot fi destul de ușor manipulați și mobilizați pentru o cauză care le promite un statut mai bun. Iată că până acum au reușit, aparent fără prea mare efort, să amputeze – ca să folosesc cuvintele dumneavoastră – mâinile drepte ale Bisericii, acea instituție al cărei unic Dumnezeu, acum cinci sute de ani, s-a impus peste întregul imperiu aztec, ucigându-i armata de zei atotputernici.

— Vă referiți la moartea cardinalilor.

— Exact. Dar și mai departe, la amenințarea pe care chiar dumneavoastră ați identificat-o la adresa papei, capul Bisericii Catolice.

— Atunci, războiul e mai degrabă împotriva Bisericii, nu a spaniolilor. Ceea ce face miza un pic mai puțin absurdă.

— Aveți dreptate!

— În Mexic, Biserica e foarte vizibilă. Omniprezentă chiar. Imaginați-vă că doar aici, pe raza hotelului meu, în centrul istoric al capitalei, sunt peste trei sute de biserici catolice, în doar nouă kilometri pătrați, domnule profesor! Iar în Cholula, un oraș de nici două sute de mii de locuitori, se spune că sunt trei sute șaizeci și cinci de biserici și capele, câte una pentru fiecare templu sau sanctuar prehispanic care era acolo înainte de cucerire. Probabil că nu-s chiar atâtea, dar ceva simbolism există în toată povestea asta a Cholulei. Ca să nu mai vorbim de faptul că, moț, chiar în vârful Marii Piramide locale, cea mai mare piramidă din lume, s-a construit un lăcaș de cult creștin. Cum ziceam, Biserica e foarte vizibilă aici...

— Deci și ușor de atacat.

— Ceea ce s-a și întâmplat, cu acest incendiu generalizat. Discuția cu dumneavoastră mi-a limpezit gândurile. Aveți acest efect asupra

mea, domnule profesor. Găsesc foarte productive schimburile noastre de idei și vă mulțumesc pentru asta!

— Chiar nu aveți pentru ce, plăcerea e reciprocă. Ce veți face acum?

— Cred că e momentul să acționez mai mult decât aș fi estimat că este necesar. Până acum, nu am făcut decât să constat lucruri, să adun date și să adulmec urme, ca un câine polițist. E timpul să fiu un detectiv, nu doar un câine detectiv. N-o să mai merg pe urmele pașilor lăsate de criminal sau criminali, oricine ar fi el sau ei, mereu în spate, ci o să le-o iau înainte. Trebuie să întind capcane, să-i provoc să iasă din ascunzătoare. Să preiau eu frâiele acestui joc.

— Vă rog să-mi promiteți că nu faceți nimic care să vă pună în pericol! N-aș suporta să vi se întâmple ceva.

— Așa ceva nu-mi pot promite nici mie, domnule profesor.

CAPITOLUL 34

Palacio Nacional, Ciudad de México, două ore mai târziu

— Absurd! Absurd! Nu am auzit ceva mai absurd! urlă președintele aruncând în aer foile raportului pe care i-l adusese comisarul general al Poliției Federale, cu două ore întârziere față de cum îi ceruse șeful statului.

— Domnule președinte... încercă șeful poliției să-l calmeze.

— Cine se crede acest detectiv, să vină la mine în țară și să-mi toarne aberațiile astea? Să-mi acuze un sfert din populația Mexicului de complicitate la crimă?

— Se referă doar la un nucleu, domnule președinte, la o sectă, care, în ultimă instanță, i-ar putea mobiliza și pe ceilalți.

— Detectivul folosește termenul „război", domnule comisar! Și să nu-mi spuneți că e o metaforă. De când folosesc polițiștii figuri de stil în rapoartele lor oficiale?

— Domnule președinte, spuse generalul, căruia cuvântul „război" îi declanșa pe loc instinctul de luptă, armata e pregătită oricând să intervină, vă puteți baza pe noi. Ne putem mobiliza rapid, numai să emiteți ordinul.

— Împotriva cui să intervină? Nu vedeți că nu avem niciun suspect în carne și oase? Încetați să mai vorbiți de război! Nu dau niciun ordin fără temei. Nu ne-a atacat nimeni, cu atât mai puțin propriii noștri cetățeni. Chiar sunt singurul care vede absurditatea acestei teorii?

— Să-mi fie cu iertare, domnule președinte, rosti arhiepiscopul primat, dar Biserica a fost atacată! Uitați-vă pe fereastră. Dacă nici asta nu e declarație de război, atunci eu nu știu ce mai e! Statul trebuie să apere Biserica.

— Din punct de vedere militar, reluă generalul, consider că am depășit prima fază a războiului. Declarația a fost făcută, chiar dacă nu formal. Permiteți-mi să pregătesc următoarea fază, cea de luptă. Cred că am fost suficient luați prin surprindere, nu ne permitem să nu ripostăm. Ar fi o dovadă de slăbiciune din partea noastră! Oricine își

permite să atenteze la integritatea statului şi a Bisericii trebuie sancţionat imediat. Mă voi implica personal în elaborarea tacticii militare, dacă îmi permiteţi.

Preşedintele avea impresia că se străduieşte în zadar să le explice cât de aberant ar fi să aprobe o acţiune militară împotriva unui duşman necunoscut. Însă toţi păreau să fie de acord cu acel detectiv, căruia, aparent, trebuia să-i acorde toată încrederea şi să-i pună la dispoziţie toate resursele.

— Să presupunem, prin absurd, că aş aproba o astfel de acţiune, zise, aşezându-se şi încercând să-şi recupereze calmul. Care ar fi planul de acţiune? Cred că vă este tuturor clar că e suficient haos în Ciudad, nu vreau mai mult de atât. Vreau să acţionaţi cât se poate de discret!

— Domnule preşedinte, spuse comisarul general al Poliţiei Federale, putem acţiona la adăpostul haosului creat de incendii. Adică orice desfăşurare de forţe, că sunt ele militare sau civile, poate fi justificată de evenimentele curente. Locuitorii vor crede că sunt forţe menite să sprijine acţiunile lui Martínez şi ale corpului de *bomberos,* pentru controlul incendiilor. Eu pot infiltra civili în cartierele comunităţilor de indigeni, pentru început.

— Iar eu pot trimite câte o patrulă cu un sergent sau un caporal la fiecare biserică, opt-zece oameni, maximum, dar înarmaţi, să descurajeze vreun alt posibil atac, de orice fel.

— Vreau discreţie! insistă preşedintele. Sfinţia Voastră, ce credeţi? i se adresă apoi arhiepiscopului primat.

— Cred că aşa oamenii îşi vor mai recăpăta din moral... Îmi voi convoca şi eu episcopii, ca, la rândul lor, să discute cu preoţii. Trebuie să aducem liniştea în arhidieceză. Sunt vremuri tulburi, domnilor, iar Dumnezeu e sus şi aşteaptă de la noi să-i conducem turma cu înţelepciune şi să nu ne lăsăm intimidaţi de forţele întunericului. Dumnezeu e lumină, şi, cu ajutorul Lui, vom face şi noi lumină în cazul acesta.

— Atunci, aşa rămâne, consimţi preşedintele. Până la sfârşitul zilei faceţi cu toţii ce am decis aici. Voi avea o întrevedere şi cu acest detectiv, iar dacă apar elemente noi, vă rog să mă ţineţi la curent. Contez pe fiecare dintre voi!

Se ridicară cu toţii, considerând şedinţa încheiată. Strânseră pe rând mâna şefului statului şi se îndreptară spre uşa biroului. Arhiepiscopul primat ezita să plece, aşa că preşedintele i se adresă cu respect.

— Sfinţia Voastră, mai e ceva?

— Da, voiam să vă întreb dacă vă menţineţi cererea de a trimite acea falsă invitaţie către Sfântul Părinte, de a vizita Mexicul...

— Mda, o întrebare bună, nu m-am mai gândit la asta... În principiu, o menţin, dar să treacă această criză. Poate aveţi dreptate, nu e chiar cel mai prielnic moment. Să ştiţi însă că sunt dezamăgit.

— În ce privinţă, domnule preşedinte? întrebă mirat arhiepiscopul.

— În Mexic, Biserica şi statul au o relaţie bună, nu credeţi?

— Cum să nu? Una dintre cele mai bune, cordială chiar!

— Oricând Biserica a avut nevoie de ceva, statul nu a pregetat să-i împlinească şi cea mai mică dorinţă.

— Aşa este. Şi Biserica noastră, la rândul ei, a ajutat statul.

— Şi-atunci nu e păcat să stricăm această relaţie?

— Mare păcat ar fi! Dar nu ştiu ce insinuaţi...

— Aş fi preferat să aflu de la Sfinţia Voastră de dispariţia papei, asta insinuez. Nu de la Externe.

— Ah, înţeleg... Îmi pare nespus de rău, domnule preşedinte, însă informarea de la Vatican era confidenţială, şi canonul...

— Sigur, canonul... Dar eu sunt preşedintele acestei ţări şi eu aprob ordinul de protecţie, aşa că mă aştept să fiu informat în chestiunile care ţin de siguranţa naţională, cum a fost şi acest incident, care, înţeleg, s-a rezolvat.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, Sfântul Părinte este bine acum.

— Sper că ne-am înţeles, pentru viitor, Sfinţia Voastră. Nu uitaţi că eu sunt capul statului. V-a mai avertizat un abate, Testory, parcă: atunci când Biserica devine o fortăreaţă în faţa statului, este luată ca o fortăreaţă.

— Ne-am înţeles, zise arhiepiscopul.

Făcu o cruce în aer, deasupra capului preşedintelui, după care ieşi semeţ.

Rămas singur, preşedintele începu să adune foile împrăştiate ale raportului, aruncate la nervi. Începu să citească din nou, pe sărite.

Oricum ar fi luat-o, planul lui personal risca să fie compromis. Trebuia să-i țină mai din scurt și pe federali, și pe femeia aceea, care părea că o luase razna, făcând lucruri pe care nu le conveniseră și care-i periclitau lui proiectul politic secret.

— *¡Al diablo con eso!*

CAPITOLUL 35

Centrul Istoric, Ciudad de México, miezul zilei

La Plaza de la Constitución era goală. Kilometrul zero al capitalei mexicane, un loc care, în mod obișnuit, fremăta de oameni și de mașini la ora aceea a prânzului, era acum pustiu și răvășit. *Bomberos* se retrăseseră spre inelele secundare ale metropolei, dincolo de Anillo de Circunvalación, lăsând în urma lor bălți murdare și resturi arse. Cei de la salubritate încă nu interveniseră, căci atmosfera încă mai era încărcată de pulberea aceea cenușie, de după incendiu, care se lăsa acum peste oraș. Din depărtare se auzeau sirenele mașinilor de pompieri, avertizând locuitorii că nenorocirea nu se terminase.

Pe o rază de numai trei-patru străzi, în careul delimitat de Avenida Lázaro Cárdenas, Avenida José María Izazaga, Calle del Correo Mayor și Calle Belisario Domínguez, nu mai puțin de șapte biserici istorice și mănăstiri fuseseră incendiate. Și asta numai în imediata vecinătate a Palatului Național, sediul guvernului mexican, unde securitatea se presupunea a fi maximă. Autoritățile lansaseră un apel către populație, încă de la primele ore ale dimineții, să nu-și părăsească locuințele decât pentru situații de urgență, pentru a le permite pompierilor să acționeze. Câteva care de televiziune reușiseră să se strecoare și să transmită imagini din teren. Oamenii consumau avizi informația turnată prin antene în tuburile catodice ale televizoarelor. Ecranele redau repetitiv, la intervale foarte scurte, declarațiile lui Martínez, șeful Corpului Eroic de Pompieri, menite să liniștească populația. „Vulcanul" avea o figură carismatică și o voce puternică, ambalate într-o mască autoritară, așa că jurnaliștilor le venise ușor să-l transforme în erou național.

— Fac apel la populația orașului nostru să rămână, pe cât posibil, acasă. Cu cât străzile sunt mai libere, cu atât putem interveni mai eficient, vă mulțumesc!

Bărbatul robust, grizonant, în uniformă dăduse să plece, dar reporterii săriseră pe el cu întrebări. Era mai bine să le lămurească, se gândise, dat fiind contextul și-așa problematic.

— Domnule Martínez, ne puteți da mai multe informații despre cauza acestor incendii? insistase o jurnalistă care își acoperise nasul și gura cu o mască chirurgicală, ceea ce-i făcea vorbele greu de înțeles.

— Ancheta este în curs, poliția se ocupă de investigație, iar *bomberos* le acordă tot sprijinul în identificarea cauzelor și circumstanțelor. Le furnizăm toate probele găsite la locurile incendiilor.

— Cum a fost totuși posibil să izbucnească incendiile acestea atât de numeroase, relativ în același timp, afectând doar bisericile? Oamenii au nevoie de o explicație rațională, ca să vă poată acorda încrederea lor.

— Cea mai rațională explicație care îmi vine acum, fără să avem toate probele adunate și puse cap la cap, ar fi că edificiile în chestiune sunt, aproape toate, clădiri istorice, deci foarte vechi, deservite de instalații electrice învechite și ele. Este foarte posibil să se fi produs un scurtcircuit în rețea, care să se fi propagat și să se fi diseminat în aceste clădiri afectate. Dar ce este important acum e că reușim să ținem sub control absolut toate incendiile, așa numeroase cum sunt. Și mai important este că nu există victime umane și că pagubele materiale nu sunt atât de însemnate. Pe asta ar trebui să ne concentrăm acum. Nu este niciun motiv de panică, populația să rămână liniștită, vă rog!

Apoi Martínez întorsese spatele camerelor de luat vederi. Deși nu foarte satisfăcuți de timpul acordat, numeroșii jurnaliști prezenți erau totuși mulțumiți că au suficient material cât să transmită iar și iar aceleași imagini, până când șeful pompierilor binevoia să se arate din nou și să le ofere noi informații.

Pe lângă acest material televizat, reporterii de la *Azteca Trece* mai surprinseseră însă o imagine tulburătoare, pe care la început doar *Las Estrellas,* apoi toate celelalte canale o preluaseră și o difuzau obsesiv. Pe Calle Isabel la Católica, șezând sprijinită de zidurile clădirii istorice în care se deschisese recent un magazin Zara, chiar vizavi de Iglesia del Espíritu Santo, o bătrână cerșetoare indigenă își ținea capul în sus și, cu mâinile la tâmple, striga cuvinte de neînțeles spre turnul înalt al bisericii. Imaginea era cu atât mai răscolitoare cu cât bătrâna era complet oarbă – un detaliu pe care cameramanul nu se

sfiise să-l înregistreze în prim-plan. Privirea înnourată a femeii, de un gri lăptos, era fixată pe firul gros de fum care se ridica spre cer, dar al cărui dans subtil ea nu-l putea vedea. Irisurile păreau a-i fi două hublouri scobite în faţa zbârcită, ferestre spre lumea sa interioară, dincolo de care se adăposteau amintiri adânci şi întunecate, ca nişte oglinzi ale timpului. Priveau în sus cu o spaimă tăcută, ca şi cum ar fi ştiut secretele celor mai vechi legende, păstrând între genele rare un mister adânc. Deasupra ochilor, sprâncenele groase, imprecise, adăugau o umbră expresiei ridate şi îngrozite a bătrânei.

Ţipătul oarbei intrase, prin televizoare, în casele mexicanilor şi în sufletele lor. Unii aprinseseră deja lumânări în micile altare improvizate în camera de zi sau în vreun colţ de bucătărie şi-şi făcuseră cruci, multe cruci, rugându-se ca năpasta să-i ocolească. Alţii, din principiu mai neîncrezători în autorităţi, fie divine sau pământeşti, emiteau tot felul de teorii conspiraţioniste pe care le împărtăşeau vecinilor, dar cu toţii fuseseră aruncaţi într-o stare de nelinişte, mai grea şi mai cenuşie decât însăşi cenuşa care cădea acum din cer peste oraşul lor. Majoritatea rămăseseră acasă, la adăpost, nu atât de teama efectelor pe care particulele în suspensie le-ar fi putut avea asupra sănătăţii lor, cât de teama mâniei lui Dumnezeu. Prea se întâmplaseră multe, muriseră cardinali, arseseră biserici – toate acestea nu puteau rămâne nepedepsite de cel Atotputernic. Iar oamenii nu voiau să fie surprinşi pe străzi când Dumnezeu va voi să se răzbune. Aşa că străzile rămâneau goale, iar magazinele şi casele, încuiate. Spaima pusese stăpânire pe Ciudad.

Când ajunse în Piaţa Constituţiei, venind dinspre Avenida 5 de Mayo, detectivul Columbus Clay se trezi singur în mijlocul pătratului de beton, mai ieri vibrant, la piciorul stâlpului de câţiva metri înălţime în vârful căruia flutura anemic drapelul Mexicului. De jur-împrejurul său, clădirile celor mai puternice instituţii din stat erau aşezate într-un careu perfect: sediul Guvernului, Palatul Naţional, Catedrala Metropolitană, iar pe ultima latură, în faţa imobilelor istorice la parterul cărora erau magazine de bijuterii şi haine scumpe, manejurile unui bâlci ambulant. Detectivul găsi dispunerea tipică pentru societatea mexicană contemporană, o observaţie ce-l întristă.

Odinioară, aici fusese unul dintre cele şase leagăne ale civilizaţiei

umane. Cu aproximativ zece mii de ani în urmă, în această regiune mezoamericană se împletiseră tradiţiile culturale ale olmecilor, mayaşilor, zapotecilor, teotihuacanilor, purepecilor şi, mai târziu, ale aztecilor. Mexicul era locul cultivării porumbului, roşiilor şi fasolei, al sistemului numeric vigesimal, al textelor picturale, al structurilor mitologice şi religioase complexe, cu sute de zei, al marilor centre ceremoniale, în sfârşit, un loc cu trăsături culturale puternice şi distincte. Până când spaniolii, în expansiunea lor, au impus o singură religie – creştinismul, şi-au impus limba şi noile reguli civilizatoare şi au golit zăcămintele de metale preţioase ale ţării.

Columbus Clay stătea drept, singur în centrul pieţei, sprijinit de catargul steagului, privind îngândurat zidurile cenuşii ale clădirilor coloniale. Mai avea o jumătate de oră până la întrevederea cu preşedintele. Hotărî să nu mai aştepte, căci, aşa cum îi spusese şi profesorului Baker, avea de gând să treacă la acţiune, aşa că porni la pas spre *Palacio Nacional.* Clădirea nu era foarte înaltă, fiind construită pe locul şi din materialele palatului original al lui Moctezuma II. Aici, în timpul Imperiului Aztec, îşi aveau reşedinţa nu doar împăratul, ci şi întreaga clasă conducătoare şi *tlatoani* azteci. Pe atunci era decorată cu marmură şi stuc pictat, faţada principală afişa scutul monarhiei, un vultur cu un şarpe în gheare, avea terase înconjurate de porticuri, instalaţii sanitare în interior, fântâni şi grădini, iar dormitoarele erau tapisate cu bumbac, pene şi blănuri de iepure vopsite în culori vii. Palatul l-a surprins prin frumuseţea sa pe conchistadorul Cortés, care i-a relatat lui Carol I al Spaniei, în numeroase scrisori, despre bogăţia găsită. O bogăţie pe care nu s-a sfiit însă să o distrugă, nivelând întreaga construcţie până la pământ şi ridicând alta, cu aceleaşi materiale.

Columbus Clay pătrunse în clădire pe poarta de sud a faţadei principale, lucrată în fier şi bronz şi mărginită de două turnuri, care ducea către Curtea de Onoare şi către birourile prezidenţiale. Când trecuse pe lângă poarta centrală, pe sub balconul principal, aruncase o privire în nişa unde se afla vechea stemă mexicană, cu vulturul aztec şi cel spaniol, simbolizând sinteza celor două civilizaţii. Detectivul zâmbise, neconvins de melanjul cultural.

Îşi scoase legitimaţia şi rămase cu ea ridicată în mână, ca să nu mai

fie oprit de fiecare dată. Un gardian se apropie de el, apoi de legitimaţie, ca să o vadă mai bine, şi se oferi să-l conducă la preşedinte.

— Riscaţi să vă pierdeţi, domnule detectiv, palatul e imens. Permiteţi-mi să vă conduc la domnul preşedinte, zise bărbatul în uniformă, pornind ţanţoş în faţa lui.

Într-adevăr, palatul era vast şi mult mai spectaculos pe dinăuntru decât pe dinafară. Arcade baroce, balustrade de lemn rar şi marmură preţioasă, picturi murale imense, înfăţişând istoria Mexicului, împodobeau casa scării principale şi pereţii etajelor. Cum nu mai auzea paşii detectivului, gardianul se opri şi el.

— Vă place? îl întrebă pe Columbus Clay, care îşi luase un răgaz să admire picturile.

— Aveţi aici un adevărat atlas istoric, spuse detectivul fluierând admirativ.

— Da, toată istoria noastră. Se numeşte „Epopeea poporului mexican", zise mândru însoţitorul. Aici, în dreapta, e Mexicul prehispanic, îl vedeţi pe zeul aztec Quetzalcóatl. Quetzalcóatl e o stea, un zeu şi o fiinţă umană. A fost creat de şerpi şi navighează prin spaţiu ca o stea care însoţeşte soarele noaptea. Iar aici Quetzalcóatl îşi ia un corp uman, ca să-i înveţe pe azteci că el e patriarhul lor. În sfârşit, acolo e înfăţişat când îşi sacrifică sângele pentru a da viaţă oamenilor, după care se întoarce pe cer, căci şi-a încheiat ciclul pământesc. Când părăseşte pământul, Quetzalcóatl ia forma stelei dimineţii, noi îi spunem „Tlahuizcalpantecuhtli". E ciclul continuu al vieţii. Eu nu mă pricep la artă, dar asta îmi dă fiori de fiecare dată când intru în post. Am înţeles că artistul a vrut să scoată în relief această dimensiune a identităţii noastre mexicane, pentru că înainte, orice manifestare şi orice aluzie la originile aztece din partea indigenilor era descurajată. Oamenii locului au ajuns să aibă, aşa... un sentiment de inferioritate.

— De inferioritate? De ce?

— Probabil ni se trăgea tot din istoria noastră. Nu eram ca ei. Nu aveam arme. Nu rezistam la boli. Pe scurt, nu eram puternici. Am citit undeva că la început, când au venit spaniolii, au murit vreo opt milioane de indigeni, în principal din cauza răspândirii bolilor pe care

le-au adus, dar și din cauza războaielor și atrocităților împotriva nativilor. Uitați-vă și aici, în panoul din mijloc, cel mai mare, Cucerirea e înfățișată în toată urâțenia ei, vedeți violul și tortura, dar sunt totuși și preoți care-i apără pe autohtoni.

Columbus Clay își ridică privirile spre panoul central din tripticul desfășurat pe pereții casei scării, acolo unde îi indicase gardianul.

— Aici e bătălia pentru independență?

— Da. Și invaziile americane și franceze, Reforma și Revoluția. Iar apoi, mai în stânga, e istoria recentă.

— Și ce caută Karl Marx și Frida Kahlo?

— Frida Kahlo era soția artistului care a pictat fresca. Strașnică femeie! Eu zic că merită să fie aici. A luat parte la mișcarea postrevoluționară Mexicayotl, care a căutat să definească identitatea noastră națională. De Marx nu știu ce să vă zic... Oricum, vedeți, o adevărată epopee, se mândri mexicanul.

— Într-adevăr, impresionant!

— Palatul e o comoară în sine, care ascunde alte comori. Unele poate chiar nebănuite. Noi vedem ce e la suprafață și cât ni se permite, dar cine știe ce-o zace în subsolurile lui... Toată istoria aztecilor e îngropată, zise bărbatul cu regret. Palatul are paisprezece curți și grădini, aici sunt și Arhivele de Stat, cu foarte multe documente istorice, vă dați seama! Și Biblioteca Miguel Lerdo de Tejada, una dintre cele mai mari și mai importante biblioteci din țară, Sala Trezoreriei, Muzeul Benito Juárez și câte și mai câte... Poate-l vizitați cândva.

— M-aș bucura să am timp și pentru turism. Aveți, într-adevăr, o țară extraordinară.

— Da, păcat că se întâmplă toate lucrurile astea... Mare păcat!

Gardianul continuă să meargă fără să mai scoată un cuvânt.

— Ați văzut? exclamă detectivul, indicând cu degetul un punct după o coloană.

— Ce să văd? se întoarse gardianul.

— O pisică!

— A, stați liniștit! Sunt vreo douăzeci, sunt sălbatice. S-au tot înmulțit, mai iau angajații câte un pui acasă, când devin prea numeroase. Locuiesc aici, la palat.

— Cum așa? se amuză Columbus Clay, căruia îi plăceau pisicile. Sunt ale președintelui?

— Nu, sunt ale Mexicului. Sunt „active fixe vii", au acest statut. Finanțele prevăd în fiecare an un buget pentru ele, trebuie să le ofere permanent hrană și îngrijire.

Ajunseseră între timp în anticamera biroului prezidențial. Un secretar îl preluă pe detectiv, după ce acesta își luă la revedere de la bărbatul care îl însoțise și îi mulțumi pentru companie și pentru explicațiile de pe traseu.

Președintele îl întâmpină mai entuziast decât se așteptase Columbus Clay.

— În sfârșit, domnule detectiv, putem vorbi față în față, ca doi bărbați, să-mi explicați și mie întreaga situație, cum s-a ajuns aici și care sunt intențiile dumneavoastră mai departe.

— Domnule președinte, sunt onorat, însă cred că raportul pe care vi l-a înaintat domnul comisar general al Poliției Federale e destul de explicit.

— Foarte explicit, am apreciat, să știți, dar și foarte neverosimil. Lansați niște teorii demne de un film american, trebuie să recunoașteți.

— Îmi pare rău că raportul v-a lăsat această impresie. A fost întocmit în baza faptelor și evidențelor pe care le deținem. Dincolo de acestea, este datoria mea de detectiv să pun lucrurile cap la cap și să avansez ipoteze de lucru.

— Nu mă îndoiesc de profesionalismul dumneavoastră, însă vă dați seama ce s-ar putea întâmpla dacă astfel de ipoteze ajung la urechile cui nu trebuie?

— Vă referiți la poporul dumneavoastră?

— În primul rând! Nu vreau să alimentez conflicte sociale deja existente, pe care facem eforturi să le stingem.

— Rămânem în metafora incendiilor, văd.

— Da, mă rog, așa mi-a venit... E teribil ce se întâmplă! Iar noi nu avem niciun vinovat, nici măcar un suspect? Din nou, nu chestionez capacitatea dumneavoastră de a rezolva cazuri extrem de complicate, cum se pare să fie și acesta, dar oamenii – și eu! – vor să vadă rezultate, vor să vadă că dreptatea a fost restaurată, după toate cele

întâmplate, că vinovații sunt pedepsiți și că cei care îi conduc sunt capabili de acest lucru. Vă rog să mă înțelegeți și pe mine! Am cea mai ingrată poziție în acest stat.

Columbus Clay își roti privirea prin biroul președintelui, întârzie asupra lustrei imense de cristal care atârna din plafonul înalt, apoi coborî pe pardoseala de marmură neagră, lucioasă și netedă, care dădea încăperii un aer elegant și sobru, cu note de lux și distincție. Președintele își ridică, iar apoi își coborî și el ochii, imitându-l pe detectiv, încercând să-și dea seama ce-l apucase pe acesta să se uite pe pereți.

— O poziție ingrată, dar nu mai puțin privilegiată, zise Columbus Clay din senin.

— Ce vreți să spuneți?

— Aproape jumătate din populația țării dumneavoastră trăiește în sărăcie și vreo zece la sută în sărăcie extremă, iar dumneavoastră am auzit că ați decis să locuiți în acest palat, cu familia.

— Domnule detectiv, nu cred că este treaba dumneavoastră unde locuiește familia mea, vă depășiți atribuțiile și uitați cu cine stați de vorbă!

— Dimpotrivă, nu voiam decât să aduc încă un argument, mai puțin absurd, în sprijinul ipotezei mele. Războiul istoric, cu dimensiunea lui mistică, despre care ați citit în raport, e foarte probabil să nu fie pentru adepții lui, care, sunt convins, se află în spatele tuturor evenimentelor recente, decât un pretext pentru războiul social latent pe care mexicanii îl duc în viața lor de zi cu zi și care riscă să devină manifest. Eu vă voi găsi criminalul. Dumneavoastră îl veți închide într-una din numeroasele pușcării, tot pe banii contribuabililor. Dar credeți că asta va pune capăt problemelor sistemice care au condus la actuala situație? Trebuie să priviți lucrurile în ansamblu, domnule președinte. Pentru că altfel, după ce vă voi livra vinovatul pentru moartea cardinalilor și incendierea bisericilor, e foarte posibil să apară altul, dacă dumneavoastră tratați problema doar simptomatic. Căci ce vedeți acum nu sunt decât simptome ale unei boli istorice, vechi și grave.

— Domnule detectiv, vă mulțumesc pentru grija pe care o purtați țării mele, spuse președintele, dar lui Columbus Clay nu-i scăpă

sarcasmul.

— Cum ziceţi, domnule preşedinte. O să-mi văd de treaba mea de detectiv. Pentru asta, o să am nevoie de două lucruri, pe care le pot obţine doar cu sprijinul dumneavoastră.

— Vă ascult!

— În primul rând, invitarea papei Benedict în Mexic.

— În sfârşit, domnule detectiv, gândim la fel! Poporul mexican este extrem de religios, şi sunt convins că un asemenea anunţ, al vizitei Sfântului Părinte, va calma spiritele concetăţenilor mei, le va ridica moralul şi le va umple sufletele de bucurie.

— Eu mă gândeam să-l folosesc pe papă drept momeală, dar cum ziceţi dumneavoastră...

— Cum adică „momeală”? Nu pot să aprob aşa ceva! Dumneavoastră chiar vorbiţi serios? Cine ar îndrăzni să-l pună în pericol pe capul Bisericii Catolice?

— În afară de mine, nimeni, spuse detectivul jucându-se cu gândurile preşedintelui. Vă amintesc că acum câteva secunde eraţi de acord să-l invitaţi.

— Nu m-aţi lăsat să termin! Invitaţia era doar o stratagemă de a calma populaţia. Mă îndoiesc că papa Benedict ar accepta să vină. Abia ce-a fost, acum şase luni, şi, oricât de bine ar fi fost primit şi oricât de mult i-ar iubi el pe mexicani pentru devotamentul lor, şansele să accepte sunt aproape de zero. Plus pericolul de a-l expune...

— Şi-atunci vă gândeaţi doar să-l folosiţi, ca şi mine. Doar că dumneavoastră în scopuri de PR, în relaţia cu poporul. De ce sunteţi ipocrit şi nu recunoaşteţi? Vă asigur că putem împuşca doi iepuri deodată: mexicanii se vor bucura, după cum bine aţi zis, şi vă veţi bucura şi dumneavoastră, când veţi avea vinovatul din spatele tuturor acestor crime prins, căci nu va rezista tentaţiei de a acţiona la venirea lui Benedict. Cu cât mă gândesc mai bine, cu atât mi se mai pare o idee chiar bună, dacă o punem în practică aşa cum trebuie. Şi dacă mimaţi cum trebuie organizarea. În felul acesta, nu va fi în niciun pericol pentru nimeni, cu excepţia criminalului. Gândiţi-vă la întreaga operaţiune ca la o cursă de şoareci. Hm! Am putea să-i dăm chiar acest nume de cod, râse Columbus Clay.

— Vă arde de glume?

— Vă asigur că nu este nicio glumă. Papa va fi momeala perfectă, criminalul va ieși din ascunzătoare când îi va simți mirosul, iar eu, împreună cu Poliția Federală, îl vom prinde în cursă. Doar că va trebui să păstrați secretul. De Vatican mă voi ocupa eu, am un prieten care ne poate ajuta.

— Mă voi gândi și vă voi comunica.

— Vă sfătuiesc să vă gândiți cât mai rapid, căci, după cum vedeți, în timp ce noi ne gândim, criminalul acționează.

— Și care ar fi al doilea lucru de care spuneați că aveți nevoie?

— Îmi trebuie cel mai bun *curandero* indigen.

— Un vindecător?

— Da.

— Suferiți de vreo boală?

— Încă nu. Curând.

CAPITOLUL 36

Muzeul Templo Mayor, Ciudad de México, imediat după

Columbus Clay îl lăsase pe președinte mai neliniștit decât îl găsise, dar nu-și făcea niciun proces de conștiință. Șeful statului mexican avea dreptate, până la urmă. El trebuia să-și vadă de anchetă, să-și facă treaba lui, de detectiv, nu pe cea de șef de guvern. Totuși, nu contenea să-l uimească memoria scurtă a politicienilor, care, înainte de a fi aleși, aveau darul de a vedea cu atâta claritate problemele oamenilor și de a găsi cu atâta ușurință soluții, după care, brusc, odată ajunși în vreun fotoliu de președinte sau parlamentar, uitau totul.

Acum se îndrepta spre Muzeul Templo Mayor, aflat la doi pași de Palacio Nacional, unde îl aștepta directorul Moctezuma. Acesta își arătase disponibilitatea de a-l primi imediat ce Columbus Clay îl rugase să-i acorde o întrevedere scurtă în legătură cu acea *amate* pe care i-o încredințase.

— Nu pot să vă refuz, domnule detectiv! Vă sunt recunoscător că mi-ați adus-o, documentul este extrem de prețios pentru patrimoniul muzeului. O șansă unică în viață, să poți studia un asemenea vestigiu. Poliția ne-a îngrădit libertatea de circulație în Centrul Istoric, dar cred că mă vor lăsa totuși să ajung în muzeu.

— Dacă întâlniți dificultăți, vă rog să mă sunați, îi ceruse detectivul.

Moctezuma îl întâmpină chiar în holul de la intrare în muzeu. Structura clădirii, imaginată de arhitectul Pedro Ramírez Vázquez, era destul de discretă și se îmbina armonios cu împrejurimile coloniale. Directorul îl invită să urce pe scări cele patru etaje până la biroul său, profitând să se laude, chiar și în trecere, cu expozițiile sale permanente, unice în lume.

— Avem opt săli principale, fiecare dedicată unei teme diferite. Poate, într-o bună zi, ne veți face onoarea să le vizitați.

— Este a doua invitație pe care o primesc astăzi, de a vizita un muzeu istoric. Credeți-mă, dacă timpul mi-ar permite, numai asta aș

face! Sunt pasionat de misterele trecutului pe care le ascund exponatele. Din fericire, meseria asta de detectiv îmi oferă, din când în când, și astfel de oportunități.

— Uitați, sala de acolo, îi arătă directorul, este dedicată zeițelor Coatlicue și Coyolxauhqui, mama și, respectiv, sora lui Huitzilopochtli, zeul războiului și al soarelui din mitologia aztecilor, totodată patron al orașului Tenochtitlan.

— Adică al capitalei, Ciudad de México.

— Da, dar orașul nu era așa întins cum îl cunoaștem noi astăzi. Pe atunci, aria lui era cât Centrul Istoric.

— Sala a doua este dedicată ritualurilor și sacrificiilor care se țineau în Tenochtitlan. Avem aici urne în care e păstrată cenușa înalților demnitari azteci, ofrande funerare, instrumente muzicale folosite în ritualuri, precum și obiecte asociate cu sacrificiul uman, cum ar fi diverse cuțite și cranii de om.

— Aveți cunoștință dacă astfel de sacrificii umane se mai practică în Mexic?

— Nici un raport antropologic credibil nu susține ideea că ar mai exista asemenea practici extreme, precum canibalismul sau sacrificiul uman, ele nu mai fac parte de mult din cultura contemporană, majoritatea comunităților indigene își desfășoară viața în mod pașnic.

— Și dacă v-aș spune că am dovezi în acest sens?

— Aș fi, desigur, foarte mirat, dar, ca orice om de știință, mi-aș revizui atitudinea în fața dovezilor.

— Cunoașteți vreun grup etnic pe care l-ați putea suspecta, la limită, de astfel de practici?

— Știu că există încă destule comunități indigene care își păstrează cu strictețe tradițiile și obiceiurile ancestrale, însă, din informațiile noastre, și date fiind reglementările legale stricte în privința acestor practici, aceste comunități fie sunt foarte discrete, fie au renunțat pur și simplu la ele, înlocuind acele obiceiuri cu altele. Mi-ar fi destul de greu să arăt cu degetul către vreuna...

Detectivul zâmbi, ceea ce-l surprinse pe directorul Moctezuma.

— Nu mă credeți?

— Ah, ba da, bineînțeles că vă cred. Doar că m-a amuzat sintagma pe care ați folosit-o, să arătați cu degetul o comunitate. Una dintre

dovezile mele, că încă sunt în uz anumite practici canibalice, constă fix într-un deget găsit în stomacul unui bărbat. De-asta zâmbeam.

Profesorul se opri, șocat.

— Eu credeam că dovezile dumneavoastră erau mai degrabă de natură – cum să o numesc? – culturală, să zicem. Adică vreun document sau ceva similar, nicidecum că ați găsit un deget într-un stomac!

— Ei bine, am găsit! Contez pe discreția dumneavoastră, nu e ceva ce-aș fi împărtășit oricui, înțelegeți, ancheta nu s-a încheiat.

— Sigur, sigur, niciun cuvânt! Haideți, aproape am ajuns.

— Aici ce este? schimbă detectivul vorba.

— E sala dedicată exclusiv lui Huitzilopochtli. Altarul său de la templu era cel mai important și, implicit, cel mai mare. De aceea avem și foarte multe exponate, după cum puteți vedea. Imaginea lui era aproape pe toate obiectele, iar ofrandele închinate lui, nenumărate. Tot aici se află și cele două statui mari din ceramică ale zeului Mictlantecuhtli, găsite în Casa Războinicilor Vultur, care au fost dedicate tot lui Huitzilopochtli. Mictlantecuhtli era zeul aztec al morții, vedeți, apare cu un craniu în loc de față. El conducea lumea de sub pământ, numită Mictlan, împreună cu soția sa, Mictecacihuatl. Aztecii, ca și egiptenii, credeau că sufletele oamenilor trăiesc după moarte, aveau o viziune foarte complexă asupra vieții de apoi.

— Credeau în reîncarnare? Adică e posibil să creadă că cei care sunt acum cei care au fost?

— *Nahmictlazotlalahtoh?*

— Văd că vă este cunoscut termenul...

— Bineînțeles! Mă mir că dumneavoastră îl știți!

— E o piesă din marele puzzle pe care încerc să-l reconstitui...

— Înțeleg... Cum să vă explic...? Aztecii aveau o concepție dualistă despre viață și moarte, care includea credința în existența unui tărâm subteran al morților și a unui tărâm destinat vieții de apoi. Interpretările diverselor comunități despre reîncarnare pot varia în funcție de tradiție. În general, credeau toți într-o formă de renaștere spirituală și transmigrație a sufletului. Sufletul călătorea în Mictlan după moarte, de unde urma un drum lung și dificil spre noua viață.

Această credinţă era strâns legată de ciclul natural şi cel cosmic, dar şi de conceptul de energie spirituală, care se regăseşte în toate lucrurile.

— Şi ce face energia asta? Sau cum se manifestă ea?

— Despre această energie, denumită în limba lor *„teotl”,* credeau că era prezentă în orice, în fiecare fiinţă, obiect sau fenomen din univers. Ea făcea lumea vibrantă şi plină de forţă vitală, spiritul ei divin anima totul – plantele, animalele, oamenii şi obiectele. *Teotl* era venerată şi adorată, iar ritualurile şi ceremoniile aztecilor erau esenţiale pentru menţinerea echilibrului şi armoniei cu această energie cosmică. Mă întrebaţi cum se manifestă... Nu ştiu cum să vă explic, imaginaţi-o ca pe o boare, un parfum, o aură, cred... Aztecii pur şi simplu o simţeau. Sau convingerea lor că există, că e reală, îi făcea să creadă că o simt, e o chestiune metafizică, dincolo de natură, dincolo de simţurile noastre.

— Puteau manipula această energie?

— Bineînţeles! Sau, repet, ei credeau că o manipulează. O transferau prin ritualuri complexe, de exemplu, din obiecte care ar fi aparţinut unei căpetenii curajoase, dar decedată în vreun război, urmaşului său. Obiectele nu erau simple obiecte, erau purtătoare ale acestei energii spirituale.

— Adică un inel nu era un simplu inel...

— Exact. Dar poftiţi, am ajuns în biroul meu. Vă rog să-mi spuneţi cu ce vă pot fi de folos. Cred că v-am făcut capul calendar, mă iertaţi!

— Oh, nu, deloc, nu vă cereţi scuze, sunt informaţii foarte interesante şi chiar utile pentru mine! E o onoare că v-am avut ghid chiar pe dumneavoastră. De aici aveţi o panoramă frumoasă asupra Templului, zise detectivul apropiindu-se de fereastră.

— Aşa este. Privelişteа acestor ruine mă ţine concentrat şi mă ajută să mă adâncesc în lumea de demult pe care o studiez. Uneori uit în ce secol suntem! râse Moctezuma. Mă mai fură peisajul şi imaginaţia mă provoacă, mi se pare câteodată că văd copii ai strămoşilor noştri alergând printre ziduri sau vreo bătrână ducând un vas de lut plin cu miere... Uneori o văd şi pe soţia mea, îi scăpă directorului.

— Soţia dumneavoastră? întrebă nedumerit Columbus Clay.

— Da, nu... Mă scuzaţi, chestiuni personale. A murit cu mult timp în urmă şi mi-e dor de ea. Făcea parte dintr-o comunitate tradiţională de indigeni, de aici asocierea cu lumea veche...

— Îmi pare rău!

— Nu-i nimic, să ne întoarcem în prezent. Zilele trecute s-a întâmplat un lucru ciudat, mă rog, nu chiar ciudat, un fenomen cât se poate de explicabil, dar impresionant. Era seara, târziu, rămăsesem peste program să închei un proiect şi ploua, după cum ştiţi. La un moment dat, mi s-a părut că un fulger a căzut chiar acolo, vedeţi, pe platforma aceea. M-am ridicat de la birou, însă, până am ajuns la fereastră, nu mai era nimic, întunericul înghiţise totul.

— Aveţi paratrăsnete instalate pe şantier?

— Nu, nu sunt, pericol de incendiu nu există, sunt doar pietre... Dar, după fulgerul acela, va trebui să verificăm, dacă nu cumva s-a produs vreo daună structurală. Mă rog, chestii tehnice... Deci ce vă neliniştea cu privire la *amate?*

— Credeţi că e posibil ca vreun artist restaurator de-al dumneavoastră, cineva în care aveţi deplină încredere, să-mi poată reproduce figura personajului, eliminând toate acele elemente care nu aparţin feţei?

— Adică să scoată viermii, şerpii...

— Da, să încerce să-i reconstituie portretul. Chiar şi un portret-robot mi-ar fi de ajutor. Şi, eventual, să pună capul pe umeri. Dar să păstreze toate trăsăturile, aşa cum au fost ele trasate în original. Ştiu că, în zilele noastre, Photoshop-ul face minuni.

Directorul Moctezuma izbucni în râs.

— Domnule detectiv, noi facem treabă serioasă. N-ar trebui să fie o muncă prea complicată. Putem folosi imagistica noninvazivă, cum ar fi fotografia cu raze X sau cu infraroşii, pentru a vizualiza substraturile, şi cred că pe o copie ar putea şterge elementele pe care le doriţi îndepărtate. Apoi, nu are decât să umple lacunele, să retuşeze, pentru a completa zonele lipsă. Nu vă garantez însă restabilirea culorii originale, pentru asta e nevoie de o analiză chimică mai complexă.

— Ar fi mai mult decât suficient dacă m-aţi ajuta cu trăsăturile! Mă interesează mai puţin să fie culoarea fidelă. Şi mai mult să urgentaţi...

Au trecut cinci sute de ani, nu ne mai permitem să așteptăm nicio zi în plus.

CAPITOLUL 37

Catacombele Templo Mayor, Ciudad de México, în același timp

— Au trecut două zile, *tlatoani!* îndrăzni Itzel.

— Răbdare! Nu vor mai trece multe. Important e să fim pregătiți, i-o tăie femeia. Șase semne s-au arătat deja. Huitzilopochtli este cu noi. Trebuie doar să avem răbdare. Va cădea în capcană și va fi al nostru!

Ceilalți unsprezece începură să se foiască pe scaunele din jurul mesei lungi, dreptunghiulare din subsolul secret.

— Vorbiți, dacă aveți ceva de spus! se enervă *tlatoani.*

Pentru că nimeni nu îndrăznea să deschidă gura, Atl își făcu el curaj.

— Știu că sunt cel mai nou *cuauhtlatoani* acceptat. Dar descendența și loialitatea mea sunt chezășie pentru plan. De aceea, *tlatoani,* permite-mi să vorbesc.

— Vorbește, Atl!

— Spui că semnele s-au arătat.

— Nu o spun eu. Așa este. Știți cu toții. Pe unele le-ați văzut cu ochii voștri!

— Le-am văzut, aprobară câțiva.

— Dar au venit cu explicații, or, ar trebui să nu poată fi explicate, spuse Atl sceptic.

— Credința ta ar trebui să fie mai puternică de-atât, Atl, îl dojeni femeia care prezida.

— Este, *tlatoani.* Dar dacă a fost doar un meteorit? Dacă a fost doar o banală furtună?

— Un meteorit? Ai vreo dovadă? Ascultă aici, Atl! Și voi toți ascultați: „Când era soare, a căzut un zmeu”! Nu înțelegeți? E doar o încercare de-a lor de a masca semnul. Dar noi îl vedem! Nu poți să ai mai multă încredere în ei decât în zei! Vizibilitatea meteoriților în timpul zilei este extrem de redusă din cauza luminozității solare. Sau poate nu știați asta? Cerul zilei este prea luminos ca să poți observa meteoriți. „Când era soare, a căzut un zmeu!”

— A căzut! murmurară câțiva.

— Şi-apoi „Marea Mexicului s-a ridicat cu valuri mari. De obicei, nu se ridica fără un vânt mare. A fost un mare şoc pentru toată lumea să vadă că, fără aer, apa devenise atât de furioasă.” Un mare şoc este şi pentru mine să văd că vă îndoiţi! Noi suntem cei ce-au fost. Şi cei care vor fi!

— *Nahmictlazotlalahtoh,* se ridicară mai multe voci.

— Tu însuţi ai fost în Templu, Atl. Oare nu ne-ai povestit cum ai văzut pe cer un lucru minunat şi înspăimântător şi ţi s-a părut ca o flacără? Exact ca-n Carte!

— Aşa este, *tlatoani,* chiar aşa mi s-a părut, recunoscu Atl.

— Şi-atunci?

— Iertare, *tlatoani!*

— Am atras fulgerul în Templu pentru că nu putem lăsa totul în mâna zeilor. Ei ne-au ales pe noi tocmai pentru că noi putem alege mai departe. Tot ce facem este să le dăm o mână de ajutor ca să se împlinească profeţia. Ne putem îndoi de noi, dar nu ne putem îndoi de ei. Semnele sunt clare. Or, nu aţi auzit-o cu toţii pe bătrâna *tlacateccatl* strigând în stradă: „O, copiii mei, suntem deja pierduţi”?

Nimeni nu mai zicea nimic. În liniştea de sub pământ, douăsprezece capete se ridicară simultan spre tavanul apăsător al camerei ce aducea a cavou, cu ochii închişi, ca şi cum întunericul subsolului nu le-ar fi fost de-ajuns.

CAPITOLUL 38

Ciudad de México, restaurantul Bajel, seara

Apelul profesoarei Garcia îl luase oarecum prin surprindere pe Columbus Clay. „Femeia asta știe ce vrea și nu se lasă până nu obține", își spusese, amuzat și cu simpatie. Lăsase telefonul să sune de trei ori, pentru a avea timp să se gândească unde ar putea să o invite la cină. Știa că-i era dator, îi promisese chiar, dar sperase să poată amâna plata acelei datorii până după rezolvarea cazului. „Până la urmă, poate-mi face bine să mai iau și eu o pauză...", conchisese.

— Doamnă Garcia, bună seara! Ce surpriză!

— Plăcută, sper, domnule detectiv! Nu vă deranjez?

— Nu, nu, niciun deranj! Doar că m-ați prins nepregătit, nu am avut timp să mă gândesc la un loc special pentru cina pe care v-o datorez, n-am uitat, să știți!

— Oh, dar nu de-asta v-am sunat! Și, mai ales, n-aș vrea ca invitația dumneavoastră, dacă vă veți hotărî vreodată să mi-o lansați, să fie din datorie.

— Desigur, ar fi dublată de plăcerea de a vă revedea, dar, mai întâi de toate, o promisiune este o promisiune! Ce ziceți de seara aceasta? Dacă nu e prea din scurt...

— Mi-ar face mare plăcere! În felul acesta, v-aș spune față în față de ce v-am sunat.

— Atunci vă pot ruga să alegeți dumneavoastră restaurantul? Dacă ar fi după mine, cred că v-aș propune o rulotă cu *tacos* sau alt fast-food, și nu ar fi tocmai elegant din partea mea. N-am apucat, de când am ajuns în Mexic, să explorez gastronomia locală și restaurantele la modă...

— Sigur, nicio problemă! În jurul orei 20:00 vă convine? La Bajel, pe Paseo de la Reforma, cunoașteți zona?

— Mă descurc, nu vă faceți griji! Voi fi acolo!

Peste o oră, după un duș revigorant care să-i spele gândurile și să-i alunge preocupările legate de caz, Columbus Clay ajungea, ceva mai devreme decât stabilise, la locul întâlnirii, la numărul două sute

nouăzeci și șapte de pe Reforma, unul dintre cele mai vibrante bulevarde din Ciudad de México și chiar una dintre cele mai emblematice străzi din întreaga lume.

Restaurantul se afla la etajul treizeci și opt al elegantului hotel Sofitel, o clădire ce se remarca de departe prin reflexiile și liniile sale zvelte, geometrice și curate. Edificiul, cu un design arhitectural contemporan, îmbina materiale fragile, precum sticla, cu altele dure, ca oțelul și betonul, fiind o prezență puternică, impunătoare printre celelalte construcții de pe bulevard. Intrarea, în schimb, contrasta cu acest aspect modern. Arhitectul păstrase intactă fațada, nu foarte înaltă, a unei clădiri istorice sofisticate, încorporând-o cu bun-gust în turn.

Columbus Clay pătrunse în holul spațios, scăldat într-o lumină caldă, și se îndreptă către lifturi, făcându-și loc prin mulțimea de oaspeți ai hotelului. Văzând cât erau de numeroși, își dădu seama că nu făcuse rezervare. Se pipăi, căutându-și legitimația, și nu avu nicio remușcare când i-o întinse hostessei.

— Înțeleg că nu aveți rezervare, să văd ce pot face totuși, domnule Clay, spuse ea amabil.

Tânăra se întoarse după doar un minut și îl conduse către o masă de două persoane, discret amplasată lângă peretele de sticlă sub care se căsca un hău de câteva zeci de etaje. Detectivul se retrase instinctiv, cu tot cu scaun, un pic mai departe de fereastra aceea imensă și întoarse spatele priveliștii panoramice impresionante a capitalei mexicane, care se întindea până departe, pe kilometri întregi. Își roti privirea prin restaurant și-l găsi pe gustul lui, sobru și confortabil. Tonurile de cupru strălucitor și lemn de nuc închis la culoare păreau un omagiu adus focului, ca întregul decor, de altfel. Flăcările jucăușe din bucătăria deschisă trimiteau mirosuri îmbietoare în sala de mese, ca pe niște invitații de nerefuzat într-o călătorie eclectică în lumea aromelor. Sunetele joase, muzica în surdină, farfuriile fanteziste purtate cu dexteritate de ospătari îmbrăcați la patru ace, toate acestea creau o atmosferă ideală pentru o întâlnire nici prea intimă, nici prea formală. La o masă lungă situată pe latura opusă geamurilor, mai mulți prieteni păreau că sărbătoresc ceva, reușind să rămână decenți, în ciuda veseliei lor vădite.

Un ospătar lungan, cu un șervet alb pe braț, se apropie de masa lui și îl salută jovial, înclinându-și capul.

— Bună seara, domnule Clay, *soy* Daniel și vă voi servi în seara aceasta. Așteptați pe cineva?

— Bună seara, vă mulțumesc, Daniel! Da, aștept o doamnă, Isobel Garcia, v-aș ruga să o conduceți când va sosi.

— Desigur! Până atunci, vă pot oferi ceva de băut? Avem niște cocktailuri divine, puteți savura unul, până vă hotărâți ce doriți să mâncați.

— Prefer o tequila, vă rog! îi răspunse hotărât detectivul, nefiind deloc genul de bărbat care soarbe lichide colorate din pahare lunguiețe.

După ce chelnerul plecă, Columbus Clay își luă inima în dinți și-și întoarse privirea spre geam. Nu voia să rateze totuși experiența contemplării unui apus dramatic, însângerat, la înălțime. Se afla într-una dintre cele mai semețe clădiri din Ciudad de México, între Glorieta de la Palma, care-și trăgea numele de la palmierul înalt, bătrân de un secol, și Ángel de la Independencia, columna ridicată pentru a comemora centenarul Războiului de Independență, dar care devenise, cu timpul, punctul de întâlnire al mexicanilor pentru protestele civile, deloc puține în ultima decadă.

— Nu-i așa că e o priveliște de neegalat?

Vocea femeii pe care o aștepta îl aduse dintr-odată înapoi. Detectivul se ridică să o salute și să-i ofere scaunul, cu o curtoazie care îl surprinse și pe el. Isobel Garcia arăta superb, aproape de nerecunoscut. În afara Universității, părea că a îmbrăcat nu doar o altă ținută, mai puțin extravagantă, ci și o cu totul altă personalitate. Era distinsă, se mișca lin, avea o strălucire discretă, iar rochia de mătase albastră o învăluia într-o aură misterioasă care-i sporea și mai mult șarmul conferit oricum de trăsăturile ușor exotice ale fizionomiei. Părul lung și negru îi era prins la ceafă, dar coafura păstra ceva din aerul ei *sauvage*. Renunțase la accesoriile excentrice, viu colorate de inspirație etnică și-și încadrase gâtul subțire cu un șirag de perle albe, armonizate cu o pereche de cercei discreți, sidefați, într-o montură fină de argint.

— Prezența dumneavoastră este de neegalat, se trezi detectivul

complimentând-o.

— Vă mulţumesc! Vă place locul ales?

— Da, foarte mult! Nu e neapărat genul de restaurant pe care să-l frecventez în mod obişnuit, dar îmi prinde tare bine să mai schimb şi peisajul, şi obiceiul, nu foarte sănătos, de a mânca numai porcării, pe fugă.

— Aşa m-am gândit şi eu! Ştiaţi că datorită practicilor sale rituale, cunoştinţelor şi tehnicilor culinare străvechi, gastronomia mexicană a fost recunoscută de UNESCO ca patrimoniu cultural imaterial? Iar aici au o bucătărie excelentă. Tot locală, cum vă place, dar fără porcării şi cu mai puţine calorii, râse ea.

Chelnerul se întoarse cu băutura detectivului, şi Isobel Garcia profită să comande o margarita.

— *Salud!* ridică ea paharul.

— Pentru ce bem? întrebă Columbus Clay.

— Pentru un început de bun augur şi un sfârşit fericit. Mă refer la ancheta dumneavoastră, când spun „sfârşit"...

Râseră amândoi şi duseră paharele la gură în acelaşi timp. Detectivul era uşor stingherit de întreaga situaţie, căci romantismul nu era punctul său forte, aşa că dădu repede pe gât degetul de tequila, după care îi făcu semn chelnerului să-i mai aducă unul.

— Spuneaţi că vreţi să-mi comunicaţi ceva, faţă în faţă...

— Da, cu riscul de a deturna această întâlnire şi de a ne întoarce la subiectul care vă preocupă... Dar înainte trebuie să vă rog ceva, fără să-mi interpretaţi greşit rugămintea.

— Orice!

— Haideţi să nu ne mai formalizăm, spuneţi-mi pe nume, „Isobel". Iar dacă-mi permiteţi, vă voi spune „Columbus", ce ziceţi?

Columbus Clay fu de acord, deşi nu-i stătea în fire să se apropie în felul acesta de o persoană. Era un lup singuratic, mereu pe drumuri, mereu în situaţii riscante, prin natura meseriei sale, şi din această cauză nu cultiva niciun fel de ataşament, cu atât mai puţin faţă de o femeie. Prietenii lui erau puţini, îi putea număra pe degetele de la o mână, şi pe aceia şi-i făcuse tot în conjuncturi pe care i le oferise meseria de detectiv. Dar îi făcu lui Isobel această concesie.

— Sigur, voi încerca... zise, uşor stânjenit. Dacă-mi mai scapă câte

o „doamna Garda”, vă rog să fiţi îngăduitoare.

— Voi fi!

— Aşadar, Isobel...

— Întâi comandăm şi-ţi voi spune după aceea ce doream să-ţi spun, e în regulă?

Cum şi detectivului i se făcuse foame, nu avu nimic împotrivă. Chelnerul le sugeră ca antreu câte o *enchilada* cu *confit* de raţă, iar la felul principal Columbus Clay optă pentru un grătar de vită cu sos *pasilla chili,* piure de păstârnac şi dulceaţă de ceapă, în timp ce Isobel preferă un *risotto* de dovleac şi conopidă prăjită.

— Sper să fie la fel de bune pe cât sună.

— Chiar mai bune, îl asigură chelnerul. Sublime, aş spune, dacă sunt însoţite de vinul potrivit.

— Şi ce recomandaţi?

— *Vino tinto, por supuesto!* Vă propun Casa Madero sau Santo Tomá. Sunt vinuri roşii locale, cu arome complexe, cu o personalitate nobilă şi o prospeţime prietenoasă, care nu oboseşte bolta palatină.

— Santo Tomá să fie! Se pare că, oricum, sunt urmărit de sfinţi peste tot, glumi detectivul.

Chelnerul zâmbi, fără să înţeleagă neapărat ce a vrut să spună, şi se retrase spre bucătărie, unde un *chef* cu alură de traficant de droguri, din cauza tatuajelor care-l acopereau aproape în întregime, mânuia ustensilele şi ingredientele ca un artist postmodernist, interpretând mâncărurile tradiţionale în feluri din cele mai neconvenţionale.

— E atât de frumos aici, e una din priveliştile mele preferate, spuse Isobel întorcându-şi ochii spre peretele de sticlă. Îţi dă sentimentul că eşti undeva în ceruri, şi de sus vezi doar frumuseţea. Avem un oraş frumos, nu găseşti?

— Cu siguranţă! Aş spune că unul dintre cele mai frumoase din câte am vizitat eu, confirmă Columbus Clay.

— Păcat că au căzut peste noi toate aceste nenorociri... cardinalii, incendiile...

— Dragă Isobel, nu le interpreta chiar aşa, lucruri rele se întâmplă peste tot în lume. Dar sunt întâmplări izolate, oamenii nu o duc neapărat mai rău, asta nu e decât o prejudecată.

— Da, ştiu... Avem instincte dramatice şi o perspectivă destul de

catastrofică asupra lumii, tindem să interpretăm lucrurile în cel mai negativ mod cu putinţă, vedem mai degrabă răul decât binele, căci credem că asta ne ţine vigilenţi şi, prin urmare, mai pregătiţi pentru eventualele situaţii neplăcute ale vieţii. Însă m-am tot gândit la discuţiile noastre, şi asta m-a făcut să fiu mai atentă la semne...

— Semne? zâmbi circumspect detectivul.

— Da, nu râde, nu sunt adepta vreunei credinţe primitive, nu cred în spirite, în farmece şi vrăji, în semne prevestitoare sau în numere fatidice, şi asta cu toate că am crescut într-o cultură în care magia şi elementele supranaturale sunt la ele acasă. Gândeşte-te că aproape toţi mexicanii sunt superstiţioşi, indiferent de clasa lor socială şi de nivelul de educaţie.

— Am remarcat şi eu, şi nu am altă explicaţie decât că e o chestie culturală de-a voastră, care trebuie luată ca atare.

— Da, sunt genele noastre spirituale, dacă vrei, e în ADN-ul colectiv. Supranaturalul e substratul a tot ce li se întâmplă mexicanilor. Şi când nici ştiinţa, nici religia catolică adusă de spanioli nu sunt capabile să le ofere explicaţii sau un oarecare confort în anumite domenii din viaţa lor, se întorc la elementele ancestrale. Se tem de magia neagră, de ochiul rău, apelează la ghicitori, să le dea în cărţi, să le citească în cafea şi în lumânări şi să le interpreteze evenimentele din viaţa de zi cu zi, la vrăjitoare, să-i dezlege de blesteme şi să-i scape de ghinion. Poţi să nu crezi, dar nu poţi să nu te întrebi...

— Bănuiesc că o parte din gândurile astea îţi vin şi din faptul că cercetezi cultura ancestrală, eşti imersată în acel univers mistic.

— Probabil... Când stai prea mult cu nasul într-un domeniu, se poate întâmpla şi asta, dar, crede-mă, sunt suficient de raţională şi obiectivă încât să ştiu unde să trag linia. Când a început toată nebunia asta în Ciudad, şi chiar mai devreme, odată cu evenimentele de la Guadalajara – mă refer la moartea cardinalilor –, am tratat lucrurile ca şi tine, ca pe nişte fapte izolate, nicidecum banale, totuşi izolate şi explicabile, urmând ca explicaţia să se reveleze la un moment dat, cu ajutorul poliţiei, al detectivilor... Când ai venit prima oară la Universitate, cu întrebările tale despre altă lume, lumea de demult a aztecilor, ale cărei limbaje eu le studiez, despre cei morţi

care sunt cei vii, am continuat să tratez evenimentele cât am putut de raţional. Apoi, dintr-odată, Codexul Florentin a dispărut. Se mai întâmplă, mi-am zis, chiar dacă nu în fiecare zi se fură sau dispar astfel de documente, riguros păzite. Din nou, am încercat să-mi păstrez judecata echilibrată.

— Şi bine ai făcut. Mi se pare cel mai sănătos.

— Cu siguranţă! Dispariţia Codexului m-a pus însă pe gânduri. Ideea că patrimoniul nostru ar putea fi sărăcit în felul acesta m-a aruncat într-o stare de anxietate intelectuală, nu ştiu cum să-ţi explic.

— Îmi imaginez că pentru cercetătorii ca tine este un prejudiciu enorm.

— Atunci am avut această pornire de a-l citi din nou, de la un capăt la altul. Desigur, cu fragmente din Codex lucrăm în fiecare zi la facultate, cu studenţii. Dar, îmi spuneam, dacă vreodată ar dispărea nu doar Codexul, ci şi copiile lui cu totul, măcar o parte din informaţii vor fi stocate în creierul meu. Într-o asemenea stare de anxietate, vecină cu paranoia, m-a aruncat pierderea originalului. Ştiu că pare o nebunie, dar asta am simţit!

— Te pot înţelege, am trecut prin asta, cu nişte probe dispărute misterios într-un caz dificil din Louisiana. Simţi că-ţi fuge lumea de sub picioare...

— La biblioteca Universităţii avem un facsimil al Codexului, aşa că, după discuţia noastră, mi-am făcut timp în fiecare zi să-l parcurg. Nu este o lectură grea, deşi spaniola e arhaică, însă, fiind o lucrare bilingvă, mă raportam adesea la coloana corespondentă în nahuatl, pentru a clarifica un sens sau altul. Ştiu că pare ciudat, dar nahuatl a devenit o limbă aproape maternă pentru mine, după atâţia ani de studiu.

— Nu-i deloc ciudat. În plus, faţă de latină sau greaca veche, nahuatl chiar nu e o limbă moartă, tu mi-ai pus asta în vedere, încă de la prima noastră întâlnire.

— Îţi aminteşti? se miră ea.

— Sigur că-mi amintesc. Nu uit nimic. Şi nu e doar un fel de-a spune. Literalmente nu uit nimic.

— Atunci, cred că ai fi cea mai potrivită persoană să citeşti toate manuscrisele din lume, glumi Isobel.

— Mi-ar exploda creierul, râse Columbus Clay. Tocmai de aceea nu citesc nimic, niciodată. E o ciudăţenie a mea, una printre multele... Desigur, aş fi putut citi şi eu o copie a Codexului până acum, măcar în spaniolă, având în vedere că este un element în ancheta mea. Însă mi-a fost mai util să îţi cer ţie ajutorul, căci interpretarea ta aduce un plus de valoare acelor informaţii. Dar, te rog, spune-mi mai departe!

— Mai departe, l-am citit şi atât. Nu am vreo înclinaţie de detectiv. Intenţia mea nu a fost să dezleg vreun mister. Pur şi simplu am simţit această nevoie de a-l citi şi am fost recunoscătoare că încă avem acces la el, chiar şi sub formă de copie.

— Înţeleg.

— Numai că s-au întâmplat toate astea şi, cum lectura Codexului mi-era încă proaspătă în minte, oricât aş fi refuzat să fac anumite conexiuni, ele se produceau involuntar. Şi despre asta voiam să-ţi vorbesc atunci când te-am sunat, sperând că n-o să mă crezi nebună.

— N-aş crede asta niciodată!

— Rămâne de văzut, se amuză Isobel. „O cercetătoare nebună ajută un detectiv excentric să rezolve o anchetă imposibilă", cum ţi se pare titlul acesta de articol de presă?

— Verosimil. Bine-ar fi să fie şi adevărat. Dar spune-mi, ce ţi-a atras atenţia?

— Cum îţi ziceam, la început, nimic. Eu nu sunt foarte conectată la lumea din jur, cea pe care o reflectă presa, să zicem. Din când în când mai deschid televizorul pe canalul de ştiri, să-mi iau doza de realism. Mai cade un meteorit, mai vine o furtună în Golf, mai începe un sezon de ploi tropicale – nimic ieşit din comun, lucruri ca acestea se întâmplă şi, în general, le ignor. Doar că, atunci când am auzit-o pe bătrâna aceea oarbă la televizor, filmată din toate unghiurile posibile şi imposibile, lângă Iglesia del Espíritu Santo, strigând în nahuatl: *„O, kimitinemi, yaocuicahuitl quimahuia!"*, am devenit atentă.

— Ce înseamnă asta?

— „O, copiii mei, suntem deja pierduţi." Şi-atunci mi-am dat seama! Citisem în Codex exact această expresie.

— Nu poate fi doar o coincidenţă? Eu ştiu...? O construcţie lingvistică aşa cum sunt multe altele, care să se fi păstrat din vechime?

— În alte circumstanţe aş fi gândit la fel şi ţi-aş fi împărtăşit scepticismul, însă nu de data aceasta.

— Şi, mă rog, de ce nu de data aceasta?

— Ţi-am spus atunci când m-ai vizitat ultima oară, cu acea *amate,* că aztecii prevăzuseră deja nenorocirea ce urma să se abată asupra lor, cu zece ani înainte venirea spaniolilor. Ştiau că va veni o năpastă, dar nu cunoşteau forma sub care se va manifesta.

— Da, îmi amintesc că am vorbit despre maniera lor mistică de a prevesti lucruri.

— După plecarea ta am discutat cu doctorul Miguel Pastres, un coleg de la Institutul de cercetări istorice al UNAM, şi mi-a confirmat interesul ieşit din comun al aztecilor pentru evenimentele care rup ordinea obişnuită şi cotidiană a lumii, pentru orice li se părea anormal, căci ele se manifestau ca să anunţe ori să provoace evenimente viitoare, în general de natură negativă.

— Semne...

— Exact. Se ghidau după semne. Iar ultima carte a Codexului, cea de-a douăsprezecea, tocmai despre acest lucru vorbeşte. Se numeşte chiar aşa: „Despre semnele şi prevestirile care au apărut înainte ca spaniolii să vină pe acest pământ".

— Şi tu ai recunoscut unul?

— Acela a fost explicit şi m-a frapat fidelitatea cu care s-a manifestat, exact aşa cum fusese scris. În Codex se vorbeşte despre opt semne care li se arătaseră aztecilor: limbi de foc pe cer, incendii inexplicabile, fulgere peste templul zeului focului, apariţia unei comete în miezul zilei, un tsunami în Marea Mexicului, vocea acelei femei, apariţia unei păsări ciudate, iar ultimul – apariţia unor corpuri monstruoase, care i s-au înfăţişat împăratului Moctezuma.

— Toate astea chiar s-au întâmplat în epocă?

— Cred că pot fi căutate dovezi, cel puţin pentru fenomenele naturale evocate în Codex. Aztecii notau orice eveniment, iar un tsunami sau o cometă cu siguranţă n-ar fi trecut neînregistrate. Am la mine o copie a capitolului în care sunt descrise toate aceste semne, am făcut-o special pentru tine. Ordinea în care ţi le-am enumerat e cea în care mi le-am amintit, însă aici sunt redate întocmai cum au fost înregistrate în Codex.

Isobel îi întinse două pagini tipărite color. Detectivul le luă, le privi și i le returnă.

— Te rog, Isobel, citește-mi-le tu.

— Desigur! „Cu zece ani înainte ca spaniolii să vină de pe acest pământ, un lucru minunat și înfricoșător a apărut pe cer, ca o flacără de foc foarte mare și foarte strălucitoare. Părea că stătea întinsă chiar pe cer; era lată în partea de jos și ascuțită în partea de sus, ca atunci când arde un foc. Părea că vârful ei ajungea la jumătatea drumului spre cer. S-a înălțat în est, apoi s-a pierdut din vedere. Flacăra era în locul unde se află Soarele la amiază. Toată lumea bănuia că e un semn al unui mare rău."

— Nu știu ce-ar putea fi asta...

— Nici eu, dar să continui: „Al doilea semn care a apărut a fost că Tlacatecca a luat foc și a ars în mod miraculos. Părea că flăcările focului au ieșit din lemnul coloanelor și foarte repede s-a transformat în cenușă. Când au turnat apă pe foc, acesta nu s-a stins, ci mai degrabă s-a aprins și astfel s-a făcut jar."

— Tlacatecca este actualul Tlaquepaque? Cel de lângă Guadalajara?

— Da, acum este absorbit de Guadalajara, e un fel de cartier, la numai câțiva kilometri de centru.

— Nici acest „semn" nu-mi spune nimic. Nu s-a petrecut nimic notabil în Tlaquepaque recent.

— Nu s-a petrecut încă... Dar nu vreau să cobesc... „Al treilea semn a fost fulgerul care a căzut peste casa lui Xiuhtecutli, zeul focului. Au fost șocați de asta pentru că ploua cu apă ușoară, când, de obicei, nu lovește fulgerul, și nici tunetul."

Detectivul își aminti de fulgerul ciudat pe ca i-l evocase directorul muzeului Templo Mayor, însă nu spuse nimic.

— Continuă, te rog, îi ceru.

— „Al patrulea semn sau prevestire a fost că în timpul zilei, când era soare, a căzut un zmeu. Arăta ca trei stele împreună care alergau în același timp, foarte strălucitoare și cu cozi foarte lungi. Au pornit de la apus și au alergat spre est; străluceau puternic. De îndată ce l-au văzut, oamenii au început să strige tare; s-a auzit un zgomot mare în toată regiunea." Ce zici?

— Te gândeşti la meteoritul recent căzut şi explicat de autorităţi?

— Tu chiar crezi că a fost un meteorit, Columbus?

— Evident că nu a fost un meteorit, însă niciun zmeu n-a fost!

— Eu nu spun că a fost un zmeu, ci că, orice ar fi fost, nici nu contează ce a fost cu adevărat, ci cum e interpretat evenimentul. Aztecii foloseau termenul de „zmeu" pentru comete, le ziceau *„citlalin popoca",* care înseamnă „stea fumegătoare". Apariţia lor era interpretată ca predicţie a morţii vreunui prinţ sau a unui rege, a războiului sau a foametei.

— A fost un exerciţiu militar american, Isobel, a căzut o rachetă, un fapt banal şi explicabil raţional.

— Trăim într-o lume a interpretărilor, Columbus, nu într-una a explicaţiilor. Mexicanii obişnuiţi sunt mai înclinaţi spre interpretări mistice decât spre acceptarea unor explicaţii raţionale. Iar eu n-am auzit să fi vorbit cineva, oficial, de prezenţa acelei rachete militare de care-mi spui tu acum. Oamenii nu au primit această lămurire. La televizor li s-a băgat pe gât povestea cu meteoritul, care oricum e greu de crezut, ziua-n amiaza mare. Încercând să muşamalizeze adevărul, n-au făcut decât să hrănească şi mai mult interpretările faptului aceluia banal ca fenomen supranatural.

— Aici nu pot să te contrazic, dar e de înţeles de ce au ales să facă asta. Sunt secrete militare, nu le poţi trâmbiţa în gura mare. Mai sunt trei, nu?

— Da. „Al cincilea semn a fost că Marea Mexicului s-a ridicat cu valuri mari. Părea că fierbe fără să scoată aer, ea, care, de obicei, nu se ridică fără un vânt mare. Valurile ajungeau foarte departe. A fost un mare şoc pentru toată lumea să vadă că fără aer apa devenise atât de furioasă."

— Eram în Veracruz când a început o furtună pe mare. Dar, din nou, nu e ceva neobişnuit.

— Şi, din nou, e foarte uşor pentru mexicanii cu înclinaţii oculte să facă ceva neobişnuit din ceva obişnuit... Ce ţie îţi pare natural, altuia îi poate apărea ca supranatural. E o graniţă foarte subţire, cel puţin pentru cei ce provin din comunităţile indigene, care nu s-au desprins încă de modul acela de a concepe şi explica lumea. În cosmogonia şi tradiţia nahuatl, manifestările acestea ieşite din comun erau

evenimente prevestitoare, care transmiteau mesaje de la zei. Uite, acum urmează al şaselea semn, cel care m-a intrigat pe mine: „S-a auzit vocea unei femei spunând: «O, copiii mei, suntem deja pierduţi!» Uneori spunea: «O, copiii mei! Unde ne vom duce?»"

— Într-adevăr, dintre toate, acesta pare cel mai bizar, cu atât mai mult cu cât s-a manifestat literalmente, după cum spui tu.

— Şi chiar dacă nu ar avea nicio legătură cu ancheta ta şi cu toate celelalte întâmplări, trebuie să recunoşti, Columbus, că e straniu, e mai mult decât o coincidenţă.

— O să investighez cu siguranţă pista asta. Voi trimite după femeie, şi ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai ajuta s-o interoghez. Nu ştiu ce aş putea scoate singur de la o bătrână ca ea, care vorbeşte doar nahuatl...

— Sigur că te ajut! M-ar ajuta şi pe mine ca să depăşesc faza aceasta mistică, aşa că nu o lua ca pe un serviciu pentru care să-mi rămâi din nou dator.

Isobel râse şi ridică paharul de vin roşu, pe care chelnerul îl umpluse iar între timp. Licoarea îi destinsese pe amândoi, în ciuda seriozităţii subiectului.

— Dar să continui, ultimele două semne sunt mai ciudate, eu nu le-a găsit niciun corespondent, aşa cum, la limită, ai putea corela primele semne din Codex cu ce s-a întâmplat în realitate. Ascultă!

— Sunt numai ochi şi urechi!

— „Al şaptelea semn sau prevestire este că o pasăre de apă s-a dus în camera pe care o numeau Tlillancalmecac. Această pasăre avea în mijlocul capului o oglindă rotundă. Şi atunci Moctezuma a trimis după ghicitori şi i-a întrebat: «Nu ştiţi ce este asta, ce am văzut?» Dar înainte ca ghicitorii să răspundă, pasărea a dispărut şi nu au dat niciun răspuns."

— Ce este acea Tlillanca...?

— Tlillancalmecac. Este o cameră rezervată elitelor, care face parte dintr-un grup de clădiri sacre.

— Deci o pasăre de apă, cu o oglindă în cap, intră într-o cameră sacră.

— Da, asta înţeleg şi eu.

— Lebedele sunt păsări de apă... zise detectivul în şoaptă.

— Ce spui, Columbus?

— Ah, nu, nimic, mă gândeam la ceva ce-mi spunea un prieten deunăzi, despre o pasăre. Continuă, te rog, cred că am ajuns la ultimul, după numărătoarea mea.

— Da, al optulea semn. „Monştrii au apărut în corpuri monstruoase. S-au dus la Moctezuma, iar când i-a văzut în camera lui, acesta s-a speriat şi apoi au dispărut." Acestea sunt semnele. Ce părere ai?

— În primul rând, îţi mulţumesc că te-a preocupat într-atât, mă ajută mai mult decât crezi.

— Mă bucur să aud asta, dar, trebuie să recunosc, totul a pornit de la acea femeie, care m-a impresionat peste măsură...

— E de înţeles! Probabil că i-a impresionat şi pe mulţi alţii. Mexicanii sunt sensibili la astfel de manifestări.

— De-asta mă tem cel mai tare, multe astfel de evenimente pot degenera uşor în misticism.

— Pe mine mă intrigă totuşi că, deşi avea acces la această informaţie, aşa cum văd că şi tu, şi oricine are acces la copii, nu doar informaţia în sine l-a interesat pe făptaş, ci şi suportul original, Codexul Florentin.

— Cred că e vorba de *teotl.*

— Energia?

— Da, văd că ştii deja câteva concepte, felicitări! Documentul original este unic în sine, imposibil de duplicat în aceeaşi formă. Iar cei care l-au luat consideră probabil că el conservă, de asemenea, energia acelor vremuri.

— Mai e şi ipoteza ritualului, te întrebam dacă poate fi folosit în acest scop.

— Cu siguranţă! Şi aici, din nou, nu este vorba numai despre descrierea unor ceremonii, pe care ar putea-o găsi şi în copii, ci şi despre *teotl,* care dă caracterul sacru şi putere incantaţiilor.

— În ceea ce priveşte aşa-zisele „semne", îmi păstrez scepticismul. Însă mă ajută, cu siguranţă, să înţeleg atitudinea pe care ar putea-o avea indigenii faţă de ele, iar pentru asta trebuie să-ţi mulţumesc tot ţie. Ca, de altfel, şi pentru această ieşire, îmi pare rău dacă preocupările mele au deturnat oarecum seara...

— Să nu-ți pară, a fost o cină minunată! În plus, am și eu ocazia să trăiesc întâmplări palpitante. În cercetare, și mai ales în domeniul meu lingvistic, rareori avem parte de anchete și descoperiri atât de interesante. Și mă bucur când văd că trecutul, pe care eu îl studiez, încă are o relevanță pentru prezentul pe care-l investighezi tu.

— Mai mult decât crezi, Isobel! Mai mult decât eu însumi aș fi crezut.

— Îți propun să îndulcim discuția cu un desert, ce zici?

La semnul discret al lui Columbus Clay, Daniel se apropie de masa lor și începu să le descrie preparatele dulci din meniu, folosind cele mai siropoase metafore. Prezentarea pe care o făcea chelnerul părea desprinsă dintr-o carte magică de *haute cuisine.* Din spusele lui, totul părea apetisant, ceea ce le îngreuna alegerea. Isobel le-ar fi încercat pe toate – crema *albedo* de lămâie pe înghețată de iaurt cu cimbru și mentă, prăjitura de ciocolată cu sos de fructe roșii și porto, piersicile prăjite cu mezcal, sorbetul de caise. Detectivul, pe de altă parte, avea senzația că niciun desert de pe lumea asta, oricât de dulce și de rafinat ar fi fost, n-ar fi putut înlătura gustul amar pe care i-l lăsaseră evenimentele din ultimele zile. Îi zâmbi fermecătoarei Isobel, încurajând-o în alegerea desertului, iar el ceru un *pulque* tradițional, ale cărui beneficii îi fură imediat ridicate în slăvi de chelner. Digestivul vâscos îi alunecă greu pe gât, lăsând în urmă o aromă acidulată de agave fermentate. Apoi, când îl simți răscolindu-i vintrele, se gândi că binele și răul sunt fețe ale aceleiași monede, așa cum băutura aceea scârboasă trebuia să-i facă rău ca să-i facă bine.

— *Otravă și leac,* în același timp, cugetă cu glas tare. *Otravă și leac...*

CAPITOLUL 39

Ciudad de México, mai târziu, în aceeaşi seară

— Dormi, Ramirez?

— Niciodată, domnule! răspunse poliţistul somnoros, după ce telefonul îi sunase deja de vreo câteva ori.

— Avem rezultatele testului ADN? Ziceau că astăzi le trimit...

— Au sosit în seara aceasta, dar mi-aţi spus să nu vă deranjez cu nimic, că aveţi o întâlnire, şi nu mi-am permis...

— Uite că te-am deranjat eu. Spune-mi! îi ceru detectivul.

— El e.

— Eşti sigur? Ai comparat cu mostrele din baza de date?

— Sunt sigur! Proba se suprapune perfect. Am verificat şi la Louisiana State Penitentiary, au confirmat şi ei.

— În regulă, atunci. Mai am o misiune pentru tine.

— În noaptea asta? întrebă Ramirez buimac, gata să sară în pantaloni.

— Nu, stai liniştit, poţi să te întorci pe partea cealaltă, dar mâine-dimineaţă, la prima oră, îmi afli cine e bătrâna care a apărut la televizor când au transmis incendiul de la Iglesia del Espíritu Santo. O găseşti, o ridici, o cazezi, îi dai tot ce are nevoie. Plus îngrijiri medicale. Să fie păzită până vin eu, s-o găsesc vie. Şi tu aştepţi să mă întorc.

— Unde plecaţi? Nu pot să vin cu dumneavoastră? Mă lăsaţi aici să păzesc o băbuţă? Şi-aşa m-a îngropat şeful în hârţoage... se plânse Ramirez, care avea chef de aventură.

— În iad. N-ai vrea să vii acolo. *Adiós,* Ramirez!

Detectivul termină apelul şi formă imediat, din memorie, un alt număr de telefon.

— Domnule Clay, dumneavoastră chiar nu dormiţi niciodată? se auzi o voce groasă, trezită din somn, la capătul celălalt al firului.

— Câteodată, între două anchete, mai trag un pui de somn, domnule general, dar nu e cazul acum.

— A intervenit ceva în plan? Vreo schimbare? De ce m-aţi sunat în

miezul nopții?

— Nu, lucrurile rămân așa cum am stabilit, dar voiam să mă asigur că sunteți pregătiți pentru mâine. Azi e aproape mâine...

— Suntem întotdeauna pregătiți, domnule detectiv.

— V-ați hotărât pe cine îmi dați?

— Vi-l trimit pe Huerta. Altul mai bun nu am. Și nici mai nebun. Vă luați amândoi de mână... Vine cu oamenii lui și o echipă de la Speciale, pentru extracție.

— Armament avem de ajuns? Pentru orice eventualitate...

— Are colonelul tot ce trebuie, tot ce ați cerut dumneavoastră, plus lista lui... Mai puțin tancul, vă dați seama că nu am cum să aprob așa ceva. Omul ăsta e țăcănit de-a binelea.

— Da, are o obsesie pentru tancuri, cred că s-a jucat prea mult de-a războiul când era mic.

— Vă urez succes în a-l ține-n frâu și vă rog să rețineți că, dacă n-ar fi venit direct de la președinte, în viața mea nu aș fi dat un asemenea ordin. Sunteți de-a dreptul inconștient! Nu-mi asum nicio responsabilitate.

— Este singura soluție, domnule general.

Columbus Clay decisese să joace totul pe o singură carte. Altfel, avea să fie mereu cu un pas în spatele răufăcătorilor. Niciodată în carieră nu riscase atât de mult, încât să se pună pe sine într-un asemenea pericol, însă îi era clar că nimeni altcineva nu ar fi făcut-o, iar ancheta asta trebuia să înainteze și să se termine odată, într-un fel sau altul. Avea tot sprijinul celorlalți, al președintelui, al generalului, al comisarului federal, toți se arătaseră dispuși să-l ajute, să-i dea tot ce ar fi avut nevoie, dar niciunul nu fusese dornic să-și pună propria piele la bătaie. Nici nu așteptase asta din partea lor. Oricum, n-ar fi avut încredere în altcineva, în afară de sine însuși, pentru o asemenea mutare.

Se uită la ceas și estimă că ar putea dormi măcar patru ore, până la trei dimineața, când urma să se întâlnească cu Huerta și să-și ia zborul, pentru o scurtă perioadă, din Ciudad de México până la Culiacán. Orașul, situat pe un deal strâmb, la poalele munților Sierra Madre, fusese înființat tot de conchistadorii spanioli, tot pe ruinele unei vechi așezări aztece, tot cu aproape cinci sute de ani în urmă. În

nahuatl, numele oraşului însemna „unde umblătorii răsucesc poteca”, şi amintirea acestui fapt divers îl făcu din nou să zâmbească, aşa cum zâmbise şi când Huerta îi spusese povestea locului, la prima lor descindere acolo, nu cu mult timp în urmă. Ancheta lui avea nevoie de un *twist,* şi se gândi la Culiacán ca la punctul de cotitură pentru ceea ce avea să se întâmple mai departe.

Îşi roti privirea prin camera de hotel în căutarea sacoului şi îl văzu aruncat pe fotoliul de lângă fereastră. Scotoci prin vreo trei buzunare până găsi un recipient micuţ, dintr-un plastic transparent, prin care se putea vedea un lichid verzuliu cu aspect respingător. Îl agită de câteva ori, conform instrucţiunilor, antrenând într-un dans haotic minusculele bucăţi colorate din interior. Scoase partea de ceară întărită ce ţinea loc de capac şi dădu pe gât zeama aceea greţoasă. Se strâmbă de câteva ori, apoi, revenindu-şi greu din dezgust, se aşeză în pat, pe spate, cu mâinile pe piept, întocmai cum îi spusese *curandero* să facă.

Efectul decoctului nu întârzie să apară. La început simţi un fior cald în tot corpul şi încercă să rămână calm, să lase somnul să-l cuprindă.

„No te opongas”, îi sunau în urechi vorbele bătrânului vindecător.

„Nu mă opun”, zise în gând Columbus Clay.

Când fiorul trecu, îi lăsă în corp o moleşeală caldă. Senzaţia de diminuare a puterii se transforma uşor în somnolenţă. Se gândi să încerce, de curiozitate, să deschidă ochii, să vadă ce se întâmplă, dar pleoapele-i erau de plumb.

„No te opongas!”

I se păru ciudată disocierea bruscă şi completă între minte şi corp, ruperea aceea a unităţii şi echilibrului dintre ele, ca şi cum ceva i-ar fi retezat legătura dintre creier şi trup. În timp ce gândurile nu-i păreau deloc afectate, corpul parcă asculta de alte forţe, nicidecum de comenzile creierului.

„Gândesc, deci exist”, îi veni în minte dictonul cartezian, ceea ce-l amuză.

Era o formă de existenţă, însă foarte stranie. Avea conştiinţa propriului corp fizic, dar nu percepea nicio informaţie din exterior. Simţurile parcă-i fuseseră anesteziate.

„E chimie. Pură chimie, doar chimie”, își spuse.

Simți, mai întâi în stomac, apoi radiind către extremități, un fel de furnicături, ca și cum milioane de microorganisme plecaseră să-l exploreze pe dinăuntru, celulă cu celulă. Le lăsă să-și facă treaba, abandonându-se senzației aceleia stranii, dar liniștitoare. Apoi, starea de conștiență se întrerupse și ea, brusc. Niciun gând, niciun vis, nicio senzație nu-l mai încercară pe detectiv.

CAPITOLUL 40

Ciudad de México, Baza Forţelor Aeriene Mexicane 1, dimineaţa devreme

— Domnule detectiv, parcă v-a lovit tancul! îl întâmpină colonelul Huerta, care nu părea să fi dormit vreun pic, dar nici să fi avut nevoie de odihnă nu dădea semne.

— A trecut peste mine, m-am ridicat de sub şenile, m-am scuturat şi iată-mă, domnule colonel! Sunteţi pregătit?

— Ce-ntrebare-i asta? M-am născut pregătit!

— Şi băieţii?

— Deja pe poziţii, ne aşteaptă!

— Atunci să mergem! îl îndemnă Columbus Clay, invitându-l pe colonel să urce primul în avionul militar ce urma să-i ducă la Culiacán.

Huerta nu se înşelase. Detectivul se simţea, într-adevăr, ca şi cum l-ar fi călcat un tanc de luptă. Senzaţiile pe care le încercase după ce băuse licoarea preparată de *curandero* nu se disipaseră complet. Bătrânul îl prevenise că lucrurile vor sta aşa, îi descrisese tot procesul, astfel încât să ştie la ce să se aştepte, dar sentimentul de amorţeală persista mai mult decât îşi imaginase. Creierul se conectase din nou la corp, comenzile lui erau executate cu o exactitate riguroasă şi simţea că-i crescuse acuitatea tuturor simţurilor, ceea ce făcea senzaţia cu atât mai stranie. În mod paradoxal, se simţea deopotrivă insensibil, imun la orice stimul fizic şi hipersensibil mental.

Douăsprezece ore de la ingurgitarea decoctului urma să ţină acest efect. Mai rămăseseră opt, din care trebuia să scadă încă o oră şi jumătate, zborul până la Culiacán, o jumătate de oră cu elicopterul, până la podul de peste râul Tamazula, şi alte două, poate chiar trei, până în poiană. În cele trei ore rămase trebuia să rezolve ce avea de rezolvat. Niciun minut în plus. Apoi efectul avea să dispară, iar corpul lui avea să se fi curăţat de toate toxinele şi să se fi întărit pentru a primi altele, mai puternice.

Până la aterizarea pe Baza 10 a Forţelor Aeriene Mexicane,

colonelul îi povesti planul său de escortă și extracție. Așa nebun cum era, Huerta părea că știe ce face în cele mai mici detalii, și acest lucru îi întări încrederea lui Columbus Clay că planul lui nebunesc ar putea avea succes. Nu aveau cum să dea greș, nu-și permiteau acest lux. Invitația oficială către papa Benedict fusese trimisă, momeala, aruncată, ursul trebuia scos din bârlog, dar nu înainte ca el, Columbus Clay, să adune toate datele.

Elicopterul era pregătit, cu rotoarele deja în funcțiune, și îi preluă imediat pe cei doi. Aterizară douăzeci și cinci de kilometri mai sus, pe partea occidentală a munților, chiar pe podul unde, cu două săptămâni înainte, colonelul îl legase fedeleș pe Columbus Clay de un scaun, spre a fi condus în inima pădurii. Fusese ideea colonelului să introducă un emițător GPS în șezutul de lemn al scaunului.

— N-am încredere în descreieratul ăla că n-o să vă proptească un glonț între ochi, domnule Clay. Măcar așa știm unde să venim, să vă recuperăm trupul neînsuflețit și să-l îngropăm creștinește, cu onoruri, îi spusese la vremea aceea.

Columbus Clay îi era acum recunoscător pentru idee, deși, după prima incursiune la cartierul general al cartelului, sperase că nu va mai fi nevoie să meargă vreodată acolo.

Sub pod îi așteptau doi militari din trupele speciale, camuflați și înarmați până-n dinți. La semnalul colonelului, constând într-un fluierat ciudat, urmat de un țipăt ascuțit, din gât, doi căpitani ieșiră de sub pod. Huerta îi instrui scurt, apoi se făcură nevăzuți.

— Gata, domnule Clay, *vaya con Dios!* îi ură colonelul bătându-l pe umăr. Oamenii mei te vor escorta până la poiană. N-o să-i vezi, n-o să-i auzi, sunt dintre cei mai buni. Odată ajunși, vor rămâne în pădure, la marginea lizierei, cum am stabilit. De acolo, ești pe cont propriu. Dacă până în trei ore nu te îngroapă, intrăm peste ei. Am și-o trupă de parașutiști în standby. Nu scapi dumneata, nu scapă nimeni de-acolo, pe onoarea mea de militar!

— Mulțumesc, domnule colonel!

Columbus Clay strânse mâna aspră a lui Huerta și porni pe drumul forestier, plin de hârtoape, prin pădure. După vreo cincizeci de metri întoarse capul, să-i adreseze un ultim salut colonelului, dar acesta dispăruse deja, ca și cum n-ar fi fost niciodată acolo. Detectivul

continuă să meargă, grăbind pasul. Din când în când i se părea că aude crengi trosnind, de-o parte sau de alta a pădurii dese, însă de văzut nu vedea nimic. Ar fi zis doar că e vreun iepure sau vreo altă lighioană, în niciun caz n-ar fi putut bănui cineva că două duzini de soldaţi din trupele speciale îi ţineau companie.

Mergea pe mijlocul drumului, menţinând ritmul vioi, între şanţurile adâncite de roţile camioanelor. Trecuse o oră şi jumătate de când lăsase în urmă podul, dar nu simţea nici cea mai mică urmă de oboseală, nici în plămâni, nici în picioare. Aerul proaspăt de munte, susurul unui pârâu, ciripitul păsărelelor – pe toate le percepea cu aceeaşi acuitate care îl surprinsese şi de dimineaţă, când se trezise, după ce seara băuse licoarea aceea verzulie şi scârboasă. Îl întrebase pe bătrân, când i-o dăduse, ce anume conţine, din ce e făcută, dar acesta refuzase să-i spună.

— *Secreto de los antepasados. Confíate en ellos.*[19]

Curandero nu ştia decât câteva cuvinte în spaniolă. Înainte să-i înmâneze flaconul acela, îl descântase pe detectiv, punându-i o mână pe inimă şi una pe cap şi bolborosind cuvinte de neînţeles, într-o limbă străveche. Columbus Clay se întrebase atunci ce-ar fi zis Isobel dacă l-ar fi văzut. El, un monument de scepticism, lăsându-se solomonit în felul acela de un vindecător indigen. Zâmbi şi merse mai departe.

Peste încă o oră ajunse la marginea poienii. Mai rămase câteva minute acolo, la adăpostul copacilor, şi privi fortăreaţa, cu posturile ei de observaţie înalte. Câţiva bărbaţi îşi făceau de lucru tăind lemne cu drujba şi bătând cadenţat piroane groase în nişte drugi imenşi. Păreau că sunt pe cale să mai construiască ceva. Vocile lor se amestecau cu sunetele uneltelor, trilurile păsărilor şi foşnetul frunzelor, astfel că era greu să distingi cuvintele. Hotărî să nu mai aştepte, era pierdere de vreme. Îşi ridică mâinile deasupra capului, într-un gest de predare, şi ieşi calm din pădure. Nu făcuse zece paşi, când, deodată, la un metru în faţa lui, începură să se alinieze zeci de gloanţe, trase cu precizie de o mitralieră de calibru mic dintr-un turn de observaţie. Columbus Clay scoase o bucată de cârpă albă din

[19] Secretul strămoşilor. Ai încredere în ei. (în limba spaniolă) (n. red.).

mânecă și o flutură deasupra capului, rămânând pe loc, cu mâinile ridicate.

Două brute se apropiară în pas alergător, cu puștile la ochi, țintind spre capul lui, în timp ce un punct roșu, probabil al unei lunete, pe care însă Columbus Clay nu o vedea, se plimbă mai întâi pe iarba din fața lui, apoi îi urcă pe corp, ca o insectă mortală. Cei doi îl înșfăcară cu brutalitate de brațe și îl flancară până în fața cabanei principale, pe care detectivul și-o amintea de la ultima lui vizită. Acolo, un grup de alte brute se strânseseră și râdeau batjocoritor, agitând armele.

— *¡Hola de nuevo, caballeros!*[20] li se adresă detectivul.

Un bărbat, dezbrăcat de la brâu în sus, începu să-l percheziționeze din cap până-n picioare.

— *No tiene armas*[21]*,* anunță el și îi făcu vânt într-o parte.

— *I come în peace*[22]*,* încercă detectivul să glumească, dar o lăsă baltă, văzând că nu avea cu cine.

Un bărbat îl lovi prin spate, cu patul armei, și Columbus Clay căzu în genunchi. Atunci apăru în cadrul ușii aceeași femeie de o frumusețe răpitoare, în aceiași pantaloni din piele și mocasini. Când îl văzu, îi sări în brațe, mai să-l răstoarne de tot.

— Domnule detectiv, ce surpriză, îmi pare bine să vă revăd!

Brutele se priveau între ele cu nedumerire și se retraseră un pas în spate, neînțelegând pe deplin situația.

— Animalelor! Lăsați-l pe domnul detectiv în pace! le ordonă ea.

— Eh, Rocio, oamenii își fac treaba, e normal...

— Haideți înăuntru, spuse ea ajutându-l să se ridice.

Doi dintre oamenii de afară, nedespărțiți de mitralierele lor, îi însoțiră în cabană. Ceilalți se opriră la scări și începură să comenteze ciudatul fapt.

Ajuns în salonul imens, ce se întindea pe tot parterul cabanei, detectivul își roti privirea și numără opt indivizi înarmați până-n dinți.

— Ce vânt vă aduce? îl întrebă Rocio, oferindu-i un *shot* de tequila. Și cum ați nimerit drumul înapoi? Fratele meu ar putea să vă împuște

[20] Bună ziua din nou, domnilor (în limba spaniolă) (n. red.).
[21] Nu are arme (în limba spaniolă) (n. red.).
[22] Vin cu gând de pace (în limba engleză) (n. red.).

chiar și numai pentru asta, râse femeia.

— Pentru el am venit. Nu știe nimeni că sunt aici, minți detectivul.

— Atunci o să-l chem, zise ea și-i făcu semn cu capul uneia dintre gărzi.

Detectivul dădu pe gât degetul de tequila, iar Rocio vru să-i mai toarne unul.

— E suficient. Deocamdată. Mulțumesc, refuză Columbus Clay.

— Vă e foame? Vă servesc un *pan de mujer* cu untură?

Detectivul știa că așa ceva nu se refuză. Înfulecă cu poftă tocănița de carne de porc prăjită în sos de chili. Zahărul brun mexican din compoziție se combina cu iuțeala ardeilor uscați și rehidratați într-o senzație care te făcea să vrei mai mult. Tocmai își lingea degetele, când șeful bandiților intră în salon. Detectivul își șterse mâna dreaptă pe jachetă și i-o întinse politicos. Celălalt însă refuză să o întindă pe a lui. Îl privi o secundă, cu o față severă, după care îl îmbrățișă cu putere. Columbus Clay fu uimit de primirea aceea neașteptată, dar îi făcu hatârul și îi întoarse îmbrățișarea.

— Ți s-a urât cu viața, detectivule? râse el cu toată gura, dezvăluindu-și dintele de aur.

— Mi s-a urât cu moartea, domnule Alemano.

— Am stabilit că nu e cazul să ne formalizăm. Pentru prieteni sunt Joaquín. Cu ce ocazie pe la noi? Și cum ai nimerit drumul?

— Asta m-a întrebat și sora ta. Ce să zic... Natura m-a înzestrat cu o memorie de elefant.

— Atunci îți amintești și că trebuie să te omor, asta a fost înțelegerea de prima dată.

— Îmi amintesc. Dar, dacă tot e să mor, măcar să merite. Ajută-mă să înțeleg ce se întâmplă, ce-i cu tot haosul ăsta, de la cardinali încoace.

— Hahahaha, râse Alemano, încă nu te-ai prins, detectivule? Tocmai tu, care le dezlegi pe toate?

— Cheia pe care mi-ai dat-o la ultima noastră întâlnire mi-a deschis un lacăt. Dar ușa, se pare, e zăvorâtă cu mai multe încuietori secrete...

— Așa și trebuie! Doar nu credeai că o să fie simplu sau că o să-ți fac eu treaba... Mi-ești simpatic, copoiule, dar nu te aștepta să fiu de

partea ta. Cum nici eu nu mă aștept să-mi ții vreodată partea.

Alemano își aruncă pumnul drept spre Columbus Clay, oprindu-l la douăzeci de centimetri în fața ochilor acestuia. Detectivul citi patru litere de tipar, tatuate câte una pe fiecare deget, de la arătător la cel mic: ACAB.

— *All Cops Are Bastards*[23].

— Exact! Asta ar trebui să-ți fie de ajuns, să înțelegi că nu suntem în aceeași tabără. Îți admir curajul, dar pentru mine ești un porc, ca toți ceilalți din breasla ta, și vei sfârși ca un porc. Totuși, pentru că ai avut tupeul să vii personal până aici, când ai fi putut să trimiți Specialii, o să-ți fac hatârul. Zi ce mai vrei de la mine. Și-apoi, pregătește-te să mori.

— O să mor împăcat, căci voi ști ce s-a întâmplat.

— Mai rar ca tine, detectivi care să nu-și găsească liniștea până nu reușesc să rezolve un caz. Tu o să-ți găsești liniștea veșnică, râse Alemano, amuzat de propria-i glumă.

— Sunt pregătit. Dar, pe lângă asta, mai am o ultimă dorință.

— Încă una? Exagerezi, detectivule!

— După ce mor, îngroapă-mă undeva în pădure. E un copac *torote* chiar la marginea lizierei.

— Copacul elefantului, că tot ai tu memorie de elefant. Nu știu dacă meriți osteneala...

— Joaquín, îi datorez viața, interveni Rocio, care auzise în trecere discuția. Măcar cu o moarte onorabilă și cu o groapă să-l răsplătim pe domnul detectiv.

— Fie, acceptă banditul.

— Mulțumesc, Rocio!

— Acum suntem chit, domnule detectiv, îi zâmbi femeia. Mă duc să le spun să vă sape groapa.

Cei doi bărbați rămaseră singuri la masa din centrul încăperii. Gărzile lui Alemano păzeau intrarea cu puștile la picior, dar fără să-l slăbească din ochi pe Columbus Clay.

— Știi deja cum vei muri, spuse banditul, scărpinându-și scorpionul tatuat după urechea dreaptă. Îți dau informația, sper să-ți

[23] Toți polițiștii sunt nemernici (în limba engleză) (n. red.).

folosească pe lumea cealaltă. Acum spune-mi, ce vrei să știi?

— De ce ai furat Codexul Florentin? De ce l-ai omorât pe Carlos Duarte? De ce ai dat foc bisericilor din Ciudad? De ce vrei să-l omori pe papa Benedict?

Alemano izbucni într-un râs isteric, cu lacrimi, ce părea că nu se va termina niciodată. Apoi se opri la fel de brusc pe cât se stârnise, ca un psihopat.

— Văd că știi cine, vrei să știi doar *de ce.* Pentru asta ai venit? Pentru asta vrei să mori?

— Da, răspunse detectivul serios, sfredelindu-l din priviri.

— În primul rând, habar n-am ce-i chestia aia, nu știu ce „florentin”... N-am auzit în viața mea. N-am furat nimic.

Detectivul era încurcat. Era sigur că Alemano se afla în spatele tuturor acelor acte. În aceeași măsură, știa că traficantul nu-l minte, nu avea niciun interes. Să fi riscat zadarnic totul pe-o carte?

— Băiețașul ăla de mâzgălea pereții trebuia să moară, știa prea multe și avea legături prea strânse cu rivalul meu. Doar nu eram nebun să-l las în viață. Mi-a fost de folos cât mi-a fost, apoi, când nu mi-a mai fost – *adiós, muchacho!*

— Și nu puteai să o faci mai simplu? Cum îți stă în fire? Un glonț curat ar fi fost mai puțin costisitor decât tot deranjul până la Isla de Sacrificios, să te-nțepi în cactuși pe-acolo...

— Hahaha, așa mi-ai dat de urmă? Bine că mi-ai spus, să fiu mai atent data viitoare. Vezi tu, detectivule, asta-i altă poveste. *Eso es amor!* Și dragostea cere sacrificii!

— Dragostea? repetă Columbus Clay făcând ochii mari.

Descreieratul din fața lui își schimbase complet tonul vocii, până atunci gâjâită, iar acum vorbea ca un adolescent îndrăgostit în secret, ca un poet înamorat de muza lui.

— Am cunoscut *una mujer maravillosa, morena, muy inteligente*[24], cu pielea catifelată, cu ochi mai sclipitori ca lacurile din junglă, cu gene lungi ca aripile unui fluture, cu părul mătăsos, în valuri, asemenea unui râu negru de onix. Grațioasă, perfectă, curajoasă, care nu mă judecă, mă acceptă așa cum sunt. Am făcut-o pentru ea. Ce nu

[24] O femeie minunată, brunetă, foarte inteligentă (în limba spaniolă) (n. red.).

faci din dragoste...?, oftă el. N-ai fost îndrăgostit niciodată?

— Ea ţi-a cerut să-l omori pe Carlos? Şi să dai foc bisericilor? Şi de ce vrea să-l omoare pe papă?

— Asta nu ştiu, nu-i treaba mea. Pe mine mă interesează doar fata. Şi banii.

— Nu-nţeleg, până la urmă ai făcut-o din dragoste, sau pentru bani?

— Cele două nu se exclud. Vreau fata, dar vreau şi comoara. Eu o ajut să facă ce vrea, nu e treaba mea, iar ea mi-a promis partea mea de comoară.

— Ce comoară?

— Eh, e o informaţie pe care chiar nu pot să ţi-o dau, nici morţii nu trebuie s-o ştie.

— Spune-mi măcar cine este această femeie. Doar îţi dau viaţa mea pentru informaţia asta. Aşa ne-a fost înţelegerea.

— Îmi pare rău, viaţa ta nu mai valorează nimic acum. Timpul a expirat, la fel şi răbdarea mea.

Alemano îi făcu semn unui aghiotant, şi acesta se apropie de cei doi aducând un săculeţ de rafie. Banditul îl luă, îl desfăcu şi băgă mâna în el. Extrase, pe rând, doi scorpioni negri mexicani, nu mai mari de vreo zece centimetri, şi îi sărută. Apoi aşeză câte unul pe umerii lui Columbus Clay. Detectivul rămase nemişcat, dar nemişcaţi stăteau şi scorpionii. Alemano le dădu câte un bobârnac, iar arahnidele începură să-şi mişte rapid picioarele scurte, făcându-şi drum pe corpul bărbatului. Unul o apucă în jos, pe braţul drept, iar celălalt se duse spre ceafă. Cel de pe mânecă era nerăbdător să simtă piele, aşa că se grăbea mai tare decât cel de la ceafă. Când ajunse pe dosul palmei lui Clay, acesta îşi scutură instinctiv mâna, aruncând scorpionul cât colo. Până să mai apuce să facă o altă mişcare, simţi o înţepătură profundă, chiar la îmbinarea dintre umăr şi gât. Apucă să tresară o dată, gest care îi stârni o nouă cascadă de râs isteric lui Alemano. Detectivul începu să transpire abundent şi tot corpul îi intră într-un tremur de nestăpânit, ca şi cum ar fi fost electrocutat încontinuu. Apoi agitaţia se opri şi un val insuportabil de căldură îi înroşi toată faţa.

— *Eso es,* detective. Asta a fost! Mi-a părut bine de cunoştinţă, ne

vedem în iad!

Șeful cartelului își culese cu grijă animalul de companie de pe gâtul lui Columbus Clay și-l puse la loc, în săculeț, alături de celălalt scorpion, pe care un aghiotant îl recuperase de pe jos.

— Aduceți un sac mare de gunoi, și la groapă cu el, comandă Alemano.

Apoi începu să cânte un cântec de dragoste, ca un solist dintr-o trupă de *mariachi,* iar melodia rămase suspendată în creierul detectivului înainte ca totul să devină negru și tăcut.

Yo no te ofrezco riquezas
Te ofrezco mi corazón
Te ofrezco mi corazón
A cambio de mi pobreza
Que eres linda y hechicera
Como el candor de una rosa
Y decirte niña hermosa...[25]

[25] Nu-ți ofer bogății/ Îți ofer inima mea/ Îți ofer inima mea/ În schimbul sărăciei mele/ Cât ești de frumoasă și de fermecătoare/ Ca puritatea unui trandafir/ Și îți spun, frumoasă fată... (în limba spaniolă) (n. red.).

INTERMEZZO

Undeva în subteran

Roaba răsturnă în groapă corpul, cald încă, şi o lopată aruncă peste el pământul reavăn, proaspăt săpat.

O ciută cu cap de femeie apăru sub pământ şi zise: „Vino!” Se mira că acea creatură mergea cu picioarele în sus.

— Cine eşti? o întrebă, fără să vorbească.

— Sunt ghidul tău. Îţi voi escorta sufletul.

— Nu mă judeci?

— Nu te judec.

— Unde mergem?

— Dincolo, în Mictlan.

Simţi că a pornit într-o călătorie foarte lungă, fără să se mişte.

— E departe?

— Nouă niveluri. Durează patru ani.

— Dar eu nu am atâta timp!

Vru să se uite la ceasul de la mână, dar nu avea mână. Nu avea nici picioare, nici cap, nici trunchi. Era doar suflet. O boare care-şi croia drum într-un întuneric gros, cu gust de ţărână. Nu-şi dădea seama cum de simte gustul acela, pentru că nici gură nu avea, nici limbă.

Ajunseră la poalele unor munţi care se ciocneau violent unul de altul. Lanţul de piatră era nesfârşit, de neocolit. În ciocnirea piscurilor, bolovani imenşi se răsturnau, antrenând alţi bolovani imenşi, şi ar fi zis că la un moment dat se va termina, nu va mai fi nicio piatră care să cadă. Dar nu se termina niciodată.

— Trebuie să trecem, zise ciuta cu cap de femeie şi începu să sară agilă, în zigzag, din stâncă-n stâncă.

Boarea încercă să se ţină după ea, dar pietre mari şi necruţătoare o ameninţau din toate direcţiile.

— Aşteaptă-mă! strigă, fără să se audă.

— Nu pot să te aştept. Trebuie să trecem.

— Dar am un bolovan pe suflet!

Simţea că nu poate respira şi vru să renunţe, să rămână acolo, sub bolovanul acela, care-i va ţine loc de piatră funerară. Apoi, un alt bolovan, şi mai mare, se rostogoli şi împinse bolovanul care-l imobilizase. Porni după ciută într-un slalom nebun şi primejdios. Ploua cu pietre, dar nu le mai simţea.

Dintr-odată, ciuta se opri. Ajunsese la marginea unui câmp de un verde crud care se întindea până la orizont. Un vânt turbat vuia asurzitor, suflând cuţite ascuţite în toate direcţiile.

— Trebuie să trecem, zise din nou ciuta şi se culcă la pământ, târându-se, cu burta în iarbă.

Boarea o urmă, strecurându-se printre firele verzi, subţiri şi mlădioase. La un moment dat, vru să vadă în zare cât mai au de mers şi se ridică pe furiş din iarbă. Un cuţit trecu prin boare şi o sfâşie, smulgându-i un ţipăt.

— Vino! Trebuie să trecem, îi strigă ciuta.

— Dar am sufletul rănit!

Durerea se vărsa prin rana deschisă de cuţit, pe firele de iarbă, ca o păcură, înnegrind totul în jur. Din pământul de smoală ieşeau spini, înţepând fără milă. O lacrimă ca un bob de rouă se scurse de pe o frunză şi închise rana, ca prin magie. Reuşi să se târască mai departe, până văzu din nou ciuta, care se adăpa acum dintr-un râu năvalnic de sânge. I se făcu scârbă.

— De ce bei sânge? o întrebă, fără să scoată un sunet.

— Beau viaţă, răspunse ciuta.

De partea cealaltă, jaguari înfricoşători, lungi de trei metri, cu blana galbenă cu pete circulare de sânge, rânjeau feroce, dezvăluind colţi de aur.

— Trebuie să trecem, zise iar ciuta şi se avântă în râul însângerat.

— Dar nu ştiu să înot! Şi nu vreau să mă murdăresc de sânge.

— Urcă-te în spatele meu.

Boarea se prelinse pe blana fină a ciutei, până între omoplaţi. Râul curgea învolburat, purtând cu el cadavre de oameni care păreau că dorm un somn veşnic.

— Ce-au păţit oamenii aceştia?

— S-au pierdut. Călăuza sufletelor nu i-a mai putut ajuta.

Boarea se agăţă şi mai tare de blana catifelată a ciutei, aproape

intrându-i în pori. Nu voia să se piardă, ca celelalte suflete.

Când ieşiră din râu, ciuta se scutură împrăştiind stropi de sânge, şi boarea zbură cât colo. Se ridică într-un final şi văzu jaguarii apropiindu-se ameninţători de ciută. Aceasta le spuse ceva felinelor feroce, fără ca boarea să înţeleagă o vorbă, apoi animalele se dădură la o parte, docile.

— Să mergem acum! îi porunci ciuta cu cap de femeie. Ai grijă la oase, Quetzalcóatl vine să le caute, să făurească oamenii din ele. Dacă le rupem, unii oameni vor fi mai scunzi.

Boarea plutea cu grijă, la câţiva centimetri deasupra tărâmului aceluia ivoriu, şi se mira cum de copitele ciutei nu zdrobesc bucăţile de schelet, care păreau foarte uscate şi fragile. Apoi peisajul arid se schimbă brusc într-unul luxuriant. Plante înalte, suculente se ramificau din mlaştini acide; terminaţiile lor semănau cu nişte fălci căscate din care se scurgeau mucilagii.

— Am ajuns în Mictlan, anunţă ciuta. Să-i găsim pe regele Mictlantecuhtli, stăpânul acestei lumi, şi pe soţia sa, regina Mictecacihuatl.

— Ei cine sunt? întrebă boarea la vederea unor făpturi ciudate, care apăreau şi dispăreau printre copacii deşi.

— Sunt copiii zeilor. Fiecare controlează o zonă de putere: apa, pământul aerul, focul... Din când în când, vin în Mictlan să-şi ia energie de la sufletele care nu se întorc, dar ei nu locuiesc aici. Nu te teme. Eşti cu mine.

— Zeii au copii? întrebă, fără să aştepte vreun răspuns.

— La început au existat doi zei, Omecíhuatl şi Ometecuhtli, iar copiii lor au devenit zei creatori. Ei sunt Xipetótec, Tezcatlipoca, Quetzalcóatl şi Huitzilopochtli, şi au moştenit arta creaţiei de la părinţii lor. Din materia preexistentă, după şase sute de ani de nemişcare, Tezcatlipoca şi Quetzalcóatl au organizat Universul, vertical şi orizontal. Partea superioară a Universului vertical e susţinută de patru copaci gigantici, arborii mondiali. Aceşti copaci împiedică unirea Lumii de Sus şi a Lumii de Jos cu Tlaltícpac, pământul. Pământul e format din corpul lui Cipactli, crocodilul care pluteşte în apele primordiale. El e pământ solid, viu, care generează hrană pentru oameni. E mama natură. Din părul lui Cipactli izvorăsc

copaci, flori și plante, din piele izvorăsc câmpii, văi și sedimente de râuri, din ochi ies fântâni și peșteri, din gură, râuri, lacuri și pâraie, din nas, văile, de pe umerii săi se înalță lanțurile muntoase cu dinți de fierăstrău și vulcanii. Dar să mergem!

Plecară mai departe, pe o potecă neagră de piatră vulcanică ce se construia singură, în fața lor, pe măsură ce înaintau. În depărtare se vedea o mare neagră, cu valuri de spumă neagră, iar pe nisipul negru, două siluete scheletice priveau în zare într-o atmosferă solemnă, de taină.

— Mictlantecuhtli, stăpânul subpământului, și Mictecacihuatl, soția sa, îi arătă ciuta. Să ne grăbim, ne așteaptă!

Încercă să țină pasul cu ea. Între timp, niște păsări mari, negre se strânseseră deasupra lor, într-un stol ce se rotea ca un vortex și cânta:

În lumina veșnicului întuneric
Stă Mictlantecuhtli, Domnul Morții,
Cu ochii goi ce privesc adâncul fără margini,
Oasele sale străvezii ca amintiri bătrâne,
Împăratul subpământean al lumii fără viață.

În umbra eternității, el veghează peste Mictlan,
Lumea adâncă a tăcerii veșnice,
Îndreptând sufletele către adevărata lor călătorie,
Prin umbra și misterul lumii de dincolo.
Mictlantecuhtli, zeul scheletic, paznic al tainelor fără sfârșit.

Ajunși pe plaja neagră, Mictecacihuatl îi simți și se întoarse. Privirea lui adâncă, scobită, străbătută de flăcări reci, răspândea o înțelepciune întunecată, iar oasele-i albe, expuse, străluceau în lumina incertă a regatului eternității.

— Tu, cel care veghezi asupra sufletelor călătorilor, călăuzindu-le spre tărâmul necunoscut al eternității, arată-i și acestuia Calea, zise ciuta, după care se făcu nevăzută.

Mictecacihuatl întinse o mână scheletică spre boare și brațul trecu prin ea, sfredelind-o. O senzație de frig o cuprinse dintr-odată. Involuntar, se făcu ghem. Mictecacihuatl o prinse între falange și o

privi răscolitor. Prin vălul nopții veșnice pătrundeau, când și când, țipete și suspine, tulburând liniștea neagră și adâncă.

— *Ticquiuh!*

Stăpânul întunericului suflă peste sufletul din palmă. O rază albăstrie coborî până în podul palmei lui Mictecacihuatl, și boarea se ridică pe ea cu viteza acelei lumini. Mictlantecuhtli rămase pe loc, nemișcat, gardian misterios al vieților trecute, prezente și viitoare. Granița subtilă dintre lumi se deschise pentru o clipă.

Colonelul Huerta nu avea astâmpăr, îi venea să se urce pe elicopter și să-i învârtă mai repede rotorul, ca să se ridice de pe podul de peste Tamazula.

— *¡Más rápido! Más rápido!* îi urla pilotului în căști, dar zgomotul infernal îi acoperea vocea.

Detectivul Columbus Clay zăcea inert pe podeaua aparatului de zbor, ce tremura ca o libelulă cuprinsă de friguri. *Curandero* îi ținea capul în poală și-i acoperise fața cu palmele brăzdate de riduri și înăsprite de muncile câmpului. Peste rană îi întinsese o pastă de epazote, arnică și aloe vera, cu efect antiinflamator, antibacterian și analgezic, iar pe buze îi aplicase un extract antihistaminic de damiana, o floare pe care aztecii o foloseau ca afrodiziac, căci stimula circulația sângelui, dar și pentru tratarea alergiilor. Șocul anafilactic produs de mușcătura scorpionului fusese, în parte, contracarat de decoctul verzuliu pe care detectivul îl luase cu o seară înainte, însă pericolul morții nu trecuse.

Bătrânul recita formule magice cu ochii închiși, mișcându-și degetele zgrunțuroase pe pielea rece a feței lui Columbus Clay. Îi deschise gura și mai picură niște tinctură de damiana dintr-un degetar, apoi palmele sale coborâră spre inima detectivului, peste care întinse o alifie portocalie, masând locul, fără să se oprească din descântat. Trupul lui Clay fu traversat de un fior cald, apoi de unul rece, iar *curandero* simți cum i se activează reflexul pilomotor și pielea i se înfioară.

Un sfert de oră mai târziu aterizară în Los Naranjos, în curtea unei ferme părăsite, la marginea unui sat de câteva case răsfirate. Nu mai rămăsese mare lucru din fermă, doar o colibă dărăpănată, câteva

cotinețe murdare de găinaț uscat și un hambar imens unde fusese amenajat un pat dintr-un balot de paie, peste care fuseseră așternute câteva straturi de frunze de salvie. *Curandero* și Huerta îl așezară pe Clay acolo. Un tub de oxigen de care atârna o mască fusese amplasat alături. Colonelul îi puse masca pe față și se întoarse îngrijorat spre vindecător.

— Va fi bine, vraciule?

— *El volvió del otro mundo... El volvió...*[26], îngână bătrânul absent și se așează la capul detectivului, să-i vegheze întoarcerea din lumea de dincolo.

[26] S-a întors de pe lumea cealaltă... S-a întors... (în limba spaniolă) (n. red.).

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 41

Vatican, câteva zile mai târziu

Cele două „mâini” ale Papei Benedict băteau nerăbdătoare darabana în biroul din Palatul Apostolic. Cu doar două ore înainte primiseră invitația la *Palatium,* așa cum denumeau rezidenții Vaticanului clădirile aranjate în jurul Curții lui Sixtus al V-lea.

Mâna dreaptă, prim-ministrul Tarcisio Bertone, era câinele de pază al lui Ratzinger, așa cum Soldano, tras acum pe linie moartă, fusese pentru Wojtyła. Soldano nu iertase. Combina, complota, trăgea sfori și, în general, făcea orice îi stătea în putință ca să-l dea jos pe Bertone. Dar, vicepapă pervers, acesta nu se lăsa. În ultima vreme, cu toate evenimentele petrecute la Vatican, devenise de-a dreptul paranoic, instalase camere de supraveghere pretutindeni, căci totul îi părea un complot. Încercase chiar să împiedice anchetarea crimelor de la Vatican, refuzând numirea Cassandrei Q, comisarul-șef de la poliția criminală, în fruntea anchetei, pe motiv că era femeie, necreștinată și, peste toate, întinată, după cum se exprimase el însuși, pentru a atrage atenția că nu mai era virgină. Însă scandalul erupsese, aruncând asupra Vaticanului și asupra Bisericii Catolice cea mai abjectă mizerie din istoria instituției. Promiscuitatea, ipocrizia, escrocheria, toate viciile fuseseră expuse în urma anchetei asasinării celor doisprezece cardinali și se revărsaseră ca un puroi dintr-o bubă coaptă. Bertone se implicase personal în campania de stingere a flăcărilor invective ce cuprinseseră edificiul spiritual al Bisericii. *L'Osservatore Romano,* publicația Vaticanului, scotea pe bandă rulantă titluri provocatoare, menite să îndemne populația să ia apărarea Bisericii. „Teroare anticreștină”, „Creștinismul în pericol”, „Ieșiți și apărați Biserica!”, „Anticristul îi ucide pe cardinalii cei mai merituoși”, titrase periodicul apostolic, ca parte a strategiei lui Bertone de a mușamaliza totul. Prim-ministrul Italiei îi sugerase omologului de la Vatican, într-o manieră de-a dreptul ireverențioasă, ca Cetatea Sfântă să-și asume toate păcatele.

— Recunoașteți și scoateți-i la lumină și pe ceilalți pedofili pe care-

i protejați, arătați-vă buna-credință și bunele intenții. Știați, monseniore, că urmează să apară cartea unui prostituat care descrie cu lux de amănunte și demonstrează cu înregistrări și fotografii promiscuitatea în care trăiește curia? Îl amenințase șeful guvernului de la Roma. Chefuri homosexuale, sindrofii sadomasochiste. Printre amatorii lor se află cei mai aprigi oponenți ai homosexualității. Ce-i cu ipocrizia asta? Amenințați că o să-i înghită focurile iadului, și voi faceți același lucru. Ai mai multe șanse să fii făcut cardinal dacă ești homosexual nepracticant decât dacă ești hetero. Nu mă-ntrebați pe mine, nu știu cum trebuie să procedați... Să iasă papa și să explice cum de n-a pedepsit nici măcar un popă din marea asta de pedofili. Să iasă la balcon și să ceară smerit iertare întregii lumi! Vreți sex? Renunțați la celibatul preoților. Sau, și mai bine, să-și dea Ratzinger demisia, pentru că e compromis total. El, cel mai vehement antihomosexual papă din ultima sută de ani, i-a protejat pe toți pedofilii și pe toți homosexualii de la Vatican și le-a acceptat ipocrizia fără să crâcnească. Asta trebuie să vă îngrijoreze! Nu să stârniți manifestații care să transforme Biserica în cetate asediată. Statul laic n-o să vă mai apere de data asta. Vă spun, retrageți-vă trupele de pe străzi. N-o să aveți parte de o revoluție catolică.

Bertone nu era defel obișnuit cu confruntările directe, ci doar cu trasul de sfori și loviturile pe la spate. Atât de tare îl enervase întrevederea, încât, după ce prim-ministrul italian părăsise încăperea, Bertone trântise de perete o sticlă de *grappa.* Habar nu avea ce vorbește! Cum adică să-și dea Benedict al XVI-lea demisia? De șapte sute de ani nu se mai pomenise așa ceva, de la Celestin al V-lea încoace.

Sub un singur aspect îi dădea dreptate premierului: povestea trebuia controlată. Bertone era interesat direct. Nu voia să-și piardă privilegiile din care decurgeau toate beneficiile, luxul în care se scălda și fără de care nu-și imagina viața mai departe. Mâna dreaptă a papei se instalase recent foarte confortabil într-un *penthouse* care-i venea mănușă, chiar în Palazzo San Carlo, în centrul Vaticanului. Renovarea apartamentului îl costase două sute de mii de euro, bani pe care Bertone îi „împrumutase" de la fundația Spitalului pediatric Bambino Gesù, o fundație pentru ajutorarea copiilor bolnavi. De judecat n-avea

cine să-l judece. Oricum, nu pe lumea asta, căci jurisdicţia procuraturii italiene era limitată, fără acces la afacerile interne ale Vaticanului.

Sentimentele lui Bertone în privinţa poziţiei sale de vicepapă erau amestecate. Pe de o parte, ca orice cardinal, obsedat de putere prin tradiţie, fantasma adesea cu ochii deschişi, proiectând imagini cu el în vârful piramidei catolice. Se vedea cu mitra papală, cu sceptrul în mână, conducând armata de capete religioase. Neoficial, o făcea deja în locul papei, căci Benedict nu avea nici chef, nici înclinaţii manageriale. Tot Bertone fusese şi în spatele tuturor declaraţiilor de război total împotriva căsătoriilor între persoane de acelaşi sex, împotriva parteneriatului civil, chiar şi împotriva prezervativelor. El însuşi îi scrisese papei discursul din Africa, unde SIDA era endemică, iar profilaxia, interzisă de Biserică. Sigur, ar fi fost cu totul altceva ca meritul să-i fie recunoscut oficial, însă ar fi devenit mult prea vizibil şi combinaţiile sale, mult mai suspecte.

Când fusese convocat aşa, din scurt, întrebarea „să fiu sau să nu fiu papă?" revenise în prim-planul gândurilor sale, pe fondul suspiciunii că Benedict ar avea probleme grave de sănătate mintală. Pentru a-şi creşte încrederea în sine, câinele de pază al papei sosise la *Palatium* însoţit de propriul său câine de pază, complice la toate porcăriile pe care le făcea „stăpânul", Domenico Giani, care comanda Poliţia Vaticanului, însă cardinalul îl lăsase la uşă.

Bertone îl găsise deja în biroul papal pe cardinalul *Opus Dei,* Georg Gänswein, mâna stângă a papei şi concurenţa lui neloială. Gänswein ţesuse intrigi peste intrigi de-a lungul timpului, croindu-şi drum din satul său natal, pierdut undeva prin Munţii Pădurea Neagră, până la Vatican. Bătuse de tânăr la poarta Arhiepiscopiei Freiburg. De-acolo-ncolo, pupase toate dosurile şi tocise băncile tuturor şcolilor. Pe lângă germană, limba sa natală, şi latină, limba oficială a Bisericii, învăţase italiană, spaniolă, engleză şi franceză. Îşi luase doctoratul în drept canonic la München, devenind profesor la Universitatea Pontificală a Sfintei Cruci. Ba obţinuse şi licenţă de pilot amator, într-atât îl rodea să se simtă la înălţime. Ce n-ar fi făcut ca să se apropie de Dumnezeu! Când Ratzinger a fost ales papă în 2005, l-a numit imediat pe Gänswein secretarul său privat principal, iar apoi i-a

acordat și titlul de prelat al Sanctității Sale.

Conștient că o parte a puterii Bisericii se construise pe aparență, pe imagine, Gänswein era foarte atent la cum arată și cum se îmbracă, preocupare ce-i atrăsese porecla *„Gorgeous George*" sau *„Bel Giorgio",* cum îl numea presa italiană. Performanțele sale impresionau mai degrabă lumea mondenă decât pe credincioși. Oricum, ce conta era faptul că nu trecuse neobservat. O inspirase chiar și pe Donatella Versace, care și-a creat celebra colecție „*Ecclesiastico*" plecând de la imaginea cardinalului.

Acum, mâna dreaptă și mâna stângă se frământau în biroul papal. Tarcisio Bertone și Georg Gänswein evitau să se privească, făcându-și fiecare de lucru în încăperea oficială, numărându-și degetele sau aranjându-și cutele veșmintelor. Niciunul nu voia să lase să-i transpară gândurile, însă amândoi simțeau gustul dulce-amar al speranței amestecate cu frică. Din când în când își mai aruncau câte o privire pe furiș, prefăcându-se că se uită la pisica de ceramică albă, ghemuită lângă o icoană de argint a Maicii Domnului, de pe masa de lucru a pontifului. Devenise antologică simpatia papei pentru pisici. Bertone însuși îl auzise pe Benedict conversând cu una în dialect bavarez. Un alt cardinal îl poreclise Dr. Doolittle. Cei mai mulți puneau această simpatie a papei pentru micile feline pe seama vreunei amintiri din copilăria sa, dar Benedict nu oferise niciodată vreo explicație.

Când ușa biroului se deschise, săriră amândoi ca arși de pe scaune. Spre marea lor surprindere, Benedict nu era singur, ci însoțit de majordomul său, pe care Gänswein nu-l înghițea, iar Bertone cu atât mai puțin, căci papa îl ținea mult prea aproape. Oricât s-ar fi urât între ei, îi unea ura comună împotriva majordomului, suspectat că știa toate secretele lui Benedict. Măcar asupra unui lucru cădeau de acord – acel om, fără nicio putere oficială, le submina puterea și influența asupra lui Benedict.

— Monseniorii mei, mulțumesc că ați venit, li se adresă papa și îi îmbrățișă pe amândoi, în timp ce majordomul rămase retras.

— La porunca Sanctității Voastre! îl linguși Gänswein.

— După cum știți, moartea celor doisprezece frați ai noștri a cutremurat Vaticanul și mi-a șubrezit starea.

— Ne rugăm pentru sufletele lor și pentru sănătatea Sanctității Voastre, îl asigură Bertone.

— Sunt nevoit, la insistențele medicilor, să mă retrag...

Benedict nu termină propoziția, că Bertone se ridică de pe scaun și începu să peroreze, ca nu cumva Gänswein să i-o ia înainte.

— Sfinte Părinte, vă asigur că, în calitate de vicepapă, sunt apt și voi face tot ce-mi stă în putință să țin dreapta credință și sceptrul...

— Cardinale Bertone, nu demisionez! îl puse papa la punct. Dacă mă lăsai să termin, aflai că mă retrag două săptămâni. Am decis să dau curs invitației Bisericii din Mexic, care traversează și ea momente grele.

Bertone se așează jenat și-și lăsă capul în pământ. Văzându-l umilit, Gänswein își reprimă cu greu un rânjet de satisfacție.

— Dar, Sanctitatea Voastră, nu e periculos? N-am vrea să vi se întâmple ceva, spuse pe același ton lingușitor.

— Mai periculos e să nu fac nimic. Voi lua distanță, dar vă voi fi aproape, în spirit. Așa, poate se vor liniști și detractorii noștri. O vizită ca aceasta, într-un moment de vulnerabilitate a Bisericii, va distrage atenția de la cele întâmplate aici și va arăta curajul nostru de a acționa în împrejurări dificile.

— Mi se pare într-adevăr curajos, dar deopotrivă primejdios...

— Cardinale Gänswein, vizita mea în Mexic va fi pregătită cu prudență.

— Permiteți-mi să vă însoțesc, Sanctitatea Voastră!

Bertone sări din nou de pe scaun, încercând să compenseze gafa de mai devreme.

— Am nevoie de tine aici. Rămâi la Vatican și stinge jarul rămas după incendiul care a cuprins Cetatea Domnului. Să ai grijă să nu mai sară nicio scânteie și să nu se mai aprindă nicio văpaie.

Bertone se așează la loc, de data asta mândru, cu demnitatea funcției restaurată de cuvintele papei.

— Atunci, cu siguranță, îmi veți permite mie să vă însoțesc, luă atitudine Gänswein.

— Și de tine e nevoie aici, să cureți imaginea Bisericii de funinginea care a murdărit-o. Cu carisma ta, ești cel mai potrivit pentru asta.

Gänswein și Bertone se priviră din nou, cu aceeași întrebare în gând.

— Și-atunci cine vă va însoți? îi dădu glas Bertone până la urmă.

Majordomul, care până atunci rămăsese tăcut în spatele lui Benedict, făcu un pas înainte.

— Eu. Mă voi îngriji ca Părintele să se întoarcă cu bine pe Sfântul Scaun.

— Dar... dădu Gänswein să obiecteze, însă Benedict îl întrerupse.

— Lucrurile au fost decise. Amândoi sunteți demni, în egală măsură, să fiți la dreapta și la stânga mea, însă e mai multă nevoie de voi aici. Nu insistați. Vă las pe mână Vaticanul. Ar trebui s-o luați ca pe o onoare.

Benedict dădea semne de oboseală, așa că loialul majordom se apropie de el și îi șopti ceva la ureche. Gänswein și Bertone mureau de ciudă văzând apropierea dintre cei doi, dar ideea că Vaticanul le rămânea pe mână timp de două săptămâni le umfla orgoliile.

— Să se facă voia Sanctității Voastre, acceptă Bertone.

— Și a lui Dumnezeu, completă Gänswein.

Benedict se ridică, ajutat de majordom, îi salută scurt pe cei doi și se îndreptă agale spre apartamentul privat.

— Se vor înfuria tare când vor afla toată stratagema, zise discret majordomul.

— În felul acesta vor înțelege că nu ei sunt stăpânii Vaticanului.

CAPITOLUL 42

Palacio Nacional, Ciudad de México

Președintele Mexicului ar fi fost tare încântat de sine dacă planul lui ar fi fost real, dacă papa ar fi venit cu adevărat, dacă totul nu ar fi fost doar o mascaradă, o monumentală cursă de șoareci, cum o numise Columbus Clay. Poporul i-ar fi înțeles în fine rolul după ce papa în persoană l-ar fi binecuvântat în fața mulțimii, pe care el și-o imaginase strânsă în Plaza de la Constitución. Ar fi apărut la balconul principal, ar fi tras clopotul care atârna deasupra balconului, ar fi făcut un semn, cu brațele deschise către stema mexicană sculptată în piatră de Manuel Centurion, ar fi salutat mulțimea de zeci de mii de oameni și-apoi i-ar fi sărutat mâna papei Benedict al XVI-lea. N-ar fi avut cum să nu-l iubească pentru asta. Gestul grandios ar fi șters toate amintirile neplăcute din memoria recentă a mexicanilor, care, cel puțin câteva luni, ar fi vorbit numai despre bucuria pe care le-o făcuse președintele lor invitându-l pe papă la Ciudad. Dar toate acestea rămâneau doar în fantezia lui. Sperase și cu șase luni în urmă, când papa chiar venise în Mexic, să aibă parte de un eveniment grandios, însă oficialii de la Vatican îi refuzaseră această bucurie pe motiv de securitate. Acum, trebuia să se prefacă în fața tuturor, a guvernului și a poporului, că vine papa. Să joace în farsa pe care o pregătise detectivul, fără să se dea de gol.

— Unde-i arhiepiscopul? De ce întârzie?

Ceilalți își aruncară priviri întrebătoare, apoi ridicară din umeri.

— Cam cât de greu să fie să traversezi o piață? E literalmente la trei sute de metri de Palat.

— O să ajungă, zise generalul. Doriți să discutăm până atunci planul pentru forțele armate?

— Nu, îl așteptăm. Arhiepiscopul primat trebuie să fie la curent cu toate, căci va transmite Vaticanului desfășurătorul în toate detaliile. E important ca Sfântul Părinte să se simtă în siguranță, în primul rând. Îi datorăm asta. Nu doar că ne face o mare onoare, prin faptul că a acceptat invitația noastră, dar prezența Sanctității Sale ne va rezolva

şi marea noastră problemă internă. Trebuie să calmăm masele, nu-i aşa, domnule comisar?

Comisarul general al Poliţiei Federale dădu din cap aprobator, fără să scoată un cuvânt.

— Nu vă înţeleg reticenţa, se arătă indignat preşedintele.

— Domnule preşedinte, cu tot respectul, nu mi se pare că e o idee bună să încercăm să calmăm un dezastru prin ceva ce poate uşor degenera într-un dezastru şi mai mare...

— Sunteţi foarte pesimist. Un pic de entuziasm n-ar strica. Doar o să-l întâlniţi pe papa în persoană, încercă preşedintele să fie convingător. Ori asta nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră, în calitate de creştin?

— Pentru noi, poliţiştii, nu e nicio încântare când se adună atâta lume la un loc... Iese cu ciocniri de fiecare dată, oricât de paşnic s-ar dori evenimentul.

— Dar vorbim de papă! Cu un semn, poate să facă să tacă milioane de oameni, e de-ajuns să ridice o mână sau să arate o cruce, şi mulţimea va fi în genunchi.

— E de-ajuns să scoată unul din mulţime un pistol, ca să ţipe toţi... Dar aşa să fie, cum ziceţi dumneavoastră... spuse comisarul, sceptic.

— În plus, poate nu ştiţi, dar a fost şi ideea prietenului dumneavoastră, detectivul...

— Nu e prietenul meu.

— Mă rog, colaboratorul. Eu mai că plecasem urechea la sfaturile domniilor-voastre de a mă răzgândi în privinţa invitaţiei, dar acest detectiv m-a convins că, de fapt, era o idee foarte bună, excelentă chiar, căci slujeşte şi scopurilor voastre, la Interne. Chiar aşa, unde este el acum? Mi-a cerut un serviciu cam ciudat, de-atunci n-am mai auzit de el, n-am mai primit niciun raport. Mă gândeam că, dacă tot a fost şi ideea lui să vină papa, va dori să participe mai activ la acest plan.

— Nici eu nu mai am nicio veste, vă asigur! Ordinul a fost să-i punem toate resursele la dispoziţie, fără a-l trage la răspundere în niciun fel. Practic, nu el ne este subordonat nouă, ci noi lui, ceea ce mi se pare un pic deplasat, dacă-mi permiteţi... În propria noastră ţară, să vină un străin şi să-şi bage nasul în treburile noastre interne...

— A plecat într-o misiune cu unul din coloneii mei, îi lămuri generalul.

— Ce fel de misiune? se arătă președintele nu doar curios, dar și furios, căci Columbus Clay trebuia să regizeze această mascaradă și tocmai el dispăruse acum, lăsându-l singur.

— Oarecum pe cont propriu. Adică eu m-am opus, desigur, însă, ca și domnul comisar, am fost nevoit să-i pun la dispoziție tot ce mi-a cerut – două unități ale Forțelor Speciale, armament aferent și transport militar. A plecat în Sinaloa.

— În Sinaloa? Din nou în inima cartelului? E cumva suicidar omul acesta?

— Nu știu să vă răspund, nu sunt psihiatru. Colonelul Huerta l-a extras de-acolo, conform ultimului său raport, însă starea de sănătate a detectivului Columbus Clay este la limita supraviețuirii.

— Deci de-asta a cerut un *curandero...* zise președintele, ca pentru sine.

— Ați spus ceva? încercă generalul să-i prindă vorbele.

— Nu, mă gândeam... Oricum, nu înțeleg cum e posibil ca un om să meargă acolo singur, pe cont propriu, cum spuneți dumneavoastră, și să scape cu viață, iar armata și poliția, cu sute de mii de soldați și ofițeri, să nu poată descinde și să smulgă buruienile din locul ăla o dată pentru totdeauna.

— Dacă facem asta, interveni comisarul, dacă eradicăm, la limită, un cartel, cum e cel din Sinaloa, ceilalți se vor alia toți împotriva noastră. Și guvernul nu va face față, cu toată armata și poliția la un loc. Ne sinucidem, ca țară. Amintiți-vă ce s-a întâmplat în '89, când l-au ridicat pe Gallardo. Numai câteva zile le-au trebuit celor care, în mod normal, se omorau între ei să fondeze Cartelul Guadalajara, alianța tuturor cartelurilor existente atunci – Sinaloa, Juarez, Tijuana și Sonora.

— Mda, mă rog, nu trebuie să ne gândim la asta chiar acum... Avem lucruri mai importante de făcut. Domnule general, să mă țineți la curent cu aparițiile și disparițiile detectivului Clay.

Un consilier deschise ușa și-l anunță pe arhiepiscopul primat al Mexicului.

— Monseniore, în sfârșit, îl întâmpină președintele, sărutându-i

mâna.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule președinte! M-au reținut unele treburi importante.

— Nu vă scuzați, nu e cazul, făcu mieros președintele, spre nedumerirea celorlalți. Eram pe cale să punem la punct ultimele detalii ale vizitei Preasfântului Părinte, însă am insistat să fiți și dumneavoastră de față.

— Vă mulțumesc! Ținem în fiecare zi legătura cu Secretariatul de Stat al Vaticanului și ne cer actualizarea detaliilor logistice, așteaptă planul nostru, pentru a-și da acordul.

„Deci detectivul a aranjat apele acolo, planul merge înainte", gândi președintele.

— Sigur că da, despre asta vom discuta astăzi.

— Îi interesează în special strategia noastră de securitate. Cum îl vom proteja pe Sfântul Părinte...

— Domnul comisar general, cu sprijinul domnului general, aici de față, se va ocupa.

— Papa Benedict va fi însoțit de o echipă de treizeci și șase de oficiali. Asta știm cu siguranță. Vor fi diplomați, consilieri de securitate, asistentul său și diverși membri de la Protocol. Va veni cu bucătarul, ne-au comunicat să nu ne facem griji în privința meniului, papa are un regim special, și nici să nu includem în program activități care ar presupune luarea mesei. Au fost foarte categorici pe acest subiect, papa nu vrea să mănânce nimic de la noi...

— Mda, cam nepoliticos să refuzi așa, din start, participarea la o masă tradițională, zise președintele. Mexicanii se vor simți jigniți...

— Nu trebuie să știe nimeni aceste aspecte, pur și simplu evităm și nu insistăm ca Sanctitatea Sa să ia parte la vreun prânz sau la vreo cină oficială.

— Și ce altceva nu mai vrea papa? întrebă șeful statului, pe care începuseră să-l irite sclifoselile Vaticanului, chiar dacă știa că acestea sunt false.

— În principiu, acestea ar fi cerințele mai speciale... cele legate de securitate și de bucătărie, răspunse arhiepiscopul.

— Două lucruri care l-ar putea omorî, strecură comisarul printre dinți.

— În rest, se făcu arhiepiscopul că nu aude, Vaticanul lasă în seama noastră organizarea evenimentelor publice şi liturgice, comunicarea cu mass-media şi gestionarea protocoalelor diplomatice, cu amendamentul ca totul să fie aprobat în prealabil de ei.

— O să discut şi cu cei de la Comunicare, să vedem cum şi când anunţăm vizita, îşi notă preşedintele. Altceva, monseniore?

— Da, ar mai fi o rugăminte pe care ne-o adresează Vaticanul, dar au spus că o vor comunica în ultimul moment, chiar înainte de decolarea avionului.

— Ce-i asta? Cum adică? Cum vom avea timp să ne organizăm? sări indignat comisarul general, indignat.

— Nu ştiu să vă răspund, vom vedea la momentul respectiv...

— O fi vreo ciudăţenie de-ale Papei, insinuă preşedintele. Am auzit că are câteva...

— Sfântul Părinte este o persoană extrem de decentă, ţin să vă reamintesc. Duce o viaţă cuviincioasă, este un model pentru noi toţi, nu cred că e cazul să speculăm într-o direcţie care nu-l onorează, şi nici pe noi! îi luă apărarea arhiepiscopul primat. Cert este că va trebui să umblăm cu mănuşi, să nu-l iritäm, a trecut deja prin destule.

— Ca noi toţi, de altfel, zise comisarul general al Poliţiei Federale.

— *Ni tanto que queme al santo,* sări generalul în sprijinul colegului de la Interne. Să nu aprindem prea multe lumânări în jurul papei, că s-ar putea să-l ardem, monseniore! E şi el om, ca fiecare dintre noi...

— Fiecare dintre noi, cei de la masa aceasta, e dispensabil şi înlocuibil, dar Sanctitatea Sa este capul Bisericii Catolice. Unde se uită papa, se uită întreaga creştinătate, aproape două miliarde de oameni, le atrase atenţia monseniorul.

— Gata, gata, interveni împăciuitor preşedintele. *El que se enoja pierde*[27] nu ştiţi proverbul? Încercăm să găsim soluţii fără să ne enervăm, domnilor. O să fie bine. Trebuie să fie bine! Este oportunitatea Mexicului de a ieşi din această criză şi a mexicanilor de a primi un suflu nou, optimist. Să n-o ratăm! Papa o să vină – „vezi să nu!" gândi el – şi o să plece, dar noi vom rămâne aici şi trebuie să speculăm în interesul nostru, al poporului, acest eveniment. Eu, unul,

[27] Cel care se înfurie pierde (în limba spaniolă) (n. red.).

știu că așa voi face, în calitate de șef al statului. Până la urmă, tot răul spre bine. *No hay mal que por bien no venga*[28], conchise președintele, care se simțea dintr-odată foarte înțelept.

[28] Tot răul spre bine (literal: nu există lucru rău din care să nu iasă și ceva bun) (în limba spaniolă) (n. red.).

CAPITOLUL 43

Los Naranjos, a treia zi

Un cocoş rătăcit şi defazat începu să cucurige de mama focului, nemulţumit de sărăcia din bătătura fermei părăsite. După ce dădu roată de câteva ori coteţului în paragină, se retrase dezamăgit în umbra hambarului şi se cocoţă pe un balot de paie, ignorându-i pe cei trei bărbaţi tăcuţi.

Columbus Clay nu se mişcase de când fusese adus aici de colonelul Huerta. *Curandero* nu se mişcase nici el de la capul detectivului. Doar colonelul făcea drumuri dus-întors, nu se ştia unde, însă nu lipsea mai mult de o oră şi revenea de fiecare dată cu ceva merinde şi apă. În afară de apa îmbuteliată pe care o aducea Huerta, *curandero* nu gusta nimic, nici măcar o bucată de *tortilla.* La început, refuzul lui îl exasperase pe colonel, care nu înţelegea cum e posibil ca un om să trăiască atâta vreme fără mâncare. Apoi se dădu bătut, nu mai insistă.

— Treaba ta! Dar o să mori, *viejo,* dacă nu bagi ceva în gură! Şi atunci n-o să-l mai poţi ajuta cu nimic pe omul ăsta, încercase Huerta să-l convingă pe bătrân să mănânce, în repetate rânduri.

— *El volvió del otro mundo... El volvió...* îngâna el fără încetare, profund tulburat de întoarcerea detectivului din lumea de dincolo.

Colonelul muşca cu poftă dintr-un *taco* de pui cu salsa şi guacamole, când îl văzu, pentru prima oară de când ajunseseră acolo, pe *curandero* ridicându-se de lângă muribund. Rămase cu gura întredeschisă, oprindu-se din mestecat şi privindu-l uimit.

Bătrânul se îndrepta precaut, dar sigur pe el, în direcţia palei de fân unde cocoşul îşi făcuse culcuş. Pasărea nu dormea. Din când în când, la intervale scurte şi regulate, îşi mişca gâtul, când într-o parte, când în cealaltă, cu smucituri sacadate. *Curandero* ajunse lângă el, îşi ridică mâinile spre acoperiş ca într-o rugăciune şi bălmăji câteva cuvinte în şoaptă, pe care Huerta nu le prinse. Apoi luă cocoşul calm, cu ambele mâini, fără ca pasărea să se opună în vreun fel, şi, cu o rapiditate şi o forţă nebănuite, îi desprinse gâtul cu totul de trup. Sângele ţâşni cald, mirosind a viaţă şi a moarte în acelaşi timp.

Bătrânul păstră doar gâtul cu cap şi dădu drumul corpului pe jos, lăsându-l să se zbată spasmodic, împroşcând sânge de jur-împrejur. Apoi se calmă.

Huerta se uită cu silă la taco-ul său şi îl aruncă cât colo. Îi pierise toată pofta de mâncare. Nu scotea un cuvânt, ci doar îl urmărea siderat pe bătrânul care storcea sânge din beregata cocoşului pe gura şi pe ochii lui Columbus Clay. Picăturile se prelingeau pe faţa palidă a detectivului ca nişte lacrimi roşii amestecate cu bale. Apoi, cu ciocul ascuţit al păsării moarte, *curandero* zgârie o linie dreaptă pe fruntea bărbatului, până ce o dâră fină de sânge îi apăru pe pielea pală. Afară, păsările se opriseră din ciripit, vântul se domolise, întreaga natură parcă tăcea, şi în tăcerea aceea solemnă, detectivul Columbus Clay icni.

Era primul sunet pe care-l scotea de când fusese răpus de muşcătura scorpionului. Huerta se ridică deasupra lui, dar bătrânul îi făcu semn să aştepte.

— *Paciencia! Volvió del otro mundo...*

Curandero începu din nou să recite o rugăciune, pe un ton care-i păru mai vesel colonelului de data aceasta, ca şi cum ar fi mulţumit divinităţii că-i primise ofranda. Columbus Clay începu să-şi mişte buzele, vrând să spună ceva, însă bătrânul nu-l lăsă, ci îşi turnă nişte apă pe degetele aspre şi le plimbă peste buzele uscate ale detectivului, în câteva reprize. Într-un final, Clay întredeschise ochii, cât să perceapă particulele de praf ce dansau strălucitor în aer, pe dâra de lumină care-şi croise drum până la el printr-o gaură din acoperiş.

Huerta nu mai ţinu cont de bătrân şi se apropie de faţa lui.

— Domnule detectiv, acum chiar că zici că te-a călcat tancul! Bine-ai revenit din morţi! Ne-ai dat ceva emoţii...

Curandero se ridică şi culese corpul inert al cocoşului din colbul hambarului. Îl scutură de câteva ori, apoi începu să-i smulgă penele, pe care le adună într-un smoc, ca pe un buchet. Încropi un foc în vatra din curte, pârli pasărea moartă, după care o aruncă într-un ceaun ruginit.

— *Agua!* îi strigă colonelului.

Huerta se precipită să-i ducă un bidon de apă îmbuteliată şi reveni

cât putu de repede lângă Columbus Clay.

— Pe onoarea mea, bătrânul ăsta e mai nebun decât noi doi la un loc! exclamă el.

Detectivul schiţă un zâmbet ca o grimasă dureroasă şi icni încă o dată, scurt.

— Nu te forţa! Eşti slăbit. De trei zile zaci aşa, am crezut că te pierdem... Dar o să fii bine, acum, că te-ai întors din lumea de dincolo, aşa zice *curandero...* Nu te lăsăm! Niciun om lăsat în urmă, niciun om!

Columbus Clay clipi o dată, prelung, şi colonelul luă gestul ca pe unul de mulţumire.

— Acum cred că îţi face ceva de mâncare, să te întremezi. A rupt gâtul unei păsări, ca un sălbatic. Dacă l-ai fi văzut!... Şi dacă te-ai putea vedea pe dumneata, râse colonelul, eşti ridicol, pictat cu sânge de găină pe faţă, ca un clovn.

Detectivul dădu din nou să zâmbească, însă era stors de toate puterile. Nu după mult timp, *curandero* se întoarse în hambar, ţinând într-o mână, de gheare, pasărea fiartă, iar în cealaltă, ceaunul ruginit. Rupse un colţ din cămaşa şifonată a detectivului, înmuie cârpa în apa clocotită din ceaun în care fiersese cocoşul şi începu să-i şteargă sângele uscat de pe faţă. Căldura i se răspândi lui Clay în tot corpul; începu să simtă cum i se încălzeşte şi propriul sânge.

— *¡Gracias!* zise, dar cuvântul de-abia îi ieşea din gură.

— A zis ceva? îl întrebă colonelul pe bătrân. *¿Hablo?*

Curandero nu-l băgă în seamă, ci continuă să-i şteargă pielea, frecând-o apăsat, ca să-i pună sângele în mişcare. Procedă la fel şi cu mâinile detectivului, şi cu picioarele, apoi cu pieptul, care-i fusese de la început descoperit. Columbus Clay îşi ţinea ochii închişi, primind căldura cârpei şi simţind cum, celulă cu celulă, corpul redevine al lui. Când îi deschise, văzu chipul creponat al bătrânului zâmbind pentru prima dată. Ridurile adânci, brazde ale trecutului, păreau mărturii ale unei veşnicii petrecute sub soarele aprig, ale unui destin la fel de aprig, scris pe pielea lui măslinie. Fire de păr aspre, încărunţite, o străpungeau ici şi colo, ca nişte ţepi de cactus. Zâmbetul îi era ciudat, din cauza lipsei dinţilor, cu buzele strânse în scobitura gurii, dar ochii mijiţi sub pleoapele stufoase spuneau tot. Avea o privire

pătrunzătoare, liniştită şi liniştitoare.

Bătrânul începu să rupă fâşii mici şi subţiri din carnea de cocoş şi i le îndesă, una câte una, în gură. Columbus Clay mesteca greu carnea aţoasă, dar cu plăcere. Simţurile îi reveneau, gustul dulce al cărnii îl întrema. După câteva astfel de îmbucături, bătrânul îl ridică un pic mai sus, cu ajutorul colonelului. Detectivul ameţi uşor şi se clătină într-o parte, dar Huerta îl sprijini până ajunse într-o poziţie mai confortabilă. Oftă, oarecum indignat de propria-i neputinţă, însă ştia că e normal să se simtă atât de slăbit, ca într-o mahmureală. Reuşi să soarbă singur puţină apă dintr-o sticlă, şi lichidul îl mai înviora. Uşor-uşor, senzaţia de foame se amplifică. Întinse mâna să ceară mai multă carne, iar bătrânul îi rupse bucăţi alb-gălbui din trupul cocoşului până nu mai rămaseră decât oasele bietei păsări.

— Altceva! reuşi să articuleze.

Huerta izbucni într-un râs zgomotos, care-l contamină şi pe *curandero.* În sfârşit, detectivul era salvat!

— *¡Cualli!* îl salută bătrânul.

— *¡Cualli!* repetă Clay.

— *Tlamatili. Tlapohualistli.*

— Am murit. Şi am înviat. *¡Gracias!* zise strângând mâna uscată a bătrânului.

Colonelul asista mirat la dialogul celor doi, neînţelegând o iotă din ce bălmăjea *curandero.*

— Acum înţelegi şi limbi străine, domnule detectiv?

— Nu o înţeleg, dar o simt. Nu ştiu cum, nu pot să explic...

— A meritat să te sinucizi?

— Nu ştiu. Sper... Vom vedea... Deocamdată, nu-mi vin multe lucruri în minte. Frânturi dintr-un vis ciudat, amestecate cu melodia unui cântec, dar fără versuri... Mai devreme îmi aminteam tot. Acum însă nu ştiu... îngână detectivul, încă buimac.

— O fi de la toate licorile de ţi le-a dat bătrânul ăsta nebun sau de la veninul scorpionului, speculă colonelul, uitându-se îngrijorat spre *curandero.*

— *El volvio,* răspunse acesta.

— S-a-ntors, s-a-ntors, văd şi eu, moşule, dar degeaba s-a-ntors dacă nu-şi aminteşte nimic!

— *Paciencia.*

— Nu știu câtă răbdare să mai am! De trei zile mă perpelesc pe-aici, îi spuse Huerta detectivului. Or să zică americanii că noi te-am omorât, intenționat!

Columbus Clay ar fi vrut să râdă, dar colonelul părea foarte serios.

— *Yo no te ofrezco riquezas, te ofrezco mi corazón,* începu detectivul să cânte, dintr-odată.

— Văd că te-ai înzdrăvenit, de-ți arde de cântat! îi reproșă Huerta.

— *Como el candor de una rosa...*

Colonelul dădu să mai zică ceva, dar bătrânul îi făcu un semn categoric să tacă.

— *Una rosa...* continuă Columbus Clay. *Una rosa...*

Detectivul rămase suspendat între gânduri, cu privirea în gol, fără să clipească. Păsările ciripeau din nou în afara hambarului. Se vedea mergând pe poteca din pădure, spre poiană, însoțit de același tril, apoi văzu botul mocasinilor lui Rocio, după care rânjetul sinistru al lui Alemano, cu dintele lui de aur, auzi vorbele lui în urechi – *„Eso es amor!* Dragostea cere sacrificii!", apoi cuvântul „comoară" îi veni în minte, peste toate celelalte, dar nu rămase mult, căci înțepătura scorpionului pusese capăt reflecției conștiente. Parcursese un drum lung, în întuneric, zdruncinat de-o roabă, apoi pământul ud aruncat peste sacul de gunoi, îl simțea cum cade greu peste el, după care o călătorie fără sfârșit într-un tărâm fără sfârșit și, în fine, se făcuse din nou lumină în conștiința lui.

— Rosa! exclamă detectivul.

— *El recordó*[29]*,* îi spuse *curandero* colonelului.

Huerta răsuflă ușurat, dar încă nedumerit.

— *Rosa*? Un trandafir? Ce treabă au trandafirii?

— Nu, domnule colonel, nu un trandafir! O femeie. Rosa. O călugăriță.

— Pe onoarea mea dacă înțeleg ceva!

— Este călugărița părintelui José, de la parohia Nuestra Señora de Zapopan din Guadalajara, acolo unde au fost uciși cardinalii. Este iubita lui Alemano!

[29] Și-a amintit (în limba spaniolă) (n. red.).

— Călugăriţele au iubiţi?! De când până când? se miră colonelul.

— Trebuie să ajung urgent în Ciudad!

Columbus Clay dădu să se ridice, dar căzu la loc, slăbit.

Curandero scoase o butelcă dintr-o *bolsa* împletită şi îi dădu să bea. Lichidul acru-amar îi strepezi gura şi-l făcu să se strâmbe, dar bătrânul îi ţinu sticla mai departe, indicându-i printr-un semn din cap că trebuia s-o dea pe gât. Simţea că s-a acrit tot, dar senzaţia îl revigoră.

— O să chem elicopterul să ne ia, atunci. Crezi că poţi face faţă zborului?

— Da! M-am întors din morţi, domnule colonel. O să supravieţuiesc unui amărât de zbor cu aparatele paradite ale armatei voastre, îl asigură glumeţ Columbus Clay.

O oră mai târziu, elicopterul Forţelor Armate mexicane ateriza în curtea fermei abandonate, stârnind un vârtej de praf şi paie. Bătrânul şi colonelul îl ajutară pe detectiv să se ridice şi îl purtară până la aparatul de zbor. Huerta se urcă primul, trăgându-l după el pe Columbus Clay. Îl aşeză într-unul din scaunele din spate, îi puse centura de siguranţă şi se aplecă să-i întindă mâna bătrânului. Însă acesta se depărtase de elicopter, ţinându-şi urechile acoperite cu mâinile, din cauza zgomotului infernal.

— *¡Ey! Curandero!* îl strigă Huerta, cât îl ţinură plămânii.

Bătrânul continua să meargă impasibil spre hambar. Colonelul îi făcu semn pilotului să mai aştepte puţin, în speranţa că vindecătorul se va întoarce, după ce-şi va fi adunat catrafusele din adăpost. Dar n-o făcu.

Elicopterul se ridică, la început imprecis, apoi îşi îndreptă ferm botul spre Culiacán. Columbus Clay privea de sus hambarul micşorându-se. Apoi i se păru că vede o mogâldeaţă înaintând milimetric pe poteca ce ducea spre pădure, dar nu putea fi foarte sigur pe vederea lui, căci ochii îi erau încă înceţoşaţi şi sensibili la lumină. Întunericul pe care îl traversase, şi la dus, şi la întors de pe lumea cealaltă, încă nu se disipase cu totul. Nici din privirea lui, nici din cap şi, mai grav, nici din suflet. Tot ce nu crezuse până atunci, tot ce îi refuzase raţiunea, tot ce contrazisese logica se bulucea acum în mintea lui, tulburându-l iremediabil.

CAPITOLUL 44

Ciudad de México, hotelul Umbral, în aceeaşi noapte

Drumul până la Culiacán şi apoi, mai departe, cu avionul militar, până la Ciudad de México îl obosise pe detectiv peste măsură. Dar, cu toată vlăguirea pe care o simţea în corp, nu reuşea să adoarmă.

Colonelul insistase să-l conducă măcar până la hotel, după ce Columbus Clay refuzase să fie dus la spital pentru un control şi nici într-una din bazele secrete ale armatei nu dorise să înnopteze. După câte pătimise cu el, Huerta voia să-l ştie în siguranţă, supravegheat.

— Dar ce-s eu, domnule colonel? Copil mic? Îmi trebuie bonă? îi replicase.

— Nu eşti, dar te porţi ca unul, i-o întorsese colonelul. Dacă mai dai o dată ortu' popii, nu mai are cine să te aducă înapoi, *curandero* şi-a luat tălpăşiţa.

— Stai liniştit! O să mă odihnesc în noaptea asta, şi mâine sunt ca nou!

Încercase, într-adevăr, să se odihnească, dar creierul refuza să stingă lumina.

— Am dormit trei zile şi trei nopţi, ca să nu mai zic de somnul cel de moarte, mi-o fi ajuns, îşi zise într-un final, aprinzând veioza de pe noptieră.

Se uită la ceas. Era două noaptea. Se gândi distrat că, dacă el nu doarme, n-ar trebui să doarmă nici Ramirez. Aşa că puse mâna pe telefon.

— Dormi, Ramirez? întrebă când se făcu legătura.

— Niciodată, domnule! răspunse poliţistul căscând şi având sentimentul pregnant al unui déjà-vu.

— Ar trebui să mai dormi şi tu, îl luă peste picior detectivul.

— Mă bucur să vă aud! Am crezut că aţi murit...

— Nu mor caii când vor câinii, Ramirez.

— Comisarul v-a dat dispărut, a vorbit şi cu preşedintele, apoi a tăbărât pe mine, să-i spun tot ce ştiu despre dumneavoastră.

— Şi i-ai spus?

— Ce să-i spun? Că nu mi-ați zis nimic! M-ați lăsat aici, dădacă la băbuța aia.

— Pentru că doar în tine aveam încredere. Ar trebui s-o iei ca pe un compliment. Ce s-a întâmplat? Pune-mă la curent.

— Ce să vă zic... M-am dus chiar eu unde mi-ați indicat, la Espíritu Santo. Era tot acolo, nemișcată, cerșea. Am chemat o colegă de la Asistența Socială, m-a ajutat să mă înțeleg cu ea, să-i explic că o ducem să o îngrijim. Femeia rupe ceva spaniolă, așa că nu ne-a fost atât de greu. Doar că repeta întruna să o ducem înapoi de dimineață, să nu-i ia cineva locul de cerșit. Părea destul de lucidă, dar nu vă zic cum mirosea...

— Asta e, Ramirez, riscurile meseriei, râse detectivul.

— Aș fi preferat să-mi asum alte riscuri, dar asta e... Am dus-o într-o garsonieră pe care o avem noi pe Calle Carrillo, lângă parcul El Pipila, dacă-l știți...

— Nu, nu-l știu, dar nu contează. E în siguranță?

— Este! Păzită nonstop, cum ați ordonat. A început chiar să-i placă la noi, nu știu cum o s-o dăm din nou în stradă... Am chemat un doctor, a examinat-o, băbuța e sănătoasă tun, cu excepția câtorva boli, normale la vârsta ei. Medicul a confirmat că e oarbă. A spălat-o asistenta, i-a dat haine curate, dar am avut un mic incident...

— Ce incident, Ramirez? Sper că nu a căzut să-și rupă ceva...

— Nu, nu, nimic de felul ăsta. Când i s-a explicat că trebuie să se dezbrace, ca să o consulte doctorul și să se spele, refuza cu vehemență. Se tot zbătea, că ea nu se dezbracă!

— Din pudoare, sau...

— Eh, pudoare! Ne-a pus să-i jurăm că-i dăm toate lucrurile înapoi, tot ce găsim pe ea. I-am promis că le spălăm și i le dăm curate, și cu greu a acceptat. Când a început asistenta să o dezbrace, din sân i-a căzut un teanc de bani, din acela, de la bancă, legat frumos, cu bancnotele noi-nouțe.

— Cum așa?

— Așa cum vă spun! Vreo sută de dolari americani, în hârtii de o sută de pesos. Nu știu dacă vă dați seama, dar e o căruță de bani, mai ales pentru o sărmană ca ea. Când a căzut teancul, femeia a auzit imediat zgomotul făcut pe podea și început să strige ca din gură de

şarpe să nu-i furăm coioţii.

— Ce coioţi, Ramirez? Delira?

— Aşa am crezut şi noi la început, că e debilă. Dar asistenta, care e şi ea indigenă, şi-a dat seama ce voia să spună bătrâna.

— Şi ce voia să spună?

— În nahuatl, „coiot" se zice *coyotl,* iar pe bancnota de o sută de pesos e faţa lui Nezahualcoyotl, al cărui nume se traduce, literalmente, „coiot cu guler de post". În vechime, cei care posteau purtau un guler format din benzi de hârtie răsucite împreună, pentru a le arăta celorlalţi că nu trebuie să le ofere mâncare.

— Era vreun zeu Nezahualcoyotl ăsta?

— Nu, a fost un cărturar, filosof şi poet, căpetenia oraşului Texcoco, înainte de spanioli, în epoca precolumbiană. Mama lui era sora lui Chimalpopoca, al treilea împărat al Tenochtitlanului.

— Înaintea lui Moctezuma.

— Da, înainte. Moctezuma a fost al nouălea.

— Şi ultimul...

— Văd că aţi învăţat ceva din istoria noastră, zise Ramirez admirativ.

— Nevoia te învaţă. Dar zi-mi ce s-a întâmplat mai departe cu femeia aceea!

— Păi, ce să vă zic... I-am pus imediat bătrânei banii în mână, să-i simtă şi să tacă. S-a mai liniştit şi am putut vorbi cu ea. I-am explicat că poliţia e nevoită să-i confişte, dacă nu poate să le justifice proveniența. A înţeles argumentul şi ne-a zis că poate să justifice şi ultimul bănuţ, că ea a muncit pentru ei.

— Cum poate să muncească o bătrână ca ea?

— Se pare că o femeie, destul de tânără după glas, zicea băbuţa, a venit cu o zi înainte de incendiu la ea şi i-a cerut să strige, în nahuatl, nişte cuvinte, de cum va simţi miros de fum. A ameninţat-o că, dacă nu face cum a fost instruită, o să-şi piardă toţi banii şi viaţa. Bătrâna a început să urle de pe la şase dimineaţa până pe la prânz, de aproape îşi pierduse vocea, căci, de teamă că nu va fi auzită de femeia care o plătise, voia să acopere cu zbieretele ei şi sirenele maşinilor de pompieri.

— Deci nu e niciun semn... murmură Columbus Clay pentru sine.

— Ce semn? Despre ce vorbiți?

— Lasă, nu e treaba ta. Nu ne ajută prea mult că e oarbă, nu va putea să recunoască vreo eventuală suspectă, poate doar după voce...

— Aveți deja o suspectă? Abia v-am prezentat cazul! se miră Ramirez, fără să-și ascundă admirația.

— Am și nu am. Știu cine e și nu știu cine e...

— Să-mi ziceți ce facem mai departe cu bătrâna... V-am spus, de unde, la început, ne-a cerut să o ducem înapoi, la locul ei de cerșit, acum spune că îi place la noi, n-ar mai pleca...

— Mai țineți-o o zi, două, să văd cum mă organizez, aș vrea s-o interoghez și eu. Dar poți vorbi deja cu Asistența Socială, să-i găsească plasament undeva, într-un centru de-ale lor.

— Nu o să stea, domnule detectiv!

— Atunci o lăsați în pace, o duceți de unde ați luat-o. Vedem. Deocamdată, te las. Și nu mă mai deranja la ore dintr-astea, se amuză Columbus Clay pe seama ofițerului pe care îl trezise, încă o dată, din somn.

CAPITOLUL 45

Parohia Nuestra Señora de Zapopan, Jalisco, Guadalajara

Padre José tocmai se retrăsese, după slujba de dimineaţă, în camera lui şi se gândea că n-ar fi rău să stea un pic întins, să-şi odihnească şalele şi picioarele, în aşteptarea prânzului. Nici nu-şi dăduse bine jos veşmântul preoţesc, că sora îi bătu la uşă, emoţionată toată.

— *Padre,* îmbracă-te la loc şi vino repede! Te aşteaptă Sfinţia Sa, episcopul Ortega.

— Cum? Episcopul? Ce caută aici? De ce-a venit? bolborosi părintele prin uşa întredeschisă.

— Nu ştiu, nu mi-a spus, mi-a zis doar să te chem.

Aşa că aruncă din nou pe el tunica albă, lungă, îşi legă cingulumul peste burtă, în jurul a ceea ce cândva, demult, fusese talia lui, aruncă stola peste umăr şi ieşi, deja transpirat. Sora Magdalena îl aştepta în hol, frământându-şi mâinile.

— Ce-o mai fi vrând de la noi?

— Poate a aflat de Fecioară... îngăimă sora Magdalena.

— N-avea cum să afle, domnul detectiv mi-a promis pe onoarea lui că nu spune, încercă preotul s-o liniştească, căutând, de fapt, să se liniştească pe sine.

— Atunci aşa o fi, poate vrea altceva...

— Orice-ar fi, nu scoţi o vorbă! Nu te dai de gol. Nu ştii nimic! E clar? o somă *padre.*

— Adică să mint? În faţa episcopului? În faţa bunului Dumnezeu?

— Nu minţi. Pur şi simplu nu zici nimic. Îţi iert eu păcatul, mai încolo. Hai să vedem ce vrea, întâi. Să nu ne facem griji degeaba, se îmbărbătă preotul.

Îl găsiră pe episcop chiar lângă altar, uitându-se îndelung la o copie îngălbenită a fotografiei Fecioarei din Zapopan, lângă care se uscaseră nişte flori şi ardea o lumânare. Când auzi paşii, Ortega se întoarse. *Padre* José îi făcu semn sorei Magdalena să rămână mai departe şi el se apropie de episcop, cât putu de grăbit.

— *Padre,* frumoasă slujbă, păcat că nu am ajuns decât la final!

— Mulţumesc, Sfinţia Voastră, facem şi noi ce putem pentru enoriaşii noştri. Poate e puţin, în ochii lui Dumnezeu, nu e aşa frumos ca la Catedrală, dar pentru oamenii de-aici înseamnă mult.

— Dumnezeu vede, *padre,* Dumnezeu vede... zise episcopul, cu un ton care preotului i se păru ameninţător.

— Pe toate le vede Tatăl nostru... Dar cu ce vă pot ajuta? Cărui fapt îi datorez această onoare, de a vă avea în modesta noastră parohie?

— S-a întâmplat un lucru îngrozitor, şi, înainte de a merge la poliţie, Dumnezeu mi-a dat acest gând înţelept, să vin aici, să vorbesc cu dumneata.

— Ce, Doamne iartă-mă, s-a întâmplat, Sfinţia Voastră? întrebă preotul, căruia cuvântul „poliţie" nu-i suna a bine.

— Catedrala a fost jefuită! Unul din obiectele cele mai de preţ a fost furat!

— Doamne, iartă-mă! Cum aşa? Ce anume? făcu părintele pe neştiutorul.

— Aseară, eu însumi, cu ochii mei, într-un moment de contemplaţie religioasă, cum adesea mi se întâmplă, am întârziat cu privirea asupra tuturor altarelor – Nuestra Señora de la Asunción, Nuestra Señora de Guadalupe, Nuestra Señora de los Dolores, Nuestra Señora de Zapopan. Erau toate acolo, divine, cu harul lor. Astăzi de dimineaţă însă, Señora de Zapopan lipsea!

— Deci ieri era? întrebă *padre,* oarecum uşurat.

— Da.

— Şi azi nu mai e?

— Nu.

— Cum e posibil?

— Asta mă întreb şi eu! Şi asta te întreb şi pe dumneata... Ştiu câte eforturi ai făcut ca Fecioara să vină şi aici, în parohie. Devotamentul dumitale pentru ea e bine cunoscut printre noi şi, te asigur, foarte apreciat. Nu vreau să-mi interpretezi greşit întrebarea, nu e o acuză, aş înţelege perfect dacă dumneata, prin nu ştiu ce tertipuri, ai fi... împrumutat-o, să zicem. Dar doar spune-mi, să stau liniştit! Recunoaşte, şi, Dumnezeu mi-e martor, n-o să fac nicio plângere. O returnezi Catedralei şi dăm totul uitării. Ce zici, părinte?

Padre era consternat. Se știa vinovat de toate relele care se abătuseră recent asupra bietei Fecioare din Zapopan, dar, în același timp, se știa și nevinovat de ultimul furt, cel de care îl suspecta acum episcopul.

— Părinte episcop, mă onorează și mă dezonorează suspiciunea Sfinției Voastre. Știu că stângăcia mea a pus-o în pericol pe biata Fecioară, dar vă asigur – și pun gaj ce-am mai sfânt – că nu eu am sustras-o din Catedrală aseară. V-aș jura, dacă Domnul nostru, Isus însuși, nu ar interzice acest lucru, poruncindu-ne: „Eu însă vă spun vouă să nu vă juрați nicidecum". Peste cuvântul lui nu pot să trec. Dar vă dau cuvântul meu de preot credincios, cu frica lui Dumnezeu în suflet, că nu eu am „împrumutat-o", așa cum cu eleganță v-ați exprimat pentru a-mi proteja sentimentele.

— Îmi pare rău, părinte, dacă te-am jignit în vreun fel, dar înțelegi...

— Înțeleg foarte bine, și Domnul să ne ierte pe amândoi. Și, mai ales, să vă ajute să o găsiți pe *Nuestra Señora,* atât de încercată, biata! Pot să vă sugerez ca, până o găsiți pe cea adevărată și preacurată Fecioară, cu ajutorul poliției și mai ales cu ajutorul Celui de Sus, să o înlocuiți cu o copie, să nu se îngrijoreze enoriașii... Eu așa aș face.

— Ai dreptate, *padre.* Nu degeaba mi-a îndreptat Cel de Sus pașii către dumneata! zise episcopul.

— Cel de Sus ne mână pe toți, suntem turma Lui, nu știu ce ne-am face fără El!

După plecarea episcopului, *padre* rămase câteva momente nemișcat lângă altar. Sora Magdalena se apropie de el, îngrijorată.

— E totul bine, *padre*? Ce voia episcopul?

— Contează mai puțin ce voia el. Contează doar ce vrea Dumnezeu, soră. Fă-mi bagajul, plec la Ciudad.

— Dar, părinte...

— Singur, de data asta. Grăbește-te! îi porunci *padre,* pe un ton autoritar care o miră.

Sora se îndepărtă cu pași grăbiți, nedumerită de schimbarea părintelui. Își făcu o cruce mare și se rugă în gând ca Dumnezeu să-l aibă în pază.

CAPITOLUL 46

Muzeul Templo Mayor, Ciudad de México

Columbus Clay se întrema pe oră ce trecea şi cu fiecare *taco* pe care îl consuma. Pofta de mâncare îi revenise, iar dacă nu s-ar fi ţinut cu greu în frâu, s-ar fi oprit la fiecare gheretă, în drumul lui către muzeu, să mai ia unul. Nu era nici pe departe vreun gurmand, deşi apreciase experienţa acelei cine sofisticate pe care o luase în compania lui Isobel la Bajel. De fiecare dată când călătorea – şi se întâmpla destul de des –, făcea câte o obsesie pentru vreun fel de mâncare din bucătăria tradiţională a ţării pe care o vizita. Acum tânjea după gustul delicios al tradiţionalului *taco al pastor,* cu carnea lui fragedă de porc şi *salsa de tomatillos,* îmbogăţită cu coriandru.

Se opri la intrarea în muzeu, să termine ruloul acela delicios, înfăşurat în *tortilla* caldă de porumb, apoi se şterse de sosul pe care-l ghicea în jurul gurii şi se avântă în clădire. Nici nu se gândi să urce pe scări, după trei *tacos.* Liftul îl duse direct la etajul al patrulea, unde ştia că se află biroul directorului Moctezuma. Secretara nu întârzie să-l anunţe, imediat ce-l recunoscu.

— Mă bucur să vă revăd, domnule detectiv, îl întâmpină directorul.

— Asemenea, domnule Moctezuma! Am primit mesajul dumneavoastră, dar abia acum am reuşit să mă desprind de alte treburi.

— Mai bine mai târziu, ştiţi cum se spune...

— Da, sper doar să nu fie prea târziu, dacă suspiciunea mea se confirmă.

— Nu ştiu ce suspectaţi dumneavoastră, vă voi arăta rezultatul. Pentru a putea lucra cât mai minuţios, *amate* a fost mai întâi scanată la 600 dpi, iar imaginea rezultată, mărită de patru ori şi imprimată pe o hârtie lucioasă. Pe fiecare inch au fost imprimate şase sute de picături de cerneală, căci cu cât imaginea are mai multe puncte de cerneală pe inch, cu atât se văd mai multe detalii. De aceea, să nu vă miraţi că această copie, pe care am realizat-o pentru dumneavoastră,

e mai detaliată decât originalul.

— Înţeleg. Trebuie că cel care s-a ocupat e un adevărat profesionist.

— Nu am avut încredere să o dau nimănui. M-am ocupat personal.

Columbus Clay îşi încruntă sprâncenele, mirat.

— Oricât de mult aş aprecia efortul dumneavoastră, domnule Moctezuma, nu pot să nu mă întreb de ce. Oare nu aţi declarat şi nu aţi inventariat încă artefactul?

— Încă nu.

— Pot să vă întreb de ce?

— Condiţiile în care mi l-aţi adus mi s-au părut foarte suspecte şi voiam să mă asigur întâi că este autentic. Nu vreau să stârnesc vâlvă în lumea academică în jurul unui artefact care s-ar putea să fie doar o glumă proastă.

— O glumă proastă? făcu uimit detectivul. Credeţi că îmi arde de glume? Am venit la dumneavoastră să discutăm ca de la profesionist la profesionist şi v-am încredinţat un obiect istoric valoros, din câte mi-aţi spus chiar dumneavoastră.

— Ştiu. Şi v-am ajutat ca un profesionist. Vă asigur că am luat foarte în serios solicitarea pe care mi-aţi adresat-o.

— Dar e nevoie de o grămadă de specialişti, presupun, pentru autentificare şi pentru a executa ce v-am cerut eu.

— M-am descurcat singur, vă garantez că am toate aptitudinile necesare. Sunt foarte aproape de finalul procesului de autentificare. Când voi avea certitudinea că această *amate* este ceea ce pretindeţi dumneavoastră că este şi ce sper şi eu să fie, voi face toate demersurile de introducere în patrimoniul nostru. Până atunci, rămâne în custodia mea. Asta nu mă împiedică să vă ajut. Uitaţi copia.

Detectivul nu era pe deplin împăcat cu ideea că obiectul pe care i-l adusese cu bună-credinţă lui Moctezuma era încă ţinut secret. Se întrebă dacă nu cumva directorul avea şi alte motive să nu facă publică posesia acelei *amate,* în afară de cel legat de verificarea autenticităţii.

Luă copia şi fu, într-adevăr, uimit de calitatea lucrării. Ar fi putut jura că este un portret recent al papei Benedict al XVI-lea. Îşi ridică

ochii spre Moctezuma, cerându-i tacit părerea.

— Este unul dintre motivele pentru care v-am suspectat de o glumă proastă, îi răspunse acesta.

— Asemănarea este uimitoare!

— Așa este.

— Nu-mi explic! Cum e posibil să fi știut cineva, oricine, acum cinci sute de ani, cum va arăta?

— La fel de bine poate fi o coincidență, pe care noi, forțați de împrejurări, s-o interpretăm într-un anumit fel.

— Credeți? întrebă detectivul.

— Luate separat, aceste trăsături sunt generice. Acoperiți pe rând ochii, gura, nasul, fruntea, părul, și veți vedea că nu vă vor spune nimic.

— Dar împreună...

— Împreună, e adevărat, alcătuiesc chipul celui mai respectat și celui mai cunoscut om de pe planetă în momentul de față.

— Și asta nu vă dă de gândit?

— Am studiat foarte multe fizionomii. Ați fi uimit câte similarități există între chipuri din diferite epoci, în cadrul aceleiași rase. O femeie indigenă din zilele noastre, de exemplu, păstrează aproape intacte trăsăturile uneia care a trăit acum cinci sute de ani. Așa că încerc să nu mă las impresionat de astfel de coincidențe și vă sfătuiesc să faceți la fel.

Columbus Clay era din ce în ce mai uimit de insistența cu care Moctezuma încerca să-i distragă atenția de la acea asemănare șocantă, dar decise să reflecteze mai târziu la acest aspect. Îi atraseră în schimb atenția niște minuscule pete colorate, răsfirate ici și colo pe fundalul gălbui al copiei.

— Aceste mici puncte presupun că sunt de la scanare, poate fire de praf?

— Mă îndoiesc că sunt fire de praf, zise Moctezuma, aruncând o privire pe copia din mâna detectivului. Oglinzile și lentilele aparatului folosit sunt impecabile. Uitați, pe original nu sunt aceste puncte.

— Într-adevăr, nu sunt. Sau nu se văd cu ochiul liber, oricum.

— Probabil că în timpul scanării lumina amplificată de lupe a scos

la iveală aceste puncte, care pot fi stropi microscopici ai pigmenţilor folosiţi pentru pictogramă sau chiar resturi la fel de microscopice ale fibrelor din care a fost fabricat suportul. Tehnologia fotosensibilă le-a transformat în date electronice sub forma picăţelelor acestora. Le pot scoate în copia digitală, dar nu cred că vă încurcă.

— Nu, nicidecum, zise detectivul. Vă mulţumesc!

Îi strânse mâna directorului, recunoscător pentru ajutorul primit, dar plecă şi cu o oarecare strângere de inimă. Deşi îl plăcea pe Moctezuma, în minte i se înfiripase un sentiment de suspiciune cu privire la el. I se părea paradoxală atitudinea lui rezervată, impasibilitatea pe care o afişase faţă de surprinzătoarea imagine întregită a papei, pornind de la chipul acela desfigurat, căci venea în contradicţie cu zelul său de a lucra de unul singur la reconstituire. În opinia lui Clay, argumentul demonstrării autenticităţii era bun, credibil, dar nu suficient pentru a păstra secretă acea *amate.* El însuşi nu înainta ipoteze dacă nu avea toate dovezile care să le susţină. Decise să-l considere pe Moctezuma nevinovat, până la proba contrară.

CAPITOLUL 47

Ciudad de México, Centro Istorico

De cum ieşi pe poarta muzeului, Columbus Clay se pierdu printre oamenii care reveniseră pe străzi după incendii, într-un anonimat ce-i permitea să abordeze orice subiect, cu oricine. Se simţise dintotdeauna mai în siguranţă în mijlocul unei mulţimi indiferente, care îl asimila şi care-şi vedea de treabă, decât izolat în vreun birou sau între alţi pereţi. Ştia că pereţii nu pot vorbi, dar meseria îl învăţase că asta nu-i împiedica să asculte.

Treceau pe lângă el, uneori atingându-l din greşeală, alteori evitându-l ostentativ, tot felul de oameni – bărbaţi, femei, chiar şi copii – de toate vârstele, de toate categoriile, dar cu toţii la fel de nepăsători în ceea ce-l privea. Oamenii îşi vedeau de treburile lor.

— Domnule profesor, aţi răspuns repede!

— Eram cu telefonul în mână, domnule detectiv, mă pregăteam să-l sun pe Volpone, v-aş fi sunat oricum după aceea.

— Gând la gând! Este totul în regulă la dumneavoastră?

— Da, planul merge înainte. Papa şi-a anunţat deja acoliţii. A întâmpinat unele reticenţe, dar nimic care să ne deturneze.

— Mă bucur să aud asta!

— Puteţi conta pe noi. Majordomul se pare că are o influenţă destul de mare şi fastă asupra lui Benedict, iar Volpone a aranjat deja lucrurile. O să vă susţinem planul cu această plasă de siguranţă cât vom putea de mult.

— Sper să nu fie nevoie să faceţi eforturi suplimentare. Mă mişc cât pot de repede şi de precaut.

— Luaţi-vă timpul necesar, domnule Clay. Dacă ar fi fost după Benedict, ar fi venit de-adevăratelea în Mexic, atât de disperat e să scape din oala sub presiune a Vaticanului.

— Cred că e de înţeles!

— Aşa e, tensiunea e enormă. Dar spuneţi-mi, sunt curios, v-aţi mai clarificat pistele? Aţi ieşit din zona crepusculară a misticismului aztec?

— Încă sunt cu un picior în ea, râse detectivul. Dar da, lucrurile sunt ceva mai clare, chiar dacă și ceva mai complicate decât îmi închipuiam. Elementele mistice, în legătură cu care mă ironizați, persistă. Chiar acum am ieșit de la directorul Moctezuma cu o copie după acea *amate...* Cum să vă spun, imaginea îl reprezintă pe Benedict aproape fidel. Moctezuma spune că e o coincidență, dar știm, nu-i așa, că astfel de lucruri nu există.

— Sau există, dar dumneavoastră refuzați să credeți în ele, am mai discutat acest aspect.

— Vă place să-mi provocați limitele.

— N-aș numi-o neapărat o limită, dar da, este o provocare.

— Dacă accept că acum cinci sute de ani cineva a prezis că i se va tăia capul lui Benedict, un papă din secolul XXI, atunci trebuie să accept că orice e posibil, nu-i așa?

— Puteți nega că e Benedict în acea imagine?

— Nu, nu pot. El e. Sau, ca să fiu mai precis, seamănă izbitor.

— Atunci, în loc să vă consumați energia combătând un lucru evident, încercați să găsiți cea mai simplă și cea mai verosimilă explicație.

— Briciul lui Occam.

— Exact. Principiul parcimoniei. Care este cea mai simplă explicație?

— Că cineva, acum cinci sute de ani, a desenat un papă care, întâmplător, seamănă cu Benedict.

— Plauzibil, nu? Restul cred că e interpretare alterată de contextul prezent.

— Este și părerea directorului Moctezuma.

— Și a mea. Suntem doi.

— Și-atunci, decapitarea este implauzibilă, aici trebuie să fiți de acord cu mine...

— Sunt de acord. Benedict va fi cu noi și nu-l va decapita nimeni, vă asigur!

— Deci decapitarea poate fi doar o metaforă... Tăierea capului Bisericii, într-un sens figurat, subminarea autorității sale, spre exemplu.

— Deja mi se pare mult mai rațional și chiar realizabil. Suntem și

aici, la Vatican, în inima creştinătăţii, şi acolo, în Mexic, satelitul cel mai fanatic al Vaticanului, într-o plină criză de autoritate a instituţiei ecleziastice.

— Un fundal excelent pentru alte acţiuni, o perdea opacă în spatele căreia se pot urmări alte interese.

— Exact. Desenul acela al dumneavoastră e scos din context, adus dintr-un secol într-altul, mult mai târziu. Este o linie foarte subţire care desparte o interpretare literală corectă – dacă pot folosi termenul „literal" în legătură cu un desen – de una greşită. Un principiu hermeneutic de bază spune că „orice text, scos din context, e un pretext".

— Pictograma noastră e scoasă din context şi devine pretext.

— Exact aşa cred şi eu. Aici, dumneavoastră sunteţi specialistul în detalii.

— În desen există, într-adevăr, un detaliu care m-a frapat. Nu i l-am împărtăşit directorului Moctezuma, căci acum sunt foarte precaut, şi în privinţa lui, dar şi în privinţa ipotezelor mele. Suflu şi în iaurt. Simt că sunt atât de aproape, încât nu-mi permit nicio ezitare, nicio mişcare greşită.

— Domnule Clay, instinctul nu v-a înşelat niciodată. Am cea mai mare încredere că nici de data aceasta nu o va face.

— Vă mulţumesc pentru susţinere, domnule profesor. Şi contez pe dumneavoastră pentru reuşita misiunii la Vatican.

— Nu vă faceţi nicio grijă! Papa e pe mâini bune, de data asta.

Discuţia cu Charles Baker îl însufleţi pe detectiv, care intră în prima papetărie, pe Calle Venustiano Carranza, şi ceru o coală de indigo şi un set de şase pixuri colorate. Apoi se grăbi spre o *taqueria,* pe care o ochise la ieşirea din papetărie. Ceru un *taco al pastor* şi trei scobitori şi ridică din umeri când chelneriţa îl privi ciudat. Când văzu bacşişul, fata îi mai îndesă câteva în pumn, zâmbindu-i.

CAPITOLUL 48

Catacombele Templo Mayor, Ciudad de México

Tlaloc aşează pe masă cutia mare de carton, imprimată cu logoul Philips şi decorată cu chipul unei femei albe, surâzătoare, care ţinea în mână un robot de bucătărie de ultimă generaţie. O desfăcu cu grijă, scoase apărătorile laterale din polistiren care încadrau un alt pachet în interior şi apoi îi înmână lui *tlatoani* obiectul înfăşurat în multe straturi de hârtie şi de folie cu bule. Femeia îndepărtă învelişurile unul câte unul, ca pe nişte foi de ceapă, sub ochii curioşi ai celorlalţi.

— Nu te-a văzut nimeni? Eşti sigur?

— Sunt foarte sigur. Am intrat după-amiaza, pe la patru, îmbrăcat într-un rând de haine, m-am ascuns de cu seară, înainte de a se închide Catedrala, şi am petrecut noaptea acolo. După miezul nopţii am luat-o şi, la vreun sfert de oră după ce au deschis din nou porţile, înainte să înceapă liturghia, am ieşit deghizat în celălalt rând de haine, cu glugă de călugăr. Oamenii abia intrau, încă nu veniseră preoţii.

Femeia simţi, în sfârşit, forma trupului de lut şi se opri câteva secunde, să trăiască emoţia.

— Prima oară n-a fost să fie. Dar acum, acum e a noastră!

— *Nahmictlazotlalahtoh!* murmurară cei unsprezece.

Tlatoani îndepărtă ultimul strat de hârtie, dezvăluind-o pe mica Fecioară din Zapopan, cu chipul ei uşor mirat, din cauza ochilor mari şi rotunzi, cu obrajii ei pudraţi în roz şi buzele ca mura, acoperită de mantia sa fină din mătase albastră, brodată cu fir de aur. O priveau cu toţii muţi, încercând să-şi dea seama de unde îi venea puterea.

— Momentul adevărului, *tlatoani,* zise Atl.

— Momentul Adevărului!

Femeia ridică statueta cât un bibelou cu o mână, iar cu cealaltă mână îi îndepărtă pălăria miniaturală, cu boruri late, descoperind un cap oval, uşor asimetric. Perfecţiunea ei abunda în imperfecţiuni. Pe ici, pe colo, vopseaua sărise, iar părul de lut era ciobit pe alocuri.

Tlatoani o aplecă într-o parte, sprijinindu-i capul cât o prună pe masă, luă o *macaua* cioplită în obsidian și ținti gâtul subțire al Fecioarei. Nu lovise foarte tare, dar câteva bucăți de lut săriră cât colo și toți se retraseră un pic în scaune. Capul era făcut țăndări, însă corpul rămăsese aproape intact. Nu mai avea gât. Femeia scutură de câteva ori statueta, suflă și praful care mai rămăsese pe corpul decapitat, după care se uită pe masă, apoi sub masă, căutând ceva. Însă nu găsi.

— Nu e? întrebă Atl.

Tlatoani nu-i răspunse. Oamenii se priveau cu nedumerire, dar nimeni nu îndrăznea să deschidă gura. Femeia mai verifică o dată, pe lângă masă; zadarnic. Se uită în corpul Fecioarei, prin orificiul de care fusese legat gâtul acesteia, dar nu reușea să distingă nimic în spațiul acela îngust și întunecat. Așeză din nou trupul pe masă și începu să lovească cu bestialitate bucata fragilă de lut. În câteva clipe, masa se umplu de cioburi mici, neregulate. Douăsprezece perechi de ochi priveau fără să clipească lutul ars fărâmițat, împrăștiat peste tot.

Tlaloc și două femei se ridicară să pipăie suprafața mesei, în speranța că vor găsi ceva.

— Nu vă mai străduiți, nu e aici.

— Cum e posibil? Am adus-o intactă.

— Nenorociții! urlă femeia. Au înlocuit-o cu una falsă, o copie. Trebuia să mă fi gândit...

— Dar copiile nu fac minuni, zise una din femei.

— Stai liniștită, Caona, nici originalele lor nu fac. Trebuia să mă fi gândit... Cum de nu m-am gândit?

— N-aveai cum să bănuiești, *tlatoani,* încercă Atl s-o consoleze.

— Ba da, aveam! După ce ne-a scăpat printre degete pe *estadio,* trebuia să-mi imaginez că o vor proteja. Să strângem cioburile, sunt inutile.

O altă femeie se ridică și adună resturile Fecioarei.

— Și-acum ce facem? întrebă ea.

— Mă voi uita în calendar și voi încerca să găsesc indicii. O să iau fiecare dintre semnele zilelor și-o să văd cum sunt asociate cu cele patru direcții cardinale. Asta o să ne amâne câteva zile bune. Și nu avem nicio garanție.

— Numai să nu ajungem în *nemontemi,* zise Tlaloc, preocupat.

— Știu și eu, nu-i nevoie să-mi amintești, răspunse nervoasă. O să fac tot ce-mi stă în putință să nu avem și ghinionul ăsta.

— De evitat și zilele a cincea, a unsprezecea și a șaisprezecea, *unmiquistli, malinalli* și *ollin, o* preveni Caona.

— Da, ziua morții, ziua ierbii moarte și ziua cutremurului.

— Cele mai norocoase sunt primele patru și ultimele trei.

— Ai dreptate, o să mă concentrez pe ele. Vânt, casă, șopârlă, șarpe și silex, ploaie, floare.

— Vânt, casă, șopârlă, șarpe, silex, ploaie, floare, repetară ceilalți.

— Ultima e chiar ziua ta, *tlatoani,* ziua Xochitl. Am un sentiment că asta va fi cu noroc.

— Așa să fie, Atlacoya! Să ne rugăm la Huitzilopochtli, și el ne va călăuzi!

— *Nahmictlazotlalahtoh!* se ridicară, cu speranță, vocile celor doisprezece.

CAPITOLUL 49

Ciudad de México, hotelul Umbral Hilton, în același timp

Lui Columbus Clay nu-i luă mai mult de cincisprezece minute să ajungă din *Centro* la hotelul său. Deși era nerăbdător, nu se grăbise peste măsură. Își sincronizase gândurile, care aveau tendința s-o ia la galop, cu pașii, pe care putea să-i tempereze. Acel sfert de oră era răgazul de care avea nevoie înainte de a se avânta în explorarea noii piste care i se născuse în minte. Ideea îl străfulgerase ca o săgeată și-i rămăsese înfiptă în creier, împiedicându-l să se gândească la altceva.

Se opri la recepție și ceru o coală de hârtie. Primi trei, dar nu le refuză. Ajuns în cameră, improviză o sursă puternică de lumină din cele două veioze aflate de-o parte și de cealaltă a patului, scoțându-le abajururile și așezându-le pe podea, sub măsuța de sticlă. Aduse și lampa de pe birou.

— Să se facă lumină! zise, apăsând cele trei comutatoare.

Așeză pe blatul de sticlă al măsuței o coală curată de hârtie, peste ea indigoul, cu partea de transfer în jos, și apoi, peste ele, copia pictogramei pe care i-o dăduse directorul Moctezuma, însă fără s-o scoată din folia de protecție transparentă, căci nu voia să o deterioreze. Cu răbdare, începu să apese cu vârful ascuțit al unei scobitori, unul câte unul, fiecare punct pe care-l vedea pe fundalul pictogramei. Începu metodic, de jos în sus și de la stânga la dreapta, fără să se grăbească, să nu-i scape niciuna din minusculele pete ce trebuiau transferate pe coala albă cu ajutorul indigoului. Când termină, îndepărtă colile de deasupra și privi foaia albă, care se umpluse de puncte albastre, mai ales în partea dreaptă a suprafeței. Puncte care însă nu-i spuneau nimic. Întoarse coala în toate direcțiile, o apropie și o depărtă de ochi, o mai roti de câteva ori, dar tot nimic. Cel mult aducea a vreo constelație, dar asocierea nu-l ajuta deloc. Deși începuse să se îndoiască de valoarea ideii sale, hotărî să meargă totuși până la capăt. Scoase trusa de pixuri și, comparând cu copia pe care i-o dăduse Moctezuma, coloră punctele de pe coala lui albă cu roșu, verde, albastru, exact cum apăreau ele de jur-împrejurul

pictogramei. Unele erau mai evidente, pe altele de-abia le ghicea, aşa că fie le îngroşa pe primele, fie de-abia le atingea cu vârful pixului pe celelalte. Începuse să i se pară chiar amuzant, deşi aparent inutil. Mintea lui parcă luase o pauză de la gândirea complexă şi intrase într-o stare de suspendare a judecăţii, în care nu-şi mai lua niciun angajament faţă de nicio asumpţie. Colora puncte, schimba pixuri, îngroşa cerculeţe, ca un copil de cinci ani la măsuţa lui. Nu-şi amintea să mai fi făcut vreodată o muncă atât de uşoară. Nu voia să fie productiv, nici măcar creativ. Nu mai căuta niciun criminal, nu mai avea de dezlegat niciun mister. Nu mai urmărea niciun scop. Colora şi-atât. Apoi îi veni să unească acele puncte. Şi o făcu pur şi simplu. Îşi aminti de Ramirez, care şi el încercase această metodă când căuta firul logic al acelor „X”-uri de pe biserici. Pentru Ramirez nu funcţionase. Pentru Einstein însă da, atunci când, făcând o muncă uşoară, într-un birou al Oficiului Federal Elveţian de Brevete din Berna, creierul lui putuse să se limpezească şi să nască cele mai frumoase idei, în acel *Annus Mirabilis* 1905.

Columbus Clay nu era nici Ramirez, nici Einstein. Dar, într-adevăr, disocierea de realitatea crimelor pe care le investiga şi afundarea într-o activitate atât de banală precum colorarea şi unirea unor puncte pe o coală de hârtie îi aduseseră o satisfacţie specială. Descoperise ceva! Ceva mai mult decât descoperise Ramirez, cu siguranţă, şi ceva mai puţin decât teoria relativităţii speciale a lui Einstein. Îi veni să strige: „Evrica!”, dar era mai mult uimit decât încântat de sensul pe care-l dădeau liniile ce uneau acele puncte, la început disparate.

— O pisică?!

O pisică cu ochi albaştri, deasupra cărora se distingeau clar două urechi mici, triunghiulare, iar mai jos, sub punctele albastre, un alt triunghi care sugera nasul şi mustăţile, pentru ca, imediat sub el, să fie plasată o limbuţă roşie. Mai sus, deasupra acestui cap de felină, se arcuia o coadă. Suprapuse, în lumina puternică a celor trei becuri, foaia lui şi copia primită de la Moctezuma. Compoziţia i se păru şi mai ciudată, căci mâna întinsă a prezumtivului papă arăta acum fix către nasul pisicii.

— O glumă proastă? fu rândul lui să se întrebe.

Însă lucrurile, în ansamblul lor, erau mult prea serioase ca să le ia

în râs. Trebuia să treacă de primul nivel de interpretare, aşa cum îl sfătuise şi profesorul Baker. Nu era deloc un specialist în hermeneutică, dar, din fericire, ştia exact persoana potrivită pentru această sarcină. Îşi apucă din mers jacheta, adună hârtiile şi ieşi în grabă.

CAPITOLUL 50

UNAM, Ciudad de México, imediat după

Taxiul îl lăsă chiar la intrarea principală a Universităţii. Acum ştia drumul prin labirintul campusului, până la *Escuela de lenguas, lingüística y traducción,* aşa că-l refuză politicos pe studentul-ghid care se oferise să-l conducă.

Deschise uşa biroului după ce bătu doar o singură dată, fără să mai aştepte să fie poftit. Nu-i stătea în fire, însă era foarte nerăbdător să se consulte cu Isobel Garcia. Profesoara era în plină discuţie cu una dintre studentele ei, căreia îi coordona disertaţia.

— *¡Perdón!* se scuză detectivul, ruşinat de intrarea lui intempestivă.

— Columbus, ce surpriză! Isobel se ridică şi îl îmbrăţişă călduros. Eşti scuzat! Primesc oricând, cu plăcere, vizitele tale. Aşteaptă-mă, te rog, să termin discuţia cu Lucia. Poţi să tragi cu urechea, dacă doreşti. Scrie o lucrare foarte interesantă, o paralelă între calendarele solare aztec şi egiptean, părţi integrante şi determinante ale celor două culturi.

— Nu vreau să vă întrerup.

— Păi, atunci, nu ne întrerupe, ci participă la discuţie. Vino aici, ia un loc! îi indică Isobel un scaun.

Columbus Clay se aşeză docil, gândindu-se că ar fi trebuit totuşi să-şi anunţe vizita.

— Uite, Lucia tocmai îmi punea în vedere că şi egiptenii, şi aztecii, două civilizaţii atât de îndepărtate una de cealaltă, în timp şi spaţiu, pe lângă faptul că, desigur, şi unii, şi ceilalţi şi-au gândit celebrele lor calendare bazându-se pe ciclul solar, împărţind acest ciclu în 365 de zile, grupate în 12, respectiv 18 luni, ei bine, studenta mea isteaţă a descoperit că atât egiptenilor, cât şi aztecilor le rămâneau cinci zile în plus la numărătoare. Îţi vine să crezi?

— E o întrebare retorică, sper, zâmbi detectivul.

— Să vă explic, interveni studenta, văzându-l încurcat. E un simplu calcul matematic. Egiptenii aveau 12 luni a câte 30 de zile fiecare,

rezultă 360 de zile, așa că mai adăugau cinci zile suplimentare la sfârșitul anului, căci ciclul solar le indica clar că trebuie să fie 365. Pe de altă parte, aztecii aveau 18 luni de câte 20 de zile fiecare, rezultă tot 360 de zile, plus cinci zile, pe care ei le considerau nefericite și le numeau *„nemontemi”.*

— Într-adevăr, interesant, spuse detectivul. Este și utilă această descoperire?

— Eu sunt uimită, în primul rând, de frumusețea ei! declară Isobel. Felicitări, Lucia!

— Vă mulțumesc, *profesora!* În ceea ce privește utilitatea, cred că aduce un plus de claritate explicației că și egiptenii, și aztecii utilizau într-un anumit fel calendarul pentru a-și planifica activitățile agricole, plantarea și recoltarea, pentru a-și organiza evenimentele civile, dar mai ales pe cele religioase, adică să determine zilele propice pentru diverse ceremonii și sacrificii, ca să nu mai vorbesc de predicții și divinație, căci astrologii și preoții lor se bazau într-o mare măsură pe calendar ca să prezică viitorul și să facă horoscoapele. Iar aceste cinci zile „cu ghinion”, pe care le regăsim în plus la ambele popoare, erau foarte importante, semnalându-le potențialul de fatalitate. Dar ceea ce este și mai curios, așa cum ați spus și dumneavoastră, doamna profesoară, este că, deși timpul și spațiul separau ineluctabil cele două civilizații, oamenii aceia gândeau la fel! Ei trăiau diferit, zeii lor erau diferiți și totuși gândeau la fel... Iar eu cred că există un motiv, nu doar o explicație, pentru asta.

— Și care ar fi acela, Lucia? o întrebă profesoara.

— Cred că ce făceau era lucrul potrivit de făcut.

— Cum adică? interveni și detectivul, intrigat.

— Adică tot ce făceau era în acord cu natura, în primul rând. Lăsând deoparte misticismul lor, explicabil prin lipsa de cunoștințe aprofundate și exacte despre natură, o lipsă pe care noi am compensat-o astăzi, nu putem să nu ne însuflețim în fața realizărilor lor fără cusur. Gândiți-vă numai la piramide, deopotrivă aztece și egiptene! Alt lucru pe care îl au în comun aceste civilizații. N-avem nevoie de extratereștri ca să le explicăm! Cel puțin, în ceea ce privește construcțiile aztece, ați văzut cum arată zidurile lor?

— Recunosc că nu am fost atent, zise detectivul.

— Staţi să vă arăt, să-mi ziceţi dumneavoastră cu ce seamănă.

Studenta îşi scoase telefonul mobil, butonă rapid şi îi întinse ecranul lui Columbus Clay.

— Astea-s boabe de porumb?

— Nu, este o secţiune dintr-o ruină a Templo Mayor. Dar aveţi dreptate, seamănă foarte tare cu nişte boabe de porumb. Arhitectura precolumbiană este direct legată de tipul ăsta de structură. Unii ar spune că formele sunt neregulate, că n-ar putea construi nimic durabil cu astfel de pietre. Dar aztecii – şi nu doar ei, ci multe alte civilizaţii străvechi – îşi luau inspiraţia din natură, din cosmos. Aveau o gândire universală, în care totul se lega, totul era o corelaţie între cosmos şi orice făceau ei.

— Natura fractală, spuse Isobel. Astfel de structuri se întâlnesc pretutindeni, în reţelele de râuri, în ramurile pomilor, în ramificaţiile vaselor de sânge, în fulgii de zăpadă...

— Exact! întări Lucia. Vechii egipteni şi aztecii le-au văzut! Şi le-au integrat în viaţa lor. De-asta organizau totul într-un anumit fel. Şi de-asta calendarele lor arată aşa. Şi de-asta ar trebui să le dăm mai mult credit.

— Ce înţelegi prin asta? o întrebă Columbus Clay pe studenta al cărei entuziasm era la cote înalte, similar cu ce văzuse la Isobel.

— Mă întreb dacă nu ar fi mai bine ca civilizaţia noastră să se întoarcă la vechiul calendar... să ne organizăm şi noi activităţile, viaţa în acord cu acest cosmos, cu natura. Cred că aş putea susţine cu suficiente argumente această nouă teză, care mi-a venit acum...

— E o teză puternică, fii precaută! încercă profesoara să o tempereze, fără să-i taie aripile.

— Adică să ne întoarcem şi să trăim ca-n trecut? insistă Columbus Clay, nelămurit pe deplin.

Cele două râseră, şi detectivul se simţi oarecum stânjenit.

— Iartă-ne, Columbus, râdem pentru că e un exerciţiu de imaginaţie pe care noi îl facem frecvent, ca parte a încercării de a înţelege lucrurile. În ceea ce priveşte teza ta, Lucia, te îndemn să reflectezi atent la implicaţii, nu sunt suficiente argumentele, vreau să încerci să răspunzi şi unor posibile obiecţii. Acum, eu şi domnul detectiv o să schimbăm subiectul, cred că l-am ţinut destul ca pe ace.

— Sigur, mă retrag, zise Lucia adunându-și documentele. Vă mulțumesc, *profesora,* ne vedem săptămâna viitoare.

Columbus Clay se foi un pic pe scaun, căci, după ultima cină în compania lui Isobel, nu știa cum ar trebui să se comporte. Dar nonșalanța ei îi veni în ajutor.

— Acum suntem singuri, Columbus, spune-mi, ce te frământă?

— Ți-ai dat seama că am, din nou, nevoie de ajutorul tău...

— Bineînțeles! Sunt bucuroasă să ți-l ofer.

— Am desenat o pisică...

— Ce drăguț! Pentru mine?

El izbucni în râs, îi era simpatică profesoara.

— Nu, nu e pentru tine, dar sper să mă poți ajuta să descifrez ce ar putea însemna asta...

Îi povesti cum ajunsese să creeze acea formă și recunoscu că, deși știa că e un element important, dacă nu cheie, pentru continuarea investigației, se afla într-un impas. Isobel privi desenul îndelung.

— E frapantă asemănarea!

— Așa mi se pare și mie, însă am depășit acest moment. Am fost și eu șocat după ce capul și celelalte elemente au fost așezate la locul lor, dar completarea puzzle-ului cu această... pisică mi se pare și mai de neînțeles. Ai vreo idee ce-ar putea însemna?

— Fără îndoială, este o felină! Acum nu știu dacă tocmai o pisică... În Mexic trăiau, și trăiesc încă, mai multe specii de feline, precum jaguarul, puma, leopardul sau ocelotul. Cred că în desenul tău e reprezentată mai degrabă o pisică sau un ocelot, pentru că celelalte sunt mult prea mari, și proporțiile indică o felină mai mică. Hm...

— La ce te gândești?

— Tot am vorbit de calendare până acum... în Tonalpohualli, calendarul sacru aztec, fiecare zi e unică și fiecăreia îi este atribuit un simbol, iar ziua a paisprezecea e reprezentată de un ocelot cu ochi albaștri.

— Deci în a paisprezecea zi se întâmplă ceva... Dar a paisprezecea zi din ce? Din lună? Din an?

— Cred că din ciclu, fiindcă pentru ei contau ciclurile.

— Poți să fii mai explicită?

— Calendarul aztec este un sistem complex și sofisticat, care

reflectă profundele lor cunoştinţe astronomice şi religioase, după cum ţi-ai dat seama şi din discuţia cu Lucia.

— Da, o studentă isteaţă şi curioasă, ce se entuziasmează uşor...

— Mereu le spun să nu-şi pună singuri piedici. Orice mare descoperire începe cu un simplu „ce-ar fi dacă...". Deci, revenind la cicluri, noi suntem la finalul unuia dintre ele, cred că a mai rămas aproximativ o săptămână. Ca să înţelegi, cele două sisteme calendaristice principale ale aztecilor – calendarul solar şi calendarul sacru – erau interconectate, funcţionau împreună, oferind un ciclu complex, o combinaţie de zile rituale şi solare. E maniera în care acei oameni au reuşit să integreze timpul în aspectele spirituale şi practice ale vieţii lor. Cele două calendare se sincronizau într-un ciclu de 52 de ani, cunoscut sub numele de „Ciclul Anului Nou". Acum se împlineşte unul. La sfârşitul fiecărui ciclu de 52 de ani, aztecii celebrau ceremonia „Focului Nou" pentru a marca reînnoirea timpului şi pentru a se asigura că Soarele va continua să strălucească.

— Un eveniment major.

— Cel mai mare! Apoi, după încheierea lui, lucrurile o iau de la capăt.

— Ca-ntr-un fel de resetare.

— Exact. Şi ocelotul tău urmează al paisprezecelea la rând, când se reia numărătoarea zilelor.

— Adică această *amate* îmi spune mie, acum, în lumina noilor informaţii, că în a paisprezecea zi a noului ciclu, în viaţa Bisericii se va întâmpla ceva, mai degrabă nefast, dat fiind faptul că papa are capul tăiat. Am exclus posibilitatea decapitării, Benedict e la adăpost. Trebuie să elucidez ce se va întâmpla şi, mai ales, unde, ca să putem împiedica evenimentul.

— În ceea ce priveşte locul, cred că poţi restrânge posibilităţile la cele relevante din punct de vedere sacru.

— Te referi la vreun templu?

— Da, la un templu sau la o cameră... Pentru azteci, locul era important, putea determina reuşita sau eşecul unui ritual. Eu m-aş rezuma la triunghiul pe care îl alcătuiesc Templo Mayor, Palatul Naţional şi Catedrala. Este zona cea mai încărcată de *teotl.*

— Energia sacră?

— Da. În plus, aici era așezământul-reper al Imperiului aztec, un ansamblu vast și complex de locuințe și temple, clădit și reclădit de-a lungul vremurilor de azteci, dar niciodată capitala nu a fost mutată.

— Până a fost totul ras de spanioli...

— Chiar și așa, să nu uităm, construcțiile actuale au fost ridicate cu aceleași materiale de oamenii lui Hernán Cortés.

— Și energia se conservă...

— Conform credinței, așa este, *teotl* se păstrează nealterată.

Columbus Clay ridică foaia cu punctele colorate și unite de el și o privi încă o dată.

— Desenul felinei are cinci triunghiuri, zise. Uite, Isobel! La curbura cozii, cele două urechi, triunghiul făcut de ochi și nas, plus aceste trei puncte care formează botul, cu nasul și extremitățile mustăților.

— Și punctul acesta roșu, pe care l-ai îngroșat, ce este?

— Pare limba. Pata asta era mai mare pe *amate,* mai vizibilă, de aceea am îngroșat-o aici. Dacă toate celelalte s-au revelat doar la scanare și la mărire, cea de aici, cea roșie, putea fi lejer văzută și cu ochiul liber pe original. Vezi, niște pete roșii similare sunt și aici, jos, la picioarele papei, unde îi stătea și capul inițial, înainte de prelucrare. Am crezut că e un strop de sânge, pe care desenatorul l-a pus anume, ca sărind din gâtul retezat.

— Este chiar în centrul triunghiului făcut de nas și de mustăți... Dar aici e piața!

— Ce piață? întrebă Columbus Clay.

— Poate fi *El Zócalo,* cum se numea pe vremuri, acum este *La Piaza de la Constitución.*

— Atunci asta nu este doar o pisică divinatorie, un simbol din calendarul sacru, este și o hartă!

Isobel se ridică și începu să aplaude, cu entuziasmul ei debordant.

— Bravo! O hartă! Ce palpitant!

— Stai puțin, e doar un gând, o idee...

— O idee bună!

— O idee mai degrabă nebună, până nu o confirmăm. Ai aici o hartă a centrului istoric?

— Nu am, dar pot tipări imediat una.

— Sau, mai bine, suprapunem desenul pe ecranul luminat al computerului tău.

Isobel îl deschise şi dădu luminozitatea ecranului la maximum. Căută o hartă care să nu fie nici prea recentă, dar nici prea veche, până găsi una de la sfârşitul secolului al XIX-lea. Columbus Clay aşează foaia lui pe ecran şi centrară cele două imagini.

— Uite vârful urechilor! exclamă detectivul.

— Templo de San Agustín şi Nuestra Señora de la Merced.

— După nume, nu par aztece...

— Nu, au fost construite după cucerire, dar nu m-ar mira să fi fost ridicate pe aşezăminte indigene, cum, de altfel, a fost ridicat tot oraşul vechi.

— Văd la informaţii că Templul Sfântului Augustin a fost început în 1541.

— Anul în care a fost făcută şi statueta Fecioarei din Zapopan, completă detectivul.

— Iar Nuestra Señora de la Merced ceva mai târziu, de călugării Ordinului Milei, *Orden de la Merced.* Ah, îmi amintesc, deşi evanghelizarea a început cu franciscanii, primul călugăr care a sosit în Mexic a fost mercedarul Bartolomé de Olmedo, capelan al expediţiei lui Hernán Cortés.

— Deci înaintea lui Antonio de Segovia, cel cu Fecioara din Zapopan.

— Da, înainte. Franciscanul tău a venit cu a doua barcă, cum zicem noi, mexicanii, adică a doua debarcare.

— Uite şi coada! îi arătă Columbus Clay. E strada asta lungă, Avenida Suárez, care coteşte şi se termină în Piaza Tlaxcoaque. Am fost aici, e una din puţinele biserici care nu au fost incendiate.

— Mda, zise Isobel, un loc trist... Piaţa este, din păcate, renumită pentru că e chiar lângă sediul Poliţiei, al Departamentului Districtului Federal, o scenă deschisă a corupţiei şi încălcărilor drepturilor omului. Aici a fost centrul de detenţie, tortură şi ucidere a disidenţilor politici şi homosexualilor. După cutremurul din '85, clădirea a fost demolată. Au conservat doar subsolurile, în care s-au comis crime atroce, şi au construit un memorial pentru victime.

— Vreo legătură cu aztecii?

— O lungă perioadă, acolo a fost un cartier al indigenilor, dar nu știu dacă putem găsi alte conexiuni...

— Nu-i nimic, deocamdată... Cred că important este triunghiul acesta, arătă detectivul cu degetul cele trei clădiri situate chiar în Centrul Istoric.

— Vezi, asta e limba roșie a pisicii tale, *El Zócalo,* Piața Constituției de azi.

— Și triunghiul format de Templo Mayor, Palat și Catedrală pare echilateral, cred că au vreo trei sute de metri laturile lui.

— Cred că asta e simplu de aflat, dacă e important. Însă altceva voiam să te întreb, Columbus... Ai o dată, ai o hartă, dar pentru ce? Și să nu-mi spui că la mijloc e vreo comoară! Ar fi mai palpitant decât pot eu duce, râse Isobel, umplând camera cu voioșia ei.

— Atunci nu-ți spun! Dar, cu riscul de a te dezamăgi, o să-ți zic că semnele acelea despre care am discutat la cină nu erau, propriu-zis, semne. Femeia oarbă, îți amintești, cea care te-a impresionat pe tine – și, cu siguranță, nu doar pe tine! –, a fost plătită să strige cuvintele alea.

— Nu sunt dezamăgită, Columbus, sunt chiar ușurată! Este înfricoșător să trăiești într-o lume fără explicații, și tu ești de apreciat că încerci să găsești câte una pentru orice.

— Da, cineva a reprodus semnele, sau o parte din ele, cu un scop. O altă parte au fost manipulate cu același scop. Căci accidentul rachetei americane nu putea fi produs la comandă...

— Și care ar fi scopul acela?

— Să dea de înțeles că semnele din Codex se manifestă și să forțeze producerea unui eveniment. Acum cred că este vorba chiar despre evenimentul din a paisprezecea zi, ziua ocelotului, care va avea loc în triunghiul acesta al nostru...

— Pisica ți-a purtat noroc! Ți-a dat cheia.

— Da, rămâne de văzut ce lacăt descuie această cheie, căci sunt multe, și toate încuiate cu strășnicie.

— Templul, Catedrala, Palatul... le enumeră Isobel.

— Pisicile de la Palat! exclamă detectivul, luminat dintr-odată.

— Ce pisici?

— Se pare că sunt mai multe pisici sălbatice care se plimbă

nestânjenite prin *Palacio National* al vostru. Am văzut una, în trecere, când am fost la președinte, și garda mi-a spus că locuiesc acolo, sunt hrănite din bugetul de stat.

— Asta nu știam! Dar nici nu mă mir㠖 Știi, acolo, pe locul actualului palat, a fost reședința împăratului Moctezuma, înainte ca Hernán Cortés să radă tot. Iar împăratul avea o grădină zoologică cu tot felul de animale sălbatice. Probabil și oceloți, și pisici de-astea. Te pomenești că cele de-acum, pe care zici tu că le-ai văzut, or fi descendente ale pisicilor lui Moctezuma, se amuză Isobel.

Râse și Columbus, dar avea sentimentul că, pe măsură ce se clarifica, povestea nu făcea decât să se complice.

CAPITOLUL 51

Muzeul Templo Mayor, Ciudad de México

— *Papá,* spuse tânăra îmbrățișându-și tatăl, care încerca să o ridice de la podea. Hei, nu mai am cinci ani, va trebui să te obișnuiești cu asta odată și-odată, înainte să-ți rupi spatele!

— Aș da orice să ne întoarcem în timp, *mi hija,* așa te-aș vedea mai des și n-aș avea nevoie de artefacte istorice ca să te ademenesc, ar fi suficiente niște acadele, râse directorul Moctezuma, dar fără să ascundă urma de reproș, pentru că fiica îl vizita foarte rar.

— Știi ce se-ntâmplă dacă ne vedem prea des... Iar ajungem să ne certăm... Tu cu convingerile tale, eu cu ale mele...

— Parcă nu te-aș fi crescut eu!

— Ba tocmai pentru că m-ai crescut tu, *papá!* De la cine am învățat atâtea și cu cine mi-am antrenat eu spiritul combativ? Întotdeauna m-ai provocat să-mi construiesc cele mai puternice argumente, iar cel pe care ți-l dau acum, că dacă ne vedem prea des, ne stricăm relația, e foarte puternic, nu găsești? îl tachină ea.

— Oricum, să știi, mă bucur de fiecare dată când vii și nu m-aș supăra dacă ai face-o mai des! Bănuiesc că n-ai mai reflectat la propunerea mea...

— Să vin să lucrez cu tine? Am crezut că am lămurit chestiunea, domnule director *papá!*

— Poate asta te face să te răzgândești, spuse Moctezuma scoțând din sertarul mesei sale de lucru un plic, pe care i-l întinse fiicei.

Tânăra îl luă, îl desfăcu și îl băgă imediat la loc.

— Nu-mi vine să cred! De unde ai asta? De când o ai?

— Contează? întrebă directorul muzeului, mirat de reacția ei.

— Da, contează! E dovada că legenda e adevărată! E important să aflăm cine mai știe!

— E numai o legendă, draga mea, doar nu crezi că...

— Știi la fel de bine ca și mine că nu e numai o legendă, doar ai cercetat o viață lucrurile astea! Tu ai văzut?

Mai scoase o dată *amate* din plic și i-o puse tatălui, ostentativ, în

dreptul ochilor.

— Bineînțeles că am văzut. M-am uitat chiar foarte atent, pixel cu pixel, aștept autentificarea, spuse el.

— Asta înseamnă că statueta a ajuns la tine? Cum ai extras asta?

— Statueta n-a ajuns. Mi-a fost adusă doar această *amate,* de un polițist, chiar în plicul pe care îl ții tu.

— Înseamnă că a ajuns pe mâna poliției, conchise ea gânditoare.

— Nu văd ce-i rău în asta. Poliția mi-a adus-o mie, să mă ocup.

— Te întrebi de ce nu ne vedem mai des, *papá,* iată de ce! Pentru că tu nu vezi răul în asta. Sau refuzi să-l vezi!

— Ce să văd, mi *hija*? *¡Cálmate!*

— Vor încerca să mușamalizeze totul, să-i martirizeze pe ai lor, în timp ce tot ce avem mai de preț – ai noștri, civilizația noastră, adevărații stăpâni ai locurilor ăstora, tradițiile, spiritul – va fi încă o dată călcat în picioare, redus la ruine, îngropat în trecut.

— Înșiri vorbe de neînțeles, te rog, liniștește-te și explică-mi, o rugă tatăl.

— Aș fi preferat să nu fie nevoie să ți se explice, dar fie! Acesta era mesajul pe care îl căutam, pe care îl așteptam de secole. Se fac zece cicluri de atunci! E dovada proprietății, dacă vrei, asupra Mexicului, care ne legitimează pe noi să fim suverani și ne oferă și o cale de ieșire din iobăgia culturală. Bucata asta ne redă identitatea și demnitatea.

— Dar suntem suverani, despre ce vorbești? Mexicul e un stat independent de două sute de ani.

— *Papá,* ești culmea! Tu chiar nu vezi? Trei sute de ani, de la prima debarcare până la Războiul de Independență, am fost sclavii lor. Apoi, în următoarele două sute de ani, pe care mi le fluturi pe la nas, am fost iobagi. Niciodată stăpâni! Doar nu crezi că vulturul spaniol ar lăsa din gheară cea mai valoroasă posesie a sa de peste mări. Încetează să mai trăiești cu iluzia asta a independenței! Uită-te la toți marii imperialiști din epocă, la englezi, la olandezi, la francezi, la portughezi – toți, până la unul, au plecat din Americi. Cine nu a plecat? Spune-mi tu!

— Cred că exagerezi. Și nu știu de unde îți vine ura asta.

— Te asigur că nu exagerez! Ei administrează tot patrimoniul, mă

rog, ce-au lăsat aici și n-au dus la ei acasă. Și în America Centrală și mai jos, în America de Sud. Gândește-te la Machu Picchu, în Peru, orașul pierdut al incașilor, sau la Chichén Itzá, piramida mayașilor. Povestea lor e și povestea aztecilor. Și povestea templului tău, *papá!* Cine le-a administrat și a încasat banii pe care îi produceau aceste minuni ale lumii atâta amar de vreme? Ca să nu mai vorbesc de miile de artefacte inestimabile, cum este și acesta pe care mi-l arăți acum: au fost luate cu japca – ce zic eu? furate de-a dreptul! – și duse în Europa, sub pretextul că noi, sălbaticii, nu avem infrastructura și resursele necesare pentru a ne îngriji de ele, de propriile noastre comori. Auzi la ei, ce tupeu! Și dacă ar fi vorba doar de niște obiecte... Dar nu, cu noi, oamenii, se poartă la fel, *papá!* Exploatarea noastră în minele de argint sau de pietre prețioase a fost fundamentul bogăției coloniale spaniole timp de secole. Iar astăzi? Astăzi, suntem cetățeni de mâna a doua în propria noastră țară, așa-zisă independentă. Am fost retrogradați istoric în mai toate domeniile care contează și care ne-ar putea reda demnitatea, în sănătate, în justiție, în educație. Dacă vrei să angajezi pe cineva să-ți facă menajul acasă, imediat te gândești la o femeie indigenă, dar, dacă ai nevoie de un avocat, un stomatolog sau orice fel de medic, nici prin gând nu-ți trece să mergi la un indigen. Discriminarea e structurală, iar stereotipurile, pervers insinuate în societate, asociind comunitățile indigene cu sărăcia, cu lipsa de voință sau de capacități, au întărit această excludere. Și-atunci normal că e mai puțin probabil ca indigenii să aibă pregătire academică, nu pentru că ar acorda mai puțină valoare continuării studiilor, nu pentru că ar fi mai proști sau mai leneși, ci pentru că nu au resurse și sunt excluși de la oportunități.

— Dar nu-i împiedică nimeni să muncească!

— Ba da, exact asta îți spun! Prin faptul că li se oferă numai muncile de jos, să spele vase și podele, ei nu vor putea niciodată să acceadă la domenii în care ar putea câștiga mai mult și, implicit, investi mai mult în propria lor bunăstare. Ultima oară când ne-am văzut noi doi, îți povesteam de proiectul acela prin care luptam pentru stabilirea caracterului discriminatoriu al testului de evaluare națională a performanțelor academice în școli. Cum e posibil să testezi în spaniolă niște copii care, prin lege, au învățat în nahuatl? E

cel mai notoriu caz de discriminare. În propria ta țară să nu poți comunica în limba ta, deși e limbă oficială, alături de spaniolă... Să fii nevoit să-ți plătești interpret într-un proces la judecătorie! Să mori cu zile că doctorul nu înțelege unde te doare. Iar stigmatul statutului de indigen te urmărește peste tot, nu doar la școală sau la spital. Pe stradă, în metrou, în supermarket, oriunde! Noi doi am avut norocul de a ne naște cu o oarecare poziție socială și de a vorbi spaniola, dar sunt aproape douăzeci și cinci de milioane de mexicani, douăzeci la sută din populația țării, care nu au fost la fel de norocoși. Indigeni, născuți și crescuți aici, descendenți ai celor care au fost pe pământurile astea dintotdeauna. De ei cui îi pasă? Ei ai cui sunt?

— *Mi hija,* îți înțeleg indignarea și sunt mândru că ai astfel de preocupări, însă eforturi se fac și lucrurile se îndreaptă, încercă Moctezuma să o tempereze.

— Exact asta e ideea, că nu ar trebui să fie un efort! Normalitatea presupune ca noi să fim noi înșine la noi acasă, cu limba și tradițiile noastre!

— Dar nu putem schimba istoria...

— Ba da, *papá,* putem! Și, mai mult de-atât, avem o datorie morală să o facem. Să restabilim dreptatea la noi acasă. Înțeleg că a fost un context istoric, s-a întâmplat ca acum cinci sute de ani unii să aibă arme mai puternice decât macanele noastre, însă contextul s-a schimbat, iar documentul ăsta e dovada!

— Ce dovadă? Nu înțeleg!

— Că jugul cade, așa cum cade capul acestui papă! Creștinismul apune! Biciul Dumnezeului lor nu mai are putere asupra noastră. E timpul să ne scuturăm de frica de Dumnezeu. *Papá,* noi nu ne-am temut niciodată de zeii noștri. Zeii noștri nu ne-au stăpânit prin frică și prin ignoranță, așa cum îndeamnă religia lor. Zeii noștri nu sunt misogini și răzbunători. Zeii noștri sunt natura, apa, focul, stelele, un panteon întreg care ne-a ajutat să trăim în armonie cu tot ce ne înconjoară, cu tot universul, care ne-a alinat, nu ne-a osândit, care ne-a ajutat să descoperim lucruri, nu ne-a pus un văl întunecat pe ochi. De ce să-i trădăm, de ce să fim fideli unuia singur, care ne face dobitoace, oi?

— Știi foarte bine că sunt ateu. Pe deasupra, chestiunile astea nu

pot fi invocate ca argumente într-o discuție rațională.

— Știu, dar faptul că ne-au manipulat îndoctrinându-ne religios, făcând din noi, la origine un popor tolerant și deschis la minte, niște fanatici religioși, în fruntea plutonului catolic, ar trebui să-ți ridice niște semne de întrebare, nu din punct de vedere religios, înțeleg că nu vrei să dezbați pe terenul acesta, dar măcar din punct de vedere antropologic. Să nu te mai rezumi doar la a constata cum sunt și cum trăiesc oamenii, ci să vezi și implicațiile nefaste ale genocidului cultural pe care l-au comis spaniolii, în a căror limbă suntem noi acum nevoiți să ne spunem „te iubesc" sau „vreau un kilogram de cartofi".

— Și ce vrei, *mi hija,* să reînvii Imperiul, să readuci trecutul în prezent? E ridicol, cred că-ți dai și singură seama. Cei ce-au fost nu mai sunt.

— *Nahmictlazotlalahtoh, papá!* Atât îți spun. *Nahmictlazotlalahtoh!*

Directorul Moctezuma era tulburat de ieșirea fiicei sale. Nu-l mira, dar îl posomora să o vadă atât de înverșunată. Cunoștea discursul. Nu era vreo noutate pentru el. Pe scena politică din Mexic se ridicaseră destule voci, facțiuni extremist-naționaliste, care clamau aceleași lucruri. Nu că nu le-ar fi dat dreptate, sub anumite aspecte, și Moctezuma. Însă pentru el istoria însemna altceva, nu răzbunări transgenerționale universale, mistico-politice.

Tăceau amândoi acum. Tânăra femeie încerca să se calmeze, uitându-se pe fereastră și scrutând ruinele Templului. Directorul o privea din spate, cu afecțiune, întrebându-se când au trecut treizeci de ani. Când au trecut cinci sute de ani?

CAPITOLUL 52

Plaza de la Constitucion, Ciudad de México

După şapte ore de mers fără nicio oprire, autobuzul parcă în sfârşit la capăt de linie, în autogara principală a capitalei, Central del Norte. *Padre* José fu înghiontit de vecinul său de călătorie, dornic să coboare şi să-şi dezmorţească odată oasele la finalul unei călătorii lungi şi obositoare. Nu reuşea însă, căci era împiedicat de preotul acela cu aspect provincial, asudat, care dormise şi sforăise tot drumul.

— *Padre,* am ajuns! îi strigă încă o dată bărbatul. Trezeşte-te! zise înghiontindu-l din nou.

— Fecioara! Unde e Fecioara? întrebă părintele, frecându-se la ochi buimac şi ştergându-şi colţul gurii de salivă.

— Nu e nicio fecioară, *Dios mío,* hai, dă-te, să cobor. Unii au treabă şi pe lumea asta, nu numai pe cealaltă.

Într-un târziu, preotul îşi dădu seama unde era şi se ridică ameţit de somn şi amorţit.

— Fiule, fii bun şi dă-mi şi mie valijoara aia de sus, nu ajung, îl rugă pe bărbatul ţâfnos.

Era mic de statură *padre* José, natura nu fusese darnică cu el în ceea ce privea aspectul, iar vârsta şi stilul de viaţă sedentar, de paroh, îl transformaseră într-un butoiaş cu mâini şi picioare scurte pe care se sprijinea un cap rotund, cu ochi mici şi nas mare. Dar compensa prin bunătatea inimii.

Coborî şontâc din autobuz şi luă metroul până la staţia Zócalo. După vreo jumătate de oră de mers prin subteranele oraşului, fu încântat să iasă din nou la suprafaţă.

El Zócalo, una dintre cele mai mari pieţe publice din lume, emblematică pentru capitala Mexicului, fremăta de oameni. Toţi păreau că se grăbesc undeva, şi agitaţia mulţimii aproape că-l năuci pe preot. Se îndreptă cu paşi mici, dar siguri, spre un punct pe care îl ochise de cum ieşise din gura metroului. Sutana lungă îi uşura sarcina, căci oamenii, oricât de grăbiţi, se fereau din cale, din respect pentru statutul lui.

Ajunse în sfârşit unde îşi propusese, în punctul care marca centrul geometric al pătratului de cincizeci şi şapte de mii şase sute de metri pătraţi, cât era aria pieţei. La piciorul stâlpului înalt de cincizeci de metri, în vârful căruia era arborat imensul drapel al Mexicului, o trupă de muzicanţi pregătea un mic recital. Preotul se împiedică de cablurile încurcate şi mai să cadă în nas peste instrumente. Îl prinse un chitarist cu faţa pictată în negru şi cu un craniu mare imprimat pe tricoul peste care atârnau lanţuri grele, cu cruci argintii.

— Hop-aşa, *padre,* ai grijă pe unde calci! îi zise sprijinindu-l de un braţ.

— Mulţumesc, fiule, spuse el cu recunoştinţă, încercând să-şi elibereze picioarele.

— Mergi mai încolo, aici avem noi treabă, o să fie muzica dată tare, să nu-ţi spargi urechile, îl sfătui muzicantul.

— O să plec imediat, vă las în pace, să cântaţi frumos, muzica e bună, unge sufletul, dar mai întâi trebuie să fac ceva. Nu durează mult.

Padre îşi lipi spinarea de un colţ al soclului din care se ridica stâlpul, privind spre aripa sudică a Palatului Naţional, ce mărginea latura de est a pieţei, întinse braţele larg, ca într-o cruce, după care întoarse capul spre braţul stâng, întins. Lăsă mâna dreaptă jos, ca să apuce valiza, dar fără să schimbe poziţia corpului. Odată recuperată valiza, îşi roti corpul şi porni în direcţia indicată de mâna sa stângă, numărând: *„Uno, dos, tres, cuatro, cinqo, seis, siete..."*

Cei patru muzicieni îl priveau nedumeriţi cum se depărtează, pas cu pas, într-o cadenţă neperturbată.

— Şi lumea zice că noi suntem nebuni! exclamă bateristul făcându-şi cruce şi întorcându-se la chitara sa.

Padre José îşi continuă impasibil numărătoarea, până ajunse la o sută. Tălpile lui se opriră pe o dală dreptunghiulară de piatră. Pavimentul era uniform, dând pieţei un aspect istoric şi reflectând stilul arhitectural al întregului centru vechi. Rămase câteva clipe acolo, cu ochii închişi, respirând încet şi murmurând o rugăciune. Apoi îşi luă inima-n dinţi, îşi făcu o cruce mare şi se puse în genunchi. Începu să pipăie marginile dalei cu atenţie, centimetru cu centimetru. Nu trecu mult şi auzi deasupra lui o voce cunoscută.

— *Padre,* ai pierdut ceva?

Îi îngheță inima. Dădu să se ridice, dar nu reuși. O mână viguroasă îl sprijini și îl aduse în picioare.

— Niște *monedas,* mi-au căzut din buzunar, eu, știți... nu le mai găsesc, bălmăji preotul.

— Dă-le-ncolo de monede, părinte! Ce faceți în Ciudad? N-am știut că veniți în capitală.

— Domnule detectiv, ce surpriză! Dumneavoastră ce mai faceți? Sunteți bine, sper! Și ancheta merge bine? Sunt sigur că merge, dacă vă ocupați dumneavoastră, sunteți un om strașnic. Mă bucur că e totul bine!

— Ce tot ziceți acolo? Eu am întrebat primul, spuse Columbus Clay încercând să scuture sutana preotului, care se murdărise de praful de pe jos.

— Păi, cum să vă zic, nu mare lucru, am venit așa, într-o vizită... Să văd Catedrala! găsi *padre* o explicație în pripă. Azi am venit. Dar ce zic eu, chiar acum am ajuns!

— Aha, făcu detectivul, neconvins de pologhia preotului. Și unde o să stați? Tot la cumnata dumneavoastră?

— Ah, nu, nu vreau s-o mai deranjez pe Bonita. Nu știe că sunt aici, să nu-i spuneți, vă rog, o să se supere că nu am anunțat-o, mă vede rar, sărăcuța. De stat o să stau, o să stau... Cred că o să trag la frații de la Iglesia de San Felipe de Jesús, e aici, aproape, pe Calle Madero, da, da, la ei, într-acolo mergeam, dar mi-au căzut monedele, știți, voiam să le dau băieților de-acolo, vedeți, se bâlbâia *padre,* arătând cu degetul spre rockerii de sub drapel. Le e și lor greu să facă un ban cu muzica asta a lor...

— Lăsați, că se descurcă ei. Haideți să vă conduc pe Madero, atunci!

Columbus Clay îl luă de braț, dar *padre* José nu se lăsa dus. Parcă i se lipiseră tălpile de dala aceea de piatră.

— Nu, nu, trebuie să găsesc monedele! insistă preotul. Dumneavoastră mergeți în treaba pe care o aveți, cu siguranță sunteți ocupat. Eu mă descurc! Mi-a părut bine să vă văd!

Se eliberă de mâna detectivului și se puse din nou în genunchi, pipăind marginile dreptunghiului de piatră. Clay îl privea suspect, dar

hotărî să-l lase să-şi facă damblaua.

— Nu sunt, parcă le-a-nghiţit pământul, zise preotul într-un final, prefăcându-se dezamăgit.

Dădu din nou să se ridice singur, însă şi de data aceasta avu nevoie de braţul ferm al detectivului. *Padre* icni scurt, odată ajuns la verticală, inspiră adânc, apoi răsuflă uşurat. Rămase aşa o clipă, dar, dintr-odată, i se păru că vede o stafie în mulţime, nu departe de ei.

— Rosa? Sora Rosa! începu să strige, cât îl ţineau bojocii. De unde-o fi apărut? Uitaţi, acolo!

Detectivul privi în direcţia în care preotul arăta insistent cu degetul. Văzu o femeie mexicană frumoasă, înaltă, cu o siluetă graţioasă, îmbrăcată într-un pantalon din denim albastru şi o bluză galben-pai, peste care aruncase neglijent un *rebozo* tradiţional, brodat în culori vii. Părul lung îi încadra chipul dominat de ochii mari şi buzele cărnoase. Privirea ei întunecată, intensă se intersectă o fracţiune de secundă cu cea a detectivului, apoi se mută pe preot, încruntându-se.

Columbus Clay îl strânse pe *padre* de braţ, autoritar.

— Rămâneţi aici! Nu vă mişcaţi! Mă întorc! Să nu îndrăzniţi să dispăreţi, îl ameninţă, cât să se asigure că-l va găsi acolo.

O luă la goană prin mulţime în direcţia femeii, însă aceasta dispăruse. Alţi oameni, alte chipuri anonime traversau acum locul unde se aflase. Clay văzu agitaţie în rândul unui grup de turişti americani, nu departe. Steguleţul Americii, pe care ghidul grupului îl ţinea ridicat, se clătină şi apoi căzu. Răsunară câteva strigăte de indignare, cu un pronunţat accent sudist.

— *What the heck?* se răţoi o pensionară care nu vedea prea bine ce se întâmplă, din cauza borului imens al sombreroului pe care-l purta.

Detectivul îşi continuă cursa, pe urma fugarei.

— *¡Policía! Perdón!* Faceţi loc!

La vederea poliţistului plecat în urmărire, alţi câţiva indivizi o luară şi ei la picior, speriaţi. Erau bişniţari, vânzători ambulanţi de genţi, curele, portofele şi alte obiecte de contrabandă. Unii îşi înşfăcaseră paporniţele, alţii le abandonaseră şi, în fuga lor speriată, nu făceau decât să-l încurce şi mai tare pe Columbus Clay.

Spre marginea pieţei mulţimea se mai rărise, aşa că detectivul putu

să o repereze din nou pe fugară. Intră pe Calle Moneda, trecu în goană pe lângă Muzeul Ministerului Finanţelor şi prinse din zbor explicaţiile unui ghid despre palatul construit pe ruinele piramidei dedicate lui Tezcatlipoca, zeul cerului nopţii şi al conflictelor, căruia an de an îi era oferit, drept ofrandă, un tânăr aztec.

Femeia coti brusc la stânga, pe Calle Licenejado de Verdad. Detectivul se afla la doar câteva zeci de metri în spatele ei, făcând slalom printre oamenii care întorceau curioşi capul după cei doi.

Peste câteva clipe, femeia dărâmă intenţionat căruciorul cu *hamburguesas* al unui comerciant ambulant, pentru a-şi întârzia urmăritorul. Câţiva trecători se repeziră să adune chiflele calde de pe jos, iar Columbus Clay fu cât pe ce să cadă peste ei. Văzu, la doar câţiva metri în faţă, că strada se termina brusc, cu un gard din fier forjat care unea clădirea Direcţiei de Studii Arheologice şi *Palacio de la Autonomia.* Agilă, femeia sări gardul din două mişcări şi coti din nou la stânga, după placa mare de piatră ce marca intrarea în situl arheologic Templo Mayor. Detectivului îi luă ceva mai mult de două mişcări să sară gardul înalt de doi metri, iar când reuşi, o văzu pe fugară cum se depărtează. Nu era dispus să renunţe, cât încă îl mai ţineau plămânii şi picioarele, şi continuă urmărirea, alegând scurtături abrupte printre ruinele inegale ale Templo Mayor. Erau acum doar ei doi, între pietre şi resturi de ziduri, aşa că detectivului îi fu un pic mai uşor să o păstreze în raza lui vizuală, chiar dacă, mai sprintenă, femeia se tot depărta.

De pe platforma de sticlă ce mărginea perimetrul sitului, turiştii veniţi să viziteze celebrele ruine aztece îşi arătau unii altora, cu degetul, cele două siluete fugare.

La scurt timp, femeia ieşi din aria arheologică. Trecuse de ruine, însă detectivul nu o scăpa din ochi. În faţă apăru clădirea Autorităţii pentru Centrul Istoric. Fugara intră în linie dreaptă pe o alee marcată cu însemnul *„prohibido el paso”*[30], mărginită de tufişuri de pittosporum sălbatic şi pavată cu pietricele albe mărunte. Pietrele săreau în urma ei, ridicate în viteză. Întoarse capul o fracţiune de secundă şi îl zări pe urmăritor chinuindu-se s-o ajungă. Acceleră într-

[30] Trecerea oprită (în limba spaniolă) (n. red.).

un sprint infernal şi coti iute pe o altă alee, mai îngustă, pavată cu bitum. Vedea deja cum stradela pe care o apucase se înfundă într-un zid des de tufe şi arbuşti. Mai întoarse o dată capul, să fie sigură.

Detectivul rămăsese în urmă. Era pe la jumătatea aleii pavate cu pietricele albe, când zări pe jos, în fugă, câteva mărgele colorate. Reţinu locul şi continuă să alerge. Văzu aleea de bitum la stânga şi se înscrise pe ea. În douăzeci de metri însă, aleea se sfârşi. Columbus Clay se opri, îşi sprijini mâinile pe genunchi şi rămase aşa, aplecat, să-şi tragă sufletul. Privi în stânga şi-n dreapta zidului de vegetaţie care pusese capăt cursei, însă nici urmă de femeie. Parcă o înghiţise pământul.

CAPITOLUL 53

Catacombele Templo Mayor, Ciudad de México

Imediat ce trase capacul canalului, întunericul o înghiţi. Îşi simţea inima bubuindu-i în piept în timp ce cobora pe scara ruginită a tunelului şi, la sfârşitul celor patruzeci de trepte, îşi permise un răgaz să-şi tragă sufletul. Apoi pipăi peretele până găsi cheia, descuie uşa metalică şi porni prin tunelul ceva mai larg până ce ajunse în faţa ultimei uşi de oţel. Zăbovi câteva clipe ca să-şi recapete pe deplin ritmul respiraţiei, după care bătu semnalul. Atl, care era de pază în ziua aceea, îi deschise.

— Repede, adu Codexul, îi ceru.

— *Tlatoani,* eşti bine? întrebă el îngrijorat.

— Da, sunt bine, sunt foarte bine, începu femeia să râdă dintr-odată.

Atl nu înţelegea. O vedea epuizată şi, în acelaşi timp, euforică. Se aşezase pe scaunul ei, în capătul mesei, şi-şi luase capul între mâini, iar acum bărbatul nu mai ştia dacă plânge sau râde. Părul răvăşit o acoperea cu totul şi şuviţele îi săltau la fiecare sunet ciudat pe care îl scotea.

— Eşti sigură? Să-i chem şi pe ceilalţi?

— Sunt sigură! Nu, deocamdată nu chema pe nimeni. Adu-mi Codexul.

Atl nu mai întârzie. Se duse la firida în care era ascunsă cartea şi i-o puse femeii în faţă.

— S-a schimbat ceva în plan? Te văd aşa...

— S-a schimbat totul, Atl, totul!

Tlatoani deschise Codexul şi începu să citească pe sărite, în căutarea unui anume paragraf.

— „... i-a dat averea pe care a adus-o, care sunt pene bogate numite *quetzalli* şi altele numite *tzinitzcan,* altele numite *zacuan,* altele... iar pietrele preţioase, cum ar fi *chalchiuitl* şi *apozonalli...* sau piei de fiare sălbatice, sau sâmburi de cacao... au început să-l întrebe pe Moctezuma despre comoara regală, ca să poată spune unde se

află..."

Atl se așezase pe scaunul de lângă ea și o privea, absorbit, cum șoptește toate acele cuvinte vechi, în nahuatl.

— „... și i-a dus într-o încăpere numită Teucalco, unde ținea penajul bogat și alte bijuterii din pene și aur și pietre scumpe și apoi le-a scos înaintea lor... Spaniolii au început să îndepărteze aurul de pe penaj și de pe scuturi și de pe celelalte accesorii care se aflau acolo și, pentru a îndepărta aurul, au distrus toate penajele și bijuteriile bogate..."

Atl se apropie de scaunul femeii, ca și cum ar fi vrut să vadă mai bine cartea, apoi își puse o mână peste a ei.

— *Tlecatica, tlatoani...*

— Ce-ți veni, Atl? Ce-i asta? se încruntă femeia la el.

— Nimic, scuză-mă, doar remarcam. Ești foarte frumoasă!

— Atl, nu înțeleg, ce-i asta? Serios!

Lăsă cartea deoparte și îl scrută sever. Atl se retrase ca un copil certat, cu privirea în pământ, să-și ascundă sentimentele pe care le avea pentru tânăra femeie și pe care ochii lui le trădau acum. Se îndrăgostise de ea de când fusese acceptat drept *cuauhtlatoani,* de când o văzuse prima oară și sperase ca devotamentul său pentru cauză să fie, în sfârșit, înțeles ca devotament pentru ea.

— Să trecem peste asta... Te-am întrerupt! ziceai că au distrus toate penajele și...

— „Și au topit aurul... iar pietrele care li s-au părut bune, le-au luat...", continuă ea să citească. „Spaniolii au cercetat toată casa regală..." Ce nenorociți! exclamă indignată.

— O să reparăm asta, nu-i așa?

— Da, o să reparăm. O să îndreptăm nedreptatea, dar rănile rămân.

Femeia continuă să frunzărească paginile, oprindu-se din când în când asupra câte unui paragraf, dând din buze, în șoaptă, în nahuatl. Atl nu o mai privea, să nu se dea de gol mai mult de cât o făcuse, cu vorbele sale indiscrete.

— Gata, am găsit cheia! exclamă ea. Asta e!

De data asta, bărbatul se ridică de-a binelea, și, curios și el, citi titlul capitolului cu voce tare.

— „Din discursul pe care don Hernando Cortés l-a ţinut conducătorilor din cetatea Mexicului, din Tetzcucu şi din Tlacuba, după victorie, căutând aurul care fusese pierdut.” Aurul pierdut? Nu l-au luat pe tot când au intrat în Teucalco? întrebă el nedumerit.

— Au luat ce era la vedere. Ce le-a dat de bunăvoie, ca să-l lase în pace. Adevărata comoară a fost ascunsă de Moctezuma. Uite: „Şi atunci au venit stăpânii oraşelor care fuseseră cucerite şi şi-au adus tributul din aur şi pietre preţioase şi penaj bogat. Şi i-au dat totul lui Moctezuma, tot aurul a intrat în posesia lui.”

— Acum căutăm comoara? Nu mai căutăm dreptatea? întrebă Atl.

— Comoara asta ne va răzbuna şi ne va face dreptate. Atl, anunţă-i pe toţi să fie pregătiţi. Nu ieşi prin alee, probabil au trimis oameni să cerceteze locul, câteva zile nu mai folosim canalul, spune-le şi celorlalţi. Ieşi prin Jardín San Miguel, să-ţi iei echipamentul.

— Tu ce-o să faci?

— Rămân aici, mai am de lămurit nişte lucruri. Du-te acum. Ne întâlnim mâine, ca de obicei, la aceeaşi oră.

Atl se îndreptă spre un dulap improvizat şi-şi trase peste haine o salopetă portocalie, de lucrător la salubrizare. Îi aruncă o privire femeii, dar ea se cufundase deja în Codex, nu-i mai dădea atenţie.

— Pe curând, *tlatoani!*

Însă ea nu-şi ridică ochii. Întorcea paginile, una câte una, înainte şi înapoi, absorbită de căutarea ei. Se opri la pagina patru sute şaptezeci şi unu, capitolul treizeci şi patru – „Despre cum indigenii mexicani au prins cincisprezece spanioli”. Ilustraţia necolorată înfăţişa o scenă de luptă în care doi spanioli, rămaşi pe o barcă, trăgeau cu puştile spre un turn de pe uscat; turnul era păzit de azteci cu macane, iar mulţi dintre ei aveau în mâini capete tăiate. Din cel mai înalt turn se ţea bustul unui cardinal, iar în depărtare era desenată o corabie cu o cruce mare în loc de catarg.

Femeia scoase din buzunarul pantalonilor o coală împăturită, copie a altei pictograme. O aşează în dreptul ilustraţiei din Codex şi le compară. Din când în când, ochii i se luminau, iar degetul arătător se aşeza pe câte un element al ilustraţiei din pagină – şerpi, sceptru, viermi, capul din turn. Le număra în gând şi le permuta, până când, mulţumită, închise Codexul cu un zâmbet larg, lăsând documentul

acolo, ca semn de carte.

CAPITOLUL 54

Plaza de la Constitucion, Ciudad de México

După ce mai întârzie câteva minute scrutând împrejurimile aleii, Columbus Clay decise să se întoarcă în Zócalo. Știa că e foarte aproape, știa că miza era enormă și mai știa, din experiență, că dacă ar fi reușit prea ușor să o prindă, probabil nu ar fi rezolvat ce trebuia să rezolve cu adevărat.

Pe drumul de întoarcere se oprise să adune cele câteva mărgele colorate pe care le remarcase în goana după suspectă. Improvizase o pensă din două crenguțe de copac și le pusese cu grijă într-o punguță de plastic, din cele pe care le purta mereu asupra sa. Găsise șapte și spera ca, în ciuda dimensiunilor nu foarte mari și a formei lor rotunde, să poată totuși colecta măcar părți de amprentă. Apoi, era treaba lui Ramirez să le recompună și să le analizeze. Pietrele pe care le găsise păreau destul de valoroase, pietre naturale, prelucrate. Două erau verzi, jad sau fluorit, una roz, probabil cuarț, cea portocalie putea să bage mâna-n foc că era chihlimbar și încă trei negre, pe care nu le putu identifica.

Când ajunse în Zócalo, găsi piața le fel de aglomerată, pulsând în același ritm. Vânzătorii de poșete de contrabandă își reluaseră activitatea nestânjeniți, steguleţele colorate fluturau deasupra grupurilor gălăgioase de turiști, veniți din toate zările, iar o muzică rock asurzitoare se ridica spre drapelul Mexicului. Toate erau cum le lăsase jumătate de oră mai devreme, mai puțin *padre.* Columbus Clay își amintea precis dala unde îl găsise și unde îl și lăsase. Se uită de jur-împrejur de câteva ori, convins că preotul nu putea fi departe. Doar știa că detectivul ar fi dat de el oricum, cu siguranță nu-și asumase riscul de a pleca.

Deodată, un zgomot infernal zgârie timpanele trecătorilor din piață și-i făcu să-și acopere urechile, iritați. Cârâitul prelung ieșea din boxa trupei de rock, sprijinită pe soclul stâlpului înalt cu drapelul Mexicului. Ca toți ceilalți, detectivul privi într-acolo și aproape nici nu se miră să-l vadă pe părintele José împiedicat în cabluri. Se

îndreptă spre el, salvându-l la ţanc de dojenile tinerilor, cărora le stricase prestaţia.

— *Padre,* să mergem acum!

Îl înşfăcă de braţ, extrăgându-l din grup.

— Dar... încercă preotul să se opună.

— Niciun „dar”! îl repezi Columbus Clay.

Cei doi ieşiră din piaţă spre Avenida 16 de Septiembre. Detectivul îl trăgea după el pe preotul încăpăţânat şi împiedicat, hotărât să nu-i mai dea drumul.

— Unde mergem, fiule?

— La San Felipe, pe Madero, nu acolo spuneaţi că vreţi să ajungeţi?

— Ba da, dar ştiţi, ei nu ştiu că vin...

— Atunci, m-aţi minţit?

— Nu, nu, dar vedeţi, nu ştiu cum să vă zic, să merg acolo, aşa, neanunţat, m-am gândit între timp, parcă nu se face, nu e politicos, nu credeţi?

— Părinte, ori la biserică, ori la secţie. Unde preferaţi? îl repezi detectivul.

— San Felipe, răspunse *padre,* strâns cu uşa. Aţi prins-o pe Rosa? Aţi vorbit cu ea? De ce fugea?

— N-am prins-o, răspunse Clay sec.

— Vă rog să ne oprim puţin, îmi iese sufletu’, îl rugă preotul.

Se apropiară de mica terasă pe care patiseria El Molino o improvizase în stradă. Mirosuri îmbietoare de cafea şi cornuri calde ieşeau pe uşa deschisă, făcând trecătorii să inspire adânc. Îşi luară câte un *pan dulce* umplut cu gem de mango şi o limonadă şi se aşezară cu faţa la stradă, sub o umbrelă albastră. *Padre* muşcă cu poftă, apoi sorbi zgomotos lichidul amărui.

— Nu e un moment tocmai prielnic să vă plimbaţi prin Ciudad, părinte, după toate cele petrecute! zise Columbus Clay într-un final, după ce văzu că preotul se mai liniştise. Trebuie că aveţi treburi importante... Şi ce coincidenţă, să apară şi sora Rosa! Ca să nu mai vorbesc de nefericitele întâmplări care s-au abătut asupra dumneavoastră, de când cu asasinarea cardinalilor, dar şi de cele fericite, de a fi găsit documentul acela în Fecioară. Aproape că nu este

episod al acestei anchete în care dumneavoastră să nu fiţi pe-acolo. Astfel de lucruri te pun pe gânduri, ca detectiv, te fac să te întrebi dacă nu cumva...

— Vă rog, opriţi-vă! Văd unde vă duceţi cu insinuările, dar vă asigur că eu nu am făcut nimic ca să declanşez toate nenorocirile acestea de care vorbiţi... dimpotrivă!

— Dimpotrivă?! Asta înseamnă că nu sunteţi deloc străin de evenimente... dimpotrivă! îl provocă detectivul.

Padre José îşi plecă ochii în paharul de limonadă şi sorbi încă o dată, lung, din pai, să tragă de timp. Columbus Clay îl ţintuia cu privirea, aşteptând răbdător.

— Nu ştiu nimic de sora Rosa. Vă dau cuvântul meu! A venit la parohie cu o săptămână înainte de pelerinaj. Mi-a turnat o poveste tristă, despre care acum îmi dau seama că nu era adevărată, avea şi o recomandare de la un paroh din provincie, pe care n-am mai verificat-o. Ce era să fac? Am primit-o la mine. Sora Magdalena se descurca greu singură, m-am gândit că i-ar prinde bine un ajutor. Când a dispărut, în ziua crimelor, abia atunci am avut o bănuială. Dar aţi avut-o şi dumneavoastră, aşa că n-am mai zis nimic.

— Cu asta vă cred. De ce aţi insistat să treacă acel cortegiu de pelerini pe la parohie? Premeditaţi moartea cardinalilor?

— *Dios mío,* cum să vă treacă prin cap aşa ceva?

— Atunci aştept o explicaţie verosimilă. Nu vă mai ascundeţi după paiul ăla.

— Voiam să o ştiu pe Fecioară în siguranţă, trebuia protejată.

— Şi de-asta aţi expus-o riscului de a fi furată? De-asta v-aţi dus la Catedrală să o furaţi personal?

— Vă rog să mă credeţi, nu voiam decât să mă asigur că e pe mâini bune.

— Pe mâinile dumneavoastră, cel mai neîndemânatic dintre toţi? Să ne amintim cum aţi spart-o! Doar dacă nu aţi făcut asta intenţionat, insinuă Columbus Clay. Doar dacă nimic nu a fost întâmplător, iar statueta nu conta, ci doar mesajul pe care îl purta.

— Trebuia să fie doar o legendă!

— Deci ştiaţi ce conţine! Dacă era atât de valoros, de ce mi l-aţi dat mie?

— Pentru că eu nu mai pot face nimic, gemu disperat *padre* José. A venit timpul. Dar dumneavoastră puteţi.

— Ce să faceţi? Ce trebuia să faceţi? Ce timp a venit? Despre ce vorbiţi?

Părintele îşi luă crucea de la gât în mâna dreaptă şi o strânse atât de tare, încât, când îi dădu drumul, Columbus Clay putu să-i vadă urma înroşită în palmă. Îi era clar că *padre* José ducea o luptă interioară, pe care încă nu era dispus să o dezvăluie nimănui.

— E totul în mesaj. E totul în carte. Semnele s-au arătat. Eu nu vă pot spune nimic, credeţi-mă, dacă aş putea, v-aş spune.

— *Padre*, vă rog să mă ascultaţi cu atenţie. Nu este niciun semn, le-am investigat, cineva a făcut să pară că sunt semne, dar nu sunt!

Preotul făcu ochii mari.

— Nu sunteţi singurul care a crezut asta, continuă detectivul. Nu trebuie să vă învinovăţiţi. Mesajul din Fecioară a fost descifrat, eu l-am descifrat, dar, din păcate, e posibil ca şi altcineva să o facă, dacă nu îl opresc la timp. Iar timpul care a sosit, despre care vorbiţi, nu a bătut ultimul ceas. Încă mai avem câteva zile. Pe care ar fi bine să nu le irosim, aşa că vă cer să mă ajutaţi, pentru că, altfel, vă faceţi vinovat de obstrucţionarea anchetei.

— Nu asta mă sperie, fiule! Pe lumea cealaltă mă aşteaptă pedepse mai grele decât puşcăria. Lăsaţi-mă să mă gândesc până mâine. Duceţi-mă la San Felipe şi veniţi mâine tot acolo. Sper ca Dumnezeu să mă lumineze. Credeţi-mă, vreau să vă ajut, dar nu pot să vă ajut. V-am dat mesajul. Spuneţi că l-aţi descifrat. Dacă chiar aşa este, Dumnezeu vă va lumina, aşa cum sper că o va face şi cu mine.

CAPITOLUL 55

Zinco Jazz Club, Ciudad de México

Femeia se opri la numărul douăzeci de pe Calle Motolinia, unde o firmă luminoasă pâlpâia enervant la intrare. Își scoase ochelarii de soare cu rame groase, își desfăcu părul din cocul strâns la spate și împinse poarta grea. Intră pe un culoar lung, semiobscur, tapetat cu portretele unor muzicieni celebri. Zgomotul stradal se stinse repede, ca un ecou îndepărtat, fiind înlocuit de acordurile unei muzici improvizate. Cvartetul Zinco era în toiul repetițiilor pentru maratonul de jazz care urma să înceapă chiar în acea seară. Micul club avea aspectul unui adevărat sanctuar al muzicii, fremătând de emoții sonore. Luminile reflectoarelor se topeau intermitent pe pereți, pentru a lăsa apoi lumina chihlimbarie să scalde mesele din lemn întunecat.

Pe scenă, un pianist își plimba degetele negre pe clapele albe, într-un experiment cu care contrabasistul, mângâindu-și instrumentul, părea să fie de acord. Trompetistul, leneș, strecura din când în când câte un sunet puternic, luându-l prin surprindere pe barmanul concentrat să nu greșească măsura cocktailurilor pe care le pregătea din lichide colorate.

Femeia scrută sala și apoi se îndreptă spre locul în care văzuse fumul unei țigări de foi ridicându-se, precum o ceață, de pe fața unui bărbat așezat într-un colț retras, cu un pahar de whisky în față. O gorilă stătea în picioare, în spatele lui. Înaintă prin murmurul conversațiilor, călcând în ritmul clapelor. Puținele perechi de ochi de la mesele răsfirate o ignorau.

Bărbatul îi trase un scaun mai aproape.

— *Mi hermosa...*

— Încetează! i-o reteză femeia, aruncându-și ochelarii de soare pe masă.

— Bei un cocktail?

— Nu am timp. A intervenit ceva. Era cât pe ce să fiu prinsă.

Bărbatul își puse mâna peste a ei, dar ea și-o retrase rapid.

— E detectivul acela.

— Nu are cum. E mort!

Sigur pe el, pufăi din ţigară.

— Atunci s-a reîncarnat, pentru că e cât se poate de viu.

— O fi trecut la următoarea viaţă, nu aşa credeţi voi? râse zeflemitor bărbatul.

— Nu e nicio glumă! Era în Zócalo, cu preotul ăla.

— N-are cum, l-ai confundat. E mort şi îngropat de oamenii mei, în Sinaloa. Dacă vrei, îl dezgrop şi-ţi aduc inima lui, că pe a mea văd că nu o vrei, se prefăcu el rănit.

— Joaquín, dacă vrei partea ta de comoară, trebuie să-ţi faci partea ta de treabă. Până acum, ai ratat statueta şi l-ai ratat şi pe detectiv. Trebuie să schimbăm planul, să mi-l aduci pe preot, în felul acesta îl folosim ca momeală. Planul nostru se schimbă, pentru că şi planul lor s-a schimbat. Venirea papei e o farsă ordinară. Am mirosit-o de la început, dar acum am primit şi confirmarea. O capcană în care nu trebuie să cădem nicicum. Trebuie să rămânem vigilenţi. Şi tu nu te mai lăsa păcălit atât de uşor. N-ai nicio garanţie că cineva e mort, până când nu-i ţii inima în palme.

— Aşa cum o ţii tu pe a mea?

— Încetează odată, Joaquín! Jucăm istoria poporului mexican pe-o carte, şi ţie îţi arde de prostii!

— Nu mă interesează poporul, dacă nu te pot avea pe tine, zise el suflând indiferent o pală de fum.

— Atunci poate te interesează comoara. Măcar de dragul ei să încerci să te concentrezi acum.

— De dragul ei şi de dragul tău, să fie clar! rânji bărbatul, dezgolindu-şi dinţii şi privind-o ca un smintit.

Prin lumina slabă, femeia întrezări o siluetă cunoscută care avansa cu paşi siguri spre ei. Se opri în dreptul mesei şi o salută doar pe ea.

— *Cualli, tlatoani!*

Joaquín se ridică ameninţător, să-i pună mâna în gât nou-venitului, dar tânăra îl trase de mânecă, în jos.

— *Cualli, Atl!*

Atl îl privi cu cel mai profund dispreţ pe omul de lângă *tlatoani.* Figura lui de dezaxat şi tatuajul de pe chelie nu-l înspăimântau. L-ar

fi decapitat acolo, pe loc, şi i-ar fi smuls şi inima, dacă femeia de lângă el i-ar fi cerut-o. Însă *tlatoani* nu părea să se sinchisească.

— Vin imediat, aşteaptă-mă la intrare, îi ceru ea.

Atl se îndepărtă fără grabă, cu calm, dar pe dinăuntru fierbea.

— Ce te-a apucat? se răsti tânăra la Joaquín. Nu te iei de oamenii mei!

— *Soy un hombre muy orgulloso,* râse el.

— Mai bine ţi-ai folosi orgoliul să punem mâna pe comoară! Adu-mi-l pe preot. De restul mă ocup eu.

Tânăra se ridică, îşi strânse din nou părul în coc şi-şi puse ochelarii mari pe ochi, refăcându-şi deghizarea. Joaquín se ridică şi o cuprinse într-o îmbrăţişare ca de menghină, din care femeia se eliberă cu greu.

— Tu eşti comoara mea! îi strigă în urmă, apoi continuă să-şi pufăie ţigara de foi, indiferent.

CAPITOLUL 56

Taquería Los Cocuyos, Ciudad de México, seara

— Sper că asta nu se consideră o cină din cele pe care mi le datorezi, râse Isobel mușcând pofticioasă dintr-un *taco campechano,* cu piept de porc și cârnați afumați.

— Nu, nu, desigur! răspunse Columbus Clay, încercând să-și acopere cu mâna gura plină de aromele puternice de chili și lichior de anason, cu care era îmbălsămată *tortilla* lui din limbă de vită.

Mica *taquería* de pe Calle Bolivar, foarte aproape de centrul istoric, era una dintre cele mai renumite în capitală. În interior erau câteva mese, dar cei doi preferară să mănânce în mers, în drum spre El Zócalo.

— Mulțumesc că mi-ai acceptat invitația.

— Cu drag, Columbus! Îmi face bine să mai ies din bibliotecă.

— Mă simt vinovat că din cauza mea a trebuit să-ți petreci ziua tot acolo.

— Am crezut că ai lămurit ce aveai de lămurit, cu Codexul și harta aceea ciudată, din pisică. Trebuie să recunosc, când mi-ai cerut să extrag toate referirile la comoară, am fost chiar surprinsă. Eu am crezut că e doar o glumă de-ale tale, când am vorbit ultima oară.

— Dar ai făcut-o totuși, nu?

— Bineînțeles! Însă, te previn, nu sunt puține aceste trimiteri și nici nu știu cât de serioase sunt. Dintre toate, una mi-a atras atenția în mod deosebit.

— Să ne așezăm aici, abia aștept să-mi spui, zise detectivul arătându-i o bancă de piatră din multele care mărgineau Piața Constituției.

La ora aceea a serii, peste El Zócalo plutea lumina unui amurg roșiatic. Trecătorii se împuținaseră, iar cei pe care îi prinsese ora cinei afară se grăbeau spre casele lor. Doar câteva grupuri de turiști păreau a nu se sinchisi de ceas, stăruind să profite de tot ce putea să le ofere *La Ciudad* în scurtul răstimp pe care îl petreceau pe meleaguri mexicane. Cei doi își terminară taco-urile în liniște, pe bancă, privind

acel du-te-vino fără noimă din imensa piață.

— Am imprimat o copie după ultimele foliouri ale Codexului, zise Isobel după ce-și șterse mâinile micuțe cu o batistă de hârtie. E un întreg capitol, patruzeci și unu, ultimul, de altfel, care prezintă încercarea lui Cortés de a stoarce informații despre aurul lui Moctezuma de la căpitanii azteci.

— Și celelalte?

— Mai sunt referiri, pe ici, pe colo, la tot felul de comori, dar nu atât de importante pe cât pare aceasta. Inventare ale tezaurelor pe care spaniolii le-au găsit și le-au expediat cu corăbiile în Europa, la Vatican sau în Spania. Acesta este cel despre care îți spuneam că pare cel mai relevant, în primul rând, pentru că e confirmat de acei căpitani, deci nu este o legendă, cum ar putea să pară. Apoi, pentru că vorbește despre „aurul pierdut", adică e clar un tezaur pe care conchistadorii nu au reușit să pună mâna.

— Pierdut în sensul că nu a fost găsit, sau pierdut literalmente?

— Nu mi-e nici mie foarte clar, chiar și în nahuatl e greu să-ți dai seama, ascultă: „În timp ce cei trei seniori din cetatea Mexicului, din Tetzcucu și din Tlacuba se aflau împreună cu căpeteniile lor în fața lui Don Hernando Cortés, el i-a ordonat Marinei..."

— Cine era Marina? o întrerupse detectivul. E prima oară când aud de ea.

— O tânără indigenă, adusă de spanioli dintr-o așezare vecină cu orașul Teticpac, ca interpretă. Așadar, „i-a ordonat Marinei să le spună unde este aurul. Și atunci mexicanii au scos toate bijuteriile pe care le ascunseseră într-o canoe plină și au pus totul în fața căpitanului și spaniolilor care erau cu el. Și când a văzut, Don Hernando Cortés a zis: «Nu există mai mult aur decât acesta în Mexic? Scoateți tot aurul, îl vreau pe tot.» Iar apoi o căpetenie care se numea Tlacutzin a vorbit către Marina, răspunzând: «Spuneți domnului că atunci când a ajuns la casele împărătești, prima dată a văzut tot ce era, și am sigilat toate camerele cu chirpici. Nu știm ce s-a întâmplat cu aurul de acolo. Era tot, și ei l-au luat, și noi nu mai avem nimic acum.» Iar un căpitan spaniol a răspuns: «E adevărat că noi am luat totul, dar ne-au atacat în acel pas al canalului numit Tolteca Acaloco». Și atunci un șef mexican pe nume Cioacóad

Tlacutzin i-a răspuns Marinei: «Spune-i că noi nu ne luptăm pe apă cu canoe şi nici nu cunoaştem acest mod de a lupta, că doar cei din Tlaltelulco se luptă pe apă, dar spaniolii le-au tăiat şefii. Şi credem că tot ei au luat şi aurul». Şi atunci Cuauhtemoctzin a răspuns şi a zis căpeteniei Cioacóatl: «Ce spui aşa este, că l-au luat cei de la Tlaltelulco, de aceea au şi fost făcuţi prizonieri, şi au returnat totul la Texopan, totul s-a pus laolaltă, şi asta este aici, şi altul nu mai este». Marina a zis atunci: «Căpitanul spaniol spune că nu este totul aici»".

— Deci nu era totul...

— Se ceartă între ei încă vreo două-trei pagini pe acest subiect. Ba că au mai ascuns femeile indigene din aur şi bijuterii, ba că au mai furat soldaţii spanioli.

— Şi ajung la vreo concluzie? întrebă nerăbdător detectivul.

— Până la urmă, una din căpetenii, Miscoadailótlac Auelitoctzin, povesteşte că imediat ce au aflat de intenţiile spaniolilor, văzând că nu era rost de pace, căpeteniile tuturor oraşelor sau provinciilor ce urmau a fi atacate şi cucerite au strâns tot ce aveau de valoare şi i-au predat lui Moctezuma tot tezaurul celor câteva zeci de oraşe.

— Scrie asta negru pe alb?

— Da, îţi citesc: „Şi atunci au venit stăpânii oraşelor cucerite şi şi-au adus tezaurul din aur şi pietre preţioase şi penaj bogat. Şi i-au dat totul lui Moctezuma, tot aurul a intrat în posesia lui".

— Comoara lui Moctezuma. *Oro y piedras preciosas y plumajes ricos.*

— Mai este o referire, când Marina îi spune lui Cortés, traducând pentru el din nahuatl în spaniolă: *„El señor capitán dice que busquéis doscientos tesuelos de oro tan grandes como así"*[31].

— Două sute de talere, reflectă Columbus Clay.

— E ceva, nu? făcu Isobel, impresionată. Şi asta numai aur. Îţi imaginezi restul comorii? Ce patrimoniu! Cât trebuie să fie de valoroasă!

— Cât libertatea unui popor, zise gânditor detectivul.

— Ce spui acolo, Columbus?

— Mă gândeam... De când sunt aici, în Mexic, aproape nu e zi să

[31] Domnul căpitan spune că trebuie căutate două sute de piese de aur mari cât aceasta. (în limba spaniolă) (n. red.).

nu aud pe cineva vorbind cu nostalgie de vremurile de altădată, cu resentiment faţă de spanioli, invocând mereu veritabilul etos mexican, orice ar putea însemna acest lucru. Oamenii deplâng tradiţiile sufocate de creştinism, regretă tot ce s-a pierdut în bătălia de acum cinci sute de ani, şi mă întreb dacă nu cumva Moctezuma s-a predat pe sine spaniolilor, ca să nu predea comoara. Cea pe care a ascuns-o. Pentru ca urmaşii săi să-şi poată răscumpăra libertatea cu acel tezaur, odată găsit. Mexicanii par a fi neîncetat, de la cucerire încoace, în căutarea unei identităţi pierdute.

— Mai bine zis, „furate".

— Iată, până şi tu, o femeie educată, perfect integrată în istoria prezentă a ţării tale, gândeşti aşa. Nu e de mirare că studenţii tăi au şi ei această aplecare. Probabil că inconştient le transmiţi lucrul acesta.

— Mă acuzi de sabotaj cultural, Columbus?

— Nicidecum. Într-un fel, găsesc legitimă lupta poporului mexican pentru păstrarea specificului cultural, pentru conservarea fizionomiei sale morale, căci toate acestea vin dintr-o mândrie naţională care a fost călcată în picioare. Dar reparaţia, într-o lume raţională şi civilizată, în care pretindem noi că trăim, nu poate fi făcută prin acte iraţionale şi primitive, cum sunt crimele pe care le investighez.

— Ochi pentru ochi...

— Spaniolii au ucis căpeteniile aztecilor, iar acum mexicanii fac acelaşi lucru cu căpeteniile spaniolilor.

— O răzbunare pregătită cinci sute de ani.

— Aşa pare. Doar că un lucru pe care l-am învăţat în meseria asta de detectiv e că lucrurile nu sunt întotdeauna ce par.

CAPITOLUL 57

Iglesia de San Felipe de Jesús, Ciudad de México, a doua zi dimineaţa

Padre José îşi petrecuse noaptea pe treptele altarului bisericii, refuzând invitaţia călugărilor de a-l caza într-un dormitor. Stătuse acolo, străduindu-se să rămână treaz, chiar dacă din când în când mai picotea, cu capul sprijinit de marmura rece. Îl rugase pe Dumnezeu, îl rugase pe Fiul acestuia, o rugase pe mama Fiului, Sfânta Fecioară, să-l lumineze, să-i spună ce să facă. Apoi se gândise că poate ar fi mai eficient să-l roage pe San Felipe, căci era în biserica ce-i purta numele, adică, după judecata părintelui, cu şanse mai mari să-i audă ruga.

Aflase povestea acestui prim sfânt mexican în detaliu, la cina pe care i-o oferiseră călugării. Papa Urban al VIII-lea îl beatificase, iar mai târziu Pius al IX-lea îl canonizase, transformându-l în primul mexican canonizat din istorie, venerat de întreaga ţară. Cu aproape cinci sute de ani în urmă, tânărul Felipe de Jesús fusese trimis în misiune în Japonia, unde biserica înflorise şi număra aproape o sută cincizeci de mii de creştini. Doar că împăratul Hideyoshi Taikosama declarase ilegală noua religie străină, considerând-o o ameninţare la adresa puterii sale. În consecinţă, guvernatorul local a expropriat corabia şi a păstrat tot ce a găsit de valoare, iar împăratul, complice la furt, i-a acuzat pe călugări de invadarea ţării. Felipe a fost închis împreună cu alţi cinci franciscani şi cu şaptesprezece creştini japonezi, cărora li s-au alăturat trei băştinaşi care tocmai fuseseră primiţi în noviciatul iezuit din Osaka. Împreună, au format grupul de credincioşi care aveau să rămână în istorie drept „martirii din Nagasaki". În ianuarie 1597, supuşii împăratului le-au tăiat prizonierilor creştini urechile stângi, iar apoi i-au mânat într-un marş de peste o mie de kilometri, în plină iarnă, de la Tokyo la Nagasaki, prin regiunile cu cea mai mare prezenţă a creştinilor, pentru ca tortura lor să le servească drept lecţie. O lună mai târziu, pe dealul Nishizaka, la marginea oraşului, toţi călugării au fost răstigniţi pe ţăruşi înalţi, cu mâinile, picioarele şi gâtul legate în inele de fier.

Primul care a murit a fost chiar fratele Felipe. Inelul i-a sugrumat într-atât gâtul, încât s-a sufocat destul de repede. Înainte de a-şi da ultima suflare, a şoptit de trei ori: „Isuse, Isuse, Isuse”.

— Isuse, Isuse, Isuse, îngâna şi *padre* José, întins pe marmura rece. M-ai făcut paznicul credinţei şi comorii tale, mi-ai pus pe suflet greutatea secretului, care, desigur, nu se compară cu povara crucii tale, dar, te rog, dezleagă-mă de taină, ajută-mă, nu mă lăsa să o duc singur acum!

O rază de lumină pătrunsese prin vitraliul colorat şi desena forme geometrice incerte pe albul altarului. La cât era preotul de obosit, de amorţit şi de ameţit de fumul lumânărilor şi mirosul mătăniilor, imaginaţia lui recompuse din proiecţia de lumină colorată portretul unui Isus vag. Se ridică cu greu de pe podeaua de piatră, dar cu sufletul mai uşor. Ştia ce are de făcut. Dumnezeu îl va înţelege şi îl va ierta. Se îndreptă de şale şi porni, aproape somnambul, spre ieşirea din biserică, să tragă aer curat în piept. Lumina zorilor îi gâdilă pleoapele şi nările şi-l făcu să strănute. Câţiva porumbei, care ciuguleau pietricele pe trotuarul proaspăt măturat, îşi luară zborul speriaţi. Nu era nici ţipenie de om afară, iar maşinile treceau când şi când, pentru a aproviziona micile magazine alimentare din zonă. O dubiţă albă cu un logo desenat stângaci pe caroserie, reprezentând un cocoş falnic înconjurat de câteva găini moţate, pârâi pe lângă el. Câţiva metri mai încolo, vehiculul se opri într-un nor negru ce ieşea din ţeava de eşapament. Un şofer asudat, care părea deja obosit, deşi ziua nici nu începuse bine, se îndreptă spre preot.

— Părinte, mă poţi ajuta un pic, te rog? zise el, deschizând o uşă din spatele dubei.

— Fiule, aş face-o cu dragă inimă, dar nu mă pricep la maşini.

— Hai, doar să-mi ţii ceva! insistă şoferul.

Văzându-l în necaz, *padre* José se apropie de dubă. Când ajunse în spatele maşinii, şoferul îl luă pe sus, îl aruncă în interior, trânti uşile cu zgomot şi demară în trombă.

Preotul începu să bată cu pumnii în pereţii de tablă, însă cineva îl apucă de mâini şi i le suci la spate. O durere ascuţită îl străpunse, dar nici nu apucă să urle, căci gura îi fu astupată.

— *Padre, calmate!* N-o să păţeşti nimic, dacă stai potolit. Te

aducem înapoi, dar întâi să ne facem treaba, rosti o voce groasă de bărbat.

Preotul dădu din cap că înţelege, deşi nu înţelegea nimic din ce i se întâmpla. Mâinile îi fură legate cu o sfoară, apoi un căluş dintr-o cârpă murdară îi intră în gură, ca o zăbală. Fu culcat pe podeaua maşinii, fără să-l poată vedea pe cel care-l răpise. Nu ştia cine ar putea fi, nu-i recunoştea vocea.

Maşina se opri după vreo cincisprezece minute. Omul din dubă îi puse un sac în cap, apoi îl împinse să coboare. Simţi că e luat pe sus de cei doi bărbaţi, picioarele lui abia mai atingeau pământul. Nu încercă să se opună, nu avea rost. Auzi o uşă scârţâind, coborâră câteva trepte, fu împins pe ceea ce simţea că e un tunel îngust, urmă o altă intrare, cotiră de câteva ori şi, într-un final, o a treia uşă se deschise şi fu îmbrâncit într-o altă încăpere.

— *Es tuyo!*[32] zise unul dintre bărbaţi, dându-i un brânci preotului.

— Lasă-l aici, mă descurc. Rămâne cum am stabilit, i se adresă femeia răpitorului.

— La dispoziţia ta, *mi amor!* îi făcu acesta cu ochiul, după care îi trase preotului sacul de pe cap şi ieşi, însoţit de şoferul asudat.

Padre José făcu ochii cât cepele când o văzu pe femeia din faţa lui, stând impasibilă, pe un scaun de lemn, într-o pivniţă goală şi slab luminată. Începu să geamă, încercând să spună ceva prin cârpa îndesată în gură. Rămas singur cu femeia aceea diabolică, se simţea mai în nesiguranţă decât cu omul din dubă. Începu să dea din mâini, cât îi permitea legătura sforii, şi din picioare.

— Potoleşte-te, îi ordonă ea pe un ton aspru.

Nu avea de ales. Se opri. Oricum, era atât de obosit după noaptea albă şi lungă pe care o petrecuse în rugăciuni, încât nu mai avea putere să se zbată. Căută din priviri un scaun, însă cel pe care stătea femeia era singurul din cameră, iar ea nu părea dispusă să i-l cedeze. Aşa că se lăsă în genunchi, pe podeaua rece, scoţând gemete de durere.

— Să nu-ndrăzneşti să te plângi! Tu şi ai tăi aţi îngenuncheat o civilizaţie întreagă cu minciunile voastre bisericeşti sfruntate, cu

[32] E al tău (în limba spaniolă) (n. red.).

corupţia şi lăcomia voastră nemăsurată, aţi falsificat istoria şi aţi supt sângele şi spiritul poporului mexican. E timpul să plătiţi pentru asta.

Se ridică şi începu să-i dea târcoale. *Padre* José rămase neclintit, cu capul plecat, urmărind traseul unei furnici apărute de niciunde. Se concentră pe minuscula insectă, în încercarea de a se desprinde de realitatea cruntă în care fusese aruncat. Talpa femeii se aşeză chiar sub nasul lui, strivind mica creatură. Atunci el îşi ridică ochii, urcând pe silueta mlădioasă a tinerei până când îi întâlni privirea. În ochii ei negri se adunase toată ura de pe lume.

— O să-ţi scot căluşul. Dacă ţipi, va fi ultimul sunet pe care îl vei scoate.

Preotul dădu din cap că a înţeles şi femeia îl eliberă de zăbală.

— Rosa... îngăimă el, Dumnezeu să te ierte!

— Scuteşte-mă! Când ai stabilit să te întâlneşti cu detectivul?

— La zece, îi spuse preotul adevărul, pentru a-i câştiga încrederea. La San Felipe. O să se îngrijoreze dacă nu o să fiu acolo.

— De unde atâta grijă pentru tine?

— Nu ştiu... O avea milă pentru un bătrân preot neputincios ca mine.

— Neputincios pe dracu'! izbucni femeia. Eşti orice, numai nevolnic nu. Am ştiut din prima clipă, de când ai luat banii, teancul de o sută de mii de dolari, şi te-ai folosit de ei fără niciun scrupul.

— Tu mi i-ai dat?

— Dar cine altcineva? Eu şi partenerul meu. Doar că mi-e din ce în ce mai clar că, în loc să ne folosim noi de tine, te-ai folosit tu de noi. Aşa că nu te preface neputincios acum, poate-ţi merge cu detectivul acela, dar cu mine nu ţine. Ai fi făcut orice să aduci statueta la tine. Acum e timpul să-mi spui de ce, dacă ţii la viaţa ta. Dacă nu, te trimit pe lumea cealaltă, fără niciun regret.

— E un obiect de cult valoros, mi-aş fi scos parohia din anonimat şi aş fi pus-o pe agenda mai-marilor Bisericii.

— Aha, înţeleg! Deci nu de asta ne-ai fost complice la deturnarea pelerinajului, acceptând banii, nu de-asta ai încercat apoi să o furi. Nu de asta!

În timp ce pronunţa ultimele cuvinte, scoase din buzunarul pantalonilor şi despături copia pictogramei de pe *amate,* care-l

înfăţişa pe papă decapitat. I-o puse sub ochi preotului, care se albi la faţă, îngrozit. Reacţia nu-i scăpă femeii. Îl apucă de piept şi-l ridică în picioare.

— Hm! făcu ea măsurându-l cu privirea, fără să-l slăbească din strânsoare. Asta ar explica multe! Cine-ar fi zis că ceea ce noi credeam că e o simplă momeală era de fapt peştele cel mare?

CAPITOLUL 58

Palacio Nacional, Ciudad de México, ora unsprezece

— Vreau înregistrările tuturor camerelor stradale din cvartalul cuprins între Avenida 5 de Mayo, Calle 16 de Septiembre, Avenida Cardenas şi Avenida Simon Bolivar, tot ce a mişcat între şase şi zece dimineaţa. Nu-mi da timpii morţi, deschide bine ochii, Ramirez!

— Am înţeles, domnule detectiv!

— Ce-ai făcut cu mărgelele?

— Am compus două amprente diferite, însă nu corespund nici uneia din cele pe care le avem în baza de date.

— Deci n-au cazier.

— Aşa se pare. Dacă aveţi vreo bănuială, putem colecta, cu ordin judecătoresc.

— Nu acum. Am altceva de rezolvat. Te caut eu, fă ce ţi-am spus, urgent!

Columbus Clay traversă El Zócalo, care se aglomerase între timp, dinspre 5 de Mayo, până ce ajunse în locul în care, cu o zi mai devreme, dăduse peste *padre* José. Se uită în jur şi-şi proiectă în minte triunghiul pe care îl alcătuiau Palatul Naţional, Catedrala şi Templul, un adevărat Triunghi al Bermudelor, în care indiciile apăreau şi dispăreau într-un mod pe care nu reuşea să-l înţeleagă.

„Mustăţile şi nasul", îşi spuse. „Mustăţile şi nasul. Iar aici ar trebui să fie limba."

Reconstitui întâlnirea cu preotul şi sfârşi prin a se pune şi el în genunchi pe dală, sub privirile curioase ale trecătorilor. Bătu cu pumnul în piatra rece, însă niciun sunet ciudat nu-i atrase atenţia. O compară cu cele alăturate, fără să observe nicio diferenţă. Îşi plimbă degetele pe canturile ei şi tot nimic. Se ridică, îşi scutură pantalonii de praf şi porni hotărât spre *Palacio,* aflat la trei sute de metri în faţa lui.

De data aceasta pătrunse în clădire pe poarta centrală, chiar pe sub balconul principal, cu legitimaţia în mână. Gardianul făcu un gest să-l conducă, dar îi tăie elanul.

— Nu e cazul, nu mă rătăcesc.

— Dar, domnule detectiv, pentru *Despacho Presidencial* accesul se face prin altă aripă, nu prin *Patio Principal,* încercă garda să-l deturneze.

— Mă descurc.

Grăbi pasul spre monumentala scară principală şi urcă cele douăzeci şi şase de trepte de piatră, sărind câte două. Pereţii care o mărgineau păreau să cadă peste el, sub greutatea istoriei pe care o ilustrau frescele lui Diego Rivera. La capătul şirului de trepte, scara se bifurca, urcând către secţiuni diferite ale etajului superior şi conducând fie către birouri guvernamentale, Sala Consiliului şi biroul preşedintelui, fie spre diverse galerii şi săli muzeale.

Se pregătea să o apuce în dreapta, conform indicatorului care semnala spaţiile administrative, când surprinse cu coada ochiului un ghem roşcat alintându-se printre stâlpii de fier forjat ai balustradei. Se opri şi se întoarse în direcţia opusă, încercând să se apropie uşor de felină. Animalul, observându-i prezenţa, o zbughi pe un culoar lateral. Columbus Clay îl urmă, încercând să păşească la rândul lui ca o felină, fără să facă vreun zgomot. Pisica sălbatică se oprise şi se lingea acum nestingherită pe mocheta purpurie. Detectivul profită să se mai apropie puţin.

— *Michi, michi, michi, michi,* încercă el să o cheme. Nu cred că ştii spaniolă, Isobel ar fi fost de ajutor, tu poate înţelegi doar nahuatl.

Îşi dădea seama de ridicolul dialogului cu o pisică, dar prea puţin îi păsa. Tocmai când reuşise să se apropie, felina o zbughi, coborând pe nişte scări de serviciu. Detectivul o urmă, fără să o fugărească însă. După mai multe opriri şi schimburi de direcţie, se trezi că ajunse într-o sală imensă de la subsol, unde se aflau sistemele de încălzire, de ventilare şi de aer condiţionat. Dădu nas în nas cu un lucrător tehnic îmbrăcat într-un combinezon albastru, transpirat.

— V-aţi rătăcit? întrebă acesta ştergându-şi mâinile murdare cu o lavetă de bumbac.

— Nu, nicidecum. Sunt Columbus Clay, detectiv. Urmăream o pisică.

Lucrătorul pufni în râs, şi abia atunci îşi dădu seama şi detectivul cât de caraghios îi sunaseră vorbele.

— Ce-a mai făcut năstruşnica, de data asta? A zgâriat pe cineva, a furat mâncare?

— A, nu, nimic din toate acestea.

— Sunt nişte pişichere toate! N-o s-o prindeţi. Nimeni n-a prins vreuna vreodată.

— Am înţeles că sunt sălbatice.

— Da, şi la propriu, şi la figurat. Umblă nestânjenite prin toată clădirea, dar locul lor preferat e tot aici, în subsol. Mă bucur că le place în sala mea, am şi eu companie, probabil de la huruitul ăsta, e ca un tors, cred ca asta le atrage. Dar să ştiţi, deşi mă cunosc de-atâta vreme şi-mi ştiu mirosul, nici pe mine nu mă lasă să le ating.

— E adevărat ce se spune? Că sunt descendente ale celor de la curtea lui Moctezuma?

— Ehe, câte nu se spun pe-aici! Palatul e plin de poveşti, da' poţi să ştii? Unele or fi adevărate... Eu sunt de unşpe ani la ventilare, am servit sub trei preşedinţi. Pe pisicile astea le-am găsit aici când am venit şi probabil tot aici o să le las, când oi ieşi la pensie. N-am voie să ies din perimetrul meu, dar ele se plimbă peste tot, ca stăpânele, fără cartelă, râse muncitorul. Le văd câteodată venind cu câte un şoarece, ba chiar şi cu câte vreun şarpe-n gură. Aici nu au ce vâna, că vedeţi ce curăţenie e, dar mai încolo, în cealaltă aripă, unde se zice că e reţeaua de tuneluri subterane care leagă *Palacio* de Catedrală şi de *Templo,* cine ştie ce-o fi. S-au făcut săpături, au stat arheologii precum cârtiţele, ani la rândul, şi nu m-ar mira ca de-acolo să aducă şi ele toate mortăciunile.

— Încă se mai fac săpături?

— De vreo doi ani n-am mai auzit nimic, or fi terminat, or fi scos deja ce-au avut de scos din acele *pasajes secretos,* dar ce tot îndrug? Eu chiar nu mă pricep.

— Înţeleg. Vă mulţumesc şi spor la treabă! îi ură Columbus Clay.

Se întoarse pe acelaşi drum, până la locul bifurcaţiei treptelor principale. Gardianul îl văzu şi zâmbi, oarecum satisfăcut că detectivul se rătăcise, după ce-i refuzase ajutorul.

Merse vreo cinci minute până ajunse în aripa care adăpostea birourile administrative şi pe cel prezidenţial. Secretarul îl anunţă protocolar, iar detectivul pătrunse în încăperea impunătoare, cu

pereții acoperiți cu lambriuri de lemn fin și tapet de mătase. Pe una din laturi, portretul lui Benito Juárez amintea istoria zbuciumată a Mexicului. Președintele se ridică din spatele biroului său masiv și îi strânse mâna.

— Sincer să fiu, domnule Clay, nu mă așteptam să ne revedem, după acțiunea iresponsabilă din Sinaloa.

— Mă bucur să vă dezamăgesc, domnule președinte!

— Cum merge planul nostru? Eu mi-am jucat rolul, sper că și dumneavoastră sunteți capabil să vă duceți la capăt sarcina.

— Lucrurile sunt sub control.

— Și-atunci? Ce vă aduce din nou la mine?

— Vă amintiți, desigur, presupunerea mea, cu caracter provizoriu la momentul acela, pe care v-am înaintat-o cu privire la subtextul morții cardinalilor.

— Da, bineînțeles, cum aș putea să uit o asemenea aberație? L-ați mai și trimis pe comisarul general cu raportul acela, de se bâlbâia tot, săracul! O presupoziție nefondată, în opinia mea, pe care mi-o mențin.

— Am reflectat îndelung, să știți...

— Foarte bine ați făcut! îl întrerupse președintele. Nu poți trage concluzii atât de drastice și de dramatice despre fenomene care nu pot fi observate direct, doar pe baza unor impresii pe care le aveți dumneavoastră, un străin, despre poporul nostru. O aroganță pe care mi-e greu să o trec cu vederea, cu tot respectul datorat renumelui dumneavoastră de profesionist.

— Am reflectat îndelung, spuneam... Într-adevăr, o sectă, oricât sprijin popular ar avea, și vorbim de milioane de indigeni, nu poate câștiga acest război istoric, pe care eu îl prezum, fără sprijin guvernamental. Iar din câte știu, partidul dumneavoastră, PRD, a făcut o prioritate din a pleda pentru respectarea și protecția comunității indigene, chiar derapând, pe alocuri.

— Ce tot spuneți acolo? se indignă președintele.

Columbus Clay luă o pauză, pentru a-i permite șefului de stat să se calmeze. Își întoarse privirea spre unicul tablou din cameră, portretul solemn al lui Benito Juárez, pictat de Santiago Rebull într-un stil realist. Fundalul simplu îi amplifica figura impunătoare. Juárez părea

că privește direct spre cei doi, intransigent. Lumina pe care pensulele lui Rebull i-o așezaseră pe chip îi adâncea și mai tare liniile feței, dându-i o severitate aparte.

— Dintre toți eroii naționali, văd că l-ați preferat pe Benito Juárez. L-am remarcat de la prima vizită în biroul dumneavoastră.

— Nu schimbați subiectul, domnule Clay! Îmi datorați o explicație!

— În primul rând, cred că singurul lucru pe care vi-l datorez este rezolvarea acestui caz. În al doilea rând, vă asigur că intenția mea nu e să ocolesc subiectul, dimpotrivă. E o remarcă pertinentă care, vă asigur, are rolul ei în discuția noastră. Nu obișnuiesc să fac conversație de complezență, nu am atât de mult timp la dispoziție.

— Nu văd în ce măsură recunoașterea contribuțiilor lui Benito Juárez la istoria Mexicului, prin afișarea portretului său în biroul meu, aduce vreo lumină în discuția noastră și lămurește crimele comise pe teritoriul țării mele, pe care v-ați angajat să le rezolvați. Poate-mi scapă mie ceva.

— Poate dumneavoastră vă scapă, însă mie nu. Un lucru pe care l-am învățat de când investighez acest caz este că, mai mult decât în orice altă anchetă pe care am condus-o, semnificația simbolică a detaliilor aparent nesemnificative este cheia rezolvării. De ce nu e Pancho Villa acolo, pe perete? Sau Emiliano Zapata, cu care ați fi împăcat și capra, și varza, căci era *mestizo,* din câte știu, deopotrivă spaniol și nahua. V-ați redecorat biroul când ați fost numit în funcție, și opțiunea dumneavoastră pentru portretul lui Juárez, pe care l-ați adus cu japca din Galeria Națională, a fost foarte fermă, mi s-a spus.

— V-ați ieșit din minți, domnule Clay! Imaginația dumneavoastră depășește orice limită! Mă judecați pentru gusturile mele artistice? Sau mă acuzați cumva că sunt patriot? Că îndrăznesc să afișez tabloul unui lider integru, cu spirit reformator, care a luptat împotriva dominației europene și a marcat profund istoria și identitatea națională a Mexicului? Este asta o acuzație?

— Nu vă judec și nici nu vă acuz. Nu e treaba mea. Eu doar investighez. Și constat că gusturile artistice vă reflectă foarte fidel opțiunile politice. Istoria Mexicului e tulbure, dar plină de figuri eroice. Dintre toate, cea mai pregnantă e cea a lui Benito Juárez, fără îndoială. Coincidență sau nu, singurul președinte indigen, cu

ascendență pură, zapotecă. Mai mult, și primul președinte indigen ales democratic în întreaga Americă postcolonială. Iar veneraţia dumneavoastră pentru el îmi dă de gândit.

— Gândiţi prea mult și prea departe, domnule detectiv. O să aleg să interpretez asta ca pe un defect profesional, pentru că, altfel, nu înţeleg decât că mă acuzaţi de conspiraţie, în cârdășie cu nu știu ce sectă, pentru ce? Pentru răsturnarea propriului meu guvern? Nu vedeţi cât de absurdă e ipoteza dumneavoastră?

— Nu la fel de absurdă pe cât a fost iniţiativa dumneavoastră de a-l invita pe papă în Mexic, dat fiind întregul context total nepotrivit.

— O idee pe care aţi apreciat-o chiar și dumneavoastră, la momentul acela.

— Da, și nu aţi avut nicio obiecţie când v-am spus că vreau să-l folosim pe papă drept momeală.

— A fost o capcană pentru mine? se înfurie președintele.

— La vremea aceea, era o capcană întinsă pentru criminal. Dar faptul că acesta și-a pierdut interesul pentru vizita pontifului, lucru pe care l-am putut constata din cursul ulterior al evenimentelor, m-a făcut să cred că anumite informaţii, cum ar fi că totul era o mascaradă, s-au scurs din cercul strâmt al participanţilor la plan.

— Vă rog să vă opriţi chiar acum! Mă acuzaţi de conspiraţie și de trădare fără niciun fundament. Până nu veniţi cu dovezi concrete, vă retrag sprijinul în anchetă. O să fac demersuri pe lângă guvern ca acest caz să treacă în custodia exclusivă a poliţiei noastre federale și o să cer retragerea dumneavoastră.

— Nu mă îndoiesc că guvernul, pe care îl conduceţi, și poliţia, care vă este supusă, vă vor susţine. Însă, cu riscul de a vă dezamăgi, cazul este al meu nu prin bunăvoinţa dumneavoastră, ci prin voinţa unor foruri care vă depășesc ca putere.

— Credeţi că mă tem de americanii care v-au trimis? Vă amintesc că sunteţi în Statele Unite ale Mexicului, nu în Statele Unite ale Americii. Suntem un stat suveran și independent, o suveranitate pe care o exercităm prin organele statului nostru, dintre care unul sunt eu, așa că facem cum considerăm, între graniţele noastre. Dacă eu decid să acord sprijin politic comunităţilor indigene sau să pun pe perete tabloul celui mai mare erou naţional, americanii n-au decât să

privească, CIA, DIA și FBI nu-și pot băga nasul chiar peste tot.

— În regulă, domnule președinte. O să-i comunic și șefului meu poziția dumneavoastră. Iar eu îmi voi vedea mai departe de treabă și vă voi lăsa să faceți ce credeți de cuviință. O zi bună!

Columbus Clay plecă fără să-i strângă mâna șefului statului. În drumul spre ușă, nu se abținu să mai arunce o privire portretului lui Juárez.

Președintele rămase consternat în scaunul său, care devenise, brusc, extrem de inconfortabil. Puse mâna pe telefon, formă un număr de trei cifre și-i ceru operatorului să blocheze semnalul pentru toate benzile, timp de trei minute, pe o rază de un kilometru în jurul Palatului. Apoi formă un alt număr și, după un schimb scurt de replici, se ridică și ieși și el în trombă.

CAPITOLUL 59

Muzeul Templo Mayor, Ciudad de México, imediat după

— Am tot încercat să vă sun, domnule detectiv, dar primeam acest mesaj, că vă aflați în afara ariei de acoperire.

— Nu mă mir. Ce-ai rezolvat? întrebă Clay, grăbind pasul spre muzeu.

— Sunt vreo câteva zeci de vehicule care au trecut prin fața bisericii. Le investigăm. Am cerut traseele GPS, o să mai dureze.

— Nicio cameră nu l-a surprins pe preot?

— Doar cea instalată la intrarea în biserică. Apare stând câteva clipe în cadru, apoi se depărtează, fără grabă, ca și cum ar pleca într-o plimbare matinală.

— Ce plimbare? Nicio plimbare! Cine e așa nebun să se plimbe la ora aia? Restrânge verificările la mașinile care au trecut prin fața bisericii fix înainte ca el să iasă și imediat după ce a ieșit și urmărește-le traseul.

— Așa o să fac, o să ne ia mai puțin în felul acesta. Revin cât pot de repede.

— Și vino într-o oră în fața intrării principale a Muzeului Templo Mayor, cu un scaner de amprente mobil. Trebuie să identific ceva pe loc, nu am timp de laborator.

— Voi fi acolo. E nevoie să iau o echipă cu mine?

— Nu. Să sperăm că nu.

Columbus Clay parcurse în mai puțin de opt minute drumul de la *Palacio* la muzeu și, după toată graba, i se păru că liftul urcă cu încetinitorul până la al patrulea etaj al clădirii. Secretara directorului Moctezuma îi zâmbi la intrarea în anticameră, însă nu mai apucă să-l anunțe, căci detectivul bătu scurt la ușă și, fără să aștepte vreun răspuns, năvăli înăuntru. Directorul era aplecat asupra unui ciob de lut pe care îl întorcea pe toate fețele cu o pensă.

— Domnule Moctezuma, aveți un minut?

— Imediat, răspunse acesta absent.

— E important, insistă detectivul.

Abia atunci directorul îl privi, pe deasupra ochelarilor speciali cu lupă.

— Nu mă-nțelegeți greșit, nu mă deranjează vizitele dumneavoastră, chiar și așa, inopinate, dar am foarte multă treabă.

— Credeți-mă, și eu! De aceea, cel mai eficient ar fi să-mi oferiți sprijinul, pentru a rezolva cât mai repede două ultime chestiuni.

— Ați avut sprijinul meu de la început, nu-i așa?

— Așa este, vă sunt recunoscător, însă acum s-ar putea ca solicitarea mea să vi se pară deplasată. Vă rog doar să vă conformați.

— Pare ceva serios, spuse directorul ridicându-se de la masa de lucru.

— În primul rând, am nevoie de zece lamele curate, din cele pe care le folosiți la microscopul dumneavoastră.

Directorul îl privi mirat, dar merse la sertar și scoase un set de lamele subțiri din sticlă.

— Acum vă rog să vă așezați fiecare deget de la ambele mâini pe câte o lamelă.

— Glumiți? Ce înseamnă asta, domnule detectiv?

— Este a doua oară când mă acuzați de neseriozitate. Vă asigur că nu este nicio glumă. Am nevoie de amprentele dumneavoastră pentru a le confrunta și, poate, exclude de pe anumite probe de anchetă.

— Ce probe?

— Asta nu vă pot spune, însă vă rog să faceți ce v-am cerut. Dezincriminarea dumneavoastră depinde de asta.

Directorul Moctezuma se conformă, dându-și seama că nu are de ales, însă privirea lui devenea din ce în ce mai severă.

— Gata. Sunteți mulțumit? întrebă, întinzându-i lamelele.

Columbus Clay le introduse într-o punguță de plastic și le așeză într-unul din multiplele buzunare ale jachetei sale.

— Credeți-mă, nu-mi face nicio plăcere și nici nu o fac pentru mulțumirea mea. Investigația o impune. Acum să trecem la cea de-a doua problemă.

— Sper să fie mai puțin ridicolă decât prima, zise directorul.

— Înțeleg că sub Palatul Național există niște tuneluri subterane secrete.

— Da, noi le numim *„Pasajes de la Profundidad”.*

— Ce e cu ele? Unde duc?

— Unele datează de pe vremea imperiului și sunt o parte importantă a șantierului nostru arheologic. Conectează clădiri istorice și locuri publice majore, comunică între ele ca într-o rețea, iar destinațiile finale sunt Palatul, Catedrala și Templul. Bănuim că există și alte dependințe secundare pe care le leagă, doar că am suspendat explorarea lor, din motive financiare. Dar să știți că nu e nimic secret!

— Adică?

— Chiar am restaurat câteva segmente și le-am deschis pentru vizitatori. Sunt o atracție turistică populară în Ciudad. Există tururi ghidate care permit explorarea anumitor secțiuni ale tunelurilor, pe care le-am consolidat cu ziduri de piatră și cărămidă. Ba chiar am și concesionat unele, în scopuri culturale, acum adăpostesc expoziții de tot felul. La altele, dimpotrivă, accesul e limitat, căci structura e deteriorată sau inundată. Îmi dau seama că ideea unor tuneluri așa-zis secrete poate inflama imaginația, dar, ca cercetător, vă asigur că nu e cazul.

— Bănuiesc că ați cartografiat zona.

— În mare parte. În estimările noastre este vorba de zeci de kilometri. Evident că nu am avut fonduri să acoperim totul, dar vă pot pune la dispoziție planurile în stadiul actual. Încă o dată, nu e nimic secret. Știu că circulă tot felul de mituri, ceea ce nu e rău deloc, căci astfel de legende adaugă o notă de mister istoriei orașului nostru, stârnesc curiozitatea și alimentează economia. Vă previn, ca să nu cădeți și dumneavoastră în capcana asta. Sunt prea puține dovezi concrete care să confirme aceste legende!

— Și-atunci, care era scopul tunelurilor?

— Mai degrabă erau folosite pentru a facilita deplasarea discretă și comunicațiile înalților funcționari guvernamentali și religioși în perioade de tulburări sociale, dar ar fi putut fi construite și pentru scopuri mai practice, cum ar fi evacuarea apelor sau transportul materialelor de construcție atunci când se edificau clădiri în zonă.

— Și aveți idee cine le-a construit?

— Am datat unele părți ale tunelurilor în epoca precolumbiană, avem dovezi clare că au fost folosite de azteci, dar rețeaua a fost cu

adevărat extinsă în perioada colonială, imediat după cucerire, chiar de francmasonii din acea vreme, pentru a conecta nu doar clădiri importante, ci și forturi și alte refugii pentru nobili și clerici. Rutele subterane erau o cale de evacuare rapidă în cazul unor pericole iminente, căci nu puține erau pe-atunci revoltele sau atacurile.

— De francmasoni ziceți? Are vreo treabă cu francmasoneria? se miră detectivul.

— Nu în sensul în care vă gândiți, râse directorul. E vorba de acea breaslă a zidarilor liberi, meșteșugari renumiți pentru trăinicia castelelor și catedralelor pe care le construiau, dar și pentru strictețea cu care păzeau tainele meșteșugului lor. Construcția tunelurilor, se pare, a fost supravegheată de ei.

— Deci nimic ieșit din comun.

— V-am prevenit! Nu știu la ce vă așteptați...

— La nimic, în mod special, era o informație pe care voiam s-o verific. Îmi dați planurile, vă rog?

— Doar nu vreți să intrați! V-am spus că nu e nimic secret, spuse directorul înmânându-i o planșă arhitecturală făcută sul.

— Atunci e cu atât mai simplu! Pe unde pot coborî?

— Fie pe aici, pe la ieșirea care dă în Templu, spuse Moctezuma indicând pe planșa pe care detectivul o derulase, fie prin Palacio.

— Și Catedrala?

— Acolo nu am terminat lucrările de consolidare, e destul de periculos, nu v-aș sfătui.

— Alte intrări sau ieșiri secundare nu există?

— Nu, din cât am explorat noi. Cu fondurile care ni s-au pus la dispoziție, atât am reușit să acoperim, v-am spus.

— În regulă, mulțumesc! Pe curând, domnule Moctezuma! zise detectivul și ieși la fel de brusc pe cât intrase, cu sulul la subraț.

Directorul nici nu mai apucă să-i răspundă, că ușa se închisese deja în urma vizitatorului. Se simți ușurat să scape de el, însă o gheară îi ținea inima. Planurile pe care i le înmânase detectivului nu erau actualizate. Nu integrase în AutoCAD și săpăturile recente făcute pe șantierul pentru al Șaptelea Templu, unde el sperase să găsească Incinta Sacră pe care o descriau relatările adunate de Sahagún în Codexul lui. Nu o găsise. Nu găsise nici altarul lui Huitzilopochtli.

Săpase, dăduse peste alte tuneluri secundare, pasaje înguste și joase, dar fără relevanţă. Nici măcar un artefact nu găsise acolo. Sperase să poată lucra la proiect cu fiica lui, dar, după ce îi dăduse și ei planurile, nu mai abordase subiectul.

Ușa se deschise din nou peste doar câteva minute, iar directorul se trezi cu detectivul iarăși în birou.

— Încă ceva, domnule director!

Moctezuma ridică ochii mirat, căci nu se aşteptase ca acel „pe curând” să însemne literalmente „pe curând”.

— Vă rog, ce mai e?

— Sunteți arestat.

Moctezuma începu să râdă copios.

— Ramirez, citește-i drepturile! *Tienes el derecho de quedarte callado*[33]*,* toată poezia.

Tânărul ofițer Ramirez înaintă spre el, cu insigna la vedere și o pereche de cătușe zornăind metalic. Râsul lui Moctezuma se stinse brusc.

— Aveți dreptul de a nu face nicio declarație, orice declarație pe care o veți face poate fi folosită împotriva dumneavoastră. Aveţi dreptul de a fi asistat de un avocat ales de dumneavoastră sau, dacă nu aveți posibilitatea financiară, vi se va asigura un avocat din oficiu.

[33] Aveți dreptul să păstrați tăcerea (în limba spaniolă) (n. red.).

CAPITOLUL 60

Ciudad de México, sediul Poliţiei Federale

— Nu înţeleg! Chiar nu înţeleg! Domnule ofiţer, opriţi, vă rog, maşina! se lamenta directorul Moctezuma pe bancheta de spate.

Ramirez conducea impasibil. Din când în când mai arunca o privire în oglinda retrovizoare şi-şi spunea în gând că poate n-ar fi o idee chiar atât de rea să-l lege şi la gură pe acest domn prezentabil, care părea să sufere de logoree.

— Unde este domnul Columbus Clay? S-a produs o mare eroare! L-am sprijinit cu tot ce am ştiut în ancheta dumnealui, e un mod tare ciudat de a-mi mulţumi. O să depun plângere, să ştiţi! Ce-o să spună întreaga comunitate academică despre mine? Sunt o persoană integră, nu puteţi să-mi faceţi asta! O greşeală impardonabilă.

Maşina opri în faţa edificiului albastru al Poliţiei Federale. Ramirez îl extrase pe directorul muzeului din habitaclul strâmt şi îl conduse înăuntru de braţ. Mâinile legate în cătuşe îi fuseseră acoperite cu un blazer, pentru a-l scuti de situaţia umilitoare de a fi văzut într-o asemenea ipostază de angajaţii muzeului. Liftul îi urcă la etajul al şaptelea, unde se afla Agenţia Federală de Investigaţii, iar cei doi îşi continuară drumul până într-un birou nu foarte mare, înţesat de dosare.

— Domnule... Nu v-am reţinut numele, vă repet, e o neînţelegere la mijloc! Nu aveţi niciun drept!

Directorul dădu să se ridice de pe scaunul pe care ofiţerul îl aşezase, dar Ramirez îl forţă să ia din nou loc.

— Domnul detectiv va sosi din clipă în clipă şi vă va explica.

— Aştept scuze, nu explicaţii, e o ofensă ireparabilă!

Ramirez se aşează de cealaltă parte a biroului şi începu să răsfoiască nepăsător un dosar, ignorându-l. Moctezuma bătea nervos cu talpa piciorului în podea, dar acest lucru nu părea să-l perturbe pe ofiţer, care-şi vedea nestingherit de ale lui.

— Dar ce-am făcut? Ce-am făcut? Pentru ce sunt arestat? I-am dat domnului Clay toate informaţiile pe care mi le-a cerut, şi chiar mai

multe! L-am ajutat cu acea *amate,* i-am pus la dispoziţie planurile tunelurilor, l-am lămurit cu Codexul. Nu ştiu cine, în locul meu, ar fi fost mai zelos de atât şi ar fi colaborat mai bine. Ce mai vreţi de la mine?

— Răbdare, îşi ridică Ramirez privirea spre el.

Moctezuma tăcu în cele din urmă, dar fierbea de indignare. Rumega la cele întâmplate şi nu reuşea să găsească nici măcar un motiv serios pentru a fi arestat. Într-un târziu uşa se deschise, şi detectivul păşi înăuntru. Moctezuma aproape că sări de pe scaun, nerăbdător.

— Domnule detectiv, îmi puteţi explica toată mascarada asta? Am drepturi, să ştiţi!

— Nu vă impacientaţi, vi le vom respecta pe toate!

— Pentru ce sunt arestat?

— Amprentele dumneavoastră au fost găsite pe un obiect personal aparţinând unui suspect sau, mai bine zis, unei suspecte.

— *Dios mio,* despre ce vorbiţi? Ce obiect personal? Ce suspectă? Vă asigur că e o mare neînţelegere la mijloc. Şi, ca să vă demonstrez buna mea credinţă şi completa mea lipsă de vinovăţie, vă mărturisesc că eu chiar mi-am făcut procese de conştiinţă din cauza planurilor pe care vi le-am înmânat mai devreme, ele nu cuprindeau şi ultimele săpături, căci nu am avut timp să le integrăm. V-am oferit toate informaţiile pe care mi le-aţi solicitat.

— Sunt convins de buna dumneavoastră credinţă, dar este posibil să fi fost complice fără să vă fi dat seama. Vă sunt cunoscute aceste obiecte?

Detectivul scoase o punguţă transparentă cu şapte pietre rotunde, colorate şi o apropie de ochii directorului.

— Sunt nişte mărgele de jad, cuarţ, chihlimbar, iar cele negre, obsidian, fără nicio îndoială. Ce-i cu ele? întrebă Moctezuma.

— Amprentele dumneavoastră au fost găsite pe aceste mărgele.

Directorul îngheţă, cu privirea în gol. Scene din trecut începură să i se deruleze în minte cu o viteză care-i făcea pupilele să se mişte rapid dintr-o parte într-alta. O nuntă câmpenească, râsete, săruturi, ierburi sacre fumegând, mâinile lui prinzând un colier pe un gât fin, pe sub un păr negru, bogat, un pat cald, apoi un alt pat, de spital, cea

mai frumoasă zi, care avea să fie şi cea mai urâtă din viaţa lui, un copil adus pe lume şi o soţie luată de pe lume, din nou un colier desprins de pe gâtul fin, păstrat treizeci de ani într-o cutie neagră, pentru a fi dăruit apoi din nou.

— Xochitl, şopti, cu ochii înlăcrimaţi şi vocea stinsă.

— Ce spuneţi?

— *Mi rosa,* trandafirul meu, fiica mea, bolborosi, izbucnind de-a dreptul în plâns.

Detectivul îi făcu semn lui Ramirez să-i dea directorului cutia de şerveţele de pe masă şi îl lăsă câteva clipe să se liniştească.

— Xochitl e numele fiicei dumneavoastră, cea de care mi-aţi vorbit? îl întrebă apoi. Xochitl înseamnă floare de trandafir?

Moctezuma nu răspunse. Îşi ştergea ochii şi dădea din cap a disperare. Columbus Clay se apropie de Ramirez, luă un pix şi desenă un mare X, încercuindu-l apoi, pe una din foile de pe birou. Ofiţerul dădu din cap că a înţeles, se ridică şi plecă.

— Domnule Moctezuma, recunoaşteţi aceste mărgele?

Bărbatul confirmă printr-o înclinare a capului.

— Sunt ale fiicei dumneavoastră?

— Au fost ale soţiei mele, spuse el, devastat. I le-am dăruit la nunta noastră. Apoi, când Xochitl a împlinit treizeci de ani, recent, i le-am oferit ei, să le poarte mai departe, ca un gest simbolic. Le avea la gât când ne-am văzut ultima oară. Nu se poate, domnule detectiv, trebuie să vă înşelaţi! Pur şi simplu, nu se poate! strigă, lovindu-se cu pumnii legaţi.

— Ar fi pentru prima oară în meseria mea de detectiv când m-aş înşela. De dragul dumneavoastră, de data aceasta sper şi eu să nu am dreptate. Dar probele sunt probe. Rămâne de văzut, domnule Moctezuma, ce se va întâmpla mai departe. În ce vă priveşte, există suficiente circumstanţe atenuante, a căror greutate o voi întări şi eu, amintindu-le procurorilor sprijinul pe care mi l-aţi acordat în anchetă, cu o singură condiţie.

CAPITOLUL 61

Catacombele Templo Mayor, Ciudad de México

Padre încerca să străpungă cu ochii întunericul, dar nu putea distinge mai mult decât formele unui mobilier sumar, o masă, niște scaune și un dulap. Era legat la mâini și la picioare, cu un căluș în gură, pe care femeia i-l scosese doar cât să aibă conversația aceea scurtă și să-i dea să bea niște apă, apoi i-l pusese la loc, nemiloasă. Îi era foame, își simțea intestinele chiorăind, însă nu trăgea speranță ca cineva să se sinchisească să-i dea măcar o bucată de pâine. Fusese mutat, cel mai probabil, după căderea serii, căci trecuseră multe ore de când fusese împins cu forța în duba aceea blestemată. „Detectivul o să mă caute", își spunea cu speranță. „Și o să mă găsească!"

Un zgomot metalic îl alertă. Mai multe voci indistincte răzbătură prin liniștea mormântală până la urechile lui. Nu-și dădea seama ce spuneau, cu siguranță nu vorbeau în spaniolă. Patru becuri se aprinseră, unul câte unul, pâlpâind slab, dar tot era ceva mai multă lumină decât avusese el parte până atunci. Putu, în sfârșit, să vadă unde se afla. Încăperea nu diferea mult de cea în care fusese ținut prizonier mai devreme. Doar că, într-adevăr, era mai mare și oarecum mobilată. Ici-colo, recunoscu câteva totemuri, plus alte câteva obiecte de cult păgân.

Un grup de douăsprezece persoane, în frunte cu femeia pe care o recunoscuse, pătrunse în cameră, și vocile se opriră la vederea lui.

— El e? întrebă un bărbat.

— Da, i se confirmă.

Toți cei veniți îl priviră cu dispreț și scuipară în direcția lui. *Padre* începu să se zbată, cu puținele forțe pe care le mai avea, pe scaunul său șchiop, dar nimeni nu-l luă în seamă. Cei doisprezece se așezară la masa lungă. Femeia le împărți, dintr-un bol, câte un inel cu piatră roșie, apoi, unindu-și mâinile, începură să mormăie ceva ce lui *padre* îi aducea a rugăciune. Nu vorbea limba nahuatl, dar recunoștea câteva cuvinte, care îl speriară și mai rău. Începu să se agite și mai tare, până ce, cu o duduitură înfundată, căzu cu tot cu scaunul de

care era legat, stârnind râsetele grupului.

— Ridică-l tu, Tlaloc! îi ceru femeia celui de lângă ea.

— Mmmmm! Mmmm! încerca preotul să spună ceva, gemând de durere.

— Potolește-te, *xoxohtl!* Tlaloc îl înșfăcă și-l așeză pe scaun. *Tlatoani,* nu mai bine sfârșim cu șobolanul ăsta acum? Pe loc îi smulg inima.

— Întâi trebuie să-i smulgem secretul. După aceea poți să-i smulgi și inima.

— Mai sunt două zile până la Xiuhmolpilli, să avem răbdare! întări Caona.

— Ciclul se încheie chiar cu Ziua Florii, suntem la adăpost de *nemontemi.* Huitzilopochtli ne ferește de ghinion, adăugă Atlacoya.

— Ceremonia Focului Nou! exclamă *tlatoani.* Ai dreptate, Caona! Atunci o vom face. Anii se leagă. Calendarele tonalpohualli și xiuhpohualli se aliniază, în sfârșit!

Ceilalți o priviră entuziasmați, dar și cu o urmă de teamă în ochi. Din colțul său întunecat, *padre* urmărea îngrozit dialogul pe care nu-l înțelegea, dar îl trăia cu spaimă în suflet.

— E atât de important, nu vreau să irosim momentul. Trebuie să fie memorabil. Urmașii noștri să și-l amintească, așa cum ne amintim noi umilința de acum o jumătate de mileniu. O să ieșim din subteran și o să facem lucruri epocale.

— Vrei să faci asta în ochii tuturor?

— Da! Cu toate energiile la un loc, nu doar ale noastre, Huitzilopochtli va fi și mai puternic. Iar șobolanul ăsta și toți ai lui vor suferi cea mai cruntă înfrângere. Îl vom sacrifica sub ochii tuturor, în osanalele mulțimii, chiar în piață. Vreau să le dați de veste oamenilor voștri să se pregătească de Stingerea Focurilor. În ajun, toate focurile din oraș și din împrejurimi să fie înăbușite. Becurile să fie stinse. Acesta va fi semnul, pentru toți cei chemați de Huitzilopochtli să-l ucidă pe Cristosul lor!

— Dar va fi plin de poliție!

— Vor privi ca niște spectatori și nu vor face nimic. Vor aplauda, pentru că nu vor crede că e adevărat.

— Punem în scenă totul, zise Atl.

— Exact. Se vor uita ca la un spectacol cu ciudaţi şi nu li se va părea nimic ciudat la asta. Pentru ultima oară vor râde de tradiţiile noastre. Pentru ultima oară ne vor dispreţui. Căci va fi ultima lor zi. Vechiul ciclu se sfârşeşte.

— *Nahmictlazotlalahtoh!* se ridicară vocile celor doisprezece, iar preotului îi îngheţă sângele în vine.

CAPITOLUL 62

Palacio Nacional, Ciudad de México

— Domnule președinte, a sosit soția dumneavoastră.

— Să intre!

Secretarul deschise ușa larg, și prima-doamnă a Mexicului păși ferm în biroul soțului ei. Alura ei indigenă era atent mascată sub un machiaj profesionist, care îi dădea un aer aproape european. Coafată cu bucle largi după ultima modă din capitalele vechiului continent, purtând un deux-pièces Chanel într-o nuanță de albastru pastelat, înainta cu pași mici, săltați.

— Cum ești? îl întrebă îngrijorată.

— Nerăbdător.

— Asta e bine. Nu uita, odată ce le scoți pe gură, cuvintele vor ajunge direct în urechile oamenilor, în inimile lor, și te vor iubi mai mult. Acum nu au sentimentul că ești de-al lor. Trebuie să le spui cine ești cu adevărat și ce vrei pentru ei.

— Sper să priceapă.

— Sunt sigură! E cel mai oportun moment. În seara asta, toată suflarea mexicană va simți spiritele strămoșilor. Un nou ciclu începe pentru ei, trebuie speculat misticismul. Preiei toate frâiele credințelor lor, tu ești păpușarul. Ai terminat discursul?

— Da.

Președintele adună câteva foi împrăștiate pe birou, le puse în ordine și se îndreptă spre tabloul de pe peretele din dreapta.

— E doar o repetiție, spuse dregându-și vocea. Spectacolul va fi diseară.

— Sigur, dragul meu. Ia-ți energia de aici, o să simți cum îți ies cuvintele mai puternice din piept.

— Îi simt spiritul!

— E moștenirea ta! Aveți aceeași origine zapotecă, și e foarte posibil ca Jerónima Francisca Juárez Maza, fiica lui, să fi fost verișoară de gradul doi cu bunica ta, că doar și ea era o Maza. UNAM o să vină cu probe, cu cercetări genealogice specializate. Ești îndreptățit la

această succesiune. Așa cum întregul popor mexican e îndreptățit la ceea ce au creat strămoșii noștri și ne-au lăsat moștenire. Oamenii trebuie să simtă asta în vocea și în atitudinea ta! Vei apărea la balconul principal al Palatului, vei trage clopotul care a mai anunțat o dată schimbarea. E momentul tău!

Președintele se așează sub tabloul care-l înfățișa pe Benito Juárez și-i aruncă o privire furișă, căutându-i parcă aprobarea.

— Dragi compatrioți... Stai, de la capăt, încă o dată, că mi-a tremurat vocea, se opri el, tușind scurt. Dragi compatrioți, vin astăzi în fața voastră, nu în calitate de președinte al țării, nu ca politician, ci ca fiu al poporului și apărător al drepturilor mexicanilor. Sărbătorim Xiuhmolpilli, răscrucea vremurilor, și pășim împreună într-un nou ciclu, de alți cincizeci și doi de ani, după cum au împărțit timpul strămoșii noștri, în înțelepciunea lor. Sunt pregătit și onorat să vă fiu tuturor *tlatoani,* în vechea noastră tradiție. Sper să mă susțineți pe tot parcursul noului ciclu, iar eu mă voi asigura ca toți fiii și fiicele Mexicului, frații și surorile mele, să fie sprijiniți să abandoneze căile viciului și sărăciei în care ne-au aruncat străinii și să se întoarcă pe dreapta cale a tradițiilor noastre ancestrale. Să fim o barieră în calea ambițiilor nelegitime ale celor care și-au întemeiat bunăstarea secătuindu-ne resursele naționale, o pavăză puternică pentru apărarea suveranității naționale în fața nesfârșitei și lacomei intervenții străine, să punem capăt imunității și privilegiilor Bisericii Catolice și actualei clase politice. Prin venele noastre curge sângele strămoșilor noștri. Același sânge aztec, care nu a încetat nicio clipă să clocotească. El face să bată inima mexicană astăzi, mai tare ca oricând, odată cu începerea noului ciclu. Pe lângă nahuatl, vorbim alte trei sute șaizeci și patru de limbi indigene, dar vă asigur că, în simțire, suntem toți unul. Descendenți și moștenitori legitimi ai unuia și aceluiași împărat. Huitzilopochtli să ne îndrume, puterea lui să ne înconjoare, să ne ocrotească și să reînvie. Declar deschisă Ceremonia Focului Nou!

— Bravo! aplaudă soția lui, emoționată. A fost excelent!

— Normal! E discursul de învestitură al lui Juárez, din 1858. I-am adus vorbele în prezent, ecoul trecutului nostru politic indigen. E o strategie de manipulare mai subtilă decât să cobor până la

Moctezuma.

— Şi un *grito de dolores*[34] cu care rezonează oamenii.

— Da, trebuie să-i am pe toţi de partea mea. Popor şi instituţii. Deocamdată, doar Biserica e lăsată pe dinafară. Singura care-mi stă în cale.

— Biserica şi americanii.

— Şi detectivul acela agasant. Până acum, i-am jucat pe toţi pe degete. Mai sunt câteva ore până la ceremonie. O să-i las să creadă că o să spun ce mi-au pregătit ei şi îi prind pe picior greşit.

— Tu eşti cel care vorbeşte! Tu eşti *tlatoani.*

[34] Strigăt de durere (în limba spaniolă) (n. red.) – trimitere la Strigătul de la Dolores din 1810, când, în localitatea Dolores din Mexic, un preot a tras clopotele şi a chemat la luptă împotriva colonizatorilor, declanşând Războiul de Independenţă (n. red.).

CAPITOLUL 63

Catacombele Templo Mayor, Ciudad de México

Micul parc Jardín San Miguel era mai aglomerat ca de obicei, devenise chiar neîncăpător pentru cele două grupuri care staţionau acolo. Un întreg autocar cu turişti americani debarcaseră să viziteze biserica istorică ce domina piaţeta, nimerind chiar în momentul în care vreo douăzeci de măturători aşteptau microbuzul să-i transfere într-un alt cartier al capitalei. Pensionarii americani se amestecaseră inevitabil cu măturătorii indigeni, şi asta crea un disconfort vizibil pentru ambele grupuri. Îi vedeai şi pe unii, şi pe ceilalţi ferindu-se de atingerile accidentale, încercând să ascundă, în spatele unui zâmbet acru şi fals, neplăcerea creată de situaţia dezagreabilă. În debandada aceea, o femeie îmbrăcată într-o salopetă portocalie, de lucrător la salubrizare, cu un pachet în mână, se strecură neobservată în gura canalului din spatele gheretei de îngheţată. La scurt timp, un bărbat o urmă.

Femeia înainta prin sistemul de canalizare cu o lanternă de dimensiunea unui creion. Parcurse aproximativ cinci sute de metri, cu ocolişuri, până ce ajunse în dreptul unei plăci mari de lemn uzat. O dădu la o parte şi-n faţa ei se deschise un tunel îngust, cu plafonul jos, ceea ce o forţă să-şi continue drumul aplecată. Bărbatul o urmă discret, de la distanţă, ghidându-se după sunetele paşilor ei şi după slaba lumină pe care pupilele lui mărite reuşeau să o capteze.

Tunelul ajunse la o răscruce din care se ramificau alte trei pasaje, ceva mai largi şi mai înalte. Femeia continuă să meargă drept, în timp ce urmăritorul ei prinse o ultimă dâră de lumină, cât să-şi dea seama pe unde trebuie să o ia, înainte ca ea să cotească brusc la dreapta şi să fie înghiţită de întuneric.

După vreo alte zece minute de mers în umezeala şi mirosul din subteran, femeia împinse cu zgomot o uşă metalică sub privirea ascunsă a bărbatului. După ce ea dispăru în spatele uşii, el se întoarse la bifurcaţia prin care trecuse mai devreme şi se puse la adăpost într-un tunel alăturat celui central, aşteptând-o să se întoarcă.

Ajunsă în încăperea din spatele uşii, în care pâlpâia o lumină galbenă, slabă, femeia înaintă spre colţul opus. *Padre* părea că adormise, într-un echilibru fragil, legat de scaun. Îl lovi cu piciorul, şi preotul sări cu tot cu scaun. Miji ochii somnoroşi şi începu să mormăie ceva sub căluşul care-i acoperea gura.

— Trezeşte-te! Ţi-am adus de mâncare, îi spuse cu un ton răstit.

Apoi îl luă de braţ şi-l apropie, cu tot cu scaunul legat de corp, de masa mare din mijloc. Îi puse în faţă o caserolă de plastic, al cărei capac, odată ridicat, eliberă un miros dulce, irezistibil, de *pozole de pollo. Padre* gemu prelung, dând din cap.

— O să-ţi scot căluşul, cât să mănânci, spuse femeia, desfăcând legătura cârpei.

Preotul îşi mişcă maxilarul în câteva exerciţii de dezmorţire, însoţite de câte o văicăreală prelungă.

— Şi mâinile?

— Nu-ţi trebuie! zise ea şi-i împinse capul în caserolă. O să mănânci ca un animal; nu eşti mai presus decât ele, dimpotrivă!

Înfometat, preotul nu mai comentă şi începu să lipăie cu viteză tocăniţa roşiatică, în timp ce femeia, aşezată în faţa lui, îl privea cu dezgust.

— Ştii, înainte să veniţi voi să ne „civilizaţi", *pozole* era făcut din carne de Xoloitzcuintli, câinele mexican fără păr. Ba chiar din carne umană.

Padre simţi brusc că se îneacă. Mâncarea îi rămase în gât, îi era imposibil să mai înghită. O scuipă înapoi, în râsetele batjocoritoare ale femeii.

— Ăsta e porc. Dar, dacă nu-mi spui ce vreau să ştiu, pe următoarea o fac din carnea ta şi o servesc *calpulli*-lor mei.

Preotul îi ocoli privirea plină de ură şi abia atunci observă pe masă bolul în care erau adunate laolaltă cele douăsprezece inele rubinii. Le recunoscu imediat, căci şi le amintea foarte bine, le sărutase pe toate când cardinalii, purtătorii acelor inele, îi călcaseră pragul parohiei din Guadalajara în acea zi blestemată.

— Pentru ce faci asta, Rosa, fiica mea? spuse când reuşi să-şi înghită nodul din gât.

— Să nu-ndrăzneşti să-mi spui aşa! se înfurie femeia, luându-i

mâncarea din față.

— Ce vrei de la mine? De la un biet preot bătrân, cu frică de Dumnezeu în suflet?

— Nu juca teatrul ăsta ieftin, cu mine nu merge! Îl scuip în față pe Dumnezeul tău, iar pe tine te dau la porci. Știi bine ce vreau! Iar dacă nu mărturisești acum, nu-i nimic, o vei face diseară. Altfel, vei fi mâncat, cu tot cu suflet, în piața publică. Va fi un mare spectacol! Pregătește-te!

Îl legă din nou la gură și-l trase brutal cu scaunul înapoi, în colțul întunecat. Degeaba se zbătea *padre;* fără să-l bage în seamă, ieși din camera întunecată pe aceeași ușă pe care venise.

La bifurcația din galerie își văzu mai departe de drum, fără să bănuiască prezența bărbatului care o urmărise.

El aşteptă alte câteva minute, până când nu-i mai auzi pașii și lumina lanternei dispăru, apoi ieși din tunelul în care se ascunsese și porni orbecăind pe canalul central. Înainta cu greutate, cu pași atenți, pipăind pereții, până când dădu de ușă. Își plimbă palmele în căutarea clanței și o întredeschise ușor, cât să tragă cu ochiul înăuntru. Nu văzu pe nimeni, așa că pătrunse cu precauție, dar se opri după un metru, ca să observe mai bine spațiul. Nu reușea să distingă mare lucru, lumina era extrem de slabă.

— Gaură de șarpe, își zise în șoaptă, după care fluieră a mirare.

Auzind fluieratul, preotul începu să se agite. Nou-venitul înaintă prudent, dar hotărât, spre el.

— Aoleu, dar cine v-a lucrat aici, părinte? îl întrebă în timp ce-i desfăcea căluşul.

— *¡Gracias a Dios!* Domnul detectiv te-a trimis, fiule?

Preotul se bucura că-i venise în sfârşit salvarea, căci acest bărbat nu avea alură de indigen și nici nu-l recunoștea din grupul celor doisprezece care îl scuipaseră.

— Ăăă, da, da, detectivul... Domnul Columbus Clay! Cum să nu! Păi, nu vă salvează domnul detectiv? Pe toată lumea salvează! zise celălalt pe un ton batjocoritor care-i scăpă preotului.

Padre era fericit peste măsură, aproape îi venea să țopăie cu tot cu scaun.

— Foarte urât s-a purtat femeia aceea cu mine, Rosa, e malefică,

trimisa diavolului! Şi pune ceva la cale, în seara aceasta, trebuie să-l avertizăm pe domnul Clay. Dar să ştii că eu nu i-am divulgat nimic, fiule! Să-i spui domnului detectiv că mă hotărâsem încă din seara aceea să-i mărturisesc dânsului unde e comoara, dar n-am mai apucat, că m-au răpit şi m-au adus aici. Azi e prima zi când mi-au dat ceva de mâncare, dacă poţi să crezi!

— Foarte bine, foarte bine! Aţi fost cu adevărat curajos! Un erou! Domnul detectiv o să aprecieze, cu siguranţă. Însă el acum este foarte ocupat, să-i prindă pe răufăcători, pe Rosa şi pe ceilalţi, acoliţii ei, aşa că m-a trimis să-mi spuneţi mie tot, iar eu îi voi transmite.

Padre căzu pe gânduri câteva clipe, apoi zise cu o oarecare suspiciune în glas:

— Îmi este cunoscută vocea dumitale, fiule!

— Păi, poate că m-aţi văzut ori m-aţi auzit când eram cu domnul detectiv, ştiţi, cu ancheta cardinalilor, la Guadalajara, la parohie ori la *estadio,* improviză bărbatul, sperând să-l convingă prin toate aceste detalii.

— Hm, e posibil. Totuşi, e ciudat că doar vocea îmi pare cunoscută, nu şi chipul dumitale. L-aş fi reţinut!

— Eh, *padre,* prin câte aţi trecut, nu puteţi să le ţineţi minte pe toate, că aţi înnebuni! Unele lucruri e mai bine să le uităm, spuse bărbatul mângâindu-şi chelia.

— Aşa e, fiule, ai dreptate!

— Deci ziceaţi că vreţi să-i transmit ceva domnului detectiv. Despre comoara aceea...

— N-ar fi mai bine să mergem împreună şi să-i spun eu?

— Nu cred că e o idee bună. În primul rând, cum vă spuneam, detectivul e foarte ocupat acum, cu treburi foarte importante, şi, în al doilea rând, dacă se întoarce femeia şi vede că aţi dispărut, n-o să fie a bună, o să-i dea de bănuit şi o să se răzbune crâncen. Mai bine rămâneţi aici, vă prefaceţi că nu s-a întâmplat nimic şi-i facem jocul până diseară, ca să demascăm tot planul. Între timp, eu şi domnul detectiv avem grijă să nu fiţi în pericol.

— Dar dacă mă omoară?

— Nu vă omoară nimeni, îi omorâm noi pe ei. Acum, că v-am găsit, sunteţi în siguranţă. O să fim mereu aproape, o să aducem şi

niște trupe speciale în subteran, să intervină în caz de necesitate. Mă ocup de toate! Dar să nu-i spuneți nimic Rosei din ce-am vorbit. O să vă leg la gură, la loc, să nu se prindă, și o să vă las legătura mai largă, să vă fie mai ușor. Acum spuneți-mi unde este comoara!

CAPITOLUL 64

Pasajes de la Profundidad, Ciudad de México

— Domnule Moctezuma, vă întreb pentru ultima oară, pot să mă încred în dumneavoastră? Știu că vă este greu să acționați împotriva propriei fiice.

— Nu o fac împotriva ei, o fac pentru ea. Nu am de ales! Încă trag speranță că vă înșelați, iar dacă totuși aveți dreptate, ceea ce deocamdată refuz din tot sufletul meu de tată să cred, atunci gestul meu sper să nu rămână nerăsplătit și să interveniți unde trebuie.

— Nu pot să vă promit asta, știți prea bine. Ar fi împotriva principiilor mele. În plus, nu eu fac justiția.

— Să nu uităm că suntem totuși în Mexic. Poate în Statele Unite sau în alte locuri de pe lumea asta lucrurile stau altfel, justiția e oarbă și rigidă, dar aici scapă ei șefi ai cartelurilor, lăsați-mă să sper că se va găsi o soluție și pentru mine, să-mi protejez familia sau ce-a mai rămas din ea. Când o s-o cunoașteți pe fiica mea așa cum o cunosc eu, sau măcar pe-aproape, o să vedeți că merită.

— Suntem ceea ce facem, domnule Moctezuma, iar pe fiica dumneavoastră, din păcate, am reușit să o cunosc prin faptele sale, nu tocmai lăudabile. Îmi dau seama că e o mare tristețe este să vă vedeți copilul eșuând așa. Sper ca dragostea dumneavoastră pentru Xochitl să nu saboteze reușita anchetei mele.

Moctezuma nu-i răspunse. Înaintă spre platforma nordică a șantierului Templo Mayor, conducându-i pe Columbus Clay și pe Ramirez spre intrarea în subteran. Ocoliră ruinele a ceea ce părea să fi fost cândva o dependință, apoi coborâră câteva trepte până dădură de o deschidere ca un puț, cu diametrul de aproximativ un metru.

— Pe aici vom coborî, pe scările acestea. În trecut se cobora cu funia, iar gaura era acoperită cu o dală de bazalt.

— O dală, ziceți?

— Da. Era o manieră răspândită de a disimula astfel de intrări secrete.

Cei trei își aprinseră lanternele frontale instalate pe căștile de

protecție și coborâră unul după altul, cu Moctezuma în frunte.

— Ce vedeți aici e o structură istorică aparținând perioadei precolumbiene. E cartografiată parțial. Sunt planificate mai multe săpături, dar așteptăm banii. Deocamdată, doar speculăm existența unor tuneluri, care ar putea duce, într-adevăr, la descoperiri arheologice majore.

— Bănuiesc că ați explorat tot ce era de explorat. După ce înaintăm pe traseul dumneavoastră, credeți că ne putem abate și în tunelurile secundare?

— E periculos, nu au fost consolidate și se pot prăbuși oricând. În plus, există riscul să ne rătăcim. În oricare din cazuri, pământul ne va înghiți.

La capătul puțului se pomeniră într-un spațiu care semăna cu o găleată conică răsturnată. Aria se lărgea, însă nu foarte mult.

— Suntem la zece metri sub pământ. Templul era construit pe niveluri, cu etaje sub- și supraterane, iar scopul dependințelor de la acest nivel era de depozitare a armelor și proviziilor sau de refugiu temporar. De-acum putem continua pe aici, spre catedrală, zise directorul muzeului arătând o gaură care se căsca în dreapta, sau pe aici, spre *Palacio Nacional.* Sunt cele două mari „autostrăzi", dacă le pot numi așa.

— Este ora 17:00. La 20:00 încep festivitățile din El Zócalo, pentru sărbătoarea aceea, nu-i așa?

— Da, răspunse Ramirez verificându-și ceasul. Mai avem trei ore până la Xiuhmolpilli, Ceremonia Focului Nou. Președintele a anunțat o adevărată *fiesta,* oamenii se vor călca în picioare, măcar aici nu e aglomerat, încercă polițistul o glumă, după care își reluă tonul serios. Cred că avem timp s-o luăm spre catedrală și să ne întoarcem apoi spre palat.

Moctezuma se uită spre detectiv, care aprobă.

— Atunci să mergem, spuse directorul. O vreme vom rămâne la același nivel, apoi vom mai coborî câțiva metri, însă nu foarte mult.

— Vom fi precauți, dar să nu uităm totuși de ce am venit aici, domnule director. Nu e un simplu tur ghidat.

Moctezuma se aplecă să pătrundă în tunelul care ducea spre catedrală, iar ceilalți îl urmară, la câțiva pași distanță.

— Comoara pe care o căutați, domnule detectiv, reluă directorul discuția, e un mit. Credeți-mă, dacă era ceva, o găseam noi până acum! Am intrat cu detectoare de metal și cu aparatură sofisticată, nu doar cu pensule și târnăcoape, nu știu ce vă imaginați.

— Orice legendă are un sâmbure de adevăr, domnule Moctezuma. Îmi amintesc precis contextul în care chiar dumneavoastră mi-ați spus asta, într-una din întâlnirile noastre.

— Dintotdeauna s-a speculat că aici se ascund comori pierdute și obiecte valoroase, păzite de spirite sau ființe supranaturale. Arheologi, aventurieri și căutători amatori de comori au scormonit intestinele subterane ale orașului, însă niciunul nu a reușit să găsească ceva. Noi am adus la suprafață o serie de artefacte, pe care le considerăm adevărate comori, dar mai mult de-atât nu mi-aș face speranțe. Însă vă înțeleg, *Pasajes de la Profundidad* sunt o parte fascinantă a patrimoniului orașului, o rețea subterană enigmatică în care se amestecă istorie, legendă și mister.

— Ce-a fost asta? îl întrerupse Ramirez brusc, atent la un zgomot ciudat.

— Nu-i nimic paranormal, îl liniști Moctezuma. E metroul.

Polițistului îi mai veni sufletul la loc. Detectivul îi aruncă o privire amuzată.

— Dar curajos mai ești, Ramirez!

— Dom' detectiv, la câte legende circulă, tot ajungi să te temi un pic. Așa, din precauție, cum zice domnul director. *Abuela* îmi spunea povești despre comori ascunse, protejate de spiritele sau de blesteme care îi pedepsesc pe cei ce încearcă să le descopere. Și chiar nu vreau să fiu blestemat, zău!

Columbus Clay izbucni în râs.

— Dacă cineva se va îndoi vreodată că ești mexican veritabil, dacă mustața ta nu va fi de ajuns să-l convingă, atunci spune-i treaba asta cu blestemele.

— Nu râdeți, dom' detectiv, nu ziceați dumneavoastră că orice legendă are un sâmbure de adevăr? i-o întoarse Ramirez.

Cei trei își continuară drumul spre catedrală în tăcere, înaintând destul de greoi, din cauza plafonului jos al tunelului. Încă nu se ivise nicio altă ramificație, așa că urmau cursul.

— Acum ar trebui să fim undeva sub *Parque Bolsillo*, zise Moctezuma. Deasupra noastră, oamenii își beau liniștiți cidrul sau sangria.

— Vreți să facem o pauză? întrebă Columbus Clay.

— Nu, n-are sens să ne oprim, suntem foarte aproape, în Tunelurile Conchistadorilor. Că tot vă plac legendele, una spune că, după cucerirea spaniolă, conchistadorii au extins rețeaua de tuneluri pe care au găsit-o sub oraș ca să ascundă prada luată de la azteci. Inutil să vă spun că nu am găsit nimic.

— Poate nu ați căutat suficient.

— Am căutat cât ni s-a permis, financiar și birocratic, cel mai mult în jurul Templului. Aici am găsit, e adevărat, camere de depozitare, cu obiecte sacre și ofrande valoroase, dintre care unele sunt expuse la muzeu, vi le-am arătat, domnule detectiv, dacă vă amintiți, în ziua aceea în care credeam că putem fi prieteni.

— Sigur că-mi amintesc! Și cred că putem fi prieteni în continuare. Vă respect munca și sunt convins că, chiar dacă nu vă convine în acest context, o respectați și dumneavoastră pe a mea.

Moctezuma alese să nu-i răspundă, revenind la poveste.

— Ce am adus noi la suprafață e prea puțin față de ce indică sursele documentare. S-a formulat ipoteza că o mare parte din tuneluri ar fi fost sigilată sau distrusă în timpul cuceririi, lăsând comorile îngropate și uitate. Aceasta nu este o legendă, ci o ipoteză de lucru, pe care sper să o putem verifica atunci când se va redeschide șantierul.

— Și care e diferența între legendă și ipoteză? întrebă Ramirez. Nu de alta, dar așa mă lămuresc și eu și poate nu mai plec urechea la povești.

— Ipoteza pleacă de la niște observații, de la niște fapte sau date reale. Pleacă de la ceva concret, domnule ofițer. O legendă e produsul imaginației, nu al cercetării metodologice. Iar legendele despre comorile ascunse în tunelurile acestea sunt numeroase și fascinante, poveștile intercalează și evenimente din istoria tumultuoasă a orașului nostru, de la civilizațiile precolumbiene până la perioada colonială și revoluționară, pentru a le da o notă de realism. Poate ați auzit de Comoara Insurgenților sau de cea a fraților Flores.

— N-am auzit, răspunseră Columbus Clay și Ramirez în același timp.

— În timpul războaielor de independență ale Mexicului, se spune că liderii insurgenți ar fi ascuns fonduri și resurse importante, pentru a le proteja de trupele spaniole, iar cealaltă legendă, a comorii fraților Flores, e mai puțin cunoscută, nu mă mir că nu o știți, însă e la fel de captivantă pentru aventurieri.

— Cine erau acești frați?

— *Los hermanos* erau pirați temuți, care operau în perioada colonială în apele Caraibelor și ale Golfului Mexic. Ca mulți alți bandiți din acea epocă instabilă, se spune că ar fi adunat bogății considerabile, jefuind nave comerciale spaniole și portugheze, dar și că ar fi comis atacuri asupra caravanelor ce transportau aur și argint din minele din interiorul Mexicului spre porturile de pe coastă. Chiar localnicii i-ar fi ajutat să ascundă comorile. În popor circulă zvonul că au fost capturați sau uciși de autorități, dar nu înainte de a ascunde bine comoara, locul exact rămânând necunoscut. Așa că frații au luat secretul cu ei în mormânt.

— Uau! făcu Ramirez impresionat. Și n-ați găsit chiar nimic? Aur, bijuterii, nici nu vreau să-mi imaginez ce-ar fi putut jefui, că-mi fac sânge rău.

— Să fim serioși, e doar una dintre numeroasele povești, singura ei valoare fiind că adaugă o aură de mister la istoria orașului nostru. Detaliile unor astfel de istorisiri sunt neclare sau contradictorii. Nu există documentație care să confirme existența fraților Flores sau să ofere amănunte precise despre originea și activitățile lor. În cercetare nu ne putem baza doar pe tradiții orale sau pe speculații, vă dați seama. Tunelurile subterane din Ciudad de México au tot fost explorate clandestin, în speranța descoperirii acestui tezaur ascuns, în ciuda amenințării, pe care aceeași legendă o propagă, că cei care vor îndrăzni vor fi bântuiți de spiritele fraților Flores sau ale victimelor lor, vor fi blestemați sau vor avea ghinioane. Până în prezent, vă asigur, nu a fost găsită nicio dovadă concludentă a existenței comorii. Așa că îmi înțelegeți scepticismul în ceea ce privește căutarea dumneavoastră.

— Și totuși comoara lui Moctezuma e atestată. Chiar în Codex se

vorbește despre ea, căpitanii împăratului o pomenesc, zise detectivul. Nu cred că ați ignorat acele informații.

— Altă comoară? făcu Ramirez, fascinat de poveștile directorului.

— Da, răspunse detectivul în locul acestuia. Se spune că în timpul cuceririi spaniole a Imperiului Aztec, împăratul Moctezuma a ascuns o imensă cantitate de aur, bijuterii și artefacte prețioase, pentru a le proteja de invadatori, chiar în tunelurile de sub Tenochtitlan. Suspectez că este unul din mobilurile crimelor noastre.

— Nu am ignorat nimic, îi răspunse directorul, dar nici această legendă nu a fost confirmată de vreo descoperire. Ce știm, din relatările cronicarilor și din scrisorile pe care Cortés i le-a trimis lui Carol, e că, într-adevăr, spaniolii au fost uimiți de bogățiile regatului și că Moctezuma ar fi încercat, în zadar, să negocieze pacea, oferindu-le spaniolilor daruri valoroase, chiar o parte din tezaurul său. După capturarea și moartea lui, Tenochtitlan a fost asediat și distrus, iar spaniolii au trimis tot ce au găsit de valoare în Europa.

Directorul tăcu brusc. Ajunseseră în fața unui zid de cărămidă care părea să pună capăt călătoriei lor subterane.

— Asta-i tot? întrebă Columbus Clay, cu o notă de dezamăgire în glas.

— Nu. E un zid fals. L-am montat ca să-i împiedicăm pe aventurierii amatori să meargă mai departe.

Directorul muzeului numără cinci cărămizi de la stânga la dreapta, apoi alte cinci de jos în sus și o împinse cu mâna pe cea aflată la intersecția șirurilor. Zidul pivotă pe o tijă metalică mascată ce unea podeaua cu plafonul și se deschise ca o ușă, spre interior. Columbus Clay împinse mai mult, cât să se poată strecura toți trei.

— Ingenios! remarcă el. Mai sunt astfel de uși secrete?

— Acum avem două opțiuni, continuă directorul, fără să-i răspundă. Fie pătrundem de-a dreptul în catedrală prin criptă, fie mergem pe celălalt braț al tunelului, dar nu vom putea ieși din subteran, căci ieșirea e, de fapt, doar intrare, adică e cu sens unic, se poate accede din catedrală în subteran, dar nu și invers, ca să permită clerului înalt și preoților să se refugieze în caz de pericol. Intrarea se face pe sub altarul principal. Nimeni n-ar bănui că sub blocul de marmură de câteva tone e ascunsă intrarea în tunel.

Ramirez era de-a dreptul impresionat şi îi mulţumi în gând detectivului că, măcar de data aceasta, îl luase cu el într-o aventură reală. Pe de altă parte, oricât de interesantă ar fi fost această vizită subterană, Columbus Clay nu putea să-şi ascundă decepţia. Nu găsise nimic care să-i ducă ancheta mai departe.

— Să ne întoarcem, hotărî el. Nu are sens să mai pierdem vremea. Doar dacă sunteţi sigur că nu mai e nimic interesant aici, domnule Moctezuma.

— Mă suspectaţi că v-aş ascunde ceva?

— Vă suspectez de tot, deocamdată. Dar nici nu am de ales decât să mă încred în dumneavoastră. Aşadar, ce propuneţi?

— Să ne întoarcem spre *Palacio.* Ca să nu încheiaţi turul complet dezamăgit, o să ieşim printr-o galerie secundară, sugeră Moctezuma. Nu e restaurată, a fost doar parţial curăţată, nu şi consolidată.

Urmară aceeaşi cale înapoi, într-un ritm mai susţinut, în tăcere. Moctezuma părea că epuizase poveştile şi se retrăsese în sine. Gândul că-i ajuta pe cei ce aveau să-i prindă şi să-i pedepsească fiica îi sfâşia sufletul. Se zbătea între a-şi proteja copilul şi a se proteja pe sine, colaborând cu poliţiştii să prindă un infractor. Cuvântul „infractor" îi trimise o săgeată direct în inimă. Nu putea să accepte că fiica lui sfârşise prin a fi o nelegiuită şi o fugară. Se învinovăţea şi ar fi făcut orice să-şi îndrepte greşelile.

Într-un final, ajunseră de unde plecaseră, în găleata conică.

— Pe aici, spre *Palacio Naţional,* le indică el. Vreo trei sute de metri o să mergem tot prin tunelul principal.

Columbus Clay şi Ramirez îl urmară în tăcere. Structura tubulară a tunelului nu diferea de cea a traseului pe care îl făcuseră deja. Pereţii erau asiguraţi cu o plasă metalică, pentru a împiedica pământul să cadă, iar pe jos fuseseră fixate plăci de lemn, astfel încât mersul nu le era îngreunat. Din loc în loc, stâlpi groşi de lemn uneau podeaua de tavan.

— O să ieşim din reţeaua principală, îi avertiză Moctezuma. De-acum, atenţie, căci riscăm o surpare care ne poate îngropa de vii. Umiditatea e mare, sunt multe infiltraţii şi există pericolul prăbuşirii unei bucăţi de pământ.

— A mai trecut cineva pe aici? întrebă Ramirez.

— Ultima oară am coborât cu echipa mea, acum mai bine de un an. Cunosc zona, e cartografiată. Nu sunt multe ramificaţii, mergem pe canalul cel mai lat. În celelalte, care se desprind din el, nici nu cred că putem intra, poate doar târâş, însă nu suntem echipaţi pentru aşa ceva.

— Dar tocmai acelea ar fi fost interesant de văzut, zise detectivul.

— E mai interesant să rămânem în viaţă, domnule Clay. Asemenea explorări se planifică atent, aici nu e vorba de turism subteran. E ca şi cum aţi vrea să urcaţi pe Everest în bascheţi. Fiţi rezonabil şi haideţi să mergem pe unde vă conduc eu! insistă directorul.

Columbus Clay nu avea încotro. Erau într-adevăr amatori, total nepregătiţi pentru o astfel de expediţie. Când intrase, nu-şi închipuise că lucrurile vor fi atât de complicate sau de periculoase.

Un pasaj întunecat, mai îngust şi mai umed, se deschise pe partea lor stângă. Pe măsură ce înaintau, aerul se răci şi mai mult. Picături de apă cădeau din loc în loc din tavan, formând mici bălţi. Moctezuma se opri şi culese o bucată de lut acoperită de moloz. O curăţă într-o baltă şi o privi atent la lumina lanternei sale.

— Ceva interesant? întrebă detectivul, curios.

— Un fragment de ceramică, zise directorul. Mergeţi dumneavoastră înainte, vin şi eu imediat.

Columbus Clay şi Ramirez îşi continuară drumul, precum cârtiţele, încercând să-şi păstreze echilibrul pe terenul acela neprietenos. Aerul devenise mai greu şi mai umed şi simţeau că inima le bătea mai repede. Umbre ciudate dansau la marginea luminii lanternelor, iar sunetele erau tot mai greu de explicat. Ramirez, care era primul în şir, se întorcea des, cu senzaţia ciudată că erau urmăriţi de cineva, dar lanterna lui nu dezvăluia nimic în afara pereţilor denivelaţi şi a siluetelor companionilor lui. Senzaţia de pericol iminent pusese stăpânire pe el. Un sunet ciudat, ca un scârţâit de roţi ruginite, îl făcu să se întoarcă, dar nu mai apucă să vadă nimic, căci un hău se căscă sub el şi-l înghiţi.

— Ramirez! îl strigă detectivul, aplecându-se peste tunelul vertical ce părea interminabil.

Bucăţi de pământ se desprinseseră şi căzuseră deja în gol peste poliţist, al cărui glas se auzea cu intermitenţe. În genunchi, pe buza

hăului, Columbus Clay se întoarse spre Moctezuma.

— Repede, domnule Moctezuma, ajutaţi-mă!

— Îmi pare rău, îi răspunse acesta şi trase de o manetă mascată în spatele unei plăci de bazalt, în locul în care găsise ciobul de lut.

Detectivul dădu să sară peste gaură, dar groapa se căscă şi mai mult. În ultima clipă reuşi să se prindă cu mâinile de marginile argiloase, în timp ce corpul îi atârna deja în tunelul vertical.

— Opriţi-vă, până nu e prea târziu! Vă înţeleg gestul disperat şi putem să dăm totul uitării. Vă dau cuvântul meu! Ajutaţi-mă să ies şi vom găsi o cale.

— Pentru mine a rămas o singură cale, domnule detectiv. Îmi pare rău, dar a trebuit să aleg, spuse Moctezuma, trăgând până la capăt maneta ascunsă în spatele plăcii de bazalt.

Columbus Clay auzi scârţâitul prelung al unor scripeţi şi simţi cum pământul îi este tras de sub mâini cu totul. Corpul îi alunecă incontrolabil pe un tobogan întunecat.

CAPITOLUL 65

Ciudad de México, Estado Mayor Presidencial

— Ordinele nu se discută, colonele! urlă generalul în receptorul telefonului. Dacă preşedintele vrea toate diviziile din Ciudad, atunci faci pe dracu-n patru şi i le aduci! Nu mă interesează pe unde ai oamenii, îi scoţi din cazărmi, îi aduci din misiuni, e treaba ta să-i organizezi şi să-i dispui unde ţi s-a cerut. Îi vreau în tot *Centro Historico,* izolezi întreaga zonă, la *Televisa,* pe Chapultepec şi la *Instituto Mexicano de la Radio,* pe Calle Mayorazgo. Ai înţeles? Ori e o sarcină prea complicată pentru un colonel din Serviciul Secret?

— Eu vi-i aduc, domnule general, dar, cu tot respectul, nu pot să le dau ordinul ăsta, zise Huerta, deloc impresionat de tonul ridicat al superiorului său. Să-l dea preşedintele.

— Forţele armate sunt sub conducerea supremă a preşedintelui, care dispune de utilizarea acestora pentru apărarea naţională şi securitatea internă. Tu nu eşti decât un executant, iar eu îţi ordon ce mi s-a ordonat, de la cel mai înalt nivel, îndrăzneşti să sfidezi un astfel de ordin?

— Nu, dar îndrăznesc să gândesc, înainte de a acţiona orbeşte. Asta e o lovitură de stat.

— Nu facem manevre militare. Armata nu va trage. Îţi repet! Nu se va trage nici măcar un glonţ orb. Ia-o ca pe o paradă, o etalare de forţe. Poţi să-ţi scoţi şi tancurile.

— Mi se pare cu atât mai pervers.

— Părerea ta nu ne interesează, colonele! Te previn că, dacă nu te execuţi, te trimit direct la Curtea Marţială, pentru insubordonare. Refuzul de a executa ordinele legale ale superiorilor şi nesupunerea se pedepsesc cu destituirea din armată şi închisoarea. Nimic nu mi-ar aduce o bucurie mai mare decât să scap odată de tine. Nu întinde coarda!

— Mda, nu ştiu ce să zic... făcu Huerta, impasibil.

Generalul fierbea. În toată cariera lui nu avusese parte de un subordonat mai insubordonat ca Huerta. Nu putea să-l zboare, avea

relaţii la un nivel care trecea chiar şi de capul preşedintelui. Americanii încercaseră să-l racoleze, dar colonelul refuzase, din patriotism, fără a-şi pierde totuşi simpatia lor. Omul era cunoscut ca fiind cel mai curajos militar al forţelor armate mexicane, însă generalul îl credea mai degrabă nebun.

Lui Huerta nu-i păsa nici de americani, nici de mexicani. Pentru el, armata nu însemna executarea orbească a ordinelor. Când generalul îl sunase, cu cod roşu, de misiune ultrasecretă, se entuziasmase sincer. Doar că ceva nu-i mirosea a bine colonelului. Nu se lăsase niciodată manipulat de superiori, indiferent de gradul lor militar. Pentru el, apărarea naţională şi securitatea internă erau lucruri serioase, pentru care şi-ar fi dat viaţa, nu pretexte pentru satisfacerea unor orgolii politice. Nu avea nicio problemă să scoată tunurile, dimpotrivă. Dar ce i se cerea acum era prea de tot. Pe de altă parte, ştia că dacă execută ordinul, îşi poate pierde cariera.

CAPITOLUL 66

Ciudad de México, în subteran

Lanterna lumina sacadat, aruncând umbre stranii pe suprafaţa neregulată a tunelului strâmt şi abrupt. Columbus Clay încerca să-şi încetinească prăbuşirea, înfigându-şi degete în pereţii fărâmicioşi, dar nu făcea decât să disloce şi mai mult pământ, antrenând, în căderea lui, alţi bulgări ce se mărunţeau în firimituri aspre şi-i intrau în ochi şi în gură. Renunţă să se mai opună gravitaţiei şi se lăsă să alunece pe burtă pe toboganul rece şi umed ca un mormânt. Închise ochii. O fracţiune de secundă avu impresia că abia aşa, cu pleoapele lăsate, vede mai bine în necunoscutul întunecat care-l înghiţise. Îi deschise, speriat de vedenia pe care mintea lui o proiectă. O ciută cu cap de femeie părea că aleargă spre el cu capul în jos. Începu să clipească, să o alunge, dar imaginaţia îi juca alte feste, proiectând figuri umbroase la marginea câmpului său vizual.

„Mictlan”, gândi.

Îşi aminti călătoria în tărâmul morţilor şi un fior rece îi traversă tot corpul. Era îngropat de viu pentru a doua oară, de data aceasta fără voia lui. Nimeni nu-l mai veghea. Nimeni nu-l mai aştepta dincolo, pentru că nimeni nu ştia că plecase în tărâmul morţilor. Nimeni în afară de Moctezuma.

Avu sentimentul că ciuta îl prinde din urmă şi trece prin el, răscolindu-l, strivindu-i muşchii şi aproape rupându-i oasele. Apoi o simţi sub tălpile lui, oprindu-i căderea. Ajunsese la capătul puţului, care-i păruse nesfârşit, şi deschise în fine ochii, mirat că e încă în viaţă. Lanterna începu să-i pâlpâie, cu bateriile pe terminate. Suprafaţa pe care călca era instabilă şi avea o formă ciudată. Începu să dea la o parte cu tălpile pământul care căzuse în ploaie şi formase un morman, apoi se aplecă să sape cu mâinile, cuprins de neliniște.

— Ramirez! strigă în momentul în care dezgropă o mână.

Săpă mai departe, cu disperare, până ce găsi capul poliţistului, sucit într-o poziţie nefirească. Se aplecă peste de el. Nu-i simţea răsuflarea, iar pulsul era absent. Îi eliberă nasul şi gura de resturile de

pământ, îi ridică bărbia, împingându-i fruntea înapoi, şi începu să-i sufle aer în plămâni. Pieptul ofiţerului se ridică uşor, ca o pânză de corabie prinsă de vântul vieţii. Încordat, detectivul continuă să alterneze respiraţiile şi compresiile toracice. Cu fiecare mişcare, spera ca inima celuilalt să lupte, să-şi revină, să reînceapă să bată, ca într-un ritual sacru al renaşterii. Dar trupul rămânea inert, ochii închişi, răsuflarea stinsă, gâtul frânt. Ramirez era mort. Clay îi luă lanterna, îi scoase insigna şi pistolul din teacă, apoi îi adună mâinile laolaltă şi i le puse pe piept. Rămase aşa o vreme, nemişcat, lângă trupul inert al ofiţerului Emiliano Ramirez. Apoi se ridică şi privi în sus, în direcţia din care căzuseră amândoi, prinşi în capcana lui Moctezuma. Lumina lanternei lui era slabă, însă voia să economisească bateriile lui Ramirez, căci nu ştia ce-l aşteaptă.

— Nu se poate termina aici, nu are nicio logică, gândi cu glas tare. Moctezuma ştia de puţ, de aceea ne-a şi adus pe acest traseu. Când a declanşat capcana, ştia că tunelul se înfundă. Cu siguranţă l-a explorat, n-a găsit nimic şi l-a abandonat. Doar dacă nu l-a abandonat din lipsă de fonduri.

Începu să pipăie pereţii de jur-împrejur, de la bază până unde reuşea să ajungă cu mâinile. Aerul devenea tot mai greu de respirat, iar tăcerea era spartă doar de bucăţile de pământ care se desprindeau din când în când. Pe neaşteptate, o creatură cât o palmă ieşi dintr-o gaură pe care o lăsase în cădere, un bulgăre de argilă. Un fâlfâit de aripi, însoţit de un sunet subtil, ca un şoaptă pierdută în întuneric, îl făcu să se încrunte şi să-şi concentreze toată atenţia asupra vieţuitoarei. O văzu intrând din nou în perete, la vreo doi metri deasupra lui. Sprijinindu-se cu picioarele de-o parte şi de alta a tunelului, reuşi să urce până la micul orificiu prin care pătrunsese creatura. Băgă mâna şi începu să scobească în pământul reavăn. Alte sunete înalte ricoşară de pe pereţii tunelului.

— O colonie de lilieci! exclamă.

Continuă să lărgească orificiul, lăsând pământul căzut să îngroape corpul deja rece al lui Ramirez.

— Îmi pare rău, prietene!

De partea cealaltă, prin gaură, reuşi să vadă colcăiala unei întregi familii de chiroptere. Simţi o rafală slabă de aer şi trase adânc în

piept. Cu forţe noi, se împinse şi mai tare cu picioarele în pereţii tunelului, până găsi o poziţie mai bună de scobit. Reuşi să desprindă bucăţi din ce în ce mai mari de pământ şi în cele din urmă se strecură târâş în noul tunel descoperit. Liliecii începură să se agite, părăsind locul. Pe coate, Columbus Clay se străduia să nu-i piardă din vedere.

— Folosiţi-vă ecolocaţia, scoateţi-mă de aici!

Îl cuprinse o euforie de nestăpânit; era hotărât să iasă din acest mormânt în care îl aruncase Moctezuma. Le mulţumea în gând liliecilor, care fără îndoială ştiau harta detaliată a lumii aceleia întunecate. Coridorul era foarte strâmt, dar animalele zburau cu agilitate, evitând cu o precizie milimetrică pereţii, graţie ecourilor inaudibile pe care le receptau.

După câteva zeci de metri, tunelul se deschise într-unul mai vast, care urca într-o pantă uşoară şi cotea spre stânga. Liliecii se înălţară, întinzându-şi şi mai mult aripile. Columbus Clay profită şi el de spaţiul mai larg pentru a-şi continua drumul de-a buşilea. Curenţi slabi de aer îi veniră din faţă şi văzu cum liliecii îşi ajustează traiectoria cu fiecare rafală, folosindu-şi abilităţile aerodinamice ca să navigheze prin labirintul subteran. Erau salvarea lui şi se grăbea cât putea, să nu le piardă urma. Lumina lanternei de-abia mai făcea faţă întunericului, dar încă nu se îndura să o folosească pe a lui Ramirez, căci nu ştia cât mai are de petrecut sub pământ.

Deodată, simţi sub palme nişte bucăţi tari, de o formă ciudată, dintr-o materie a cărei textură nu o recunoştea doar prin pipăit. Apucă una şi o ridică la nivelul ochilor, cât mai aproape de fasciculul slab de lumină. O privi cu un amestec de spaimă şi milă, apoi îi dădu drumul, continuând să meargă de-a buşilea peste resturile de oase care compuneau scheletul unui om. *Ai grijă la oase, Quetzalcoatl vine să le caute, să făurească oamenii din ele. Dacă le rupem, unii oameni vor fi mai scunzi,* îi răsunară în minte cuvintele ciutei care îl însoţise în călătoria sa spre tărâmul morţilor. Se scuturã ca să alunge ideea morţii şi înteţi ritmul.

De-abia mai percepea în faţă stolul de lilieci. Gândul că dacă îi pierde, e pierdut, că ar putea şi el să sfârşească precum cel al cărui schelet îl dislocase, i se înfipse în minte ca o ameninţare tot mai reală. Singura soluţie era să se grăbească. Dar tunelul devenise alunecos,

mici firicele de apă se prelingeau pe marginile sale, sfârşind în bălţi din ce în ce mai mari. La un moment dat, îşi scrânti mâna. Palma îi alunecă pe o suprafaţă lucioasă şi ace dureroase i se înfipseră în tot corpul. Se opri o clipă şi aprinse lanterna lui Ramirez. Sub balta în care se afla era o placă neagră, plată, cu marginile îngropate în nămol.

„Bazalt", îşi zise, începând să sape în jurul ei.

Îndreptă lanterna în direcţia în care liliecii îşi continuaseră zborul şi nu mai văzu nimic. „Sunt pe cont propriu", gândi, continuând să râcâie în jurul plăcii.

— Deschide-te! urlă nervos peste câteva momente.

Însă cuvintele lui nu avură nicio putere asupra bucăţii de piatră. Continuă să scurme pământul cu disperare, de jur-împrejurul bazaltului. Când îi simţi marginea tăioasă, fu mai fericit ca oricând, deşi sângele începuse să-i curgă din degetele rănite. „Nu mor detectivii când vor criminalii!" Îşi strecură degetele în nişa pe care o săpase, îşi adună toate forţele şi trase cu putere în sus de placa de bazalt, dar piatra nu se clintea.

„Trebuie să aibă un mecanism, ca cel pe care l-a folosit Moctezuma să ne îngroape."

Renunţă să mai tragă în sus. Sprijinindu-şi tălpile în marginea descoperită, împinse cât putu. Placa începu să gliseze în lateral, mai întâi greoi, cu doar câţiva milimetri, apoi simţi că cedează, cu un zgomot ruginit. Sub el se căscă o cavitate adâncă de vreo doi metri şi lată tot pe atât. Privi înăuntru. Câteva schelete se odihneau veşnic într-un colţ, sprijinite de perete. Imaginea i-l aduse pe Ramirez în gând, întristându-l. Inspectă cavitatea la lumina lanternei. Nu avea rost să coboare dacă nu găsea o cale de ieşire, dar zgomotul pe care îl auzi înăuntru îi dădu speranţe. Era un şuierat, asemănător unui curent de aer care trece printr-un fluier.

„Asta înseamnă că aerul intră pe undeva", presupuse.

Fără să mai stea pe gânduri, se lăsă să alunece prin orificiul pe care îl scosese la iveală placa de bazalt. Era mozolit din cap până în picioare, cu salopeta îmbibată de nămol, cu faţa neagră şi mâinile însângerate. Aruncă o privire spre oase şi încercă să-şi alunge gândul morţii. Rămase alert, încercând să-şi dea seama pe unde intră aerul. Mici canale care se terminau cu orificii înguste erau dispuse pe toată

suprafața unuia dintre pereți, ca un sistem de aerisire. Nu-i înțelegea rostul, dar avea nevoie să știe ce este dincolo de el.

— Îmi pare rău, băieți, zise către scheletele sprijinite de peretele opus.

Luă două oase mai lungi din mormanul alb și începu să scobească cu ele orificiile din perete. Pământul se fărâmița ușor, căzând în mușuroaie. Reușise să dea la o parte o suprafață nu foarte mare, când unul din oase se propti într-o materie dură. Scobi până aduse la lumina lanternei o structură metalică ruginită. Se întoarse la schelete și desprinse un os coxal, de forma unei lopeți, cu care râcâi mai eficient. După câteva minute își dădu seama că era închis într-o carceră subterană. Trase cât putu de barele de metal pe care le dezgolise, fără niciun rezultat.

— O să putrezesc în celula asta, cu infractori din cine știe ce secol.

I se părea ironic, mai ales că dincolo de poarta celulei se deschidea privirii un culoar larg.

„Dacă se închide, se și deschide. Gândește, detectivule!", se încurajă.

Inspectă din nou întregul spațiu, însă știa, în sinea lui, că, dacă exista un mecanism, acesta trebuie să fi fost plasat în afara celulei, nu în interiorul ei. Hotărî să verifice mai degrabă marginile și începu cu baza.

„Poate reușesc să mă strecor pe sub ușă", își spuse.

Când se aplecă să sape cu osul, imediat ce atinse bara din mijloc îngropată în pământ, ca și cum ar fi atins un nerv sensibil al mecanismului, un declanșator ascuns aruncă o plasă peste el. Țesătura din fibre naturale era putrezită, așa încât, nu fără un oarecare efort, detectivul reuși să se elibereze. Privi spre tavan, în direcția din care căzuse capcana, și remarcă scobitura în pământ, ca un coș de răchită întors. Se căță pe barele de fier, smulse împletitura și dezgoli un mecanism de blocare, format din mici pârghii ce se acționau una pe alta, în serie. Trase de cea care părea că le activează pe celelalte, dar sistemul, oricât de ingenios, era extrem de ruginit și nu dădea semne că ar funcționa. Reveni la săpăturile din podea, cu intenția de a crea un pasaj pe sub poartă. Mai împrumută un os din centura pelviană a unui schelet. Dotat cu două „lopeți",

simţea că avansează mai repede. Săpă ca o cârtiţă, croindu-şi drum pe sub poartă. Din când în când îşi ridica privirea, cât să se asigure că tunelul de dincolo nu e o halucinaţie. Când, în sfârşit, reuşi să scobească suficient pentru a se strecura pe sub poartă, lanterna îi cedă de tot. Decise să o folosească pe cea a poliţistului în modul economic. Apăsă butonul din stânga, şi culoarul se umplu de o lumină sângerie, sinistră.

Columbus Clay începu de-a dreptul să alerge prin noul tunel. Odată cu el fugeau şi câţiva şobolani speriaţi.

„Unde e viaţă e şi speranţă", îşi zise optimist.

Tunelul era mult mai larg şi mai înalt, ceea ce făcea şi ca aerul să devină mai respirabil. După câteva zeci de metri făcu un cot la nouăzeci de grade, apoi încă unul, mai lin, la dreapta. Nu avea nicio idee încotro se îndreaptă, pierduse de mult planurile pe care i le dăduse Moctezuma. Singurele indicii că se afla pe drumul cel bun erau curenţii de aer, vietăţile subterane şi zgomotele din ce în ce mai dese.

CAPITOLUL 67

El Zócalo, Ciudad de México

Piaţa pulsa ca o inimă resuscitată, în ritmul tobelor. Fusese împodobită cu simboluri aztece, steaguri colorate şi motive tradiţionale, iar oamenii, care umpluseră spaţiul încă de la primele ore ale serii, păreau că vin din timpuri sacre, cu feţele lor pictate, cu penele vibrante ce le împodobeau capetele şi costumele brodate multicolor. Se transformaseră în războinici, preoţi, nobili azteci, parcă înghiţind cu totul omul modern, pe care rareori îl mai vedeai rătăcit, cu un *taco* în mână, umblând de colo-colo. Tarabele din jurul pieţei formaseră un cordon de delicii tradiţionale, cu *tamales, atole* şi dulciuri din amarant ce-şi aşteptau muşteriii.

Un alt cordon, mai larg, în uniforme negre cu însemne ale armatei, înconjura întreaga arie, transformând-o într-o insulă vie. Militarii, dispuşi pe două rânduri în poziţie de repaus, cu scuturile la picior, încercuiseră perimetrul pieţei şi aşteptau ordinul de a închide cordonul. Carele televiziunii naţionale, care urmau să transmită evenimentul, fuseseră şi ele flancate de trupe speciale, sub pretextul necesităţii de a fi protejate. În aer plutea o tensiune ciudată, un amestec de nerăbdare şi nelinişte.

În centrul pieţei, zeci de torţe ardeau la baza marelui altar improvizat pe scenă. Platforma fusese decorată cu flori de *cempasúchil,* gălbenelele mexicane, cu pene colorate şi ofrande de fructe, porumb sau figurine din amarant. Dansatorii şi muzicanţii, îmbrăcaţi în piei de jaguar, veniţi din toate colţurile Mexicului, îşi căutau locurile marcate în cercurile sacre din jurul altarului, pregătindu-se pentru marea coregrafie. Tineri şi bătrâni, femei, bărbaţi şi copii, localnici şi turişti se îmbulzeau în căutarea unui loc din care să poată privi cât mai bine spectacolele ce urmau să se desfăşoare pe scenă.

La ora şapte fix, bătăi puternice de tobe, acompaniate de sunetul trompetelor din scoici, reverberară peste Zócalo, anunţând debutul ceremoniei şi trezind spiritul mistic al mulţimii. Preoţi azteci în

mantii lungi păşiră solemn spre altar ţinând în mână pene de *quetzal,* bastoane sculptate şi vase cu tămâie, simboluri ale puterii zeilor lor. Începură să stropească mulţimea cu apă şi să arunce cu petale de flori în stânga şi-n dreapta, în timp ce tămâia se ridica în spirale parfumate către cer. În centrul altarului fusese pregătit un mare vas de ceramică plin cu lemne şi răşină.

Preşedintele însuşi era aşteptat să ţină un discurs din balconul Palatului Naţional, acelaşi balcon devenit simbolic pentru independenţa Mexicului. Apoi urma să tragă clopotul şi să rostească *Grito de Dolores.* Dar până atunci comunităţile indigene le pregătiseră spectatorilor un întreg program festiv, cu muzică tradiţională, poezii aztece şi scenete care să readucă la viaţă istoria, măreţia şi spiritualitatea unei civilizaţii adormite.

Isobel Garcia venise însoţită de un cor de studente cu care repetase un cântec compus special pentru Ceremonia Focului Nou, în nahuatl. Stăteau în spatele scenei, aşteptând nerăbdătoare să le vină rândul. Erau îmbrăcate în costume tradiţionale bogat decorate cu broderii realizate manual. Peste *huipil*-ul fără mâneci, lung până la genunchi, fetele purtau *cueitl, o* fustă lungă până la glezne, în culori vibrante, strânsă în talie cu o *faja* cu modele complicate, care nu era doar un simplu brâu, ci semnifica legătura simbolică a femeii cu pământul şi cu forţele naturale. Peste toate aruncaseră un *rebozo* fin, iar întreaga ţinută le era completată de podoabe colorate, panglici şi pene de păsări exotice. Fiecare detaliu era parte a unei poveşti bogate, iar corul părea o filă vie de istorie ce se foia nerăbdătoare să fie spusă.

Vocea lui Isobel răsună prin microfonul de pe scenă până la marginile pieţei, pe deasupra mulţimii.

— Ceremonia Focului Nou nu este doar o sărbătoare, ci o reafirmare a identităţii noastre culturale şi a legăturii profunde cu trecutul, o călătorie în timp, un moment de reflectare şi celebrare, unde în fiecare flacără care dansează şi în fiecare bătaie de tobă reverberează spiritul strămoşilor noştri, oferind speranţă şi lumină pentru noul ciclu ce începe. În ritmurile tobelor tradiţionale, corul departamentului de studii lingvistice al UNAM va interpreta un cântec cu versuri compuse de studentele şi studenţii noştri, în limba nahuatl. Le invit pe scenă pe fete, în aplauzele dumneavoastră.

Cele douăzeci și patru de studente urcară emoționate și salutară mulțimea cu mâinile la inimă. Tăcerea se lăsă peste piață, se auzea doar un murmur de fundal, iar când tobele începură să bată, corul se porni cu patos.

— În inima nopții, focul sacru arde,
Spulberă umbre și-n suflet pătrunde,
În tărâmul zeilor spiritele se trezesc,
În noi strămoșii renasc și ne vorbesc.

Pene de quetzal strălucesc sub cerul nopții,
Bătăile de tobe dau ritmul vieții,
Strămoșii ne veghează, spiritul lor e etern,
Prin foc și lumină, amintiri vii se cern.

În cercul sacru, suntem cu toții legați,
Prin sânge și suflet, azteci neînfricați,
Renaștem din cenușă, precum focul ce arde.
Prin cântecul străbunilor nimic nu se pierde.

Imediat ce termină, corul coborî și câțiva bărbați începură să pregătească în grabă decorul pentru următorul număr. Fu urcat pe podium un scaun cu spătarul foarte înalt, îmbrăcat în catifea roșie, precum și un altar în colțurile căruia fură amplasate patru totemuri ale zeilor creatori. Treisprezece oameni apărură în șir și se dispuseră în semicerc, cu fața spre *Palacio Nacional.* Doisprezece dintre ei erau îmbrăcați în costume tradiționale sau acoperiți cu piei și pene, iar fețele le erau pictate într-un mod care le acoperea expresia cu totul. Al treisprezecelea fusese deghizat în cardinal catolic, cu o mască de plastic pe față și un mare coif cu cruce pe cap. Fu așezat pe scaunul de catifea, în timp ce se zbătea neputincios, spre amuzamentul spectatorilor. Cordoanele de militari ridicară scuturile la unison.

— *Cualli!* răsună în boxe o voce de femeie.

— *Cualli,* răspunse mulțimea într-un glas.

— Eu sunt *tlatoani,* cea care vorbește, ei sunt *cuauhtlatoani* mei, iar voi, toți cei prezenți aici, sunteți *calpulli,* soldații noștri, eroi ai

acestei scenete. Vom reînvia împreună o veche tradiţie a poporului nostru, stăpân pe aceste meleaguri.

Mulţimea fu cuprinsă de delir, ridicând mâinile în aer şi dorind să participe la scenetă.

— L-am adus în faţa voastră, reluă femeia, pe cel care acum zece cicluri ne-a furat viitorul şi comorile. E prizonierul nostru, iar în seara aceasta, împreună, îl vom pedepsi şi vom lua înapoi ce ne aparţine.

Isobel, aşezată chiar lângă scenă, ridică privirea şi îngheţă. Personajul cu coiful pe cap arăta exact ca în pictograma de pe acea *amate* pe care i-o adusese detectivul, doar că de data aceasta nu era ilustraţie, ci o reprezentare vie şi caricaturală.

— Şerpii să-l muşte, viermii să-l mănânce, ochii să-i sară din orbite şi inima să-i fie smulsă şi oferită lui Huitzilopochtli, continuă femeia de pe scenă. Să înceapă ritualul Tlacaxipeoalisti, aduceţi piatra de jertfă!

Doi bărbaţi coborâră, pentru a reapărea câteva secunde mai târziu cu o butaforie de bolovan, confecţionat dintr-o pastă de hârtie şi clei. Prizonierul încerca să strige pe sub masca ce-i fusese pusă pe faţă pentru a-i ascunde identitatea şi căluşul de la gură. Se agita disperat, dar nimeni nu-l lua în seamă. Spectatorii aplaudau realismul actului artistic. Femeia se apropie de el şi îi vorbi la ureche, depărtând microfonul.

— Acum ori niciodată, şobolanule. Auzi mulţimea? Abia aşteaptă să te vadă spintecat. Unde-i comoara? îl întrebă, cu o şoaptă ameninţătoare.

— Mmmm, mmmm, se auzi de sub mască, dar sunetul fu însoţit de o mişcare hotărâtă, de la stânga la dreapta, a capului.

— Refuză să recunoască, *calpulli!* Refuză să ne dea înapoi ce a furat, identitatea şi aurul mexicanilor.

Mulţimea începu să huiduie isterică.

— Ce spuneţi? Nu vă aud! Să-i scoatem ochii? întrebă ea gloata agitată şi însetată de acţiune.

Prizonierul dădu să se ridice, se împiedică şi se rostogoli de pe scenă.

— V-aţi lovit? Să vă ajut! se oferi Isobel, ridicându-l de jos pe actorul accidentat.

Dar prizonierul o luă la goană, încercând să se facă pierdut în mulţime. Pentru a distrage atenţia de la eşecul scenetei, un bărbat deghizat în preot aztec se urcă pe scenă şi începu să lovească între ele două pietre de obsidian, ale căror scântei aprinseră lemnele din vasul pentru Focul Sacru. Când flăcările izbucniră, mulţimea uită imediat incidentul şi izbucni şi ea în urale de bucurie. Dansatori tradiţionali începură să se mişte într-un ritm hipnotic în jurul focului, iar fiecare pas al lor era sincronizat cu bătăile tobelor, transmiţând energie tuturor celor veniţi să celebreze renaşterea şi noile începuturi.

Femeia *tlatoani* şi ceilalţi coborâseră în trombă de pe scenă, vânându-l pe prizonierul evadat. Dar era imposibil să-l găsească în haosul acela.

— Scormoniţi şi-n gaură de şarpe! ordonă. Îl vreau viu. Să-l jupoi cu mâinile mele! Răspândiţi-vă şi căutaţi peste tot!

Prizonierul îşi smulsese masca de pe faţă şi căluşul de la gură, aruncându-le în urma să. Era obosit şi neputincios şi îi era greu să alerge, aşa că se puse la picioarele unor turişti, gândindu-se că ar putea merge de-a buşilea, ferit de ochii răpitorilor. Rămase câteva clipe nemişcat, îşi trase sufletul, după care plecă în patru labe, într-un slalom dureros, printre miile de picioare. Din când în când, un pantof poposea pe degetele lui, dar era un preţ dispus să-l plătească, mult mai mic decât preţul vieţii sale sau cel exorbitant al comorii al cărei păstrător secret fusese timp de cincizeci şi doi de ani.

În sfârşit, ajunse pe dala pe care o căuta de când reuşise să evadeze. Vreo patru spectatori se înghesuiau pe acea placă de piatră dreptunghiulară. Îi împinse la o parte, atrăgându-şi priviri nemulţumite, dar nu-i mai păsa că deranjează pe cineva. Îşi scoase crucea masivă de la gât, cu mâna tremurândă reuşi să desprindă din tija subţire a crucii câţiva zimţi, apoi o înfipse într-o crăpătură a pavajului, ca pe o cheie. Nu apucă să o rotească, pentru că un bocanc butucănos se propti pe mâna lui, imobilizând-o.

CAPITOLUL 68

Catacombele Templo Mayor, Ciudad de México

Rămas singur, Moctezuma trase înapoi maneta disimulată în spatele plăcii de bazalt, iar puțul se acoperi la loc. Aruncă pământ peste capac, să-l camufleze, plasă ciobul de lut în locul în care îl găsise, ca semn, și porni înapoi spre Templo Mayor. Cunoștea foarte bine bucata aceea de drum subteran, își petrecuse zeci de săptămâni în ea, scormonind după artefacte. Nu-l mințise pe detectiv, echipa lui chiar nu găsise vreo comoară. La vremea aceea clasificaseră tunelurile drept simple rute.

Încerca să nu se gândească la fapta lui. Făcuse ce trebuise să facă, ce-i poruncise datoria de tată. Viața era, până la urmă, o chestiune de priorități, iar pentru el, fiica era cel mai important lucru. „Orice părinte ar fi făcut la fel", își zise. Avea remușcări, desigur, cu privire la moartea celor doi polițiști, dar nu avea regrete. Cu timpul se va obișnui cu ideea de a-i fi ucis pe cei doi, va găsi o cale de a-și împăca până la urmă conștiința. În schimb, n-ar fi putut trăi nicio secundă cu gândul că și-a omorât fiica.

— Nu am avut de ales, detectivul nu mi-a dat de ales, își repeta gâfâind.

Peste douăzeci de minute ieșea prin același loc prin care îi condusese pe Columbus Clay și pe Ramirez. Era transpirat, se simțea murdar pe dinăuntru și pe dinafară, desfigurat de efort și într-o tensiune psihică ce-i făcea inima să-i bubuie în piept.

Nu merse la muzeu, ci se îndreptă direct spre Zócalo, unde ceremonia începuse, dar fu oprit de cordonul armatei, care nu mai permitea nimănui să intre. Insistă, pretextând că face parte din comitetul de organizare, își scoase legitimația de la Muzeul Templo Mayor, și într-un târziu două scuturi se dădură într-o parte, lăsându-l să treacă.

Ajunse chiar în momentul în care fiica lui perora pe estradă. O recunoscu imediat după alură și după voce. Ar fi recunoscut-o dintr-o mie! După tot ce aflase de la detectiv, nu-l mira să o vadă acolo, dar

se șocă atunci când văzu pusă în scenă pictograma pe care o ținuse în mâini și o analizase cu atâta meticulozitate.

Porni prin mulțime împingând oamenii în stânga și-n dreapta, croindu-și drum spre altarul improvizat în centrul pieței. Înainta foarte greu, mergând în zigzag. Când ajunse la doar zece metri de scenă văzu incidentul cu prizonierul căzând, dar nu-l observă mai departe pe evadat, căci ochii îi erau pe fiica lui, care părăsea și ea platforma în trombă. O auzi ordonându-le celorlalți să-l caute pe bărbat și să i-l aducă viu. Când tocmai dădea să plece și ea în urmărire, Moctezuma o prinse de braț. Tânăra se întoarse nervoasă, mai să-l pocnească pe cel ce îndrăznise să o atingă și s-o oprească.

— *Papá?* făcu ea mirată. Ce cauți aici? Nu e momentul!

Dădu să plece, dar Moctezuma o privi în ochi, cu cea mai mare tristețe și cea mai mare dragoste.

— L-am omorât pe detectiv.

— Ce?! Ce-ai făcut?

— Trebuie să vorbim, Xochitl. Acum!

Femeia era în cumpănă, ezita între a fugi după *padre* și a rămâne cu tatăl ei. Se uită peste capetele oamenilor și văzu câteva focare de agitație. Acoliții ei răscoleau mulțimea în căutarea preotului.

— Vino cu mine, zise.

Moctezuma o urmă pe calea pe care o deschidea cu greu în marea de oameni și reușiră să iasă spre Monte de la Piedad, unde cordonul de militari nu se închisese încă. Ocoliră catedrala și se ascunseră într-un gang, pe Calle Guatemala.

— Aici suntem în siguranță. Ce s-a întâmplat? Chiar l-ai omorât? Deci știi totul.

Directorul dădu din cap abătut, apoi își ridică privirea și întinse mâna spre fiica lui, într-un gest de iertare.

— Nu vreau compătimirea ta, *papá!* Nu-mi pare rău pentru nimic, spuse ea, refuzând să-i întoarcă gestul.

— Am omorât doi oameni ca să te salvez!

— Asta e tot ce contează pentru tine? Viața unui om e nimic în comparație cu viața unei națiii. Eu aș lua o mie de vieți și mi-aș da-o bucuroasă pe a mea. Și te asigur că nu sunt singura care gândește așa în Mexic. Pe ei, cei care au omorât o nație, cine îi judecă? Cine îi

condamnă? Cinci sute de ani a aşteptat poporul ăsta să se răzbune, şi tocmai tu era să zădărniceşti totul, colaborând cu poliţia! Poate tu mă ierţi, dar eu nu te-aş fi putut ierta, *papá!*

— Habar nu aveam ce faci, nici prin gând nu mi-a trecut vreo clipă că ai putea fi amestecată în aşa ceva, într-o conspiraţie de asemenea proporţii.

— Asta este pentru tine, *papá?* Abolirea sclaviei culturale la care ne-au condamnat spaniolii şi Biserica lor, eliberarea de lanţurile care au corodat corpul nostru de tradiţii ancestrale, renaşterea noastră spirituală sunt pentru tine doar o conspiraţie? Hai să-ţi spun eu cum arată o conspiraţie adevărată: când Biserica Catolică mexicană complotează împreună cu acei *vendepatrias*[35] de două parale să aducă un prinţ din casa Habsburgilor, pe Maximilian, fratele lui Franz Joseph, împăratul Austriei, şi următorul în linie la tron, ca să revendice „coroana Mexicului", totul cu ajutorul lui Napoleon al III-lea, bineînţeles, care a furnizat trupe pentru a invada ţara noastră. Aşa arată o conspiraţie! Îţi aminteşti? A trecut doar ceva mai mult de-un secol de atunci, adică o clipă în timp istoric. Nu putem uita chiar aşa uşor, nu avem voie! Juarez, primul şi ultimul nostru preşedinte indigen, aztec adevărat, a luptat atunci cu un întreg imperiu austriac, a expulzat o putere mondială, Franţa, dintr-un Mexic sărăcit, a trimis un mesaj clar Europei, punând capăt – credeam noi, naivi, pe atunci – dramei civilizaţiei noastre, printr-un gest care nu putea fi mai simbolic: un indigen împuşcându-l pe descendentul celui care a cucerit Mexicul, Carol Quintul. Răzbunarea lui Moctezuma. Dar ştii ce e încă şi mai ironic? Că tocmai un spaniol, Jorge de Santayana, a trebuit să ne aducă aminte că cei ce-şi uită trecutul sunt condamnaţi să-l retrăiască. Or, eu nu vreau să retrăiesc acel trecut. După ei, eu sunt un pericol social, încalc legi penale şi, sincer, dacă m-ar fi prins detectivul trimis de ei, aş fi preferat să mă condamne la moarte. Dacă nu pot trăi într-un Mexic al mexicanilor, nu vreau să trăiesc într-o altă *Nueva España!*

— Dar cum credeai că o să poţi să faci singură toate astea, *mi hija?* De ce nu mi-ai spus, de ce nu ai venit la mine? Poate lucrurile ar fi

[35] Trădători (în limba spaniolă) (n. red.).

stat altfel acum.

— Nu am fost şi nu sunt singură. Sunt oameni care gândesc şi care simt la fel ca mine. Nu doar oameni simpli, din popor, ci şi oameni politici. Avem girul preşedintelui! Nu vom renunţa. N-au cum să ne bage pe toţi în puşcărie. Zici că ar fi trebuit să vin la tine? Am venit, am stat de vorbă de atâtea ori, era totul sub nasul tău, dar tu nu m-ai auzit, nu ai văzut. Cu nasul în ruinele tale, nu vedeai decât pietre moarte şi tăcute, nu vedeai ce e dincolo de ele, viaţa şi spiritul lor. Nu le vezi pentru că tu nu crezi. Aşa cum nu ai crezut nici în comoară!

— Despre asta e vorba? Despre comoară?

— Nu înţelegi nimic. Tocmai tu, care trebuia să înţelegi. Să mă înţelegi şi să înţelegi poporul ăsta. Comoara este dovada că nu eram nişte înapoiaţi, aşa cum au pretins ei dintotdeauna, că eram o civilizaţie extraordinară şi complet capabilă de autoguvernare. Valoarea ei, pentru tine, e una muzeală. Probabil juisezi la gândul că mult iubitul tău muzeu îşi va îmbogăţi patrimoniul şi-şi va dubla numărul de vizitatori, iar tu vei mai scrie o duzină de articole pe tema asta şi vei fi încă şi mai celebru, şi mai respectat de ipocrita comunitate academică. Pentru mine şi cei ca mine, miza e infinit mai mare. Valoarea comorii e valoarea poporului nostru, care ar fi avut şansa să-şi recapete demnitatea.

— Te rog, mi-am reparat greşeala de a nu fi fost un părinte mai bun pentru tine, de a nu te fi înţeles la timp. Detectivul nu mai e. Nimeni nu te mai hăituieşte. Acum poţi s-o iei de la capăt. S-o luăm amândoi de la capăt. Din cauza mea ai ajuns aici, lasă-mă să te scot de aici.

— N-ai face decât să-mi iei singurul lucru care mi-a mai rămas, mândria. Da, *papá,* sunt mândră că am recuperat Codexul, e cartea noastră de istorie, nu are ce căuta în bibliotecile altora. Chiar dacă nu am făcut-o cu mâinile mele, sunt mândră că le-am ucis cardinalii, capetele seci ale Bisericii lor corupte, şi le-am tăiat degetele pe care purtau rubinele noastre, extrase din munţii noştri. Sunt mândră că le-am ars bisericile, aşa cum ei ne-au ars templele. Până la urmă, poate nu e chiar întâmplător că suntem amândoi Moctezuma. Nu fi Moctezuma doar cu numele, *papá!* De atâta vreme îmi ceri să lucrez cu tine, poate e timpul să vii tu cu mine.

CAPITOLUL 69

El Zócalo, Ciudad de México

Padre icni de durere. Degetele aproape că îi fuseseră strivite de bocancul acela butucănos. Dădu să-şi tragă mâna, în care ţinea crucea cu care urma să deblocheze dala, dar nu apucă să mai facă niciun gest, căci se trezi ridicat de guler de o forţă care-l sperie. Era a doua oară când i se întâmpla acest lucru.

— Ce pui la cale, părinte? îi urlă o voce autoritară în ureche, ca să acopere zgomotul din jur.

Mâna puternică nu dădu drumul gulerului, îl ţinea pe preot suspendat, încât de-abia mai atingea pământul cu vârfurile pantofilor. Bărbatul care îi ţipa în faţă de la câţiva centimetri purta o uniformă militară de camuflaj, cu însemnele unui grad mare, pe care preotul nu era capabil să le descifreze.

— Aici Alfa Vultur, vreau o specială de cinci în H14! Repet, careul H14, cinci oameni, răcnea militarul în staţia prinsă de umărul uniformei.

Padre îi făcea semne disperate să-l elibereze.

— Nu te mai zbate ca un peşte, eşti suspect, rămâi cu mine până te ridică băieţii mei.

— Domnule, vă rog, faceţi o confuzie. Eu sunt în pericol, vă rog, am nevoie de protecţie, imploră preotul.

— Atunci ce căutai pe jos? Ai pierdut ceva?

— N-am pierdut nimic, căutam să mă ascund. Am fost pe scenă, vor să mă omoare. Vă rog, vorbiţi cu domnul detectiv Columbus Clay, dânsul vă va confirma.

Când auzi numele detectivului, bărbatul îi dădu brusc drumul, iar preotul se dezechilibră, mai să cadă.

— Dumneata îl cunoşti pe Columbus Clay?

— Da, sigur că îl cunosc, trebuia să ne întâlnim, dar am fost răpit şi adus aici şi...

— Nu înţeleg nimic. De unde ştiu că nu minţi?

— Credeţi-mă, nu vă mint! Lucrurile sunt grave! Domnul detectiv

le investighează, dar eu nu mai pot să-l mai aștept, trebuie să mă duc singur.

— Nu pleci nicăieri singur! Ce ai de făcut?

— Îmi pare rău, chiar nu vă pot spune. Nu vă cunosc și, pe lumea asta, nu am încredere decât în domnul detectiv, iar pe cealaltă, în Dumnezeu.

— Sunt Hernándo Huerta, colonel al Serviciului Secret al Armatei, se prezentă el. Detectivul este și prietenul meu. Am fost cu el când a murit și s-a întors. Poți să ai încredere în mine, îți dau cuvântul meu de militar, zise bărbatul, cu mâna pe inimă.

Preotul nu știa ce să facă. În afară de el și de papa Benedict, nimeni nu cunoștea secretul. Ambii îl păziseră cu sfințenie atâta amar de vreme, însă acum vremurile îl puneau la încercare. Într-un final, *padre* José decisese să-i împărtășească taina detectivului, doar ca să îl ajute să o păzească mai bine. Acest bărbat aspru părea de încredere, dar câte aparențe nu se dovediseră înșelătoare, de când cu evenimentele din Guadalajara!

— Dacă e să am încredere, atunci trebuie să fie reciproc, și dumneavoastră să aveți încredere în mine și să acceptați să mă protejați, fără a cere nimic în schimb. Pentru că nu pot să vă spun nimic.

— Detectivul e prietenul nostru comun. Am încredere în Columbus Clay. Așa că am încredere și în dumneata. Spune-mi ce ai nevoie.

— Trebuie să coborâm în catacombe. Fără să fim urmăriți.

Padre îi indică dala, și Huerta pricepu imediat.

— S-a făcut! acceptă colonelul, care nu se lăsa rugat când era vorba de misiuni periculoase și secrete.

O echipă de cinci soldați mascați se apropie de ei.

— Rămâneți aici, pe poziție. Eu o să cobor în subteran. Imediat ce puneți capacul peste noi, nu vă mișcați de pe dala asta. Să tragă în voi, și nu vă mișcați nici morți, ați înțeles? urlă Huerta.

Soldații aprobară cu mâna la tâmplă, într-un salut milităresc. Eliberară zona de oamenii care priveau de acolo ceremonia și se postară la cele patru colțuri ale dreptunghiului de piatră.

— Părinte, fă ce făceai! îi ordonă colonelul.

Preotul se aplecă, desfăcu din nou zimții crucii și o introduse în crăpătură, învârti de trei ori într-o parte, așteptă câteva secunde, apoi învârti în partea opusă de două ori, și dala se ridică deasupra nivelului solului. Colonelul o roti, eliberând astfel deschizătura. Când cei doi dispărură în groapa de sub dală, un soldat o așeză la loc și se puse pe ea.

Padre José coborî în grabă cele douăzeci de trepte de fier, urmat de Huerta, care ținea o lanternă puternică la nivelul umărului. Ajunseră la baza puțului și preotul porni pe unicul tunel ce cobora lin. Părea că l-ar fi putut străbate și cu ochii închiși, atât de sigur era pe mișcările sale. La rândul său, colonelul îl urma cu pași hotărâți.

După vreo zece de minute de mers pe tăcute, preotul ajunse în dreptul unui bolovan imens care bloca tunelul. Colonelul se opri descumpănit, însă *padre* îi făcu semn că e totul în regulă. Se aplecă să-l pipăie, până dibui o scobitură. Trase spre el, iar bolovanul pivotă pe un ax, acționat de un set de balamale ascunse. Se strecură înăuntru, aplecându-se, și-l îndemnă pe colonel să-l urmeze. Odată trecuți în partea cealaltă, preotul împinse bolovanul la loc. Mai înaintară preț de câteva minute, până când ajunseră la o răscruce de alte două tuneluri.

— Luminați-mi aici! ceru *padre.*

Începu să pipăie mijlocul peretelui despărțitor, până dădu de o piatră colțuroasă. O apăsă, apoi se retrase în grabă, înainte ca o bucată mare de bazalt să se desprindă din tavanul tunelului din partea dreaptă și să-l strivească.

— Acum putem trece, zise, călcând peste obstacol.

— Sigur ăsta e?

— Sigur. Capcanele sunt doar pe traseul corect.

— Și celălalt unde duce?

— Se înfundă într-o celulă izolată.

Colonelul îl urmă, vigilent, dar cu încredere. Înaintau în grabă și în liniște. Vibrațiile provocate de metrou se amestecau cu tot felul de alte sunete ciudate, care-l țineau pe Huerta alert. Preotul nu părea să se sinchisească de nimic, în afară de a parcurge traseul pe care memoria lui îl derula în minte.

— Părinte, oprește-te! îi ceru colonelul la un moment dat.

— Fiule, nu e timp! Trebuie să ne grăbim!

— Ascultă! se răsti militarul.

Ciuliră amândoi urechile, dar preotului nu i se părea nimic ieşit din comun. Dădu se plece mai departe, însă privirea severă a colonelului îl opri.

— Auzi?

— Aud, dar sunt doar vuiete ale pământului.

— Nu şi ăsta!

Într-adevăr, la intervale regulate, de undeva din spate, în stânga lor, răzbătea un strigăt prelung.

— O fi vreun animal prins în capcană. Locul e înţesat de piedici. Pe unele le-am pus noi, altele sunt vechi şi ruginite, de pe vremea imperiului.

— Ăsta nu e animal. Ăsta e om. Crede-mă, părinte, la viaţa mea am auzit destui oameni strigând după ajutor. Ne întoarcem!

— Domnule colonel, cred că nu înţelegeţi importanţa misiunii mele. Dacă vreţi să vă întoarceţi, nu aveţi decât! Dar eu trebuie să merg până la capăt. Nu pot salva acum suflete.

— Singur nu mergeţi nicăieri! se răsti colonelul. Dacă ne grăbim, recuperăm întârzierea. Să nu mai pierdem vremea inutil.

Huerta îl trase pe *padre* de braţ şi porniră înapoi, spre răscruce. Intrară în tunelul din stânga, nu înainte de a mai face o oprire, pentru a repera strigătul.

— Suntem foarte aproape.

— Dar foarte departe de ce trebuie să fac eu!

Merseră alte douăzeci de metri şi se opriră din nou.

— Vine de jos, conchise militarul. Hei! E cineva? strigă apoi, cât îl ţinură plămânii.

Se scurseră câteva clipe de tăcere mormântală.

— Aici! se auzi un sunet ceva mai clar, de sub ei.

— Trebuie să ajungem jos, decise Huerta.

— *¡Dios mío!* se lamentă *padre* José. Asta mai lipsea! Domnule colonel, vă rog! Pierdem tot!

— Dar salvăm o viaţă. Niciun om lăsat în urmă! E o regulă de onoare, părinte. Acum fereşte-te! zise colonelul împingându-l.

Huerta scoase de la brâu o grenadă MK3A2 Mini Flashbang,

versiunea miniaturală a grenadei standard, pe care forţele speciale o foloseau în spaţii restrânse. Îi trase siguranţa, o îngropă cât putu în podea şi fugi spre preot, culcându-l la pământ. Explozia dislocă bucăţi întregi din pereţii tunelului şi făcu o gaură adâncă în podea. Colonelul se târî până pe margine şi se aplecă să inspecteze interiorul, descoperind un alt tunel ce părea să străbată subteranul, mai în adâncime faţă de cel în care se aflau ei. Lumina puternică a lanternei sale dezvălui mormanul de pământ sub care fusese îngropat, după explozie, un corp. Muşuroiul viu începu să se mişte şi să tuşească.

— Domnule detectiv, arăţi ca dracu', parcă ţi-a explodat o grenadă în faţă! râse Huerta, bucuros de revedere.

— Domnule colonel, dumneata eşti? se frecă detectivul la ochi, nevenindu-i să creadă.

— La datorie!

— M-ai scos din nou din *Mictlan.* Îţi datorez două vieţi.

— Facem calculul după ce ieşim de-aici. Sunt cu un preot, zice că te cunoaşte. Aşa e?

— *Padre* José?

Preotul se apropie temător de gaura din podea, dar fericit să audă vocea lui Clay.

— Domnule detectiv, dac-aţi şti câte s-au întâmplat! O să vă spun pe drum, acum trebuie să ne grăbim.

Din curelele celor doi şi din brâul preotului improvizară o funie cu care Columbus Clay se căţără, ajutat de colonel. Preotul ocoli groapa, grăbit să revină pe traseul său.

— Nu ştiu dacă voi putea să mă revanşez vreodată că aţi venit să mă căutaţi, zise detectivul.

— Ah, nu te căutam pe dumneata, preotul ăsta caută altceva. A fost o pură întâmplare că te-am găsit. El nici nu voia să ne întoarcem, îi mărturisi Huerta.

— Domnule detectiv, nu vă supăraţi pe mine, nu ştiam că sunteţi chiar dumneavoastră, se scuză *padre.* Aţi fi făcut la fel, ştiu că înţelegeţi miza.

— Du-ne la comoară şi-ţi voi ierta păcatul ăsta, glumi Columbus Clay.

— Comoară? Ce comoară? întrebă Huerta, curios.

— O să vezi când ajungem acolo, domnule colonel, îl asigură detectivul.

Trecură de răscruce și intrară din nou pe tunelul principal, călcând peste placa de bazalt.

— Ce-i cu asta? întrebă Clay.

— Era să ne cadă în cap, noroc cu părintele. Pare că știe foarte bine rostul pe aici, îi explică Huerta.

— De unde sunt, *padre,* bucățile astea negre și finisate? Am căzut și eu într-o capcană dintr-o astfel de piatră.

— Plăci din *Casa Denegrida,* răspunse scurt preotul, concentrat să înainteze cât mai repede.

— Ce-i asta? întrebă Huerta, nemulțumit de răspunsul expeditiv.

— Casa Neagră a împăratului Moctezuma. Casa Comorii. Întreaga rețea de tuneluri care duce spre tezaur e înțesată cu capcane realizate din acest bazalt, ca să împiedice accesul intrușilor. Dacă dai peste o astfel de capcană, știi că ești pe drumul către comoară. Celelalte sunt de diversiune.

— Eu am dat peste două! E un traseu alternativ?

— Da. Există două căi de acces la *Casa Denegrida.* Cea pe care suntem acum, dinspre Zócalo spre aripa de nord a Palatului Național, e cea mai scurtă. Însă tot trebuie să ne grăbim, insistă preotul. Cealaltă vine dinspre Templo Mayor.

— Moctezuma! exclamă detectivul.

— Împăratul? făcu mirat colonelul.

— Nu. Directorul muzeului. El ne-a îngropat, pe mine și pe Ramirez. Fiica lui e în spatele operațiunii. Iar în spatele ei e însuși președintele. Moctezuma a vrut să se descotorosească de mine, ca să-și salveze fiica.

— Președintele, ziceți? Hm... reflectă Huerta. La ordinul lui am scos toată armata în stradă. Bieții civili, nici nu știu ce-i așteaptă. Pregătește o lovitură de stat. Generalul, care e lacheul lui, nu recunoaște. Când i-am spus în față, m-a amenințat că mă trimite în fața Curții Marțiale pentru insubordonare și trădare. Dar acum înțeleg cine e de fapt trădătorul.

— Stați! îi opri brusc preotul. Domnule colonel, luminați în față.

Colonelul trecu lanterna pe față lungă, moment în care *padre*

îngheţă. Îşi cuprinse capul în mâini, lamentându-se. Cei trei priveau consternaţi cum pereţii tunelului se mişcă, apropiindu-se unul de celălalt, să blocheze trecerea.

— Ce mai e şi asta? Curat M*ictlan!* spuse detectivul amintindu-şi de munţii din vis care se ciocneau, răsturnând bolovani imenşi.

— E semnul că pe cealaltă cale a pătruns deja cineva. S-a declanşat alarma. V-am zis să ne grăbim, o să fie prea târziu, se plânse *padre.*

Pereţii se mişcau încet, dar inexorabil. Deplasarea era foarte silenţioasă, creând un sentiment terifiant de inevitabilitate.

— Sunt întăriţi cu bare de fier şi sunt foarte grei, e imposibil să evadezi cu forţa. Dacă nu trecem acum, nu vom mai trece niciodată.

O luară la fugă, cu ochii pe perspectiva care li se îngusta în faţă. Pământ reavăn cădea în straturi, din cauza mişcării şi a apei care se infiltrase. Detectivul, care era în spatele preotului, îl luă de braţ şi-l trase cât putu după el, în depăşire. Colonelul reuşi să treacă în ultima secundă, aruncându-se pe burtă chiar înainte ca zidul să se compacteze în urma lor.

— *Padre,* eşti plin de surprize! E vreuna plăcută? zise detectivul, răsuflând uşurat.

Preotul gâfâia stors de vlagă. Îşi făcu o cruce mare şi, fără să răspundă, porni din nou la drum, hotărât.

— Cum ne mai întoarcem? întrebă colonelul după câteva minute.

— Nu asta contează. Trebuie să protejez comoara.

— Adică rămânem îngropaţi aici?

— În funcţie de ce găsim dincolo. Sistemul pereţilor mişcători e proiectat să revină la poziţia iniţială, se reactivează.

Tunelul cotea, îngustându-se într-o pantă lină, ca o pâlnie îndoită. Nu mai puteau înainta decât aplecaţi. Preotul era de statură mică, însă detectivul şi colonelul se cocoşaseră de-a binelea. Când ajunseră în partea cea mai îngustă, drumul se termină brusc într-un perete rotund de bazalt cu diametrul de un metru. Arăta ca un capac pe care era fixată în inele de fier o cruce mare, tot din fier, înscrisă perfect în cerc.

— Am ajuns, răsuflă epuizat *padre* José, lăsându-se să cadă pe podeaua de ţărână.

Detectivul şi colonelul se priviră nedumeriţi.

— Cum adică? Ce e asta? zise colonelul apucându-se să tragă de cruce.

— Nu ne rămâne decât să aşteptăm. Poarta se va activa când va bate clopotul cel mare în Zócalo. Până atunci nu o putem deschide. E legată, printr-un sistem de cabluri, la frânghia clopotului din balconul Palatului.

— *Grito de Dolores!* Preşedintele! exclamă detectivul uitându-se la ceas. Le-am spus să-l împiedice să-şi ţină discursul. Nu cred că va bate vreun clopot, *padre,* zise deznădăjduit.

CAPITOLUL 70

Ciudad de México, catacombele Templo Mayor

Directorul Moctezuma ascultase uluit tot ce-i mărturisise fiica lui. Își dădea seama că nu mai era cale de întoarcere pentru niciunul din ei. Erau proscriși. Avea sentimentul că a fost transportat brusc într-o realitate paralelă, căci era halucinant modul în care devenise, din cel mai respectat antropolog și arheolog al Mexicului, un ucigaș de polițiști. Acum nu mai avea de ales. Trebuia să meargă înainte cu planul elaborat de Xochitl. Încă trăgea speranță că, dacă era așa cum îl asigurase ea, dacă președintele sprijinea întreaga operațiune, mai aveau o șansă să scape, o șansă pe care Columbus Clay i-o refuzase, din principiu.

Imediat după ce plecaseră din gang, Xochitl îl dusese în ascunzătoarea ei, unde Moctezuma ascultase alte povești incredibile, putuse să vadă inelele cardinalilor uciși și răsfoise chiar și Codexul Florentin.

— *La Historia General de las Cosas de Nueva España,* citise el, emoționat, pe coperta cărții groase.

— Imaginează-ți când o să ai în fața ochilor comoara. Tot tezaurul aztec! Nu doar câteva oale sparte, patrimoniul tău muzeal! îl ademenise Xochitl, văzând cum îi strălucea ochii la vederea Codexului.

— Nu mai am nimic de pierdut, oftase resemnat Moctezuma.

— Ai numai de câștigat, *papá!* Și tu, și eu, și poporul mexican. Și putem fi, în sfârșit, o echipă, cum îți dorești.

Se lăsase convins. Fiica lui era tot ce-i rămăsese. Nu mai avea nimic altceva pentru care să lupte sau în care să creadă.

— Am reușit să pun cap la cap toate informațiile din Codex, le-am corelat cu planurile pe care mi le-ai dat. Cred că știu cum putem ajunge la comoară. Nu e în al Șaptelea Templu, cum credeai tu, indicația despre Incinta Sacră vizează exclusiv ceremoniile ritualice. Și nu are legătură nici cu altarul lui Huitzilopochtli, cum am presupus eu inițial. Dar, mai important, comoara nu e secretă, *papá!*

Ei știu unde se află. Au știut dintotdeauna. Moctezuma a fost vândut de căpitanii lui. După moartea împăratului, de cinci secole încoace, spaniolii sustrag, piesă cu piesă, din tezaurul nostru. Tezaurul nostru este depozitul lor, cu care își garantează solvabilitatea ca stat și cumpără încrederea celorlalți mari jucători. Îți dai seama ce se întâmplă dacă acest lucru se află? De-asta o păzesc cu sfințenie.

— Sună incredibil toată povestea asta, *mi hija!* Nu ai nicio dovadă.

— Dovada este comoara însăși, de aceea trebuie s-o găsim înainte ca ei să o mute sau mai știu eu ce vor să facă. Miza e prea mare ca să ne lase s-o recuperăm. Nu-și vor lua ghearele lacome de pe ea.

— Spuneai că intuiești unde ar fi...

— Da. *Casa Denegrida* îți spune ceva?

— Sigur. Am găsit părți de zid și din podeaua de bazalt în timpul renovărilor clădirii care găzduiește Muzeul Culturii, din vecinătatea nordică a Palatului. Am presupus de pe atunci că fac parte din Casa Neagră, corespundeau cu descrierile acestei camere, presupusă imensă, fără ferestre, pictată în negru, dar nu am localizat-o niciodată. Am rămas fără subvenții.

— Nu mă miră. Când v-ați apropiat prea mult, v-au tăiat fondurile. Și nu, *papá*, nu e o conspirație de-ale mele. O să te convingi singur. Nu trebuie să mai întârziem nicio clipă! Deja preotul care o păzește e în drum spre ea, cu siguranță. Mi-a scăpat la ceremonie, dar n-o să las să ne scape comoara.

Porniră degrabă prin aceeași gură de acces prin care, cu doar două ore în urmă, Moctezuma pătrunsese în subteran cu Columbus Clay și Ramirez. Plăcile de bazalt, întregi sau fragmente, pe care le întâlneau pe drum erau tot atâtea indicii că se apropie de *Casa Denegrida.* Moctezuma nu avea nevoie de niciun plan ca să se orienteze. Cunoștea piedicile amplasate de echipa sa pe bucata de traseu pe care apucaseră să o cartografieze, cel puțin până la trapa care, sub acțiunea lui, îi înghițise pe cei doi urmăritori ai fiicei sale. Trecu pe lângă locul acela cu repeziciune și cu o strângere de inimă, dar hotărât să meargă mai departe.

O sută de metri mai în față, o avertiză pe Xochitl că din acel punct nu mai avea idee încotro îi va duce tunelul.

— Nu-i nimic, îl liniști ea. O să ne reperăm după obiectivele de la

suprafață, dacă presupunerea ta e că se află spre Muzeul Culturii. Probabil că suntem undeva pe la jumătatea pieței. Din calculele mele, ar trebui să mergem ușor în diagonală.

Într-adevăr, tunelul se ramifica în stea, cu patru raze dispuse echidistant. Când păşiră pe a doua rază din stânga, tânăra se împiedică de un bolovan şi aproape căzu.

— Ştii ceva de pietroiul ăsta? îşi întrebă tatăl.

Moctezuma se apropie să-l examineze. Îl înclină într-o parte şi privi sub el.

— Pare o piatră banală, nu mi se pare suspect.

— Nu prea întâlneşti pietre de dimensiunea asta pe aici.

— Nu mi-aş face griji, atâta vreme cât nu a declanşat nimic, spuse Moctezuma luminând pereţii cu lanterna.

Înaintară mai precauţi, atenţi la orice sunet şi la orice obiect suspect.

— Stai, îşi opri Xochitl tatăl, întinzând un braţ.

La doar un metru în faţa ei se căsca o groapă nu foarte lată. Se aplecă, circumspectă, apoi se trase cu repeziciune înapoi, împingându-l şi pe Moctezuma în spate. Îşi duse mâna la gură, să-şi reprime greaţa pe care o simţise când văzuse ce era în puţul acela. Un bărbat, cu tot corpul străpuns de ţepuşe ascuţite, era devorat de câţiva şobolani imenşi. O bună parte din sângele care i se scursese din trupul perforat se închegase. Inima îi fusese străpunsă, ca şi abdomenul şi gâtul, de unde rodeau acum şobolanii.

— Joaquín! şopti în cele din urmă Xochitl.

— Îl cunoşti?

— Da, m-a ajutat cu multe... Practic, el a făcut toată treaba murdară.

— Şi a sfârşit printr-o moarte murdară. Cum a ajuns aici? Ştia de comoară?

— Ştia, da, era şi el parte din planul nostru. Nu ştiu cum a ajuns până aici, a plecat singur în căutarea comorii.

— Atunci şi-a meritat soarta, nu?

— Probabil. Să mergem, *papá!* zise Xochitl sărind peste groapă. Mi-e teamă să nu fi compromis totul.

Tunelul radial pe care o apucaseră începuse să coboare în trepte,

amenajate cu mozaic de bazalt negru. Încetiniseră ritmul şi verificau fiecare treaptă cu vârful piciorului, înainte de a se lăsa cu toată greutatea. Când ajunseră la a şasea treaptă, abia o atinse Moctezuma cu talpa pantofului, că din laterale ţâşniră, ca împinse de arcuri, două săgeţi scurte şi subţiri care se înfipseră fiecare în peretele opus. Speriat, directorul se retrase. Lanterna îi dezvăluia în faţă un şir lung de trepte care se îngustau şi începeau să descrie un arc de cerc.

— E o scară în spirală. Fiecare treaptă poate fi o capcană. Şi coboară destul de abrupt, zise Moctezuma.

Într-adevăr, după primul cot, care începea după a treisprezecea treaptă, se forma o altă secvenţă a spiralei.

— Opreşte-te puţini îi ceru fiica, ajunsă pe a douăsprezecea treaptă. Se uită înapoi, apoi lumină treptele din faţă. Se repetă! exclamă.

— Ce anume?

— Priveşte, este un calendar Tonalpohualli. Cu fiecare nouă zi, treapta e diferită, dar ciclul secvenţelor reporneşte: Crocodil, urmat de Vânt, Casă, Şopârlă şi aşa mai departe până la Stuf. Stuful e ziua cu numărul treisprezece, cea pe care urmează să călcăm. Nu pune încă piciorul!

Începu să calculeze în minte, şoptind din când în când câte un cuvânt în nahuatl şi mişcându-şi degetele ca într-o numărătoare.

— Ocelot, Vultur... Cerb, Iepure, Apă, Câine, Maimuţă, Iarbă Moartă... Silex, Ploaie, Floare... îngâna ea, concentrată. Până în săptămâna douăzeci. Douăzeci de serii a câte treisprezece, două sute şaizeci de trepte. Trebuie să evităm poziţiile Cutremur şi Moarte, cred că sunt capcane. Cea pe care ai încercat-o cu piciorul mai devreme, a şasea, e *miquistli,* moarte. De-asta au ţâşnit săgeţile. A patra din următoarea serie e *ollin,* cutremur. Rămâi în spatele meu, o să le enumăr eu, după calendar.

După minute bune de coborât, sărind peste *miquistli* şi *ollin,* la capătul spiralei, tatăl şi fiica se găsiră prinşi într-un cerc strâmt, perfect, pe un capac de bazalt în care erau încrustate toate simbolurile calendarului sacru.

— Tonalpohualli, şopti ea. *Tona,* „a da lumină". *Papá,* lanterna!

CAPITOLUL 71

Ciudad de México, Palacio Nacional

— Domnule general, rămâi lângă mine! Vreau ca oamenii să vadă că avem sprijinul armatei.

— La ordinele dumneavoastră, domnule președinte! răspunse generalul, lovindu-și călcâiele și ducând mâna la tâmplă. Armata este cu poporul.

— Mă aștept ca structurile străine să-și fi infiltrat deja armatele lor de agenți. Noi cum stăm?

— Toate diviziile sunt pe poziții. Zócalo e încercuit, nu se intră, nu se iese fără un control riguros, iar televiziunea și radioul național sunt păzite. Vor transmite doar din piață, sub supraveghere, pe o bandă unică. O să bruiem semnalele celorlalte televiziuni.

— Perfect. O singură voce. Vocea poporului, prin portavocea mea. E timpul, domnule general. Într-o jumătate de oră scriem o nouă pagină în cartea noastră de istorie. Să mergem!

Președintele se ridică de la birou, își încheie nasturii sacoului, adună câteva foi de pe masa de lucru și se îndreptă spre ieșire. Se opri câteva clipe în fața portretului lui Benito Juárez și îl privi în ochi pe cel ce intrase triumfal în Ciudad de México, aducând victoria în *Guerra de Reforma,* restabilind Republica și reducând drastic puterea Bisericii, prin secularizarea proprietăților sale și prin laicizarea sistemului de educație.

— Să facem Mexicul măreț din nou! Și să-l redăm mexicanilor, adăugă președintele, pătruns de fiorul patriotic pe care i-l inspira Juárez.

Își îndreptă spatele și porni semeț spre ieșire, urmat de general. Chiar în momentul în care dădu să pună mâna pe clanță, ușa se deschise larg dinspre exterior. Arhiepiscopul primat al Mexicului pășI înăuntru, însoțit de un bărbat îmbrăcat în negru, la patru ace, cu o cască *Bluetooth* în ureche. Nici președintele, nici generalul nu-l cunoșteau. Șeful statului se dădu un pas în spate, contrariat de vizita neanunțată, care pica într-un moment foarte nepotrivit.

— Domnule arhiepiscop, ce căutați aici? Și cine este dânsul? Unde sunt gărzile mele? îl chestionă anxios pe general.

Generalul era la fel de surprins și dădu să iasă, pentru a verifica poziția gărzilor, dar arhiepiscopul îl opri.

— Domnule președinte, numai puțin vă reținem. Dacă aveți bunăvoința să ne acordați câteva minute din timpul dumneavoastră.

— Am toată bunăvoința, dar nu am timp. Sunt așteptat la balcon.

Președintele vru să treacă pe lângă cei doi, însă calea îi fu tăiată de bărbatul în negru, care se puse în cadrul ușii.

— Cine ești dumneata?! Cum îndrăznești să împiedici un șef de stat în exercițiu să circule liber?

— Maiorul Miller, *Deferise Intelligence Agency,* se prezentă bărbatul, fără să-i întindă mâna.

Președintele se încruntă, apoi îi aruncă o privire ostilă arhiepiscopului.

— Și ce căutați în biroul meu?

— Sunt mesagerul partenerului dumneavoastră strategic de la nord.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare. Statele Unite au căi diplomatice prin care să-și transmită mesajele.

— În cazul loviturilor de stat care ne afectează direct, preferăm căi mai puțin formale, spre binele tuturor.

— De când până când decid americanii ce e bine pentru poporul mexican? De când până când le pasă de bunăstarea Mexicului?

— Nu mă înțelegeți greșit. Ne pasă doar când ne afectează. Iar delirul dumneavoastră mistico-politic riscă să destabilizeze Americile. Un risc pe care nu îl putem permite. Nu vrem răscoale mayașe, incașe. Nu vrem să dezgropăm morți. Vă avertizez, sunteți pe cale să faceți o mare greșeală, domnule președinte.

— Și cum vă imaginați că mă puteți împiedica să vorbesc liber poporului meu?

— Eu sper să nu fie nevoie să vă împiedic personal, ci să vă controlați dumneavoastră această tulburare a conștiinței etno-naționaliste. Renunțați la aiureli, încetați să vă mai faceți iluzii imperialiste și, în schimb, vă garantăm sprijin politic pentru următorul mandat. Puteți obține ce doriți, putere adică, și fără să

perturbați geografia politică în regiune.

— Pe lângă sprijinul politic al americanilor, Biserica să facă un pas în spate. Iar Spania să retrocedeze tezaurele expatriate, ceru ferm președintele.

Bărbatul în negru privi către arhiepiscopul primat, care mărise ochii la auzul acelor pretenții. Simțind presiunea amenințării tacite, monseniorul făcu un pas în spate, simbolic.

— Vedeți că ne putem înțelege? Uitați, v-am pregătit un *Grito de Alegría*[36], zise maiorul, înmânându-i președintelui o foaie dactilografiată. Sună mai bine ca un *Grito de Dolores,* nu credeți?

[36] Strigăt de bucurie (în limba spaniolă) (n. red.).

CAPITOLUL 72

Ciudad de México, Casa Denegrida

— Cum să faceţi aşa ceva, domnule detectiv? Tocmai dumneavoastră! Cum?! De disperare, *padre José* îşi smulgea părul din cap. Cum să nu mai tragă clopotul?

— Linişte! le ceru colonelul. S-a auzit ceva dinspre capac.

Preotul amuţi.

— Sunteţi sigur? întrebă cu speranţă peste câteva clipe.

— E un singur mod de a verifica.

Padre se ridică, îşi scoase grăbit crucea de la gât şi, după ce îi aranjă din nou zimţii, o suprapuse cu şanţurile ruginite din centrul crucii mari înscrise în cercul de bazalt.

— Rotiţi uşor de trei ori spre dreapta şi de tot atâtea ori spre stânga, le ceru preotul celor doi bărbaţi. Cu grijă! Mecanismul s-ar putea să fie ruginit.

Columbus Clay se puse de o parte a crucii, iar Huerta de cealaltă, urmând instrucţiunile. Roata se porni greu, dar, după prima rotaţie completă, mecanismul părea mai flexibil.

— Şi-acum? întrebă colonelul.

— O să scot cheia şi-l puteţi trage spre dumneavoastră.

Priviră cu inima la gură cum capacul de bazalt se desprinse de cadrul încastrat în pământ. Colonelul îndreptă nerăbdător fasciculul de lumină spre interior, însă nu văzu decât capătul unei pasarele negre, foarte înguste, ce se pierdea în beznă. Se aflau într-o incintă subterană imensă, tapetată cu bazalt, dar goală. De undeva de jos, se auziră nişte sunete ciudate, neomeneşti. Puntea era suspendată deasupra unei cavităţi adânci de douăzeci de metri, în centrul căreia trona statuia împăratului Moctezuma, pe un imens piedestal de obsidian lustruit. Câteva pisici sălbatice dădeau târcoale statuii.

— Puntea Diavolului, explică preotul. O trecem unul câte unul. La jumătatea ei e o scară de sfoară, pe care trebuie să coborâm până la statuia pe care o vedeţi jos.

— Şi ce e cu pisicile astea? Pe unde au intrat?

— Nu se ştie. Au calea lor. Sunt aici dintotdeauna, unii zic că sunt de pe vremea lui Moctezuma şi că păzesc veşnic comoara.

— Sper să nu zgârie. Am văzut vreo două şi în Palatul Naţional. O să o iau eu înainte, decise Columbus Clay.

Porni, cu paşi precauţi, pe pasarela care începu să se legene uşor. Ajuns la jumătate, se lăsă pe scara de sfoară.

— *Padre,* vă aştept!

Preotul îşi făcu cruce şi înaintă încet, încercând să nu privească în jos. Puntea era destul de instabilă, şi orice mişcare îi imprima un balans ce-l făcea să se clatine.

— Stai pe loc, *xoxohtlil* se auzi un glas de cealaltă parte a pasarelei. Şobolanii nu au ce căuta aici.

Padre îngheţă. Recunoscu imediat vocea femeii care-l ţinuse prizonier. De spaimă, îşi pierdu echilibrul şi căzu, lipindu-se, în ultima clipă, cu burta de şipcile punţii şi agăţându-se de lanţul care le unea.

Colonelul îndreptă lanterna în direcţia din care auzise vocea, dar distanţa era prea mare ca să poată distinge detaliile celor două siluete care se aflau la capătul celălalt al punţii.

Detectivul profită de diversiune şi se ascunse după statuie, la picioarele împăratului, în afara razei vizuale a celor doi intruşi, ale căror identităţi le intuise imediat.

— Mâinile sus! le strigă Huerta, îndreptând pistolul spre celălalt capăt al pasarelei.

— Ai face bine să arunci pistolul, oricine ai fi, dacă vrei să nu-ţi dau şobolanul ăsta la pisicile de jos, zise femeia, începând să mişte pasarela periculos.

Îngrozit, preotul se balansa tot mai tare. Detectivul privi spre colonel şi-i făcu semn să arunce arma în direcţia lui. Huerta se conformă, iar pistolul căzu cu zgomot la un metru de Columbus Clay. O pisică veni şi-l mirosi curioasă.

— Acum coborâţi amândoi, le porunci femeia. Rămâneţi jos, în genunchi, cu mâinile la ceafă.

Padre José se târî cu ochii închişi, pe burtă, până la scară. Când ajunse jos, detectivul îi făcu semn să nu-l dea de gol. Urmă colonelul, care înaintă sigur pe el până la jumătatea pasarelei, după care îşi dădu

drumul cu agilitate pe scara de sfoară. Se așează lângă preot, în partea opusă detectivului, astfel încât să-i asigure acestuia protecție.

Columbus Clay se întinse și apucă pistolul colonelului cu o mână, în timp ce în cealaltă ținea deja arma pe care o recuperase de la Ramirez.

— Sunt prea departe și e întuneric, îi șopti colonelul. Să așteptăm.

Cele două siluete porniră, una în spatele celeilalte, pe pasarelă. Când tatăl și fiica ajunseră în dreptul scării, detectivul aținti pistoalele asupra lor, pregătit să tragă. Ezită însă. Nu voia să rișteze sub nicio formă și să-i rateze. În plus, îi voia vii.

— *Papá,* cobor eu prima, o auziră pe femeie. Așteaptă să ajung, să mă ocup de ei, apoi vii și tu. Suntem la un pas. Și-l avem și pe preot. El e cheia.

Xochitl scoase o macană de la brâu și coborî cu mișcări rapide. Din câțiva pași fu lângă Huerta, cu lama ascuțită în dreptul inimii lui. Detectivul pândea un moment propice să acționeze. Între timp, încerca să nu-i piardă din ochi pe cei doi. Moctezuma cobora și el, mai precaut, pe scara de sfoară. Când ajunse lângă fiica lui, aceasta îi smulse preotului crucea de la gât, cu brutalitate.

— La pământ amândoi, jos, fața la pământ, acum! îi somă Xochitl, agitând macana de obsidian. *Papá,* leagă-i!

Moctezuma luă sfoara pe care fiica lui o scosese din buzunar și, cu mișcări ezitante, începu să o deruleze. Detectivul își ținea respirația în spatele statuii, gândindu-se că, odată legat, Huerta nu-i va mai putea fi de ajutor. Acum, arma femeii nu mai amenința inima colonelului, iar tatăl și fiica se aflau suficient de aproape unul de celălalt ca să-i poată controla pe amândoi.

— Domnule director, nu legați pe nimeni, zise Columbus Clay ieșind brusc de după statuie, cu pistoalele îndreptate spre cei doi.

Xochitl sări spre detectiv, țintindu-l furioasă cu macana, dar, în același timp, o pisică sălbatică țâșni ca un arc de pe soclul statuii și-și înfipse adânc ghearele în fața ei, scoțând niște sunete lugubre. Femeia dădea haotic din mâini, încercând să desprindă animalul, însă acesta se ținea încordat, acoperindu-i nasul și gura cu blana deasă. În încăierare, macana penetră gâtul lui Moctezuma, care rămăsese șocat de apariția celui pe care îl credea mort. Împuns de vârful ascuțit al

armei fiicei sale, se dădu în spate şi se dezechilibră. Colonelul sări imediat în picioare să o imobilizeze pe femeie.

— *Papá!* urlă ea, agitându-se să scape din strânsoarea colonelului.

Un val instantaneu de durere fulgerătoare străbătu trupul lui Moctezuma. Sângele i se scurgea într-un un jet roşu ce pulsa ritmic cu fiecare bătaie, din ce în ce mai slabă, a inimii. Fiecare sunet gâtuit pe care îl scotea era însoţit de o gargară de sânge. Ameţit, privi spre fiica lui. O privire de panică şi confuzie, pironită drept în ochii ei. Cu un ultim efort, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, întinse mâna spre ea.

— Xochitl, comoara mea, mai apucă să spună, după care corpul i se prăbuşi, cuprins de convulsii.

Detectivul îi făcu semn colonelului să o elibereze, şi fiica se aruncă terifiată peste trupul tatălui său, îmbrăţişându-l. Gâtul despicat de propria ei armă, sângele lui, care era şi sângele ei, împrăştiat pe podeaua neagră, ochii sticloşi, nimic din toate acestea nu reuşeau să o convingă că e adevărat, că tatăl ei e mort. Îl zgudui, încercând în zadar să readucă viaţa în el. Directorul Moctezuma zăcea nemişcat la picioarele neclintitului împărat Moctezuma. Comoara le adusese sfârşitul amândurora.

— Nenorociţilor, se repezi din nou Xochitl la detectiv. Din cauza voastră s-a întâmplat totul! Totul! O să plătiţi pentru asta!

Colonelul îi apucă mâinile şi i le întoarse la spate, într-o manevră dureroasă.

— Calmaţi-vă, îi ceru Columbus Clay. Cineva a plătit deja. Dumneavoastră. Dar acum preţul vi se pare prea mare. E prea târziu. V-aţi omorât tatăl, un om până de curând onorabil, a cărui singură greşeală a fost că v-a iubit prea mult. Adevărata comoară era iubirea lui, dar, în delirul pe care l-aţi hrănit atâta vreme şi cu atâta ură, aţi căutat alte comori. Nu vă voi face hatârul de a le vedea. Nu meritaţi! Îi întoarse spatele şi i se adresă preotului: *Padre,* să terminăm odată! Domnule colonel, rămâi cu ea. Leag-o şi n-o scăpa o clipă din ochi!

Colonelul se execută, o legă de mâini şi de picioare cu noduri groase, recuperă macana de pe jos şi se îndreptară spre scara de sfoară. Preotul îşi recuperă şi el crucea de pe jos şi-i făcu semn detectivului să-l urmeze spre statuia lui Moctezuma.

Impunătorul împărat din piatră era înălţat pe un soclu masiv,

decorat cu basoreliefuri complexe. *Padre* José atinse ferm o mică proeminenţă, aproape imperceptibilă. Cu un sunet surd, statuia se roti. O trapă secretă, dintr-un amestec ingenios de plăci de obsidian şi bazalt, integrată perfect cu restul bazei, se ridică pe locul în care fusese aşezată statuia, dezvăluind o scară de piatră ce cobora în întuneric. Un val de aer rece, o briză din adâncuri, se ridică precum o suflare a trecutului.

Preotul, urmat îndeaproape de Columbus Clay, dispăru pe scara îngustă. Fiecare treaptă era gravată cu simboluri sacre şi figuri mitologice, ca o centură de protecţie cu blesteme pentru cei nechemaţi. Pe măsură ce coborau, lumina lanternelor lor părea că se transferă în obiectele pe care le dezvăluia, lăsând loc unei străluciri fantomatice, cu nuanţe de verde, albastru, galben şi violet. Pietre şi minerale fluorescente creau efecte spectaculoase, alungând întunericul şi transformând imensul spaţiu într-un sanctuar vibrant. Oglinzile antice din obsidian multiplicau copleşitor bogăţia, pe care Columbus Clay o contempla de pe ultima treaptă. Îşi rotea privirile şi nu-i venea să creadă. Trăia o senzaţie de triumf, amestecată cu un sentiment de solemnitate, de respect pentru tot ce lăsaseră strămoşii acelui popor. Era peste ce-şi imaginase el vreodată şi peste tot ce consemnaseră toate documentele despre care-i vorbiseră profesoara şi directorul.

Pereţii negri ai camerei erau decoraţi cu mozaicuri colorate, cu zei şi scene ale ceremoniilor străvechi. În mijlocul încăperii, pe un piedestal, tronau zeii creatori Quetzalcoatl, Huitzilopochtli, Xipetótec şi Tezcatlipoca, ale căror picioare erau acoperite cu ofrande de aur, pietre preţioase şi pene exotice. Preţ de o clipă, detectivul avu sentimentul că-i erau familiare acele figuri, că le mai văzuse undeva, cândva. Îşi aminti călătoria mistică spre Mictlan, în care boarea sufletului său aproape atinsese acele zeităţi. Acum era, din nou, atât de aproape de inima ascunsă a imperiului aztec, un sanctuar al memoriei, în care răsuflarea timpului părea să se fi oprit.

Tezaurul strălucea orbitor, într-un amestec de aur şi argint, transformat în forme fantastice, bătute în pietre preţioase. Şerpi încolăciţi cu ochii din smaralde, păsări de pradă cu aripile încrustate în turcoaze, flori de lotus delicate din jad, bijuterii de o frumuseţe

nepământeană, care păreau să poarte blestemul sau binecuvântarea vreunui zeu.

Padre José înaintase în marea de obiecte strălucitoare şi murmura ceva, cu crucea în mână, aşezat pe colţul unui cufăr plin de bijuterii. Columbus Clay mai rămase câteva clipe pe scara care îi oferea o perspectivă cuprinzătoare a încăperii. Plimba lumina lanternei peste grămezile de lingouri, peste cuferele din care se revărsau coliere de perle negre, brăţări grele din aur cu rubine încrustate şi inele misterioase cu piatra lunii. Din când în când, câte un obiect îi întorcea lumina în raze multicolore, orbitoare, sparte în zeci de nuanţe. Îşi dădea seama că tezaurul lui Moctezuma nu era doar o colecţie de obiecte preţioase, ci o capsulă în care era prinsă pe vecie o civilizaţie măreaţă, un testament, îmbibat de mister, al grandorii şi al splendorii aztece. Se simţea captiv într-o fantezie din care îi era aproape imposibil să evadeze. Acum înţelegea. Întreaga poveste se lega, în sfârşit, în mintea lui. Nu mai erau doar file, frânturi, ci o istorie cursivă. Lucrurile se întâmplaseră cum trebuiseră să se întâmple, determinate de o necesitate ineluctabilă.

Se scutură din contemplare şi înaintă spre preot. Nu departe de cufărul pe care acesta se aşezase, Columbus Clay văzu, pe un stativ de piatră, un manuscris. Se apropie curios.

— *Padre,* ce e cartea asta?

— „Codexul de Smarald". E pictat cu cerneală aurie pe pergament din piele de jaguar. S-a făcut o singură copie după el, pentru a fi studiată la Vatican, dar nu a fost descifrat. Preaînalţii bănuiesc că ascunde secretele magiei aztece.

Detectivul lumină paginile, uimit de strălucirea pictogramelor. Reflexiile aurii parcă dădeau viaţă desenelor sacre, într-o iluzie optică ciudată. Nu semăna cu Codexul Florentin furat, pe care îşi bazase o parte a anchetei, şi cu niciunul din codexurile despre care îi vorbise Charles Baker – Codexul Borbonicus, Codexul Mendoza şi Codexul Borgia, şi ele documente esenţiale pentru înţelegerea civilizaţiilor mezoamericane, căci conţineau descrieri istorice, religioase şi astronomice, scrise pe hârtie de *amate.* „Profesorul Baker ar fi peste măsură de încântat!", gândi Columbus Clay. I se părea că acest manuscris adăuga încă un strat mistic comorii fabuloase pe care o

avea în faţa ochilor. Codexul de Smarald avu un efect de supradoză asupra lui. Trebuia să se smulgă din starea aceea de spirit, să-şi revină. Închise cartea şi se îndreptă spre preot.

— Eu mi-am încheiat misiunea! Dumneata ce mai ai de făcut?

Padre oftă. Se terminase şi misiunea lui.

— O să activez un nou cod de securitate şi o să predau cheia următorului păstrător. Şi eu, şi Benedict am ajuns la sfârşit. Pe viitor, nu vom mai şti să pătrundem. Povara asta va sta curând la gâtul altcuiva, zise preotul, atârnându-şi pentru ultima oară crucea-cheie la gât.

— Şi cu tot tezaurul de aici ce o să se întâmple?

— Va fi coborât încă un nivel sau chiar două, îngropat şi mai adânc. Câteva artefacte vor fi sacrificate şi predate guvernului mexican.

— Nu crezi, *padre,* că a venit momentul ca adevărul şi lucrurile să iasă, totuşi, la suprafaţă? Atâtea suflete îngropate!

— Nu, fiule. Asta ar tulbura echilibrul. Unele comori pur şi simplu nu trebuie dezgropate. Şi unele adevăruri nu trebuie descoperite.

— Dar eu am un raport de întocmit. Se va afla.

— Fiecare face ce trebuie să facă. Raportul va fi clasificat, ca multe altele. Dacă veţi încerca să faceţi publică descoperirea, nimeni nu vă va crede, vă previn. Comoara va rămâne o legendă. Puteţi încerca să le daţi sâmburele de adevăr.

Columbus Clay se aşează lângă preot şi se uită la ceas. Era miezul nopţii. Dar acolo, în adâncuri, timpul nu conta. Doar la suprafaţă oamenii îl măsurau şi-l celebrau. Un nou ciclu urma să înceapă. În El Zócalo se aprindea un nou foc ceremonial.

CAPITOLUL 73

Ciudad de México, Sediul Poliției Federale

În camera gri, de interogatoriu, de la etajul șapte al *Policia Federal Mexicana,* unde se afla Agenția Federală de Investigații, era o liniște mormântală. Microfoanele de înaltă sensibilitate ascunse în pereți înregistrau doar respirația femeii, iar cele patru camere de supraveghere, montate în colțurile tavanului, nu redau nicio mișcare, oricât de mică. Xochitl Moctezuma părea împăiată. Lumina intensă, obositoare a LED-urilor albe nu arunca nicio umbră pe fața ei desfigurată de rănile pe care ghearele felinei i le săpaseră adânc în piele. Părea o veritabilă statuie vie, peticită, care completa decorul steril, sobru și intimidant al camerei. Stătea de-o parte a mesei fixate în podea, pe un scaun metalic și inconfortabil. În spatele geamului unidirecțional, Columbus Clay și președintele o priveau în tăcere.

— Aveți o jumătate de oră cu ea, domnule președinte.

— Nu va fi nevoie decât de câteva minute.

Bărbatul intră și se așează pe scaunul din fața ei.

— Ți-am obținut regim preferențial la *Centro Femenil* din Tepic, cu condiții speciale de cazare și servicii medicale. Ai acces și la bibliotecă. Dacă intri în programul de reabilitare socială, pot să-ți aranjez o colaborare cu muzeul, chiar și în condiții de detenție.

Femeia ridică ochii din podea, îl privi câteva secunde pe președinte, fără să clipească, apoi îl scuipă în față. Detectivul tresări din spatele geamului securizat, gata să intervină, dar renunță, văzând că bărbatul scoate o batistă și se șterge calm.

— Vom organiza o ceremonie funerară pentru tatăl tău și-l vom decora postmortem pentru contribuțiile sale. Muzeul îi va purta numele.

O lacrimă pică pe suprafața mesei, spărgându-se în stropi mici.

— Am încheiat un acord de retrocesiune cu Spania și Vaticanul, o să recuperăm o parte din artefacte. Nu a fost în zadar. Am făcut tot ce am putut.

— Trădătorule! urlă ea furioasă, după care începu să bată cu

pumnii în masă.

Președintele se ridică, își încheie pedant nasturii sacoului și o mai privi o dată.

— *Adiós,* domnișoară Moctezuma!

EPILOG

Ciudad de México, restaurantul Bajel, seara. Ultima cină

— Încă o dată! Mai spune-mi o dată, de la capăt! îi ceru Isobel detectivului, bătând din palme, ca un copil dornic să asculte la nesfârşit povestea preferată.

— Sute de talere cu lingouri de aur pur, coroane împărăteşti, împodobite cu pietre preţioase, mii de brăţări, coliere, inele şi alte bijuterii, tot din aur, alte mii din argint filigranat, statuete ale zeilor, îmbrăcate în foiţă de aur, cufere imense, pline cu pietre preţioase, turcoaz şi jad, în marea lor parte, alte cufere cu costume religioase şi de paradă, textile brodate cu fir de aur şi argint, masca lui Tezcatlipoca, figurine sculptate în jad, pectorale pentru ritualuri religioase, insigne ceremoniale din aur, tablouri, mozaicuri din turcoaz şi alte pietre preţioase, saci întregi cu penaje exotice şi blănuri rare, vase, manuscrise.

— Incredibil! exclamă Isobel entuziasmată.

— Aşa va şi rămâne. Incredibil. Cel puţin o vreme.

— Măcar avem o perspectivă mai clară asupra bogăţiei şi măiestriei civilizaţiei aztece. Sunt atât de mândră! Dar ce e povestea asta cu lovitura de stat? E o ştire falsă, nu-i aşa?

— Cât pe ce să nu fie! Pe preşedintele vostru îl cuprinseseră un delir mistic şi-o nostalgie politică, se credea descendentul lui Benito Juárez şi i se părea că momentul acesta, cu noul ciclu, pe care îl celebraţi voi, ar fi oportun să reînnoade istoria cu tradiţia imperiului aztec, pe care să îl conducă el vreo cincizeci şi doi de ani. Juárez îl răzbunase, într-un fel, pe Moctezuma când l-a ucis pe Maximilian, descendentul lui Carol, cuceritorul Mexicului. Preşedintelui vostru i se urcase la cap că poate desăvârşi actul răzbunării prin această mutare politică. A fost calmat de americani. Serviciile secrete l-au oprit din drumul său spre balconul Palatului şi spre dictatură. Biserica, pe de altă parte, fierbe, se simte trădată.

— Incredibil! Dar oare ce avea omul ăsta în cap? Sunt alte vremuri, trăim în globalism, în multiculturalism.

— Iar tu trăieşti în idealism, râse detectivul. Cert e că-şi asigurase sprijinul comunităţilor indigene, printr-o formaţiune clandestină de lideri, promiţându-le îndreptarea nedreptăţilor istorice, abolirea oricărei forme de discriminare, compensarea cu privilegii de tot felul, declararea limbii nahuatl ca limbă oficială şi, mai ales, o serie de reforme care vizau reducerea influenţei Bisericii Catolice în afacerile publice. Exact cum procedase predecesorul său Juárez.

— Pe Juárez pot să-l înţeleg, conspiraţia era clară, Biserica şi conservatorii chiar lucrau pe faţă să aducă un prinţ european să conducă Mexicul, pentru creşterea „prestigiului" ţării. E un lucru care s-a întâmplat în multe alte ţări în epocă. În plus, asta le permitea bogaţilor să-şi păstreze privilegiile, ca peste tot în Europa, pe când majoritatea cetăţenilor rămâneau needucaţi şi exploataţi.

— Aici, cu tot regretul, Isobel, nu pot să nu remarc că lucrurile nu s-au schimbat cu mult în Mexic.

— Facem eforturi... Nu ştiu ce să zic, e trist, într-adevăr! Dar nu vreau să fim trişti în seara asta. Mai toarnă-mi un pahar de vin şi spune-mi povestea mai departe! Chiar este un alt oraş sub oraşul nostru?

— Un alt oraş, nu, dar o reţea de drumuri, da.

— Ce palpitant!

— Mai palpitant decât mi-aş fi dorit. Cu siguranţă, operaţiunea aceasta o să conducă la deschiderea unui nou şantier arheologic. Camera în care era comoara se pare că face parte dintr-un ansamblu de „case noi" ale lui Moctezuma, camere pe care nici măcar Cortés, care a ras totul, nu a reuşit să le găsească la momentul acela. E o întreagă porţiune, cuprinsă între actualul Muzeu al Culturii şi aripa de nord a Palatului Naţional, unde sunt dispuse aceste camere interconectate ale *Casei Denegrida,* ce adăposteau refugii pentru soţiile şi copiii lui Moctezuma, pentru şamani şi, bineînţeles, pentru tezaurul pe care l-am găsit.

— Casa neagră, şopti Isobel, după care sorbi din paharul de vin şi rămase câteva clipe cu gândurile încremenite deasupra vastei panorame urbane pe care i-o oferea înălţimea clădirii Sofitel.

Oraşul de dedesubt părea încă viu, învăluit într-o atmosferă vibrantă. Galbenul strălucitor care-l scăldase până atunci se

transforma treptat în nuanțe de portocaliu aprins și roz pastelat, reflectate de fațadele clădirilor și suprafețele lucioase ale acoperișurilor. Luminile se aprindeau treptat, transformând străzile în panglici strălucitoare. În depărtare, munții Popocatépetl și Istaccíhuatl, cu vârfurile lor încărunțite de zăpadă, se profilau maiestuos, ca doi străjeri loiali. Trecutul și viitorul orașului se amestecau, precum portocaliul aprins și rozul pastelat, într-o lumină caldă și aurie a soarelui, care se retrăgea încet.

— Ai observat și tu, Columbus, că totul e o repetiție? Apusul și răsăritul, viața și moartea, iluzia și deziluzia, victoria și eșecul. Parcă trăim la infinit într-o buclă, alergăm ca niște șoricei prinși în capcana unui carusel. Avem senzația că avansăm, când de fapt stăm pe loc, doar pământul de sub noi se învârte. Repetăm iar și iar aceleași greșeli.

— Repetiția e mama învățăturii. Nu așa se spune? glumi Columbus Clay, încercând să-i readucă veselia pe chip.

— Ba da! Următoarea greșeală va fi perfectă! râse ea. Chiar crezi că domnul Moctezuma a ales greșit?

— Nu știu, nu sunt în măsură să-l judec. Nici tu, nici eu nu avem copii, și cred că niciun exercițiu de imaginație nu te poate antrena pentru asemenea dileme. Faci ce crezi că e mai bine să faci, dar, până la urmă, viața altuia, fie el și copilul tău, nu-ți aparține. Fiecare e responsabil pentru propriile sale greșeli, mai mult sau mai puțin perfecte.

— Trebuie să fi fost sfâșiat.

— Până la urmă, a fost sfâșiat la propriu, de mâna ei. Iartă-mi cinismul. A ales cu inima și a plătit cu viața. Xochitl era pentru el un templu mai sacru decât Templo Mayor. Acum, fiica lui e o ruină. O să-și petreacă restul zilelor într-o închisoare de mare securitate. Președintele a intervenit deja pentru ea și nu m-ar mira ca, în zece sau cincisprezece ani, să o elibereze condiționat. Doar conștiința e închisoarea din care nimeni nu poate fi eliberat.

Cei doi tăcură, cu gândurile suspendate într-o clipă irepetabilă, în timp ce Huitzilopochtli apunea nepăsător peste Tenochtitlan.

FAPTE. CEL MAI FRUMOS ORAŞ DE PE PĂMÂNT

Preaputernic Domn, pentru a da socoteală Excelenţei Voastre Regale despre măreţia, lucrurile ciudate şi minunate ale acestui mare oraş şi despre stăpânirea şi bogăţia acestui Moctezuma, conducătorul ei, despre riturile şi obiceiurile poporului, despre ordinea care există în guvernarea capitalei ca şi în celelalte oraşe stăpânite de Moctezuma, mi-ar trebui mult timp şi mulţi scribi pricepuţi. Nu pot descrie aici nici a suta parte din lucrurile care ar putea fi menţionate, dar, pe cât mă pricep, voi zugrăvi prin cuvinte unele dintre cele pe care le-am văzut şi care, deşi modest prezentate, sunt atât de extraordinare, încât par incredibile, căci noi, cei ce le-am privit cu ochii noştri, nu le-am putut cuprinde cu înţelegerea noastră. Unii soldaţi chiar au întrebat dacă lucrurile pe care le-am văzut nu erau un vis.

Hernándo Cortés, Regelui Carol I al Spaniei

Hernándo Cortés de Monroy y Pizarro Altamirano a fost printre primii europeni care au văzut capitala imperiului aztec în toată splendoarea sa. În cuvintele cuceritorului, Tenochtitlán era „de departe cel mai frumos oraş de pe pământ". La vremea respectivă, magnifica metropolă avea de cel puţin cinci ori populaţia Londrei sau a Sevillei, fiind totodată mult mai mare decât orice altă aşezare europeană. Se estimează că, în secolul al XV-lea, oraşul şi aşezările sale periferice însumau 25.000.000 de bărbaţi, femei şi copii.

Tenochtitlán era o insulă imensă, de dimensiunile Manhattanului de astăzi, construită în mijlocul unui lac. Lacul făcea parte dintr-o salbă de alte lacuri interconectate din Valea Mexicului, iar întregul complex era cunoscut sub numele de Lacul Lunii. Partea de sud a Lacului Lunii fusese umplută cu apă limpede de izvor, dar partea de nord, în sezonul ploios, inunda regiunea, aşa că oamenii au construit un dig de piatră şi lut lung de 16 kilometri, cu ecluze ingenioase, transformând lacul într-un imens iaz cu peşti de apă dulce. În mijlocul acestei părţi a întinderii de apă s-a ridicat, la peste 2.000 de metri deasupra nivelului mării, maiestuoasa metropolă aztecă, unul din cele mai mari oraşe din lume. Magnificul Tenochtitlán era

conectat cu Istapalapa, Tacuba și Tepeaquilla prin trei drumuri largi, construite pe apă deschisă. Cei care vedeau Tenochtitlán, chiar și de la distanță, spuneau că era uluitor.

Încă înainte de a ajunge în marele oraș, călătorii treceau prin ținuturi dens populate, aparent infinite, copleșitoare prin grandoarea lor. Cortés însuși relata: „Cât de spațioase și de bine construite erau palatele în care ne-au găzduit, din piatră frumoasă, lemn de cedru și lemnul altor copaci cu miros dulce, cu încăperi și curți mari, protejate cu copertine din pânză de bumbac. Livezile și grădinile erau atât de minunate, încât nu mă săturam să admir diversitatea copacilor și să observ mirosul pe care îl avea fiecare, și aleile pline de trandafiri și flori, pomii fructiferi indigeni și iazurile cu apă dulce, cu păsări de multe feluri. Totul era splendid, cimentat cu multe feluri de piatră, înțesat de monumente cu imagini care dădeau de gândit. Priveam uimit și mă gândeam că niciodată în lume nu vor fi descoperite alte ținuturi ca acestea."

În a sa *Historia verdadera de la conquista de la Nueva España,* scrisă în ultimii ani ai vieții, Bernal Díaz del Castillo, care a participat la cucerirea Imperiului Aztec sub comanda lui Cortés, își amintea: „Odată ajunși în oraș, am fost întâmpinați de conducătorul aztec Moctezuma și duși în vârful unuia dintre temple, iar din acel punct de observație ni s-a oferit o vedere panoramică a împrejurimilor prin care tocmai mărșăluiserăm". Priveliștea se întindea în toate direcțiile, până la orizontul desenat de dealurile acoperite de păduri și de imensii versanți ai celor doi vulcani fumegânzi, Popocatépetl și Citlaltépetl.

Aproximativ 60.000 de case din stuc, turnuri, temple, piramide ceremoniale uriașe și minunat ornamentate, clădiri publice strălucitor de albe se ridicau din apă, străbătute de o rețea complexă de canale care le amintea europenilor de o Veneție enormă, cu grădini plutitoare, nemaivăzute nicăieri altundeva. Străzile și bulevardele erau atât de îngrijite și bine măturate, încât primii spanioli care au pus piciorul în Tenochtitlán au fost uimiți de curățenia orașului. Se estimează că cel puțin 1.000 de lucrători publici erau angajați doar pentru a menține străzile salubre. Mai mult, în timp ce orașele europene de atunci își extrăgeau apa potabilă din

râuri fetide şi poluate, apa din Tenochtitlán provenea din izvoare naturale adânci şi era introdusă în oraş printr-un sistem uriaş de apeducte. Însă nu doar curăţenia oraşului şi construcţiile magnifice i-au impresionat pe Cortés şi pe soldaţii săi, ci şi igiena personală a locuitorilor. Îmbrăcaţi curat şi colorat, aceştia utilizau produse considerate extravagante pentru vremurile acelea: săpunuri, deodorante şi substanţe aromate pentru respiraţie.

Întregul oraş era o operă de artă, compusă din zeci de mii de alte opere de artă, de la micile obiecte de uz casnic sau ceremonial până la monumentele impozante. Arta era peste tot, atât de orbitoare în concepţie şi execuţie, încât, când pictorul german Albrecht Dürer a văzut unele dintre piesele pe care Cortés le-a adus înapoi în Europa, a exclamat: „Nu am văzut niciodată, în viaţa mea, ceva care să-mi bucure atât de mult inima ca aceste lucruri. Obiectele artistice care mi-au fost aduse înainte sunt uimitoare, m-am minunat de ingeniozitatea subtilă a oamenilor din acele locuri îndepărtate."

Dar, peste toate, o impresie puternică au lăsat-o pieţele cartierelor rezidenţiale şi, mai ales, enorma Piaţă Mare, împrejmuită de arcade. Potrivit aceluiaşi Cortés, aici era locul central de adunare, unde „peste şaizeci de mii de oameni vin în fiecare zi să cumpere sau să vândă şi unde se găseşte orice fel de marfă produsă pe aceste meleaguri: provizii, precum şi podoabe din aur şi argint, plumb, alamă, cupru, pietre, scoici, oase şi pene, materiale de construcţie, cum e cheresteaua, tabla ori ţigla, lemn de foc şi cărbune, faianţă şi covoraşe de diferite feluri, saltele pentru paturi şi altele, mai fine".

Moctezuma i-a primit pe spanioli în palatele sale şi i-a tratat regeşte, copleşindu-i cu daruri. Nu avea niciun motiv să procedeze altfel, căci Cortés se declarase ambasador al păcii şi anunţase că scopurile sale nu erau deloc războinice. Conform codului etic inviolabil al războiului, respectat cu stricteţe de toate popoarele Americilor acelor vremuri, oricine dorea să iniţieze un război trebuia să-şi declare cinstit intenţia şi să-şi explice motivele. Or, Cortés a pretins că se afla într-o misiune de pace, ceea ce l-a determinat pe Moctezuma să-l întâmpine în Tenochtitlán cu toată ospitalitatea de care era capabil împăratul, acesta presupunând că intenţiile declarate ale spaniolului erau şi adevărate.

Atitudini similare față de război au fost înregistrate și în rândul popoarelor băștinașe de la nord de Imperiul Aztec, în interacțiunea dintre amerindieni și coloniștii britanici. Un indian lenape din secolul al XVII-lea, într-o discuție cu un britanic, explica astfel: „Noi vrem să trăim în pace. Dacă vom dori război împotriva voastră, vă vom anunța asta, precum și motivele pentru care vrem război; și dacă ne dați satisfacție pentru prejudiciul adus, din cauza căruia pornim războiul, atunci nu ne vom mai lupta. La rândul vostru, dacă intenționați oricând să porniți război împotriva noastră, am dori să ne anunțați despre asta și despre motivele pentru care doriți războiul. Și doar dacă nu sunteți mulțumiți de compensațiile primite, abia atunci puteți porni război împotriva noastră, altfel nu ar trebui să faceți asta." O atitudine naivă, de care colonialiștii europeni au profitat din plin.

Foarte curând, după ce armata spaniolilor a trecut de porțile orașului, a devenit evident că misiunea era departe de a fi una pacifistă. Chiar în mijlocul marii sărbători publice a zeului Huitzilopochtli, soldații spanioli, conduși de nemilosul locotenent al lui Cortés, Pedro de Alvarado, au înconjurat arena ceremonială, pregătindu-se de atac. „Era plin", își amintea Bernardino de Sahagún, „de nobili, preoți, soldați și o mulțime de alți oameni. Indigenii credeau că spaniolii le admiră dansurile, cântările și ceremonia, și astfel au continuat sărbătoarea."

Apoi a început măcelul. Spaniolii i-au atacat brusc pe cântăreți și pe dansatori, tăindu-le capetele. Au urmat ceilalți participanți la ceremonie. Pe lângă capete, cădeau brațe, picioare și măruntaie în toate direcțiile. Cei care reușeau să ajungă la ieșiri erau uciși de spaniolii care le păzeau; unii încercau să scape sărind peste ziduri, cățărându-se în templu sau ascunzându-se printre cei măcelăriți și prefăcându-se morți, dar, în cele din urmă, toți au fost găsiți și uciși. Râurile de sânge curgeau precum șuvoaiele unei ploi puternice. „Atât de groasă era mâzga de sânge și măruntaie și atât de grețoasă era duhoarea, încât totul devenise înfricoșător și sfâșietor", relatează Bernardino de Sahagún în *Cucerirea Noii Spanii.*

Riposta războinicilor azteci aflați în afara Curții Sacre a venit ca un val de furie peste spanioli. Spre deosebire de majoritatea popoarelor

pe care spaniolii le supuseseră anterior, locuitorii Mexicului aveau un bun antrenament și o vastă experiență în război, datorită rivalităților politice care existau în regiune de secole. Spaniolii nu au avut de ales decât să se retragă, decimați, în timpul unei nopți rămase în istorie ca „Noaptea Tristă". Dar, deși s-a retras, Cortés a lăsat în urmă un ucigaș invizibil: bacilul microscopic al variolei. Secretarul lui Cortés, Francisco Lopez de Gomara, consemna: „Virusul s-a răspândit de la un *indio* la altul, iar ei, fiind atât de numeroși și mâncând și dormind împreună, au infectat repede toată țara. În majoritatea caselor au murit familii întregi, căci, fiindcă le era obiceiul să se îmbăieze ca leac pentru toate bolile, s-au scăldat și împotriva variolei și au fost doborâți de boală."

Epidemia a durat aproximativ două luni, timp în care Cortés și-a reorganizat armata înfrântă, a mărșăluit și a incendiat orașele mai mici din regiune, a întrerupt aprovizionarea cu alimente către capitala Tenochtitlán și a distrus marele apeduct care aducea apă în oraș. Apoi a asediat metropola albă, odinioară strălucitoare. Locuitorii, bolnavi și înfometați, au fost perchezițonați la piele înainte de a fi uciși, după cum povestește un cronicar aztec: „Creștinii i-au căutat pe toți, le-au deschis chiar fustele și bluzele femeilor și le-au pipăit peste tot, urechile, sânii, părul. În cele din urmă, au ars cărțile prețioase salvate de preoții supraviețuitori și apoi și-au hrănit câinii de război cu trupurile acestora."

Odată baia de sânge încheiată, Cortés s-a ocupat de strângerea și împărțirea aurului și a sclavilor. Prada carnagiului continea, în cuvintele conchistadorului, „lucruri atât de remarcabile, încât nu pot fi descrise și nici nu pot fi înțelese, dacă nu sunt văzute". Conform acordului prealabil cu regele Spaniei, cota lui Cortés era de o cincime. Aurul, bijuteriile, lucrările de artă și numeroasele obiecte de valoare care i-au revenit au fost estimate la 10.000.000 de dolari în moneda americană actuală. În ceea ce privește sclavii, Cortés a păstrat 3.000 de indigeni pentru uzul său personal, la care se adăugau 23.000 de vasali, pe care i-a exploatat până la epuizare în minele de metale și pietre prețioase.

Imperiul Aztec a fost declarat învins și revendicat ca teritoriu spaniol la doi ani după ce Cortés îl asediase, imediat ce Cuauhtémoc,

succesorul lui Moctezuma, a fost capturat. Pe 13 august 1321, Tenochtitlán devenea, oficial, Ciudad de México. Măreţul oraş aztec a dispărut cu totul, şi nu doar cu numele. Aproape jumătate de milion de locuitori au fost omorâţi, iar în cei trei ani de guvernare a lui Cortés, din 1521 în 1524, metropola a fost rasă de pe faţa pământului, pe ruinele ei ridicându-se noul oraş.

Acesta a fost abia începutul felului în care dragostea creştinească a subjugat Lumea Nouă. În mai puţin de un secol, optzeci la sută din populaţia Americii Centrale, Americii de Sud şi a Caraibelor a fost exterminată. Dacă adăugăm genocidele din Orientul Apropiat, Africa şi America de Nord şi teroarea exercitată în Europa timp de o mie cinci sute de ani, constatăm, cât se poate de obiectiv, că creştinismul a fost cea mai criminală religie din istorie, la concurenţă cu ideologiile totalitare din secolul XX, cărora, în cea mai mare parte a timpului, le-a fost sursă de inspiraţie şi complice.

sile sile
VIRTUAL-PROJECT

Cu cinci sute de ani în urmă, Cristofor Columb descoperea o lume nouă. În mai puțin de o sută de ani de la expediția lui Columb, 80% din populația Americii de Sud este exterminată, în numele unui Dumnezeu bun și iubitor, făcând din creștinism cea mai criminală religie din istoria umanității.

Cinci secole mai târziu, umbrele civilizațiilor masacrate se întorc din tenebrele trecutului ca să se răzbune. Crime abominabile, executate în Mexic după ritualuri canibalice ancestrale, complică ancheta de la Vatican, unde asasinarea mai multor cardinali corupți zguduise deja creștinismul din temelii. Biserica, vinovată de înapoierea în care trăiesc și astăzi populațiile indigene, trebuie să plătească. Columbus Clay – detectivul care nu uită niciodată nimic – pornește într-o misiune chiar în capitala Imperiului Aztec, Tenochtitlán, cel mai frumos oraș din lume, înainte de a fi ras de pe suprafața pământului. El trebuie să descurce firele încâlcite ale unei conspirații uriașe, în care sunt implicați papi, președinți și popoare întregi, și să afle secretul din spatele sângeroaselor execuții. Un secret devastator, adânc îngropat în catacombele sumbre ale Templo Mayor și în negura istoriei. O istorie care trebuie rescrisă.

„Ca personaj principal în trei dintre romanele autorului, mărturisesc că nu îmi pot imagina o persoană mai potrivită să îmi desluşească personalitatea şi să îmi povestească aventurile decât Igor Bergler, autorul meu preferat în absolut. Deşi rolul meu în acest roman e mai mic – a doua parte a *Minciunii lui Michelangelo* fiind şi primul volum al unei serii noi inaugurate cu această ocazie, seria Columbus Clay –, cititorii vor avea prilejul să petreacă mai mult timp cu mine în partea a treia a seriei, *Întoarcerea ereticilor*, în curând."

Charles Baket – profesor, Princeton University

„De unde Dumnezeu a aflat Igor Bergler toate secretele noastre?"

Discuție privată în biroul cardinalului Soldano

„Papa nu doarme de mai mult de o săptămână, într-atât l-a tulburat *Minciuna lui Michelangelo*. Și nici eu nu mă simt mai bine."

Declarație confidențială a episcopului Vicenzo Bacciabambini, într-o ședință a lojii PP3

„Ați lăsat diavolul să penetreze Arhivele Vaticanului și n-ați făcut nimic!"

Acuzație directă adresată șefului Gărzii Elvețiene de către șeful Curiei Romane

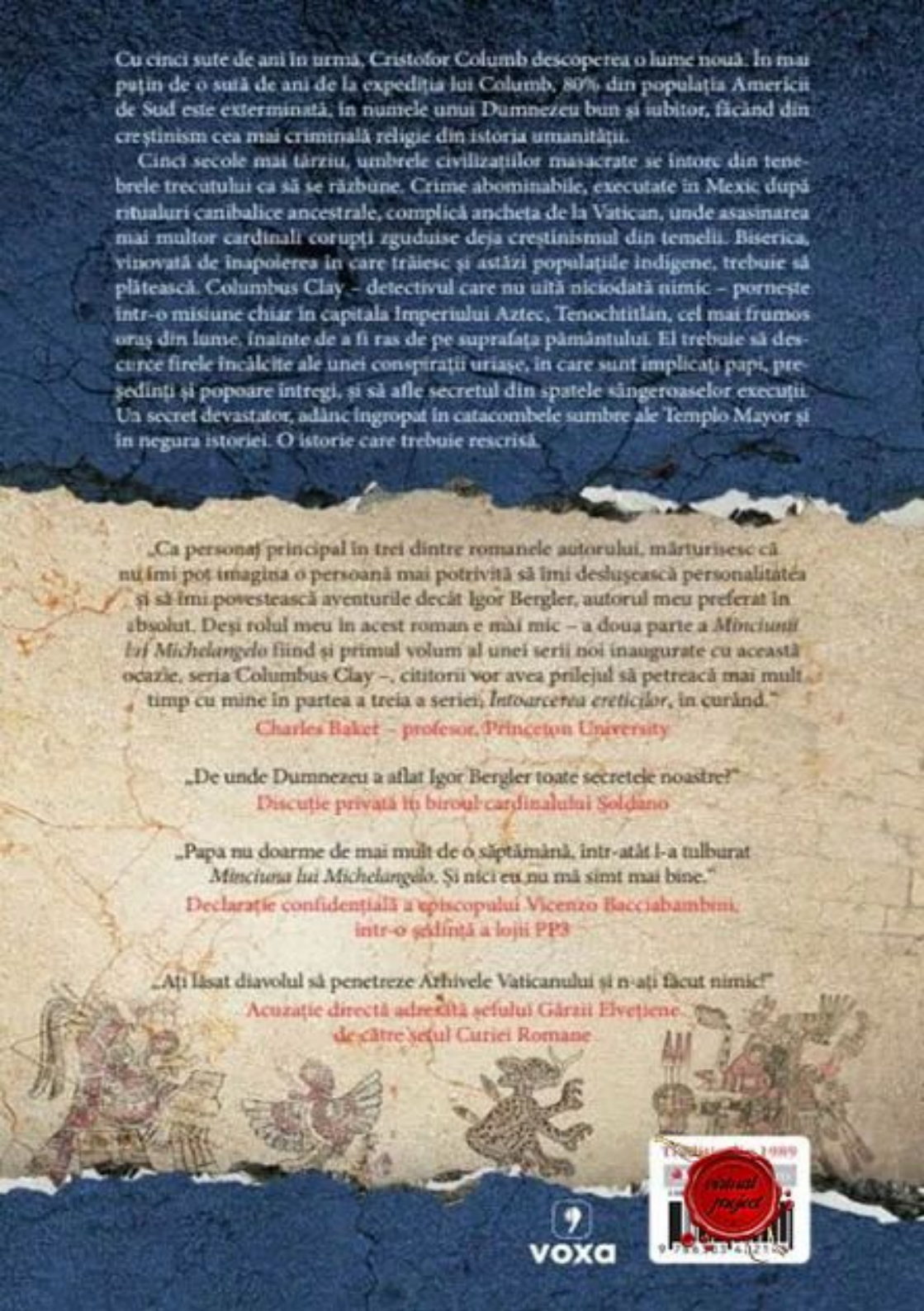

voxa